

◎ 凤歌 著

沧海

ชุด มหาทนาย

มหา ทนาย เมฆ

ตอน
ปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า

เฟิ่งเกอ ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมยอดเยี่ยม)

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

นำเสนอโดย
ท้อต้อดี ไชยรัตน์ดีดี

เล่ม 8 (จบ)

ตำนานสำนักพิมพ์

“มหากาพย์ภูผามหานที” ตอน “ปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า” เป็นผลงานตอนที่สามในชุดของ “มหากาพย์ภูผามหานที” ต่อจากตอน “ปฐมบทผู้กล้า” และ “วีรกรรมผู้กล้า”

เรื่องราวเป็นเหตุการณ์หลังจากการล่มสลายของวังความลับฟ้า และปริศนาความตายของเหลียงเซียวหลายร้อยปี

แผ่นดินถึงคราเปลี่ยนแปลง ยุคสมัยก่อกำเนิดวีรชนเลือดใหม่

เฟิงเกอรังสรรค์ตัวเอกคู่ที่มากด้วยพรสวรรค์และสีสันอันน่าสนใจ

ไม่แพ้ตัวละครในสองตอนแรก

หากวีรกรรมผู้กล้าทำให้เลือดนักอ่านนวนิยายกำลังภายในของคุณเดือดพล่าน “ปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า” ที่อยู่ในมือท่านนี้ จะทำให้คุณทิ้งและสยบกับฝีมือการสร้างสรรคภายใต้ปลายปากกาของเฟิงเกอ

นี่คือตำนานอีกหนึ่งบทของโลกยุทธจักรนวนิยาย

นี่คือบทสรุปของไตรภาค “มหากาพย์ภูผามหานที” ที่จะตราตรึงใจคุณไปอีกแสนนาน

ประวัติผู้แต่ง

เฟื่องเกอแปลว่าบทเพลงแห่งหงส์ มีชื่อจริงว่าเซียงฉีกัง เกิดที่เมืองโบราณ
ชุยโจว (ปัจจุบันเป็นอำเภอเฟิ่งเสียน) เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1977

สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อชวนมณฑลเสฉวน เขียนเรื่อง
มหากาพย์ภูผามหานที ตอนปฐมบทผู้กล้ากับวีรกรรมผู้กล้า โดยเฉพาะ
วีรกรรมผู้กล้าผลักดันให้ได้รับเลือกเป็นนักเขียนดีเด่นรางวัลวรรณกรรม
หวงอี้ ล่าสุดมหากาพย์ภูผามหานทีตอนคุณหลุน (วีรกรรมผู้กล้า) ยังได้
รับการดัดแปลงสร้างเป็นละครโทรทัศน์โดยจีนแผ่นดินใหญ่

หลังจากจบเรื่องคุณหลุน (วีรกรรมผู้กล้า) เฟื่องเกอสร้างภาคต่อเรื่อง
ซ่งไห่ (ปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า) ปรากฏว่าสะท้อนแวดวังกำลังภายในจีน
แผ่นดินใหญ่อีกครั้ง จนมีสโลแกนว่า “แม้แต่คิดเปิดหูเปิดตา ต้องอ่านภูผา
มหานที”

ทกวิถีสบสำงเทพ

ในยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงกู่ดังสดใสกรีดทำลายความเงียบสงัดบนเกาะ
ทั้งหมดเหลียวหน้าไป เห็นเรื่อน้อยลำหนึ่งลอยพัดพลั้วมา กู๋เจินยืนอยู่ที่
หัวเรือ มั่นสวมชุดหลวมกว้าง เกล้าผมเช่นนักพรต กอปรด้วยลักษณะราศี
ที่ด้านหลังนั่งไว้ด้วยปลาหลีฮื้อเงินซื้อเมี้ยวเมี้ยว

นอกจากทั้งสองแล้ว บนเรือไม่มีบุคคลอื่นอีก สร้างความเคลือบแคลง
สงสัยแก่คนของนครตะวันตกยิ่ง โดยเฉพาะฉิวซือรู้สึกเหลือเชื่อ ครุ่นคิด
ขึ้น 'เด็กน้อยนี้เรียนรู่วิชาบังคับน้ำของหมวดหมู่เราตั้งแต่เมื่อใด มิต้อง
จ้วงพายแจวเรือ ก็บังคับเรือแล่นบนผิวน้ำได้?'

ขณะขบคิดไม่เข้าใจ เรื่อน้อยเข้าเทียบฝั่ง กู๋เจินกุมมือซื้อเมี้ยวเมี้ยว
ขึ้นฝั่ง ทั้งสองสบตากันอย่างยื้มแย้ม คล้ายกับไม่ได้มาตามกำหนดนัด
แห่งความตาย หากแต่เป็นคู่รักออกมาเดินเล่นกัน

กู๋เจินกลอกกลิ้งดวงตา หยุดนึ่งบนร่างลู่เจี้ยน เห็นมันก้มหน้ามอง
ดูเหยาฉิง สองตาเว้งว่าง คนคล้ายกลับกลายเป็นคราบน้ำอันว่างเปล่า
พอเหลียวดูเหยาฉิง เห็นนางหลับตาแนบแน่น สีหน้าสงบเงียบงัน คล้าย
เสียชีวิตไปแล้ว

กู่เจินขมวดคิ้ว พลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ดูท่าข้าพเจ้ามาสาย
ก้าวหนึ่ง คลาดโอกาสชมดูเรื่องสนุกสนาน"

พระมารดรดินลึงเลเล็กน้อย พลันถามว่า "คนของเกาะตะวันออก
มีเพียงพวกท่านสองคน?"

กู่เจินรับคำ พระมารดรดินบังเกิดความผิดหวัง นางความจริงเข้าใจ
ว่าเกาะตะวันออกจะท่วมเทกำลังออกมาทั้งรัง ผนึกกำลังกับหมวดหมู่ทั้งสี่
ของตัวเอง มาตราว่าไม่อาจเอาชนะ ยังมีหนทางรอดสายหนึ่ง เมื่อกู่เจิน
กับซือเมี่ยวเมี่ยวรุดมาสองคน ไม่ต่างกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ ยิ่งอย่า
ว่าแต่คิดกอบกู้สถานการณ์

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งแค้นเสียงอย่างเย็นชา ส่งเสียงประหลาดพิกล
ว่า "ผู้แซ่กู่ ท่านคิดหาที่ตาย เพียงตัดศีรษะใช้คนส่งมาก็พอ ไยต้องจัด
ส่งมาด้วยตัวเอง?"

กู่เจินพอฟังสຸ້มเสียงก็จืดจ๋าออก ดังนั้นหัวร่อฮิสะ หันกายไปกล่าว
ว่า "เส้นชีว ศีรษะของท่านงอกเงยออกจากซากางเกงหรือ ไฉนกล่าว
วาจาเหม็นคละคลุ้งนัก?"

คนผู้นั้นคือเส้นชีวเอง มันติดตามหมวดหมู่ไฟมายังเกาะเต่ายักษ์
ศักดิ์สิทธิ์ เพียงแต่ฝีมือน้อยด้อย ไม่มีโอกาสเสนอหน้า ยามนี้เห็นกู่เจิน
รุดมา จึงกล่าววาจาแตกดัน มิคาดกู่เจินตีฝีปากตอบ สร้างความอับอาย
ขายหน้าแก่มันยิ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ผู้แซ่กู่ เจ้าผายลมอันใด?"

กู่เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า "เจ้าตัวร้าย กระทั่งผายลมท่านก็ทราบได้
ยังมีจุมูกปราดเปรียวกว่าสุนัขอีก"

เส้นชีวหน้าแดงก่ำ ดวงตาทอประกายดุร้าย มันใคร่ครวญว่ากู่เจิน
ฝีมือน้อยด้อย ถึงแม้ฟังว่ากู่เจินช่วงชิงตำแหน่งประมุขเกาะตะวันออก แต่
คาดว่าคงดำเนินแผนอุบายชิงตำแหน่งมา หากสามารถคร่ำกุมประมุข
คนใหม่ของเกาะตะวันออกไว้ ไยมิใช่เป็นความดีความชอบใหญ่หลวง
ดังนั้นกระโดดออกจากกลุ่มคน กางนิ้วทั้งห้าออก เสียงพริบเมื่อแผ่พุ้ง

ประกายสีขาวยกกลุ่มหนึ่ง ใช้ร่างแหฟ้าครอบคลุมใส่กู๋เจิน

กู๋เจินกลับไม่หลบหลีก ปล่อยให้ร่างแหฟ้าครอบคลุมใส่ สร้างความยินดีแก่เส้นชีวยิ่ง ขณะจะสาวดึงร่างแห พลังรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งแล่นจากสายใย กลับทะลวงผ่านลมปราณคุ้มครองกายแล่นใส่เส้นลมปราณของมัน

เส้นชีวพอพบว่าผิดท่า คิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ รู้สึกมีอาการชาแล่นจากฝ่ามือลามไปทั่วร่าง ต้องเข้าอ่อนระทวยกระแทกนั่งลง มันทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล รีบโคจรพลังหมายลุกขึ้น มิคาดจุดตันเถียนท้องน้อยว่างเปล่า กำลังภายในสูญสลายสิ้น ต้องร้องโพล่งว่า “ท่านทำอะไร?”

กู๋เจินขยับกายวูบ ร่างแหบนร่างปรากฏเปลวไฟลุกพริบขึ้น มอดไหม้เป็นกลุ่มควัน คนของนครตะวันตกกษมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เส้นชีวร้องอุทานว่า “พลังไฟหมุนรอบ”

กู๋เจินยิ้มพลาบเหลือบมองว่านกุยฉิงแวบหนึ่งกล่าวว่า “ท่านถามข้าพเจ้าทำอะไร? นี่ต้องถามไถ่ นายเหนือท่านแล้ว”

เส้นชีวงงงันวูบหนึ่ง เหลือบมองว่านกุยฉิง ว่านกุยฉิงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “เด็กแซ่กู๋ เจ้ากลับเฉลียวฉลาดนัก สามารถเรียนรู้ย้อนห้าธาตุสะกดพลังฝีมือของเรา”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “เพียงวาดรูปตามแบบเท่านั้น”

เส้นชีวรีบร้องขอความช่วยเหลือจากว่านกุยฉิง ว่านกุยฉิงเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าเรียกว่าเส้นชีว ใช่เป็นบุตรบุญธรรมของเส้นโจวชวีหรือไม่?”

เส้นชีวรับคำ ว่านกุยฉิงกล่าวว่า “เจ้าไยไม่อยู่ในขบวนหมวดหมู่ฟ้ากลับปะปนอยู่ในหมวดหมู่ไฟ?”

เส้นชีวขบกรามกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับเส้นโจวชวีสับสนสิ้นไมตรี ถอนตัวออกจากหมวดหมู่ฟ้า เข้าสังกัดหมวดหมู่ไฟแทน”

ว่านกุยฉิงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ฉิวสือ กฎข้อที่หกของนคร

ตะวันตกเป็นอย่างไร?”

ฉิวสือประกาศว่า “ตามกฎหมายข้อที่หก ศิษย์นครตะวันตกเข้าสังกัดหมวดหมู่ใด ต้องเข้าร่วมไปชั่วชีวิต ห้ามมิให้ย้ายไปหมวดหมู่อื่น ผู้ฝ่าฝืนต้องถูกทำลายอิทธิฤทธิ์ ขับออกจากนครตะวันตก”

ว่านกุยฉิงผงกศีรษะกล่าวว่า “เส้นชีว เจ้าถูกทำลายอิทธิฤทธิ์ไปแล้ว มิต้องให้เราลงมือ เพียงแต่นับแต่นี้เจ้ามิใช่ศิษย์นครตะวันตกอีก”

เส้นชีวก็เคยได้ยिनกฎข้อนี้ เพียงแต่ไม่ได้จดจำใส่ใจ ยามนี้ฉิวสือประกาศออกมามันค่อนข้างออก ถึงกับหน้าซีดเผือด จากนั้นครุ่นคิด ‘อิทธิฤทธิ์อุบาทว์นี้นับเป็นอย่างไรได้ บิดามากมีเงินทอง เสพสุขไม่สิ้นความสุขนี้สุดที่ยอดฝีมือในเชิงยุทธ์จะเสมอเหมือน’

กู๋เจินยิ้มพลางกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อ (คำเรียกผู้สูงอายุ) ข้าพเจ้าชำระสำนักให้กับท่าน ท่านคิดขอบใจข้าพเจ้าอย่างไร?”

ว่านกุยฉิงกล่าวว่า “ให้สิ่งนี้แก่เจ้า” พलगโยนกล่องไม้แดงในมือมา ชือเมี่ยวเมี่ยวรีบร้องเตือนให้ระวัง กู๋เจินยังยื่นมือรับกล่องเอาไว้ กล่าวว่า “หากเหล่าโถวจื่อคิดฆ่าข้าพเจ้า เพียงใช้ออกหนึ่งฝ่ามือ โยต้องวางแผนลอบทำร้าย?”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเปิดกล่องไม้ออก เห็นภายในกล่องจัดวางปอยผสมสีทองปอยหนึ่ง เป็นประกายแวววาว ได้ผสมสีทองทับกระดาศแผ่นหนึ่ง ใช้กระดาศขาวเขียนอักษรสีหมึกว่า “อัญมณีมีค่าหาได้ง่ายดาย ยากประสบพบพานชายคนรัก” ตัวหนังสือแข็งกระด้าง คำ “รัก” แปรเป็นนคราบน้ำ รอยหมึกแตกกระจาย แทบจำแนกไม่ออก

กู๋เจินขมวดคิ้ว บังเกิดสงสัยหรรณอันอัปมงคลขึ้น กล่าวถามว่านกุยฉิงว่า “กล่องใบนี้เป็นของไอ้อีชีอ?”

ว่านกุยฉิงกล่าวว่า “ถูกต้อง นี่เป็นสิ่งที่นางตาทอดทิ้งไว้”

กู๋เจินใจสั่นสะท้าน ในกลุ่มคนก็บังเกิดเสียงกริ๊ดร้องดังขึ้น หลันโยวกับชิงเอ๋อวิ่งปราดออกมา จนถึงเบื้องหน้ากู๋เจิน คุณเข้าต่อกล่องไม้แดง

เปล่งเสียงร่ำให้ออกมา

กู๋เงินปิดกล่องไม้ลง นิ้วทั้งห้าบีบแน่นตัวกล่องไว้ กล่าวซ้ำๆ ว่า “นางไฉนเสียชีวิต?”

ว่านกยูงฉิ่งแค้นหัวร่อกล่าวว่า “นางสำนึกตัวว่ากระทำความผิดพลาดใหญ่หลวง กลืนกินยาพิษฆ่าตัวตาย ก่อนตายให้เรานำกล่องใบนี้มามอบต่อเจ้า เราเห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ จึงรับปากนาง”

กู๋เงินทวนคำ ‘อัญมณีมีค่าหาได้ง่ายดาย ยากประสบพบพานชายคนรัก’ ในใจหลายเที่ยว หลับตาลงซ้ำๆ มือที่ถือกล่องไม้ตกห้อยลงอย่างอ่อนล้า หวังสมองปรากฏภาพเงาร่างที่ขุ่นเคืองแ่งอนแสงเป็นดุร้าย หมายขวัญนั้น บังเกิดความเศร้าโศกเต็มอก พลันปรากฏมืออันอบอุ่นข้างหนึ่งยื่นมากุมมือมันไว้ กู๋เงินลืมหายใจ หอดถอนใจกล่าวว่า “เมี้ยวเมี้ยว ข้าพเจ้า...”

ชื่อเมี้ยวเมี้ยวรับกล่องไม้ไปเปิดออกเบาๆ มองดูปอยผมสีทองจดหมายนั้น ตะลึงลานชั่วขณะพลันทาบกล่องกับตำแหน่งหัวใจ กล่าวเสียงอ้ออึงว่า “ไอ้อีชีอเสียชีวิตเพราะท่าน กู๋เงินเอ๋ย ท่านไม่อาจลืมเลือนนาง”

กู๋เงินบังเกิดความตื่นตันใจ มองดูชื่อเมี้ยวเมี้ยว พลังผกศิระอย่างหนักแน่น พลันได้ยินว่านกยูงฉิ่งแค้นเสียงเบาๆ น้ำเสียงแผ่วแวเหี้ยมดหยาบ จากนั้นกล่าวว่า “กู๋เงิน เมื่อส่งมอบกล่องให้แล้ว พวกเราสมควรถกถึงเรื่องอื่นกัน”

กู๋เงินหักห้ามความรู้สึก ถามว่าถกถึงอันใด ว่านกยูงฉิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่าได้สร้างเป็นไขสือ ย่อมถกวิถีลบล้างเทพ”

กู๋เงินปรบมือกล่าวว่า “ท่านไม่บอกข้าพเจ้าแทบลืมนั่นไป วันขึ้นเก้าค่ำเดือนเก้า กำหนดถกวิถีลบล้างเทพ ข้าพเจ้าเป็นประมุขเกาะตะวันออก ท่านเล่า นับเป็นเจ้านครตะวันตกหรือไม่?”

ว่านกยูงฉิ่งยิ้มพลาบกล่าวว่า “เราไม่นับเป็นเจ้านครตะวันตก เพียง

เป็นศิษย์ธรรมดาคนหนึ่ง หรือไม่สามารถถกเถียงวิถีสบถล้างเทพ?”

กู๋เจินหัวร่อฮิสะกล่าวว่ “ยอมสามารถ นำเสียดายที่เหล่าโถวจื่อ ท่านมีเกียรติภูมิเกริกไกร ศิษย์เกาะตะวันออกฟังว่าท่านมาถึง ล้วนหนีหายไปจนหมดสิ้น คงเหลือแต่จู่ (ประมุขเกาะ) เช่นข้าพเจ้าคนเดียว ช่างน่าอนาถนัก”

ว่านกุยฉิงทำความเข้าใจศิษย์ผู้นี้เป็นอย่างดี ทราบว่ามันยิ่งเสแสร้ง แกล้งมารยา ยิ่งคิดอ่านวางแผนอุบาย ว่านกุยฉิงถือดีในอิทธิฤทธิ์ ต้องการดูว่ากู๋เจินจะก่อกรวนเลศนัยใด จึงหยีตาลงกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้ากล้ามาเพียงลำพัง คงมีที่ถือดีแล้ว”

กู๋เจินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เหล่าโถวจื่อช่างชาญฉลาด ลองคาดเดาว่าข้าพเจ้าถือดีอันใด?”

ว่านกุยฉิงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “หากเพียงอาศัยพลังหกว้างเปล่า หมุนรอบ เรายังไม่เห็นอยู่ในสายตา”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อ คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง ท่านฝึกพลังหกว้างเปล่าหมุนรอบ ข้าพเจ้าก็เรียนรู้พลังหกว้างเปล่าหมุนรอบ ต่างมีฝีมือทัดเทียม ท่านไหนเลยไม่เห็นอยู่ในสายตา?”

คนของนครตะวันตกฟังว่ามันยอมรับว่าเรียนรู้พลังหกว้างเปล่าหมุนรอบ ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง ว่านกุยฉิงยกมือลูบเครากล่าวว่า “เด็กผู้นี้ติดนิสัยคุยโอ้อวด จนบัดนี้ยังแก้ไม่หาย อาศัยลูกแมวเช่นเจ้ายังไม่อาจอวดอ้างเป็นเสือ หากฝึกฝีมือของกู๋เสินทงจนหมดสิ้น ยังอาจสามารถต่อกรกับเรา แต่เจ้าพานรนาที่ตายฝึกพลังหกว้างเปล่าหมุนรอบ ตอนนี้อยู่เจ้ายังมีพลังฝีมือลึกลับ ยิ่งตายเร็วกว่าเดิม” เห็นกู๋เจินมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัยจึงถามว่า “เจ้าไม่เชื่อ?”

เสียงขาดคำ กู๋เจินรู้สึกว่พลังทั้งแปดหมุนรอบต้นกระตุก วิ่งพลุกพล่านวุ่นวาย ไร้ใช้เคล็ดวิชาลดความแข็งเสริมความอ่อน สะกดควบคุมเอาไว้ พอช้อนตาขึ้น เห็นมุมปากว่านกุยฉิงประดับด้วยรอยยิ้ม

คล้ายเหยียหยันโยไฟ กู๋เจินระบายลมจากปากคำหนึ่ง ร้องว่า “เหล่าโถวจื่อ ซ้าก่อน”

ว่านกุยฉงยิ้มเล็กน้อย กู๋เจินรู้สึกว่พลังทั้งแปดกลับคืนสู่ความสงบ ต้องฝืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อ นี่เป็นเหตุผลกลใด?”

ว่านกุยฉงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ระหว่างพลังหกวงเปล่าหมุนรอบ โห่เอาชนะเล็ก เข้มแข็งสะกดข่มอ่อนแอ เกิดปฏิกิริยาสนองตอบ สามารถรับรู้ได้ อย่าว่าแต่เราฝึกปรือนานกว่าเจ้าสามสิบปี ผ่านพิบัติฟ้าสามครั้ง เก้าตายหนึ่งรอด ถึงแม้พลังฝีมือของเราเพียงเหนือล้ำกว่าเจ้าหนึ่งhun ก็ สามารถทำให้พลังทั้งแปดของเจ้าวุ่นวายสับสน ตายโดยไร้ที่กลับฝัง”

กู๋เจินขบคิดแล้วกล่าว “เหล่าโถวจื่อ ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งที่ขบคิด ไม่เข้าใจ”

ว่านกุยฉงให้มันบอกออกมา กู๋เจินทราบว่ามันใจกว้างถึงเพียงนี้ เพราะยึดถือตนเองเป็นคนตาย จึงยิ้มออกมากล่าวว่า “อันว่าถกวิถีลบล้าง เทพ ที่แท้ถกวิถีก่อน หรือว่าลบล้างเทพก่อน?”

ว่านกุยฉงกล่าวว่า “ดีความตามนาม ย่อมต้องถกวิถีก่อน”

กู๋เจินปรบมือสนับสนุน กล่าวว่ “อย่างนั้นขอถาม ถกวิถีใช้ปาก หรือใช้มือ?”

ว่านกุยฉงเห็นมันบั่นสีหน้าคือด้าน ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “เมื่อบอก ว่าถกวิถี ย่อมใช้ปากและใช้มือ”

กู๋เจินสันติระระรัวกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง เมื่อใช้คำ ‘ถก’ ย่อมต้อง ใช้ปาก หากว่าใช้มือ สมควรใช้คำ ‘ควง’ โดยจับคนหมุนควงขึ้นกลางอากาศ แล้วค่อยถกเหตุผลกัน”

กู๋เจินความจริงคิดเดินทางมาตามนัดหมายเพียงลำพัง แต่ชื่อเมี่ยว เมี่ยวยีนกรานร่วมทาง เปลือกนอกมันสงบเยือกเย็น แท้ที่จริงหวาดหวั่น วิตก ยามนี้มันเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ยังยิ้มแยมแจ่มใส กล่าววาจาเพื่อเจ้อ เหลวไหล เชียนป้อดหัวร่อคึกมิได้

ว่านกุยฉงห้ามมีโทษะไม่ ผงกศีระะกล่าววว่า “เจ้ากล่าวมีเหตุผล
เราไม่ใช้มือ ดูว่าเจ้าจะถกเหตุผลอันใด”

กูเจินกล่าววว่า “ศิษย์บังเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดถกดูว่าเหล่าโถวจื่อ
ท่านมีฝีมือสูงล้ำสักเพียงไหน”

ว่านกุยฉงยิ้มเล็กน้อยกล่าววว่า “นึ่ง่ายตายยิ่ง หากเจ้าสามารถบีบ
บังคับเราลงมืออย่างสุดกำลัง ย่อมทราบกระจ่างแล้ว”

กูเจินกล่าววว่า “ข้าพเจ้ายังไม่มีความสามารถเช่นนี้ แต่ในโลกใช้มี
บุคคลเช่นนี้หรือไม่?”

ว่านกุยฉงตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าววว่า “น่าเสียดายที่เรายังไม่
ประสบพบพาน”

กูเจินชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยคำหนึ่งแล้วกล่าว “ปัจจุบันไม่มีผู้ใดเป็น
คู่มือท่าน อย่างนั้นโบราณกาลเล่า ชีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) เล่า?
เหลียงซือฉินเล่า?”

ทั้งหมดพอฟังล้วนตะลึงลานกับที่ หนึ่งปู่คงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด
วว่า “เฉิงจู่ (เจ้านคร) เด็กผู้นี้กล่าวเพื่อเจ้อเหลวไหล คิดถ่วงเวลาออกไป
คงต้องมีแผนอุบายอย่างแน่นอน”

ว่านกุยฉงโบกมือกล่าววว่า “คำถามนี้มีความหมายนัก เรื่องนี้ค้าง
คาใจเรามาานปี ปฐมจารย์ทั้งสองล้วนเป็นบุคคลที่เรานับถือเลื่อมใส
น่าเสียดายที่เวลาคล้ายติดปีก ผ่านไปแล้วไม่กลับคืนมา ต่อให้เราเฝ้า
ทะเยอทะยานกว่านี้ ก็ไม่อาจต่อสู้อะหว่างกับคนโบราณกาล”

กูเจินยิ้มพลา กล่าววว่า “มีคำกล่าวไว้ ‘คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ’
ผู้อาวุโสทั้งสองท่านลาโลกไปนานปี หากคิดประลองฝีมือย่อมทำไม่ได้
แต่หากถกถึงอย่างอื่นมิเห็นจะไม่ได้”

ทั้งหมดรับฟังจนนิ่งงสงสัย ว่านกุยฉงก็ยิ้มออกมา กล่าววว่า “ถก
อันใด ถกวิถีหรือ?”

กูเจินปรบมือกล่าววว่า “ใช่แล้ว เพียงแต่ไม่ถกถึงวิถีเชิงบู๊ หากแต่

ถกถึงวิถีแห่งปัญญา”

ว่านกุยฉิงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “หากถกถึงปัญญา ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) แดกฉานวิชาคณิตศาสตร์ เป็นเลิศในแผ่นดิน เราแม้มีความรู้ในการคำนวณอยู่บ้าง แต่ไม่กล้าดวงขวานต่อหน้าหลูบัน ส่วนซือฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ซือฉิน) ขับไล่มองไกลพื้นฟูชนชาติฮั่น สร้างนครใต้เทพเทวะ ไม่ว่าความคิดหรือผลงานล้วนเกริกก้องเกรียงไกร เรากับท่านเกิดคนละยุคสมัย ไม่สามารถประชันขันแข่งด้วย แต่หากเอ่ยถึงหลักธุรกิจการค้า สะสมสร้างความมั่งคั่ง คาดว่าปฐมาจารย์ทั้งสองก็ไม่อาจเทียบเท่าเรา วิถีแห่งปัญญาของพวกเราทั้งสามมีจุดมุ่งหมายต่างกัน ไม่อาจเทียบเปรียบเทียบได้”

กู่เจินยืมพลางกล่าวว่า “มีคำกล่าวไว้ ‘ขงเบ้งตายสุมาก่อเกิด’ จูกัดเหลียง (ขงเบ้ง) รับการฝากฝังจากเล่าปี่ ให้ช่วยเหลือพระเจ้าเล่าเสี้ยน ออกศึกที่เขาภิสาน (ภูเขานีซาน) หกครั้ง หากปราบวูยก๊กไม่สำเร็จ ซือฉินเขียนเชิง (ท่านซือฉิน) ช่วยจูหยวนจางขับไล่พวกตาตมองไกล นำความสันติสุขคืนสู่แผ่นดิน ต่อให้ขงเบ้งกลับชาติมาเกิดใหม่ ก็ไม่อาจเทียบเปรียบเทียบได้ เหล่าโถวจื่อท่านแม่เกรงกลัว ก็หาเสื่อมเสียหน้าไม่”

ว่านกุยฉิงกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “คำพูดนี้มีความหมายนัก ซือฉินจู่ซือมีสติปัญญาเหนือขงเบ้ง หากเราว่านกุยฉิงไม่ประลองปัญญาด้วย เท่ากับสู้สุมาอี้ไม่ได้ เด็กน้อยไม่ต้องกล่าววทวนอ้อมค้อม บ่งบอกตรงๆ เกอะ”

กู่เจินชมว่ามันฉลาดปราดเปรื่อง จากนั้นกล่าวว่า “ซือฉินเขียนเชิง แม้ลาโลกไป แต่ก็ทิ้งหัวข้อที่ยากไขชานประการหนึ่ง ไม่ต่างกับความลับฟ้าสืบทอดเมื่อครั้งกระโน้น ซึ่งสร้างความลำบากแก่ซีคุนหลุน ปริศนาแห่งภาพวาดทั้งแปดของซือฉินเขียนเชิง กลายเป็นปัญหายุ่งยากแก่ศิษย์นครตะวันตกทุกยุคสมัย หากเหล่าโถวจื่อท่านสามารถไขปัญหาข้อนี้ ไยมิใช่เหนือกว่าซือฉินเขียนเชิง?”

มันอ้อมเป็นวงกว้าง ในที่สุดเอ่ยถึงหัวข้อสำคัญ พระมารดรดิรับฟังจนฉงใจคิด พลันพบว่าเขียนไต่หนูบีบมือตัวเองแน่น

ว่านกยูงฉิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “อันว่าแปดภาพรวมเป็นหนึ่งใน พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ของสิ่งนี้แม้ร้ายกาจ แต่หาประโยชน์ไม่”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ทราบนั้นทราบอยู่แต่ว่าท่านหาพบหรือไม่?”

ว่านกยูงฉิ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า “ปฐมาจารย์สั่งเสียไว้ แปดภาพไม่อาจรวมเป็นหนึ่งใน”

กู๋เจินกล่าวว่า “หากแปดภาพรวมเป็นหนึ่งใน เฉิงจู่จะใช้กำลังเข้าช่วงชิงหรือไม่?”

ว่านกยูงฉิ่งตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่งกล่าวว่า “เด็กน้อย หากเจ้าคิดรีบร้อนไปเกิดใหม่ เราจะส่งเสริมเจ้าในบัดดล”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่ออย่าได้มีโทษะ ข้าพเจ้าเพียงกล่าวล้อเล่น”

พลาบล้วงมือไปในแขนเสื้อ ดึงแพรไหมออกมาผืนหนึ่ง พอค्लीสะบัดออก เห็นแพรไหมกว้างยาวหลายนิ้ว เขียนไว้ด้วยข้อความบนภาพวาดทั้งแปดใบ กู๋เจินหัวร่อฮิสะกล่าวว่า “แปดภาพนครตะวันตกกรวมเป็นหนึ่งในแล้ว ว่านกยูงฉิ่ง พวกเราเดิมพันสักคราเป็นอย่างไร?”

แววตาของว่านกยูงฉิ่งแปรเปลี่ยนไป กวักมือคราหนึ่ง กู๋เจินรู้สึกมีพลังมหาศาลแล่นปลาบมาถึง กระตุกแพรไหมหลุดลอยไป ตกอยู่ในมือว่านกยูงฉิ่ง มิคาดว่านกยูงฉิ่งเพียงลงมือประสพผล กู๋เจินก็ดึงแพรไหมจากในแขนเสื้อออกมาอีกผืนหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เหล่าโถวจื่อ ของเล่นนี้มีอีกมากมาย ศิษย์เกาะตะวันออกได้รับคนละผืน ต่อให้ท่านมีอิทธิฤทธิ์เทียมฟ้า คิดช่วงชิงไปจนหมดสิ้น ยังยากเย็นอยู่บ้าง”

ทั้งหมดค่อยๆ เข้าใจในบัดดล มิน่าเล่ากู๋เจินกล้ารูดมาเพียงลำพัง ที่แท้คัดลอกข้อความบนภาพวาดทั้งแปดเป็นหลายพันฉบับ มอบให้แก่ศิษย์เกาะตะวันออก ต่อให้มันจบสิ้นชีวิต ข้อความของภาพวาดทั้งแปดยังจะ

แพร่หลายออกไป

ว่านกยูงจึงสำนึกตัวว่าฆ่าปิดปากไม่สำเร็จ จึงกล่าว “เจ้าคิดทำอย่างไร?”

กู่เจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้านับคำนวณดู หลังจากที่ยี่สิบเจ็ดปีเวียนมาถึงโลกไป เกาะตะวันออกนครตะวันตกจัดการชุมนุมถกวิถิลบล้างเทพรวมสิบสามครั้ง ล้วนแต่ประลองอิทธิฤทธิ์ ถกวิชาบู๊กัน ไยมิใช่หน้าเบื้อหน้านัก การชุมนุมถกวิถิลบล้างเทพในวันนี้ ทั้งหมดไยไม่ถกถึงอย่างอื่นกัน?”

ว่านกยูงจึงยกชูแพรไหมขึ้น แค้นหัวร่อกล่าวว่า “ถกถึงสิ่งนี้หรือ?”

กู่เจินกล่าวว่า “ใช่แล้ว พวกเรานำแปดภาพนครตะวันตกมาเป็นหัวข้อ ถกวิถิแห่งปัญญากัน ดูว่าผู้ใดสามารถไขปริศนาของภาพวาดทั้งแปดหาวัตถุสิ่งนั้นจนพบ”

ว่านกยูงจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราไยต้องทำตามคำพูดของเจ้า?”

กู่เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ท่านกลัวแล้วหรือ?”

ว่านกยูงจึงถามว่ากลัวเจ้าหรือ กู่เจินกล่าวว่า “ใช่แล้ว หนึ่งนั้นท่านกลัวว่าสติปัญญาข้าพเจ้าเหนือล้ำกว่าท่าน ไชปริศนาของภาพวาดทั้งแปดได้ก่อน สอง กลัวว่าไชปริศนาของภาพวาดทั้งแปดไม่ได้ นึกละอายต่อปฐมาจารย์นครตะวันตก สาม กลัวว่าศิษย์เกาะตะวันออกเราทั้งสามพันคนสืบเสาะไปตามภาพวาด ค้นพบยอดคัมภีร์ของชีคุนหลุน”

ว่านกยูงจึงรับฟังอย่างเงียบงัน มองดูแพรไหมในมือ แวดตาแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นหน้ากู่เจินประดับด้วยรอยยิ้ม จิตใจหาสงบราบเรียบไม่ มันแม้ชุดหลุมพรางไว้ แต่ไม่แน่ใจว่าว่านกยูงจะติดกับหรือไม่

พลันเห็นว่านกยูงจึงเผยยิ้มออกมา กล่าวว่า “เด็กน้อยกู่ เราความจริงไม่ต้องสนใจแผนกระตุนของเจ้า แต่เจ้าไม่เสียทีที่ติดสอยห้อยตามเราระยะเวลาหนึ่ง นอกจากเจ้าแล้ว ในโลกไม่มีผู้ใดหยั่งรู้จิตใจของเราได้”

กู่เจินลอบระบายลมหายใจโล่งอก กล่าวว่า “ใช่แล้ว เหล่าโถวจื่อท่านมีความรักชอบสามประการ หนึ่งคือสงสัยอยากรู้ แล้วเมื่อประสบ

เรื่องราวที่ไม่เข้าใจ ต้องทำความจริงให้ปรากฏ สอง ชอบเอาชนะ คิดสะกด
ข่มผู้คนทุกวิถีทาง สาม ชมชอบเติมพ้น นี่เป็นลักษณะนิสัยของพ่อค้าวานิช
ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมสักเพียงไหน ก็ยากหลีกเลี่ยงได้”

ว่านกุยจึงสลายรอยยิ้มบนใบหน้า แค้นเสียงกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า
เรามีอาจไม่เติมพ้นกับเจ้าแล้ว?”

กูเจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ล้อเล่นแล้ว ข้าพเจ้ามีความสามารถใด
ไหนเลยกล้าบังคับขู่เข็ญท่าน?”

ว่านกุยจึงถามถึงเติมพ้น กูเจินกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้
นับแต่นี้เกาะตะวันออกจะศิโรราบต่อท่าน ยอมรับการฆ่าฟันหรือใช้สอย
ทุกประการ”

ว่านกุยจึงขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “ประเสริฐ หากเรา
ฝ่ายแพ้ นับแต่นี้จะถอนตัวออกจากยุทธจักร”

กูเจินบอกว่าตกลงตามนี้ ว่านกุยจึงกล่าวว่า “แต่เจ้าอาศัยอะไร
ยืนยันว่าข้อความบนภาพวาดทั้งแปดล้วนไม่แปลกปลอม?”

กูเจินกล่าวว่า “ท่านล่วงรู้ข้อความบนภาพวาดหมวดหมู่ฟ้าแล้ว
ส่วนข้อความบนภาพวาดหมวดหมู่น้ำ ไฟ ภูเขา หนองบึง สามารถ
ตรวจสอบจากหนึ่งปู้คง เพียงแต่ภาพวาดหมวดหมู่ดิน ลม อสนีถูกเผา
ทำลาย ไม่อาจจำแนกว่าเป็นจริงหรือแปลกปลอม”

ว่านกุยจึงถามว่าหากแปลกปลอมเล่า กูเจินกล่าวว่า “อย่างนั้นถือว่า
ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้”

ว่านกุยจึงกล่าวว่า “ผู้ที่กล่าวคำพูดนี้ใช่เป็นกูเจินหรือไม่?”

กูเจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หาได้ ผู้ที่กล่าวคำพูดนี้เป็นประมุข
เกาะตะวันออก”

ว่านกุยจึงกล่าวคำ “ประเสริฐ” ยื่นมือออกไป กูเจินก็ยื่นมือออก
ทั้งสองสัมผัสมือกันคราหนึ่ง

พระมารดรดินพลันร้องคำ “ข้าก่อน” จากนั้นกล่าวว่า “ว่านกุยจึง

มันเป็นประมุขเกาะตะวันออก ท่านเพียงเป็นตัวท่านเอง ศิษย์นครตะวันตกไม่แน่ว่าจะเชื่อฟังท่าน”

ว่านกุยฉิงกล่าวโดยไม่เหลือบแลนางว่า “นางเฒ่าฮวน ท่านคิดกล่าวอันใด?”

พระมารดรดินปลูกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า “ท่านเดิมพันกับเกาะตะวันออก พวกเราก็ขอเดิมพันกับท่าน”

ว่านกุยฉิงถามว่าเดิมพันอย่างไร พระมารดรดินกล่าวว่า “ตอนที่ซื้อคุณหลุน (คุณหลุนตะวันตก) ออกจากแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) ได้พกพากระบี่เทวทัศน์* ซึ่งเป็นสุดยอดกระบี่ไป แต่ขณะที่ซื้อฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ซื้อฉิน) กลับสู่แดนจงถู่ ไม่ได้พกนำมาด้วย แสดงว่ากระบี่เทวทัศน์ยังอยู่ที่เซียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) การเดินทางค้นหาครั้งนี้ หากผู้ใดสามารถนำสุดยอดศัสตราเล่มนี้กลับมา เราจะยกย่องผู้นั้นขึ้นเป็นเจ้านครตะวันตก ท่านกล้าเดิมพันหรือไม่?”

ว่านกุยฉิงหันขวับมาจ้องมองพระมารดรดิน ดวงตาล้ายมีประกายสายฟ้าแลบพุ่งออกมา พระมารดรดินกลับยืนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว ทั้งสองเผชิญหน้ากันชั่วขณะ ว่านกุยฉิงพลันยิ้มออกมากกล่าวว่า “เดิมพันก็เดิมพัน นอกจากท่านแล้ว ผู้อื่นยอมเดิมพันหรือไม่?”

พระมารดรดินกล่าวว่า “หากท่านสามารถเสาะหาบรรดกตกทอดของปฐมาจารย์พบ ในโลกยังมีผู้ใดกล้าปฏิเสธท่าน?”

ว่านกุยฉิงผงกศีรษะกล่าวว่า “กล่าวมีเหตุผล เราพานเปิดใจให้กว้าง ศิษย์นครตะวันตกล้วนสามารถเข้าร่วมการค้นหา ผู้ใดสามารถนำกระบี่เทวทัศน์กลับมา เราจะเทิดทูนผู้นั้นเป็นเจ้านคร”

ฉิวสืออดกล่าวมิได้ว่า “เฉิงจู่ (เจ้านคร) กำชัยเป็นมันเหมาะ ไยต้องประลองปัญญากับพวกมัน มิสู้ฆ่าทิ้งให้หมดสิ้นประเสริฐกว่า”

ว่านกุยฉิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ฉิวสือ การเดิมพันครั้งนี้มีความหมาย

* ที่มาของกระบี่เทวทัศน์อยู่ในวีรกรรมผู้กล้า

ลึกล้ำ ท่านขบคิดเข้าใจหรือไม่?”

ฉิวส้อมมีสีหน้าหงงหงงสงสัย หนึ่งปู่คงก็หลุบคิ้วครุ่นคิด พลันยิ้มออกมากล่าวว่า “เราผู้แซ่หนึ่งขอคาดเดาความคิดของเฉิงจู่ ชื่อฉินจู่ชื่อเป็นคนตรากฏของนครตะวันตก ทั้งจัดทำภาพวาดทั้งแปด ทิ้งไว้ให้แก่ชนรุ่นหลัง หากเฉิงจู่สามารถไขปริศนาของภาพวาดทั้งแปด ไยมิใช่สูงส่งกว่าชื่อฉินจู่ชื่อ เมื่อสูงส่งกว่าชื่อฉินจู่ชื่อ ก็ไม่ต้องยึดถือกฏที่ชื่อฉินจู่ชื่อตราไว้แล้ว”

ทั้งหมดค่อยเข้าใจในบัดดล ฉิวส้อมก็ผงกศีรษะติดต่อกัน ว่านกุยฉิงกลับยิ้มพลาংกล่าวว่า “ศิษย์น้องหนึ่ง ท่านล่วงรู้เพียงหนึ่ง ไม่ล่วงรู้ส่วนที่สอง”

หนึ่งปู่คงงงงันวูบหนึ่ง จึงยิ้มประจบกล่าวว่า “เฉิงจู่คิดอ่านเทียมฟ้า เราผู้แซ่หนึ่งย่อมไม่อาจคาดคำนวณได้ทั้งสิ้น”

ว่านกุยฉิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ประการนี้ท่านไม่อาจเทียบเปรียบกับมัน” พลาংชี้มือไปยังกู่เจินกล่าวเสริมว่า “มันล่วงรู้ความคิดของเราทั้งสิ้น”

มันชี้มือไปโดยไม่ระบุชื่อ หนึ่งปู่คงสองตามืดบอด ไม่สามารถมองเห็น ในใจทั้งสงสัยอยากรู้ ทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง ทราบว่าว่านกุยฉิงจงใจกระทำเช่นนั้น เพื่อกระตุ้นเตือนว่าตนเองตาบอด อย่าได้มีความคิดเป็นอื่น

ได้ยินว่านกุยฉิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “การเติมพ้นครั้งนี้ช่างสมใจนัก ทั้งประลองปัญญา ทั้งประลองโชคความสาสนา จะได้ท่องเที่ยวไปเจ็ดคาบสมุทร สักครา...” กล่าวจบหมุนตัวลงเรือ หมวดหมุ่นน้ำกับไฟล้นติดตามไป มีแต่หนึ่งหนึ่งยืนสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

หนึ่งปู่คงกล่าวว่า “หนึ่งเอ้อ เจ้ายังไม่ไป?”

หนึ่งหนึ่งก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านพ่อ ว่านเฉิงจู่ (เจ้านครแซ่ว่าน) บอกแล้วว่า ศิษย์นครตะวันตกล้วนสามารถเติมพ้น ข้าพเจ้าก็คิดเข้าร่วมด้วย”

หนึ่งปู่คงงงงันวูบหนึ่ง พลันหันกายไปโดยไม่กล่าวอะไร ซาเทียน

หวนเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว “ศิษย์พี่หนึ่ง บุตรีท่านมีความทะเยอทะยานไม่น้อย”
หนึ่งปู่คงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “หนุ่มสาวมักมีอารมณ์ร้อนแรง
อยู่แล้ว”

ซาเทียนหวนแค้นหัวร่อกล่าวว่า “ในความเห็นเรา ศิษย์พี่ก็มักใหญ่
ไผ่สูง ถึงแม้ว่าตาบอด ยังคิดขึ้นเป็นเจ้านครตะวันตก” ที่แล้วมามันฟังฟัง
หนึ่งปู่คง ยอมลดตัวลงรับใช้ ยามนี้ทะยานขึ้นเป็นผู้นำหมวดหมู่หนองบึง
กลับคิดเทียมบ่าเทียมไหล่กับหนึ่งปู่คง

หนึ่งปู่คงทิ้งหนึ่งหนึ่งเอาไว้ เพราะมีความคิดเห็นแก่ตัว พอถูกซา
เทียนหวนกล่าวเปิดโปง ถึงกับหน้าแดงก่ำ กล่าวว่า “ศิษย์น้องซา คำพูด
นี้หมายความว่าอะไร เราหาความคิดเอาใจออกห่างจากเจิงจูไม่”

ซาเทียนหวนยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “ศิษย์พี่หนึ่งไม่มีความคิด
เอาใจออกห่าง บุตรีท่านกลับไม่แน่นัก บิดาไม่อาจขึ้นเป็นเจิงจู บุตรี
ดำรงตำแหน่งแทนก็เฉกเช่นกัน”

หนึ่งปู่คงเลิกคิ้วขึ้น กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ซาเทียนหวน บิดา
ไม่ถือสาหาความท่าน แต่ว่าศิษย์นครตะวันตกล้วนสามารถเข้าร่วม นี่
เป็นคำกล่าวของเจิงจู”

ซาเทียนหวนยิ้มโดยไม่ตอบคำ ก้าวยาวๆ ติดตามหลังว่านกุยฉงไป
หนึ่งปู่คงยืนตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง จึงขยับไม้เท้าไม้ไผ่นำทาง เดินไปยัง
เรือนของสลัดญี่ปุ่น

หนึ่งหนึ่งอดร้องเรียก “ท่านพ่อ...” มิได้ แต่หนึ่งปู่คงไม่เหลียวหน้า
กลับมาอีก เงามหลังกลืนหายไปกับกราบเรือ น้ำตาของหนึ่งหนึ่งพลันทะลัก
จากเบ้า ใช้สายตาที่พร่ามัวมองดูใบเรือสีขาวเคลื่อนห่างออกไป จนหาย
ลับกับคลองจักษุ

จารึกเต่า

เหยาฉิงรู้สึกตัวเบาหวิว คล้ายใบไม้ร่วงใบหนึ่งลอยไปตามลม แต่ไม่ตกถึงพื้น รอบข้างเกิดหมอกรางเลือน ทั้งเจียบสงบ ไม่ได้ยินได้เห็นอันใด

นางทบทวนหวนนึก 'เราอยู่ที่ใด?' แต่ไม่อาจตอบได้ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เหยาฉิงรู้สึกอ่อนแรงถึงเพียงนั้น ความเย็นเยือกเสียดกระดูกกระจายไปทั่วร่าง มีแต่ตำแหน่งหัวใจที่รักษาความอบอุ่นเล็กน้อย

ทันใดนั้น ความอบอุ่นเพิ่มพูนขึ้น ข้างหูแว่วเสียงดังอึงอล คล้ายกับเป็นเสียงผึ้ง เหยาฉิงรู้สึกมีความเหนื่อยล้าประดังมา จากนั้นสติเลอะเลือนหลับไหลไปอีกครา

การหลับไหลครั้งนี้ไม่รู้สึกรำลึก แต่แล้วเหยาฉิงสะดุ้งตื่นขึ้น สติสำนึกคล้ายสายน้ำที่กรอกเข้ามา ร่างกายก็สมบูรณ์ขึ้นทีละน้อย มีเรี่ยวแรงขึ้นมาบ้าง จึงลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

เหยาฉิงพบว่าตัวเองอยู่ในห้องอันอบอุ่นหลังหนึ่ง ม่านมุ้งสีขาวพลอยห้อยลง เมื่อมองผ่านม่านมุ้งออกไป เห็นตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง ความทรงจำผุดขึ้นในห้วงสมอง หยุดอยู่ที่ไพรพฤษอันเขียวชอุ่ม ดอกผลที่แบ่งบานนั้น

เสียงเล็กม่านมุ้งดังขึ้น เหยาฉิงรู้สึกเบื่องหน้าสายตากระจ่างจำ
นางริบหลับตาลง รู้สึกมีสายตาสองสายจ้องมองมา ต่อจากนั้นปรากฏ
น้ำที่เข้มข้นกรอกเข้าปาก ในความขมแฝงความหวาน ที่แท้เป็นน้ำโสม
น้ำโสมตกถึงท้องไม่นาน จุดตันเถียนท้องน้อยก็บังเกิดความอบอุ่นแผ่ซ่านขึ้น
หลังจากหมุนเวียนรอบหนึ่งก็ดับมอดไป

รู้สึกมีหยดน้ำที่อุ่นร้อนหยดลงบนแก้มซ้าย ไหลรินมาที่จอมผม
เหยาฉิงนึกคิดขึ้น 'เรากลับใช้วิชาผลแห่งสามชาติกาลเพราะมัน เพราะเพื่อ
ตัวโง่มผู้หนึ่ง...' นึกถึงตอนนี้บังเกิดความเอียงอายประการหนึ่ง ไม่กล้า
ลืมตาขึ้น

รู้สึกว่าเบื่องหน้ามีดมัวลง ม่านมุ้งถูกปล่อยห้อยลง ได้ยินส้อมเสียง
หนึ่งดังว่า "ยังไม่ฟื้นคืนสติหรือ?" คนกล่าววาจากลับเป็นกู่เจิน

หลังจากนั้นภายในห้องตกอยู่ในความเงียบงัน ถึงแม้เพียงชั่วขณะ
แต่เหยาฉิงรู้สึกยาวนานกว่าชั่วชีวิตอีก เนิ่นนานให้หลังค่อยได้ยินเสียง
ทอดถอนใจที่คุ้นหูเสียงหนึ่ง ลู่เจียนกล่าวว่า "สลบไสลไปสามวันแล้ว...
พระมารดรดินบอกว่าสมควรฟื้นตื่นมาแล้ว..."

ส้อมเสียงแหบพร่า ทั้งสิ้นเครืออยู่บ้าง สร้างความประหลาดใจแก่
เหยาฉิงยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น 'เราสัปหงกไปจีบหนึ่ง ก็ผ่านไปสามวันหรือ?'

ได้ยินกู่เจินกล่าวว่า "พระมารดรดินบอกว่า ตอนนี้ได้แต่ใช้โสมยิด
ชีวิต แต่ว่าโสมบนเกาะไม่ใช่โสมคนชั้นดี ข้าพเจ้าขอให้ผู้คนไปหาโสมพันปี
จากแดนจงกู่ (แผ่นดินจีน) แล้ว อย่างเร็ววันพรุ่งนี้จะมาถึง"

ลู่เจียนถามว่าโสมพันปีใช้ได้ผลหรือ กู่เจินกล่าวว่า "อย่างน้อยควร
ทดลองดู"

หลังจากนั้นทั้งสองไม่ส่งเสียงอีก ภายในห้องปกคลุมด้วยกลิ่นอาย
ที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ม่านมุ้งสั่นไหว แสงไฟวูบวาบเล็กน้อย
ชั่วครู่ให้หลังกู่เจินค่อยกล่าวว่า "ลู่เจียน ท่านไม่ไปจริงๆ?"

ลู่เจียนกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ไป อาจะมีสภาพเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ไป

ที่ใดทั้งสิ้น”

เหยาฉิงพอฟัง รู้สึกขอบตาร้อนผ่าว คิดร้องให้ออกมา แต่กระทั่ง เรียวแรงร้องให้ยังไม่มี ได้ยินกู่เจินทอดถอนใจกล่าวว่า “ครั้งนี้ข้าพเจ้า เดิมพันกับว่านกุยฉิง เกี่ยวพันถึงชะตาของเกาะตะวันตกจนครตะวันตก ถึงแม้บอกว่าเป็นการประลองปัญญา เมื่อถึงคราคับขันสำคัญ ยังต้องใช้กำลัง ทัวทั้งแผ่นดิน นอกจากท่านแล้วยังมีผู้ใดต้านทานว่านกุยฉิงได้? หาก ท่านไม่ไป การชุมนุมถกวิถิลบล้างเทพครั้งนี้ ข้าพเจ้าคงพ่ายแพ้แน่นอน...”

เหยาฉิงไม่ทราบเรื่องราวที่เดิมพันกันในตอนหลัง จึงอดเงี่ยหูฟังมิได้ ลู่เจียนทอดถอนใจกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าต้านทานว่านกุยฉิงได้ อาฉิง ไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้...ข้าพเจ้าเป็นคนใช้การไม่ได้จริงๆ...”

กู่เจินกล่าวว่า “พี่ใหญ่ น้ำใจที่ท่านมีต่อแม่นางเหยา ฟาดินสามารถ เป็นสักขี แต่การเดิมพันครั้งนี้ไม่ธรรมดา หากปล่อยให้ว่านกุยฉิงหาเซียน หลง (มังกรซ่อนเร้น) พบ ใช้เป็นเครื่องมือในการปลัดแผ่นดินเปลี่ยนราชวงศ์ ไม่ทราบมีราษฎรต้องล้มตายมากน้อยเท่าใด”

ลู่เจียนกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านไฉนเดิมพันกับมัน?”

กู่เจินกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อเคยเป็นพ่อค้าวาณิช ทุกเรื่องราวต้อง ไคร่ครวญถึงผลได้ผลเสีย มีแต่ผลประโยชน์จึงโยกคลอนจิตใจมันได้ ถึงแม้ว่า การล้างเกาะตะวันตกออกถล่มนครตะวันตกจะส่งผลดีต่อมัน แต่ผลประโยชน์ ยังไม่มากพอ มีคำกล่าวไว้ ‘ชัยชนะโดยมิต้องสู้รบ จึงเป็นวิธีประเสริฐสุด’ หากสามารถพิชิตเกาะตะวันตกจนครตะวันตกโดยไม่ต้องฆ่าทิ้ง ไยมิใช่ เป็นเรื่องน่ายินดี อย่าว่าแต่ยังจะได้รับเซียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) ผล ประโยชน์มหาศาลเช่นนี้ย่อมเหนือกว่าเปิดฉากฆ่าฟันนับสิบเท่า นี่เป็น ลูกคิดรางแก้วของเหล่าโถวจื่อ แต่เงื่อนไขข้อแรกคือชนะเดิมพันครั้งนี้”

ลู่เจียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ด้วยสติปัญญาพลังฝีมือของมัน คิด เอาชนะเป็นเรื่องช้าหรือเร็วเท่านั้น”

กู่เจินคล้ายมีโทสะคุกรุ่นขึ้นมา ร้องว่า “ท่านผู้นี้ออกจะเสริมอานุภาพ

ผู้อื่นไป ว่านกยูงจึงปราศจากม่ออี่ ไม่แน่ว่าจะตีความของข้อความบน
ภาพวาดทั้งแปดได้ ตราบใดที่ตีความไม่ได้ หนทางชนะยังอยู่ในมือพวก
เรา...”

ไม่ทันกล่าวจบ ลู่เจียนสอดคำขึ้น “กู่เจิน อย่าได้ส่งเสียงดังไป ระวัง
จะสร้างความแตกตื่นแก่อาฉิง”

กู่เจินหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อแผ่ความอัปยศปัญญา หลังจากหัวร่อ
จบจึงกล่าว “พี่ใหญ่ ข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าไม่ควรบีบบังคับท่าน”
จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตู เสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป

ภายในห้องเงียบงันไปชั่วขณะ จึงบังเกิดเสียงร่ำไห้เบาๆ ลู่เจียนร่ำไห้
พลาบกล่าวว่า “กู่เจิน ขออภัย...ข้าพเจ้าเป็นคนใช้การไม่ได้...”

เหยาฉิงค่อยได้คิดขึ้น ‘มิน่าแล้วว่านกยูงจึงไม่ฆ่ามัน ตัวโง่มสุญเสีย
ความคิดต่อสู้อย่างแล้ว...’ นึกถึงตอนนี้บังเกิดความขุ่นเคือง ครางเบาๆ คำหนึ่ง

เสียงลมพลันดัง ลู่เจียนเลิกม่านมุ้งขึ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า
“อาฉิง ท่าน...ท่านฟื้นแล้วหรือ?”

เหยาฉิงเห็นสีหน้ามันทั้งยินดีทั้งหวาดหวั่น สร้างความอบอุ่นใจยิ่ง
ตอบว่า “ฟื้นแล้ว รู้สึกหิวอยู่บ้าง”

ลู่เจียนเห็นนางมีสติสัมปชัญญะแจ่มใส กล่าววาจาไม่ติดขัด บังเกิด
ความโลดเอนแทบคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะไปยกข้าวปลา
อาหารมา”

เหยาฉิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รับประทานข้าว เพียงคิดดื่มน้ำซุบไก่
ให้ท่านตื่นให้กับข้าพเจ้าเอง”

อย่าว่าแต่น้ำซุบไก่ ยามนี้ต่อให้ใช้ลู่เจียนไปงมจันทร์จากในน้ำ มัน
ก็ปฏิบัติตาม ยามนั้นไม่กล่าวอะไร หันกายออกไป เหยาฉิงเรียกรังมัน
ไว้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบคนนอก เพียงคิดอยู่คนเดียว ท่าน
อย่าได้ใช้คนมาเฝ้าดูข้าพเจ้า กระทั่งเฝ้าอยู่หน้าห้องก็ไม่ต้องการ”

ลู่เจียนลังเลเล็กน้อย แต่ทว่านึกถึงนางไม่มีชีวิตยืนยาว ไม่ว่านาง

ร้องขออันใด ไม่มีเหตุผลที่ปฏิเสธ ดังนั้นผงกศีรษะรับ ผลักประตูห้องออกไป
เหยาฉิงรอนมนั้จากไปไกล ค่อยใช้สองมื้อมันกายขึ้นมา เกาะขอบ
เตียงเก้าอี้มาถึงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งริมหน้าต่าง เห็นกระจกตั้งจันทร์เพ็ญ
สะท้อนแสงตะเกียงน้ำมัน ส่องเห็นใบหน้านาง องค์าพยพทุกส่วนล้วนงดงาม
แต่สีหน้าคล้ายนักแสดงบนเวทีจั่วที่พอกแป้งหนาเตอะ ขาวซีดสลดจนไม่
คล้ายสีสันในโลกมนุษย์

เหยาฉิงหยิบชาดแดงฉาบลงบนใบหน้า และเติมริมฝีปาก เห็น
คนในกระจกลดความขาวซีดลง เพิ่มความหยาดเยิ้มอีกหลายส่วน ไม่ว่า
พิศดูอย่างไรไม่คล้ายคนมีชีวิต นางเหม่อมองคนในกระจกชั่วขณะ จึงลบ
ชาดทิ้ง คีบจับปิ่นทองบนโต๊ะอันหนึ่ง จ่อกับลำคอตัวเอง ปลายแหลม
ของปิ่นพอจมลึกไปในผิวกาย รู้สึกปวดแปลบขึ้นมา พลันครุ่นคิด 'สภาพ
หลังโลหิตเสียชีวิตคงทุเรศขัดตายิ่ง เรายินยอมให้มันเห็นเราอนตายบน
เตียง ไม่ต้องการให้มันเห็นเรามีจุดจบเช่นนี้'

ดังนั้นใช้นิ้วจุ่มชาดแดงผสมกับแป้งน้ำเขียนข้อความลงบนโต๊ะว่า
"ลู่อู๋เจียน เราไปแล้ว ท่านต้องมีชีวิตอยู่ อย่าได้แพ้แก่วานกุยฉิง..."

เขียนถึงตอนนี้ พลันพบว่าในใจมีวาจานับร้อยพันคำคิดบอกต่อมัน
แม้แต่ตัวเองก็บังเกิดความตื่นตระหนก คิดไม่ถึงว่าตัวเองมีคำพูดมากมาย
ถึงเพียงนี้คิดกล่าวกับลู่อู๋เจียน นับตั้งแต่คุณูปการความผิดถูก จนถึงการ
กินอยู่หลับนอน ยังมีแผนร้ายอุบายชั่ว ความอบอุ่นหนาวร้อนทางโลก
ตัวเองพอลากไปเช่นนี้ ทั้งให้มันอยู่ตามลำพัง บันดาลให้ผู้คนไม่อาจวางใจได้

เหยาฉิงสายตาพร่ามัวขึ้นมา พลันกัดฟันเกาะขอบโต๊ะลุกขึ้นยืน ฤทธิ์
ยาของน้ำโสมยังคงอยู่ ค้ำยันสองเท้าเอาไว้ เหยาฉิงระงับสติผลักประตู
ออกไป เกาะผนังทางระเบียง เดินไปอย่างช้าๆ ลู่อู๋เจียนทำตามคำพูด
ของนาง ไม่ทิ้งผู้คนอยู่หน้าห้อง สวนดอกไม้เจียบสงบ กลิ่นของบุปผา
โชยมาพร้อมกับเสียงคลื่นที่ห่างไกล เหยาฉิงพลันสยิวกายด้วยความ
หนาวเหน็บ เจียหูสดับฟังแล้วเดินไปยังต้นเสียงของคลื่น

หอห้องหลังนี้ปลูกสร้างอยู่ที่สูงของเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ พอออกจากประตูลงรักสีแดงบานหนึ่ง ปรากฏบันไดหินเขียวทอดถึงชายทะเล เหยาจึงเดินไปสามร้อยกว่าก้าว จนถึงเชิงบันได เสียงคลื่นที่เบื่องหน้า ยิ่งมายิ่งดัง ลมทะเลก็ยิ่งมายิ่งรุนแรง คล้ายกับจะโชยพัดอุณหภูมิกายใน กายเหือดหายไปสิ้น ร่างของเหยาจึงยิ่งมายิ่งเย็นเฉียบ สองเท้าอ่อนล้า ไร้เรี่ยวแรง ทั้งกลัวถูกผู้คนพบเห็น ความพยายามที่แล้งมาล้มเหลวสิ้น จึงเคลื่อนกายถึงข้างทาง เสาะหาหินโสโครกก้อนหนึ่งทรุดนั่งลง

เหยาจึงบังเกิดความเศร้าโศกศัลย์ ครุ่นคิดขึ้น ‘กระทั่งกระโดดทะเลฆ่าตัวตายก็ทำไม่ได้หรือ?’ นางคิดลุกขึ้นยืน แต่ปราศจากเรี่ยวแรงแม้แต่ น้อย ต้องครุ่นคิด ‘เราจะตายในลักษณะนี้หรือ? ตายเสียก็ดี มันจะได้ไม่ต้องห่วงพะวง โอ ช่างเป็นดาวข่มของชีวิตจริง ๆ เราอยู่ดีๆ ไฉนชมชอบ มัน? กล่าวไปประหลาดแท้ พอเห็นหน้ามัน ทั้งขุ่นเคืองทั้งแค้นมัน แต่เมื่อไม่พบกับมัน กลับเฝ้าฝันถึง เช่นนี้ก็ดี คนตายแล้วความรักดับสูญ ไม่ต้องถูกเคี่ยวกรำทรมานอีก เราเหยาจึงเป็นวีรสตรี ไม่ควรพิริพรีไรถึงแม้ช่วยมันไม่ได้ แต่ก็อย่าได้เป็นเครื่องถ่วงมัน...’

นึกถึงตอนนี้คิดลุกขึ้น แต่ทดลองอยู่หลายครั้ง สุดท้ายนั่งลงอย่างอ่อนล้า มองดูท้องทะเลที่ห่างไป น้ำทะเลดำมืดสงบนิ่ง คล้ายดวงเนตรอันมึนหมอง หมู่ดาวบนท้องฟ้าทอดยาวลงบนผิวน้ำ เป็นประกายระยิบระยับ

เหยาจึงครุ่นคิด ‘ท่านแม่เคยบอกว่าดวงดาวกะพริบหนึ่งครั้ง จะมีคนตายหนึ่งคน ไม่ทราบดวงดาวของเราอยู่ที่ใด จะกะพริบเมื่อใด?’ พริบตานั้นใบหน้ายิ้มของมารดาคล้ายลอยอยู่ตรงหน้า เหยาจึงยื่นมือออกไปไขว่คว้าอากาศธาตุ รำพึงในใจ ‘ท่านแม่ ท่านทราบหรือไม่ว่าเราคิดถึงท่านอีกสักครู่จึงเอ่ยของท่านจะไปหาแล้ว’

นึกถึงตอนนี้ ลมทะเลหอบเอาสุ้มเสียงของบุรุษสตรีดังมา เหยาจึงฟังออกว่าบุรุษเป็นกู่เจิน ส่วนสตรีสุ้มเสียงสดใสไพเราะ เป็นชื่อเมี่ยวเมี่ยวเอง ชื่อเมี่ยวเมี่ยวถามว่า คิดออกเดินทางเมื่อใด? กู่เจินกล่าวว่า “ไม่แน่

นัก หนึ่งนั้นข้าพเจ้ายังตีความของภาพวาดไม่ได้ สอง ลู่เจียนไม่ยอม
ร่วมทาง หากมันไม่ไป ข้าพเจ้าก็ไม่มีหวังได้ช่วยแม่สักส่วนเดียว”

ซือเมี่ยวเมี่ยวกล่าวว่า “เทพบุตรลม เทพอสันและแม่นางเซียนปี่มิใช่
ร่วมทางไปหรือ?”

กู่เจินกล่าวว่า “พวกมันต่างมีปมเด่น แต่ยังไม่อาจต่อกรกับว่าน
กุยฉิง ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีเพียงลู่เจียนสามารถหลบหนีไปพ้นลิ”

ซือเมี่ยวเมี่ยวพลันกล่าวว่า “กู่เจิน ที่นี่ลมแรง ข้าพเจ้ารู้สึกหนาว
อยู่บ้าง”

กู่เจินหัวเราะเบาๆ บอกให้เข้ามายังอ้อมอกมัน ซือเมี่ยวเมี่ยวส่งเสียง
ดังอืมม ต่อจากนั้นเป็นเสียงอู้้อ คล้ายกับริมฝีปากถูกสิ่งใดอุดเอาไว้

เหยาฉิงใจสั่นสะท้าน สองแก้มร้อนผะผ่าวขึ้นมา พลันได้ยिन
ท่ามกลางหินโสโครกที่ห่างไปบังเกิดเสียงสะอื้นให้เบาๆ หนุ่มสาวที่อยู่
ร่วมกันพลันรู้สึกตัว กู่เจินร้องถามว่าผู้ใด ซือเมี่ยวเมี่ยวกลับอุทานว่า
“เป็นผิงเอ๋อ”

ในดงหินโสโครกปรากฏเงาร่างอ่อนแอแสนสาหัสหนึ่งลุกขึ้นยिन พุ่งปราด
ออกไป กู่เจินใช้พลังลมหมุนรอบบังคับร่างขวางหน้าคนผู้นั้นไว้ พลัน
อุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า “ผิงเอ๋อ โรคของท่านทุเลาหายดีแล้วหรือ?”

ยามนั้นซือเมี่ยวเมี่ยวเร่งรุดมาถึง โอบไหล่ของกู่ผิงเอ๋อไว้ เห็นกู่ผิง
เอ๋อน้ำตานองหน้า แต่สายตาระจ่างแจ่มใส หาได้เลอะเลือนเลื่อนลอย
เชือกกาลก่อนไม่ จึงร้องโพล่งว่า “ผิงเอ๋อ ท่านทุเลาหายดีจริงๆ เป็นเรื่อง
ราวเมื่อใด?”

เหยาฉิงได้ยินแต่ไกล พอฟังครุ่นคิดขึ้น ‘เราดูไม่ผิดจริงๆ นางปีศาจ
จิ้งจอกน้อยนี้แท้จริงเป็นเสียดิ แม่นางซือเคยมีบุญคุณช่วยชีวิตเรา หาก
ทราบเช่นนั้นแต่แรก เราสมควรฉวยโอกาสตอนที่อยู่บนเรือฆ่านางปีศาจ
จิ้งจอกน้อยนี้ กำจัดศัตรูความรักให้กับนาง...’

ได้ยินกู่ผิงเอ๋อรำให้ชั่วขณะจึงกล่าว “ซึ่งความจริง...ข้าพเจ้ามีสติ

แจ่มใสตั้งแต่แรก ตอนอยู่ที่หมู้ตีกเป็นหนึ่งใน ชางอาอี (นางสาวแซ่ชาง) ดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้านิยมนมต่อนางยิ่งกว่าท่านแม่อีก เวลาพอนานเข้าก็นึกเรื่องราวมากหลายออก แต่นึกออกมีสัปดาห์ไม่ออก พอนึกถึงเรื่องที่ท่านแม่กับข้าพเจ้ากระทำ ถึงกับเจ็บปวดใจราวถูกเข็มแหลมทิ่มแทงปรารถนาใครจากไปให้ไกลแสนไกล ไม่ขอพบกับพวกท่านอีก แต่ยังคงนึกเช่นนั้น ในใจข้าพเจ้ายิ่งคิดถึงเกอเกอ (พี่ชาย) คิดถึงท่านพ่อท่านแม่ ยามหลับฝันถึงเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ฝันถึงมังกรคำรามที่ถ้ำอายุสร้างความปวดร้าวถึงที่สุด ข้าพเจ้าความจริงคิดสร้างเป็นเสียสติไปชั่วชีวิตแต่นั้นพี่ใหญ่ลู่เจียนเอ๋ยถึงการชุมนุมถกวิถิลบล้างเทพ เกาะตะวันออกตกอยู่ในห้วงคับขัน ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวเองก็เป็นศิษย์เกาะตะวันออกสมควรตกตายร่วมกับเกอเกอเจี๋ยแจ (พี่ชายพี่สาว) ทั้งหลาย ดังนั้นลอบออกจากหมู้ตีกเป็นหนึ่งในโดยมิให้ชางอาอีล่วงรู้ แอบขึ้นเรือเดินสมุทรของหมวดหมู้ดิน ข้าพเจ้าที่ยังสร้างเป็นเสียสติ มิใช่คิดหลอกลวงพวกท่าน เพียงแต่ไม่อาจแบกหน้ามาพบกับพวกท่าน ทั้งกลัวพวกท่านพอทราบเรื่องจะขับไล่ข้าพเจ้าไป อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่อาจพบกับพวกท่านอีก แต่ว่าเมื่อครูเห็นพวกท่านนิยมนมกัน สร้างความลำบากใจยิ่ง อดร้องไห้ออกมามิได้ เมียวเจี๋ยแจ ข้าพเจ้าใช่โง่งมยิ่งหรือไม่?

ซือเมียวเมียวรับฟังจนหมดหัวใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ผิงเอ้อ หากท่านไม่คิดไปจากข้าพเจ้ากับกูเจิน ก็อยู่ร่วมกับพวกเราเถอะ”

กูผิงเอ้อใจสันสะท้าน กล่าวว่า “เมียวเจี๋ยแจ ท่านไม่แค้นข้าพเจ้าหรือ?”

ซือเมียวเมียวผินยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อตอนที่ทราบความจริง ข้าพเจ้านึกตัดพ้อฮุหยิน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด หากนึกแค้นท่านไม่ผิงเอ้อ นับแต่นี้พวกเราจะอยู่ร่วมกัน โดยไม่แยกจากกันอีก”

กูเจินรับฟังจนขมวดคิ้ว คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เหยาะผิงแอบไต่ยิน ต้องครุ่นคิด ‘แม่นางซือชางบริสุทธิ์ ไร้เดียงสาจริง ๆ กลับชักนำ

นางปีศาจจึงจอกน้อยมา กู่เงินเอ๋ยกู่เงิน คราครั้งนี้ท่านได้รับความลำบาก
มากแล้ว'

ในยามนั้น ทิศทางที่ตั้งของหอห้องบังเกิดเสียงร้องเรียก "อาฉิง..."
ลุ่มเสียงยังไม่ขาดหาย เเงาร่างสายหนึ่งก็สาดพุงลงจากทางคิลา ร่ำร้องว่า
"อาฉิง ท่านอยู่ที่ใด?"

กู่เงินพอพึ่งรับสะอีกเข้ารับหน้า ถามว่าเกิดเรื่องใด ลู่เจี้ยนกล่าวว่า
"เมื่อครู่อาฉิงร้องขอให้ข้าพเจ้าตุนน้ำซุ่ปไ่ก่แก่นาง ข้าพเจ้าจึงเข้าครัวไป
ตุนน้ำซุ่ปไ่ก่ แต่แล้วไม่วางใจ จึงวกกลับมา มิคาดภายในห้องไร้ผู้คน
บนโต๊ะใช้ชาดแดงเขียนบอกว่่านางไปแล้ว ทั้งบอกให้ข้าพเจ้าอย่าได้แพ้
แก่ว่่านกยฉิง..."

กู่เงินส่งเสียงดังอึมมม์ กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ไม่ต้องร้อนใจ นาง
ร่างกายอ่อนแอ คงไม่จากไปไกล รอบเกาะลั่วฉางกำลังของศิษย์
เกาะตะวันออกไว้ ไม่สามารถออกทะเลได้ ดังนั้นคงต้องอยู่ละแวกใกล้เคียง
ข้าพเจ้ากับเมี่ยวเมี่ยวและผิงเอ้อจะออกค้นหา ท่านไปตามตัวจุมกฏตมา
มันมีความสามารถในการดมกลิ่นหญิงงามออก"

เหยาฉิงรับฟังจนดำทอในใจ 'จึงจอกโสโครกตัวนี้เจ้าอุบายยิ่ง กลับ
ก่อกรวนเรื่องของเราอีก' เรื่องที่นางตัดสินใจจะไม่เปลี่ยนผัน ดังนั้นกลั้น
หายใจ ใช้มือเท้าแตะพื้น คืบคลานไปยังท้องทะเลอย่างช้าๆ

เสียงคลื่นยิ่งมายิ่งดัง เหยาฉิงล่ำคอแห้งผากศีรษะมึนงง เส้นเลือด
บนลำคอเต้นตุบต๊บ ระยะเวลาไม่กี่ว่า แทบใช้เรี่ยวแรงของนางจนหมดสิ้น
น้ำทะเลที่เค็มกร่อยโชยพัดมา ดินทรายใต้ร่างเหยาฉิงกลายเป็นเย็นเฉียบ
อับชื้น ถึงแม้ทะเลอยู่แค่เอื้อม สำหรับกับเหยาฉิง กลับอยู่ไกลถึงขอบฟ้า
ยามร้อนรุ่มใจพลันสิ้นสติไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ได้ยินที่ข้างหูกมีคนร้องเรียก เหยาฉิงลืมตาขึ้น
เห็นลู่เจี้ยนน้ำตานองหน้า กอดตัวเองไว้ เหยาฉิงบังเกิดความคับแค้น

เคื่องขุน กล่าวว่า “ผู้ใดให้ท่านยุ่งเกี่ยวกับข้าพเจ้า?”

ลู่เจี้ยนกล่าวอย่างงุนงงว่า “อาตม ท่านกล่าวอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ”
เหยาฉิงดำ่ว่า “เจ้าคนขลาดเขลา ไม่เข้าใจอันใดทั้งสิ้น”

ลู่เจี้ยนถามว่ามันขลาดเขลาที่ใด เหยาฉิงกล่าวว่า “หากท่านมีกำลัง
ขวัญ ก็ไปพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับวานกุยฉิง แม้ท่านเป็นวีรบุรุษผู้กล้า
สมควรยกขึ้นวางลงได้ ไม่ต้องสนใจว่าข้าพเจ้าจะเป็นจะตาย”

ลู่เจี้ยนพลันยืดอกายขึ้น กล่าวว่า “อาตม ข้าพเจ้ามิใช่วีรบุรุษผู้กล้า
ข้าพเจ้าเพียงคิดอยู่เป็นเพื่อนท่าน ส่วนผลแพ้ชนะความสำเร็จล้มเหลว
ทางโลก ข้าพเจ้าล้วนไม่ใส่ใจ”

เหยาฉิงใจสั่นสะท้าน พอช้อนตาขึ้น เห็นดวงตาลู่เจี้ยนเป็นประกาย
ได้มานวิกาล แม้กระทั่งทะเลดาวยังไม่อาจเทียบเปรียบเทียบได้ พริบตานั้นหัวใจ
เหยาฉิงคล้ายแตกสลาย กระแสอันพลุ่งพล่านสายหนึ่งทะลักขึ้นมายังดวงตา
จมูก ปาก คิดรำไให้ก็ทำไม่ได้ ความรู้สึกอันคับข้องทรมานนี้เป็นสิ่งที่ใน
ชีวิตไม่เคยประสบมาก่อน

ได้ยินลุ่มเสียงหนึ่งเรียกว่า “ฉิงเอ้อ” เหยาฉิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง
เหลียวหน้ามอง เห็นพระมารดรดินวินได้เดินเข้ามาย่อตัวลง เหยาฉิงโผ
ไปในอ้อมอกนาง ร้องไห้โฮออกมา รำพันว่า “ซือฟู (ท่านอาจารย์) ข้าพเจ้า
ยินยอมตาย ไม่ต้องการเป็นเครื่องถ่วงมัน...ข้าพเจ้าตายแล้ว จะไม่มีผู้ใด
ลากถ่วงมันอีก...”

ลู่เจี้ยนรู้สึกมีเลือดลมประดังขึ้นมา พลันร้องดังๆ ว่า “ท่านตายแล้ว
ข้าพเจ้าจะบวชเป็นหลวงจีน”

เหยาฉิงบังเกิดรสชาตินานัปการ อดดำทอมิได้ว่า “ลู่เจี้ยนโสโครก
ท่านรู้จักแต่สร้างความขุ่นเคืองแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตายให้ท่านดู...”

กล่าวพลางย่นกายขึ้น กลับถูกพระมารดรดินสะกดไว้ พระมารดร
ดินขบคิดแล้วกล่าว “ฉิงเอ้อ อย่าได้เจ้าอารมณ์ไป หลายวันนี้เราครุ่นคิด
เป็นเวลานาน ในที่สุดนึกได้เรื่องหนึ่ง อาจมีส่วนช่วยต่ออาการบาดเจ็บ

ของเจ้า”

ลู่เจียนพอฟังซิงคุกเขาลงกล่าวว่า “พระมารดรติน ขอท่านเมตตา กรุณา ช่วยเหลืออาฉิงด้วย”

กล่าวจบคิดไขกศีระ พระมารดรตินรีบประคองมันขึ้นมา กล่าวว่า “ท่านลุกขึ้นก่อน ท่านยังไม่เข้าใจความหมายในวาจาเรา ด้วยวิชาแพทย์ของเรา ยังไม่อาจช่วยเหลือนาง”

หัวใจลู่เจียนตกวบลง พระมารดรตินมีวิชาแพทย์สูงเยี่ยม หากนางช่วยไม่ได้ ยังมีผู้ใดช่วยเหลือได้ พระมารดรตินล่วงรู้จิตใจมัน จึงกล่าว “วิชาแพทย์ของเรานี้เป็นชื่อฉินจุ่ซือ (ปฐมาจารย์ชื่อฉิน) ตกทอดทิ้งไว้ ท่านผู้เฒ่าเรียนรู้อย่างกว้างขวาง หาได้ถนัดจัดเจนวิชาแพทย์ไม่ มีผู้อาวุโสท่านหนึ่งเปรียบกับท่านผู้เฒ่า ยังเหนือกว่ามากนัก”

ลู่เจียนกล่าวอย่างสงสัยใจว่าผู้อาวุโสท่านใด เหยาฉิงก็บังเกิดความสงสัยอยากรู้ มองดูพระมารดรติน พระมารดรตินกล่าวว่า “พวกท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อสามร้อยปีก่อนมีหมอหญิงที่เก่งกาจท่านหนึ่ง”

ลู่เจียนใจสั่นสะท้าน ถามไพล่ถามว่า “พระมารดรตินใช้หมายถึงหมอหญิงที่ค้นพบเส้นลมปราณซ่อนเร้น นำเขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) จากไปหรือ?”

พระมารดรตินกล่าวว่า “ที่แท้ท่านรู้จักเช่นกัน หมอหญิงท่านนั้นมีวิชาแพทย์เหนือกว่าเราสิบเท่า ครั้งกระโน้นนางกับชีคุนหลุนจุ่ซือ (ปฐมาจารย์คุนหลุนตะวันตก) แต่งงานเป็นสามีภรรยา พกพามังกรซ่อนเร้นมุ่งสู่โพ้นทะเล ทั้งยังหอบเอาตำราแพทย์ไปมากมาย ภายหลังชื่อฉินจุ่ซือกลับจากโพ้นทะเล นำตำราแพทย์มาส่วนหนึ่ง ช่วยชีวิตผู้คนมากมาย นำเสียดาบที่พอย่างเข้าสู่ปัจฉิมวัย นิสสัยใจคอของท่านผู้เฒ่าเปลี่ยนไป เฒ่าทำลายตำรับตำรามากมาย ในจำนวนนั้นมีตำราแพทย์อันลึกล้ำเล่มหนึ่ง รวมอยู่ด้วย แต่ในความคาดคิดของอาจารย์ผู้ลวงลับ หมอหญิงท่านนั้นถือกำเนิดจากวังความลับฟ้า เรียนรู้วิธีเก็บรักษาตำรับตำรา ตำราแพทย์

ที่เขียนขึ้นมาต้องมีฉบับคัดลอก หากมันเป็นเช่นนั้น ฉบับคัดลอกยังอยู่ในสถานที่เก็บซ่อนมั่งการซ่อนเร้น”

ลู่เจียนสะกดอาการเต้นของหัวใจ กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าขอเพียงหา มั่งการซ่อนเร้นพบ จะได้พบกับตำราแพทย์เล่มนั้น”

พระมารดรดินกล่าวว่า “ใช่แล้ว เรามีวิชาแพทย์จำกัด ไม่อาจช่วยเหลือฉิงเอ๋อ แต่หมอหญิงท่านนั้นมีความสามารถในการชุบชีวิตจากความตาย หากหาตำราแพทย์ที่สาบสูญจากการถ่ายทอดเล่มนั้นพบ อาจมีวิธีการรักษาอาการบาดเจ็บของฉิงเอ๋อ”

กู่เจินซึ่งอยู่ด้านข้างพลันกล่าวว่า “กล่าวไปหมอหญิงนั้นมีสายสัมพันธ์กับเกาะตะวันออกเราอย่างลึกล้ำ ไม่ว่าวิชาแพทย์หรือจริยะความประพฤติก ล้วนเป็นที่เลื่อมใสของผู้คน”

ลู่เจียนอดกล่ำมิได้ว่า “ท่านก็รู้จักหมอหญิงท่านนั้น?”

กู่เจินยิ้มพลางกล่าวว่า “เอ๋ยถึงเชื้อสายเหล่ากอฮั่วจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่ฮั่ว) กับบรรพบุรุษตระกูลกู่เรามีความสัมพันธ์อย่างลึกล้ำ”

ลู่เจียนทวนคำฮั่วจู่ซือ กู่เจินกล่าวว่า “ท่านไม่ทราบหรือ? หมอหญิงท่านนั้นแซ่ฮั่วนามเสี่ยวชวง* ศิษย์ของนางแซ่จ้าว ความจริงสืบเชื้อพระวงศ์ราชวงศ์ซ้อง ต่อมาแต่งงานกับบุตรโอรสของเชื้อไห่หวิแห่งเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ให้กำเนิดบุตรนางหนึ่ง จากนั้นแต่งให้กับบรรพบุรุษเรากู่เอียนเจา ท่านกู่เอียนเจาเป็นเขยยิบจ่วย** เข้าสู่ตระกูลจ้าว รั้งอยู่ที่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นหากจะนับต้นตระกูลของตระกูลกู่เกาะตะวันออก ต้องนับจากเสี่ยวชวงจู่ซือ”

คนของนครตะวันตกเพิ่งทราบมูลเหตุเหล่านี้เป็นครั้งแรก หวนนึกถึงเกาะตะวันออกนครตะวันตก มาจากต้นกำเนิดเดียวกัน ในใจล้วนบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

* ฮั่วเสี่ยวชวงเป็นนางเอกเรื่องวีรกรรมผู้กล้า

** ยิบจ่วยเป็นภาษาแต้จิ๋ว หมายถึงเขยที่แต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิง

ลู่อื่นถามชื่อของตำราแพทย์เล่มนี้ พระมารดรดินกล่าวว่า “ตำราเล่มนี้ต่างชื่อแปลกประหลาดยิ่ง เรียกว่าเซียงว่างจี (ประมวลสลัปลมเลื่อน)”

ลู่อื่นจดจำชื่อตำราไว้ หันกายไปกล่าวว่า “กูเจิน ข้าพเจ้าจะนำอาฉิงติดตามท่านไปค้นหามังกรซ่อนเร้นกัน”

กูเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “การเดินทางครั้งนี้ต้องข้ามขุนเขาทะเลกว้าง ทั้งยังจะเผชิญศัตรูสำคัญ พี่ใหญ่ ท่านต้องใคร่ครวญให้ดี”

ลู่อื่นฝืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าใคร่ครวญดีแล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้ท่านเสี่ยงภัยเพียงลำพัง และไม่อาจทอดทิ้งอาฉิงโดยไม่แยแส พานร่วมเดินทางไปด้วยกัน ผูกพันความเป็นความตายร่วมกัน”

กล่าวพลาบมองดูเหยาฉิง สัมผัสเสียงสั่นเครืออยู่บ้าง เหยาฉิงล่วงรู้จิตใจ ลู่อื่น จึงค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า “หากท่านไป ข้าพเจ้าจะไปด้วย อย่างมากตายในระหว่างทาง ขุดหลุมฝังร่างกับพสุธา ยังดีกว่าตายในห้องหับด้วยความเศร้าสร้อยละห้อยหวน”

กูเจินปรบมือคราหนึ่ง ชมว่านางงามเหยา กล่าววาจาเปิดเผย หัวหาญ จากนั้นกล่าวกับทั้งหมดว่า “ขอเชิญแม่นางหนึ่ง พี่จ้าว พี่หวี แม่นางเซียนปี ไปยังห้องของข้าพเจ้า หลายวันมานี้ข้าพเจ้าศึกษาข้อความในภาพวาดทั้งแปด พอเข้าใจอยู่บ้าง คิดถ่ายทอดบอกต่อทั้งหมด”

เซียนปีอาสาไปเชิญหนึ่งหนึ่งกับเทพบุตรลม ไม่นานให้หลังทั้งหมดรวมตัวกันที่ห้องของกูเจิน เทพบุตรลมจ้าวเพยชิงบาดเจ็บบอบช้ำ ใบหน้าชুবชืดอิดโรย หวีเจ้ายังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บที่เท้า แต่ยังไม่ร้องซักชวณ กูเจินดื่มสุรา จนถูกเซียนปีตัดพ้อต่อว่า จึงยอมเลิกรา หนึ่งหนึ่งนั่งอยู่มุมห้องอย่างเฉยเมย แต่พอฟังว่าลู่อื่นจะร่วมทาง ดวงตาค่อยทอประกายวูบหนึ่ง แต่หลังจากนั้นฟังว่าเหยาฉิงจะร่วมทางด้วย แหวตาก็หม่นหมองลง

กูเจินกล่าวขึ้นว่า “ทุกท่านคงทราบเบาะแสทั้งห้าสายที่พวกเรา

ค้นพบจากการตีความเมื่อครั้งก่อนแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าทั้งห้าประการ
แบ่งเป็นลำดับก่อนหลัง หากคิดค้นหา ต้องเริ่มจากเบาะแสสายแรกซึ่งคือ
กุยหมิง (จารึกเต่า) อันคำว่ากุยหมิง (จารึกเต่า) มีคำอธิบายสามประการ
หนึ่งคือศิลาจารึกที่เต่าหินแบกเอาไว้ ในโลกมีศิลาจารึกเช่นนี้นับไม่ถ้วน
นับตั้งแต่พระราชวังจนถึงข้างถนน สอง เป็นคำจารึกที่เกี่ยวข้องกับเต่า
ยิ่งคล้ายงมเข็มในมหาสมุทร ยากจะดำเนินการได้...

เอ๋ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย เขียนป๊อดถามมิได้ว่า “คำอธิบายประการ
สามเล่า?”

กู๋เจินล่งเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ประการสามข้าพเจ้าไม่แน่ใจนัก
ข้าพเจ้าเห็นว่าเต่านี้น่าหมายถึงที่นี่”

ทั้งหมดพากันร้องคำ “เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์” กู๋เจินกล่าวว่า “ซึ่ง
ความจริง ชื่อฉินเซียนเซิง (ท่านชื่อฉิน) กับเกาะตะวันออกมีความคั่น
ลึกล้ำ ไหนเลยทั้งเบาะแสในการค้นหามังกรซ่อนเร้นอยู่ที่เกาะเต่ายักษ์
ศักดิ์สิทธิ์ แต่ท่านผู้เฒ่าเป็นคนชาญฉลาด คำปริศนาที่ทิ้งเอาไว้ ต้องมิใช่
หัวข้อที่สิ้นเปลืองเรียวแรงค้นหา หากแต่เป็นหัวข้อที่เหนือความคาดหมาย
ผู้คน หากทั้งเบาะแสประการแรกอยู่ที่เกาะตะวันออก จะอยู่เหนือความ
คาดหมายของผู้คน”

เหยาฉิงถามว่าบนเกาะนี้มีศิลาจารึกอันใด กู๋เจินตอบว่า “ศิลา
จารึกบนเกาะมีทั้งสั้นยืดยาวกว่าแห่ง ที่หลอมสร้างในยุคของชื่อฉินเซียน
เซิงมีอยู่หกแห่ง”

เซียนปี้กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “เช่นนี้เป็นว่าเบาะแสอยู่ในศิลาจารึก
ทั้งหกแห่งนี้แล้ว”

กู๋เจินกล่าวว่า “เมื่อวานข้าพเจ้านึกถึงข้อนี้จึงตรวจดูโดยละเอียด
แต่ไม่เห็นสิ่งผิดปกติใด รोजนฟ้าแสงสว่าง คิดขอเชิญท่านทั้งหลาย
ร่วมทาง เมื่อมีคนมากอาจพบเห็นร่องรอยเบาะแสใด”

ทั้งหมดรับคำ วันรุ่งขึ้นฟ้าพอรุ่งแสง ทั้งหมดก็รวมตัวกัน ออก

สำรวจศิลาจารึกที่กระจัดกระจายอยู่บนเกาะ กู๋เจินยังนำสดับฟังเซวียเอ๋อร่วมทาง เพื่อฟังดูว่าในศิลาจารึกมีชั้นที่ประกบซ้อนกันหรือไม่ ตลอดสายทางไม่พบสิ่งผิดปกติใด

สุดท้ายมาถึงทางน้ำสายหนึ่ง สองฟากข้างทางน้ำมีเขาเล็กๆข้างละลูก ทั้งหมดทวนน้ำขึ้นไปจนถึงต้นน้ำ เห็นเป็นบึงเล็กๆ แห่งหนึ่ง ที่ริมบึงปักตั่งหลักหินสีขาว บนหลักหินจารึกชื่อว่าอีเฉวียนหมิง (ศิลาจารึกธารหยก) ถัดจากนั้นเป็นข้อความที่จารึกไว้ ตอนท้ายลงนามว่า “ผู้พบเนจรอยู่ว่างฮัวจึงเหียนรจนา” ตามด้วยวันเดือนปี

เซวียเอ๋อใช้ไม้เคาะตัวศิลาจารึก สดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง สันตึระบอว่าหลักหินไม่ได้กลวงว่างเปล่า ทั้งหมดอ่านดูข้อความบนศิลาจารึกแล้วไม่เห็นมีเบาะแสใด ขณะจะเลิกล้มการค้นหาหนึ่งหนึ่งพลันกล่าวว่า “หลักหินนี้ต่างจากรรรมดาทั่วไป หลังข้อความยังมีอักษร”

ทั้งหมดตื่นตื่นยินดียิ่ง ทราบว่านางฝึกวิชาดวงตานิลรูปศุนยตาสามารถมองเห็นในสิ่งที่ผู้อื่นไม่เห็น ดังนั้นพากันจับจ้องมองนาง เห็นหนึ่งหนึ่งหันไปเด็ดใบหญ้าจำนวนหนึ่ง คั้นเป็นน้ำสีเขียว ภูทาลงบนหลักหิน หลังจากนั้นใช้แขนเสื้อจุ่มน้ำ ลบคราบน้ำสีเขียว แต่มีบางส่วนยังเกาะไว้ด้วยรอยสีเขียว ดูไปคล้ายตัวหนังสือก็มีปาน

ทั้งหมดเข้าใจในบัดดล ที่แท้นหลักหินยังใช้เข็มแหลมคมแทงเป็นจุดแต้มเล็กๆ จุดทั้งหลายรวมกันเป็นตัวหนังสือ แต่ผู้คนทั่วไปเข้าใจว่าเกิดจากลมฝนกัดกร่อน มีแต่หนึ่งหนึ่งที่มีสายตาพิเศษ จึงสังเกตออกพอภูทาลน้ำที่คั้นจากต้นหญ้าลงไป ส่วนที่ราบเรียบยังคงเดิม แต่ส่วนที่ปรุปรุนจะเกิดรอยคราบน้ำ ปรากฏเป็นตัวหนังสือ เมื่อเพ่งตามองเห็นเป็นอักษรประหลาดสี่แถวว่า

“จู่ จู่ อู
หยาหยายเยียง
อีเอ๋อสิงเชียนกู๋

ส่วนจ้วนปู่เจี้ยนเหยิน”

เทพบุตรลมอ่านดูแวบหนึ่ง บอกว่านี่เป็นคำปริศนา กูเจินรับคำ กล่าว
ว่า “ประโยคที่หนึ่งจุดแต้มทั้งสี่ได้คำว่าอุใหญ่เป็นพิเศษ คล้ายกับขาของ
อีกา เมื่อผสมกับคำอุทั้งสี่ อุทั้งสี่ไม่มีขา จะเป็นคำ ‘จ้ง’ (ทั้งมวล) ประโยค
ที่สองตีความง่ายกว่า คำหยาประกอบด้วยหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก เป็นคำ
คำหยาเสี้ยวหยา ส่วนคำเยี่ยงผสมรวมกันจะเป็นคำ ช่ง (สุดดี) ในบท
กวีนิพนธ์ชื่อจิง ประกอบด้วยหมวดต่าง ๆ มีทั้งคำหยาเสี้ยวหยา และ
หมวดช่ง เพียงแต่ขาดหมวดฟง (ลม) ประโยคที่สามอ้อเอ้อสิงเขียนกู ลักษณะ
ของเอ้อ (ห่าน) เป็นรูปจื่อ* ไม่ต้องอธิบายมาก ความ ประโยคที่สี่ส่วนจ้วน
ปู่เจี้ยนเหยิน คำว่าส่วน (แสงแวบ) หากลบคำว่าเหยิน (คน) ออก จะเป็น
คำ ‘เหมิน’ (ประตุ) ทั้งสี่คำรวมกันจะเป็นคำ ‘จ้งฟงจื่อเหมิน’ (ประตุลม
ทั้งมวล)” เอ๋ยถึงตอนนี้ สบตา กับชื่อเมี้ยวเมี้ยวแวบหนึ่ง พวกมันร้องว่า
“ถ้าวายุ”

เขียนปึกกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “หรือว่าเบาะแสต่อไปอยู่ในถ้าวายุ?”

กูเจินทอดถอนใจกล่าวว่า “มิผิด เพียงแต่ถ้าวายุเป็นสถานที่หวงห้าม
ของเกาะตะวันออกเรา ไหนเลยเข้าไปได้?”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน กูเจินขบคิดแล้วกล่าว “ในเวลาพิเศษ
กระทำเรื่องพิเศษ ดูท่าชื่อฉินเขียนเชิงเคยไปยังที่นั่น ท่านผู้เฒ่าเมื่อไปได้
พวกเราไหนเลยไปไม่ได้?”

ครั้นแล้วนำทั้งหมดไปยังถ้าวายุซึ่งตั้งอยู่กลางหน้าผา ทั้งหมด
ล้วนไม่เคยย่างกรายไป ยามอยู่ห่างไกลได้ยินเสียงลมรุนแรง บัดเดี๋ยวดัง
บัดเดี๋ยวค่อยลง

ทั้งหมดเดินทางทางน้อยปีนป่ายขึ้นสู่ถ้าวายุ รู้สึกมีกระแสลมโชย
ออกมาจนเย็นเยียบเสียดกระดูก ปากถ้ามีดทะมึน หินเขียวที่หน้าถ้าวายุเรียบลื่น

* คำจื่อประกอบด้วยหนึ่งจุดบน แล้วลากเส้นขวาง ตามด้วยเส้นเฉียง สุดท้ายเป็นเส้นขวาง

ปราศจากต้นหญ้างอกเงย ไอน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เกาะอยู่ตามก้อนหิน กู้เงินกับซื้อเมี้ยวเมี้ยวหวานนึกถึงเหตุการณ์ในวัยเด็กซึ่งชักชวนกันมา แกะก้อนน้ำแข็ง ต้องสบตากันแวบหนึ่ง ในใจบังเกิดความหวานชื่นดื่มด่ำ

ลู่เจี้ยนก็ตื่นตาต่อทัศนียภาพของถ้ำวายุ เห็นเหนือบากถ้ำมีคนใช้ วัตถุแหลมคมขีดเขียนเป็นอักษรหวัดหลายตัว ดังนั้นชมว่าตัวหนังสือที่ ดงามนัก ที่ข้างหุบบังเกิดสุมเสียงหนึ่งดังว่า “ทราบหรือไม่ว่าเป็นตัวหนังสือ อันใด?”

คนกล่าววาคือเหยาฉิง ความจริงลู่เจี้ยนต้องการให้เหยาฉิง พักผ่อนในหอห้อง เพียงแต่คุณหนูนางนี้ไม่ยอมอยู่หนึ่ง ทั้งฟังว่าหนึ่งหนึ่ง ร่วมทางด้วยจึงไม่วางใจ ปรบเร้าติดตามมา ลู่เจี้ยนได้แต่ร้องขอเสื้อคลุม หนึ่งจึงจอกเพลิงจากกู้เงิน ใช้ห่อหุ้มคลุมร่างไว้ แบนางออกเดินทาง

เหยาฉิงร่างกายอ่อนแอ ถึงแม้รับประทานน้ำโสม ฤทธิ์ยาคงอยู่ ไม่นาน บวกกับสวมใส่เสื้อคลุมหนึ่งจึงจอกเพลิง ร่างกายอบอุ่นสบาย เดินทางไม่กี่ลี้ ก็เคลิ้มหลับไป ระหว่างที่ไขปริศนาบนหลักหิน นางหา รับรู้ไม่ จวบจนได้ยินเสียงลมพัดแรง ค่อยสะดุ้งตื่นขึ้นมา พอฟังลู่เจี้ยน ชมเชยอักษรหวัด จึงชักใช้ถามไถ่

ลู่เจี้ยนหน้าร้อนผะผ่าว อ่านว่า “จั้ง...เหมิน..(ประตุทั้งปวง)” เหยา ฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “อ่านว่าจั้งฟงจือเหมิน (ประตุลมทั้งมวล) จึงถูกต้อง”

ลู่เจี้ยนครุ่นคิดขึ้น ‘ที่กู้เงินกับแม่นางซื้อพอฟังคำจั้งฟงจือเหมิน (ประตุลมทั้งมวล) ล้วนกล่าวคำถ้ำวายุ ที่แท่สถานที่นี้สลักเอาไว้อย่าง ชัดแจ้ง’ ยามนั้นกล่าวว่า “อักษรสี่ตัวเขียนหวัดเกินไป ทำให้ผู้คนจำแนก ไม่ออก”

เหยาฉิงกล่าวว่า “ลายมือของจางชวี* ได้ชื่อว่า เป็นอักษรหวัด ท่าน จำแนกไม่ออก ไฉนชมว่าอักษรดงาม?”

ลู่เจี้ยนสันติริษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าอักษรดงาม เพียง

* นักเลิการเลื่องชื่อสมัยราชวงศ์ถัง

แต่รู้สึกว่าคุณหนังสือหลายตัวนี้แฝงสำนึกกระบี่อันสูงส่ง”

เหยาฉิงพอฟังเพลงตามอง เห็นเป็นเช่นนั้นจริงๆ ลู่เจียนกล่าวว่าอีกว่า “สองปากข้างของถ้าก็สลักอักษรไว้ คล้ายเป็นลายมือของบุคคลเดียวกัน”

เหยาฉิงชะงักศีรษะมองดู อ่านว่า “จวงเซิงเทียนไหลตี้ ซื่อเว่ยเหมียวอิน (ดินแดนแห่งลมฟ้า ยากสตั๊บบรรู้ได้) ทั้งยังลงนามว่ากงหยางหวี่แห่งตงอู่เขียนยามเมามาย วัน เดือน ปี”

ลู่เจียนอดถามมิได้ว่า “ข้อความนี้หมายความว่าอะไร กงหยางหวี่เป็นใคร?”

เหยาฉิงกล่าวว่า “คำ ‘จวงเซิงเทียนไหล’ มาจากตำราหนั้นหวัจิงหมวดฉีอุลุ่น เทียนไหลหมายถึงสายลม ซื่อมาจากตำราเต๋าเต็กเก็ง สิ่งที่ไม่เห็นเรียกว่าอี่ สิ่งที่ไม่ได้ยินเรียกว่าซี หมายถึงขอบเขตอันลึกล้ำพิสดาร ยากที่จะสัมผัสจับต้อง ส่วนกงหยางหวี่แห่งตงอู่ ข้าพเจ้าหา รู้จักไม่ อาจเป็นชนชั้นผู้อาวุโสเกาะตะวันออก”

เขียนปี้กล่าวว่าเสริมขึ้น “กงหยางหวี่เป็นจอมกระบี่รุ่นก่อน แม้แต่ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) พอพบหน้า ยังต้องเรียกหาเป็นซือจู่ (ปรมาจารย์)”

ลู่เจียนกล่าวว่า “มิน่าเล่าตัวหนังสือเหล่านี้จึงทั้งแผ่วพลีวทั้งพิสดารที่แท้แฝงไว้ด้วยสำนึกกระบี่จริงๆ”

เขียนปี้กล่าวว่า “แฝงสำนึกกระบี่หรือไม่ เราไม่ทราบได้ แต่ตัวหนังสือเหล่านี้ใช้กระบี่แกะสลักในคราเดียว”

ยามนั้นเทพบุตรลมลอยตัวดุจเมฆลิวล่อง มุดเข้าถ้ำอายุไปก่อนภายในถ้ำเกิดลมพัดไม่หยุดหย่อน สถานเบาแก้วกวณจนหินทรายคละคลิ้งสถานหนักสามารถหอบพัดผู้คนสัตว์เลี้ยงปลิวลิวไป แต่เทพบุตรลมพุ้งทวนลมราวกับเดินบนถนนหนทาง หาสะดุดติตขัดไม่ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ทั้งหมดยิ่ง

ไม่ถึงเวลาธูปไหม้หมดดอก เทพบุตรลมพยับย่อนกลับออกมา

ทั้งตัวลงที่เบื้องหน้าทั้งหมด เห็นมันหน้าเขียวคล้ำ บนผมเผ้าขนคิ้ว
เคลือบน้ำค้างแข็งชั้นหนึ่ง เห็นสีหน้ามันกลับกลายเป็นขาว จาก
ขาวเป็นแดง พลันกระอักโลหิตคำหนึ่ง เขียนปี่ใจหายวาบ รีบล้วงขวดยา
เทยาเม็ดออกมาเม็ดหนึ่ง หวีเจ้าก็อ้อมไปด้านหลังมัน ถ่ายทอดพลัง
สายฟ้าหมุนรอบ ใช้วิชาลมอสนี่ก่อเกิดกันและกัน สะกดอาการบาดเจ็บ
บอบช้ำของมัน

เทพบุตรลมระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “หากเพียงกระแส
ลม ยังไม่น่าหวั่นหวาด แต่ในสายลมแฝงพลังเย็นขุมหนึ่ง คล้ายโซ่มา
จากขุมนรกเก่าเร้นลับจนเย็นเยียบเสียดกระดูก เราเข้าไปประมาณสี่เศษ
ก็ถูกพลังความเย็นแทรกซึม กระตุ้นอาการบอบช้ำกำเริบ”

หวีเจ้ากล่าวอย่างสงสัยใจว่า “หากร้ายกาจถึงเพียงนี้ ครั้นกระโน้น
ชื่อฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ชื่อฉิน) เข้าไปได้ได้อย่างไร?”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “จู่ซือ (ปฐมาจารย์) คงใช้วิชาซอนไซลมเช่น
กัน เพียงแต่ท่านผู้เฒ่ามีกำลังภายในเหนือล้ำกว่าเราสิบเท่า อัดคืบน้ำแข็ง
ไม่ระคาย จึงเข้าถ้ำไปได้โดยไม่ยากเย็น”

กู่เจินบอกว่ามันจะทดลองดู เทพบุตรลมผงกศีรษะกล่าวว่า “หาก
ท่านฝึกพลังหกวงเปล่าหมุนรอบสำเร็จ ก็ทดลองดูสักครา” พลาบบอก
ให้กู่เจินเอียงหูเข้ามา กระซิบบอกที่ข้างหูมันอยู่ครู่หนึ่ง

กู่เจินผงกศีรษะรับ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอเข้าใจบ้างแล้ว กล่าวถึง
ที่สุดคือหลบหลีกลมรุนแรง แทรกตัวไปยังตำแหน่งว่างเปล่า”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “มิผิด สรรพสิ่งในโลกล้วนมีจุดอ่อน กระแส
ลมแรงก็ไม่มีข้อยกเว้น”

กู่เจินลำดับความคิด จากนั้นโบกแขนเสื้อพู่ขยับดุจสายฟ้า มุดเข้า
ถ้ำวายุไป ทั้งหมดชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง เขียนปี่กล่าวว่า “ฟังว่าหาก
ฝึกพลังหกวงเปล่าหมุนรอบสำเร็จ สามารถใช้ยอดวิชาอิทธิฤทธิ์ของ
หมวดหมู่ทั้งแปด ดูทำเป็นความจริงไม่แปลกปลอม”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ลู่เจี้ยนบอกว่ามันจะเข้าไปด้วย เหยาฉิงถามโพล่งว่า “ท่านเข้าไปทำอะไร?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้กุ่เงินพาตัวเสี่ยงอันตรายเพียงลำพัง”

เหยาฉิงเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “ท่านพอเข้าไป จะให้ผู้ใดดูแลข้าพเจ้า?”

ลู่เจี้ยนหันไปกล่าวกับซือเมี่ยวเมี่ยวว่า “รบกวนแม่นางซือช่วยดูแลด้วย”

เซียนปี้ทักท้วงว่าไฉนยังเรียกแม่นางซืออีก ลู่เจี้ยนยิ้มออกมา กล่าวว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าสมควรเรียกว่าตี้เม่ย (น้องสะใภ้) จึงถูกต้อง”

ซือเมี่ยวเมี่ยวหน้าแดงจรดใบหู ได้แต่กลบเกลื่อนโดยการประคองเหยาฉิงพิงกับผนังศิลา เห็นลู่เจี้ยนหันหน้าหาถ้ำอายุ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันยื่นสองมือไปในสายลม บิดตัวคราหนึ่งก็หายวับไป

เหยาฉิงอุทานดังเอ๊ะ เซียนปี้ดูความเคลือบแคลงสงสัยของนางออก จึงกล่าว “ลู่เจี้ยนฝึกวิชามือกำลัปซ์่อมเสริมฟ้า สามารถใช้สองมือยังกระแสดม บวกกับใช้ลมปราณวชิรทรงพลัง ด้านลมทอนความหนาวย่อมเข้าถ้ำไปได้”

เหยาฉิงพอฟังค่อยคลายใจลง แต่นางยังกินแหนงแคลงใจต่อเซียนปี้ เพียงแค่่นเสียงดังเฮอะ แสร้งเป็นไม่ได้ยิน

ลู่เจี้ยนยังลึกลงไป รู้สีกว่ากระแสดมทวีความรุนแรง คล้ายกับมีมือนับร้อยพันข้างคอยผลักดันตัวเองออกนอกถ้ำไปก็มีปาน

แต่วิชามือกำลัปซ์่อมเสริมฟ้าพิสดารล้ำ ลู่เจี้ยนอาศัยพลังกำลัปซ์่อมหลบหลีกลมแรงของลม แปลงร่างเป็นลักษณะต่างๆ มุดฝ่าไปยังส่วนที่กระแสดมอ่อนที่สุด พร้อมกันนั้นผนึกลมปราณวชิรทรงพลัง จนความเหน็บหนาวไม่อาจแทรกซึมเข้ามา

เดินไปไม่นาน ลักษณะของลมพลันเปลี่ยนแปลง บัดเดียวพัดไปข้างหน้า บัดเดียวม้วนพัดราวกับพายุหมุน ผันรอบข้างถูกลมพัดชั่วนาตาปีกลายเป็นเรียบสิ้นผิดธรรมดา ลู่เจี้ยนบังเอิญกระทบถูก รู้สึกเย็นเยียบเสียดกระดูก ที่แท่นบนผนังฉาบไว้ด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง

ลู่เจี้ยนพยายามต่อต้านกระแสลมความเย็นเยือก พลันพบว่าที่เบื้องหน้ามีวัตถุลอยหวัดมา ยามนี้ภายในถ้ำมืดสนิท ได้แต่รับรู้ด้วยจิตสำนึก จึงเบี่ยงตัวยืนมือช้อนรับวัตถุนั้นไว้ พบว่าเป็นร่างคน ลู่เจี้ยนพอแผ่พุงมือกลับซ่อมเสริมฟ้าออก ก็จำแนกผู้มาออกได้ ร้องโพล่งว่า “กูเจิน เป็นท่านหรือ?”

มันมีกำลังภายในกล้าแข็ง ส่งเสียงดังปานฟ้าร้อง กูเจินแม้เรียนรู้เคล็ดวิชาชั้นสุดยอด แต่กำลังภายในไม่เท่าเทียมกับลู่เจี้ยน ตอนแรกยังสามารถต่อต้านลมพายุกระแสความเย็น แต่พอล่องลึกเข้ามา รู้สึกว่าพลังชีวิตเสื่อมสูญ พลังทั้งแปดหมุนรอบไม่อาจชดเชยส่วนที่สูญสิ้นไป พลันถูกพายุหมุนหอบหนึ่งม้วนใส่ ปลิวลี้วกลับมา หากมิใช่ลู่เจี้ยนรุดถึงคงปะทะชนกับผนังถ้ำ จนศีรษะแตกกระดูกหักไป

ลู่เจี้ยนตรวจพบว่าพลังชีวิตภายในกายกูเจินสับสนยุ่งเหยิง จึงถ่ายทอดพลังเข้าไปชุมหนึ่ง กูเจินค่อยหายใจหายใจได้ แต่ถูกลมพัดหวนอุดจุกปากไว้ ไม่สามารถเอ่ยปาก จึงใช้นิ้วมือขีดเขียนตัวหนังสือที่ใจกลางฝ่ามือลู่เจี้ยนว่า “ร่วมแรงร่วมใจกัน”

ลู่เจี้ยนรับรู้ด้วยใจ ทั้งสองจูงมือกันมุ่งไปข้างหน้า ลู่เจี้ยนอาศัยวิชามือกลับซ่อมเสริมฟ้า ค้นพบมุมอับของลมพายุ ส่วนกูเจินใช้วิชาซ่อนไขลมลดแรงลม ไม่นานก็ผสานกลมกลืน รุดหน้าเร็วกว่าเดิม

ถ้าวายุลดเลี้ยวเคี้ยวคด กูเจินคำนวณว่าเร่งรุดประมาณีย่สิบกว่าลี้ ยังไม่ถึงสุดทาง น้ำแข็งที่เกาะตัวบนผนังสองฟากข้างยิ่งมายิ่งหนาเตอะ เป็นเหตุให้ทางเดินถูกบีบแคบลง กระแสลมยิ่งรุนแรง ชั้นน้ำแข็งกะเทาะหลุดร่วง สะเก็ดน้ำแข็งพุ่งใส่ร่าง จนเป็นรูโลหิตจำนวนมาก ดีที่กระแสลมแรง

โลหิตไม่ทันไหลออกมา ปากแผลก็แข็งตัว บวกกับถูกแซ่แข็งจนร่างชาด้าน
ไม่รู้สึกรู้สเจ็บปวดแต่อย่างไร

เส้นทางคับแคบลงยากที่จะถลันหลบหลีก กู๋เจินหมดเรี่ยวสิ้นแรง
หากมิใช่ลู่อู๋เจียนถ่ายถอดพลังให้ มันคงล้มลงตั้งแต่แรก ยืนหยัดอีกครู่หนึ่ง
เส้นทางเบื้องหน้าหดแคบลง ไม่อาจเดินเคียงคู่ไป ลู่อู๋เจียนพลันร้องบอกว่า
“มาที่ด้านหลังข้าพเจ้า”

กู๋เจินพอฟัง ก็เข้าใจความหมายของมัน รีบขีดเขียนที่ใจกลางฝ่ามือ
ของมันว่า “ทำไม่ได้ ยังคงล่าถอยออกไป”

ลู่อู๋เจียนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นพี่ชาย ท่าน
ต้องทำตามคำพูดข้าพเจ้า”

มันน้อยครั้งจะบันดาลโทสะ พอมีโทสะขึ้นมา ย่อมก่อกบฏด้วย
อานุภาพน่าเกรงขาม กู๋เจินงงงันวูบหนึ่ง จึงเดินอ้อมไปยังด้านหลังลู่อู๋เจียน

ลู่อู๋เจียนกระตุกสายรัดเอวออกมา มัดร่างกู๋เจินติดกับด้านหลัง
โคจรลมปราณวชิรทรงพลังถึงขีดสุด ใช้นิ้วเท้ายันผนังถ้ำ เบียดฝ่าเท้าเข้าไป
ไปที่ละน้อย ในเวลาและสถานที่นี้ ไม่อาจปรับตัวพลิกแพลง ได้แต่ทุ่มเท
พลังการฝึกปรือชั่วชีวิตต่อสู้กับลมพายุ ทุกย่างก้าวของลู่อู๋เจียนต้องทุ่มเท
อย่างสุดกำลัง ร่างคล้ายจะถูกลมพายุกระซากขาดออก อาการชาแล่น
จากแขนขาสู่ใจ

เดินไปสองร้อยกว่าก้าว ลู่อู๋เจียนรู้สึกว่เส้นทางช่วงนี้ยาวไกลนับหมื่น
ลี้ ที่เบื้องหน้าปรากฏดาวทองระยิบระยับ ลำคอแผ่กลืนคาวเลือด
คล้ายกับจะสิ้นสติไปทุกเมื่อ แต่แล้วได้เท้าเบาหวี เท้าซ้ายของลู่อู๋เจียน
เหยียบใส่อากาศธาตุ ร่างตกวบลงอย่างแรงร้อน

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ลู่อู๋เจียนใช้เรี่ยวแรงแทบหมด
สิ้น ไม่อาจรับเหตุเปลี่ยนแปลงได้ กู๋เจินก็ถูกมัดติดกับมัน จึงตกตามลง
ไป ในใจทั้งสองบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น ‘ครั้งนี้จบสิ้นกัน’

ความคิดมึนตันสิ้นสุด ได้เท้าสัมผัสถูกความเย็น เสียงกราวเมื่อตกลง

ในน้ำ น้ำนี้เย็นเยือกราวน้ำแข็ง ปากแผลบนร่างทั้งสองพอกถูกน้ำชะล้าง รอยสะเก็ดก็หลุดลอก สร้างความเจ็บปวดสุดทนทาน อาการเจ็บปวดกระตุ้นให้ทั้งสองมีสติแจ่มใสขึ้นมาบ้าง กู๋เจินหยุดพักหายใจ ได้ยินลู่เจียนกล่าวว่า เสียงอ่อนล้าว่า “ด้านซ้ายคล้ายเป็นฟากฝั่ง”

กู๋เจินพอฟัง จึงฉุดลากลู่เจียนแหวกว่ายไปยี่สิบกว่าวา พบว่า สายน้ำยิ่งมายิ่งตื้น สุดท้ายได้เท้าเหยียบถูกพื้นดิน กู๋เจินทั้งเกลือกกลิ้งทั้ง คืบคลาน ขึ้นฝั่งพร้อมกับลู่เจียน รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างเมื่อยล้า ต้องนอน ระบายกับพื้น

พริบตานี้รอบบริเวณเงียบสงบ มีแต่เสียงลมพัดผ่านผิวน้ำเป็นเสียง ดังเบาๆ กู๋เจินซ่อนตามอง รอบข้างมืดมิดสนิททั่ว มองไม่เห็นอันใด ไม่ทราบยังมีอันตรายใดแอบแฝงอยู่

ลู่เจียนพักผ่อนอยู่ครู่หนึ่ง พื้นฟูเรียวแรงมาบ้าง จึงวางมือลงกับพื้น พลั้กลับยื้นขยายออกไป ตรวจสอบเป็นเวลานานค่อยกล่าวว่า “กู๋เจิน บนผนังคล้ายมีถ้ำแห่งหนึ่ง”

กู๋เจินถามว่าสูงเท่าใดกว้างเพียงไหน ลู่เจียนกล่าวว่า “อยู่สูงจากระดับ พื้นสิบวา กว้างเพียงพอให้คนผู้หนึ่งเข้าออก”

กู๋เจินบอกให้รีบขึ้นไป ทั้งสองปีนป่ายโขดหินขึ้นไป ยิ่งขึ้นสูงลมยิ่ง รุนแรง ผันผาด้านตรงข้ามคล้ายกับมีช่องโพรงนับไม่ถ้วน มีลมพัดเข้ามา ทั้งสองร่างเปียกชุ่มโชก พอกถูกลมโชยพัดล้วนเย็นวาบไปทั่วร่าง

ลู่เจียนคลำพบปากถ้ำ พลิกตัวเข้าไปก่อน จากนั้นฉุดดึงกู๋เจินเข้า มา กู๋เจินถูกทอดทิ้งลำหลังบังเกิดความอึดอันตันใจ อดคำทอมิได้ว่า “ลมอุบาทว์นี้โชยพัดจนบิดาไซ้ข้ออักเสบ มือเท้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก”

ลู่เจียนรับฟังจนหัวร่อออกมา มันคิดปกป้องกู๋เจิน พยายามอยู่ข้าง หน้า หากมันมีภัยจะได้ต้านทานรับไว้ ดังนั้นกู๋เจินอยู่ลำหลัง หาเกี่ยวข้อง กับโรคไขข้อไม่ ลู่เจียนยื่นมือลูบคลำ คลำพบประตูลาบานหนึ่ง จึง ผลักดันโดยแรง

เสียงแอดเมื่อประตูศิลาเปิดออกตามแรงมือ ลมเย็นหอบหนึ่งพวย พุ่งออกมา ลู่เจียนระงับสติแล้วเดินนำหน้า กูเจินติดตามหลัง เดินไปประมาณ ร้อยก้าว ที่เบื้องหน้าปรากฏแสงรำไร พริบตานั้นเส้นทางขยายกว้างออก ทั้งสองรู้สึกเบื้องหน้าสายตาระจ่างจ้า เห็นเป็นห้องศิลากว้างยาวหลายวา ผืนทั้งสี่ด้านฝังไข่มุกขนาดใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งนิ้ว ด้านละสามเม็ด แสงรำไรที่เห็นในตอนแรกเกิดจากไข่มุกนี้ ประกายมุกนวลโยส่องต้อง โลงศิลาโลงหนึ่ง

กูเจินเดินถึงหน้าผืน มองดูไข่มุกนั้นอุทานว่า “นี่เป็นไข่มุกเรืองแสง นิรันดร์”

ลู่เจียนทวนคำว่าไข่มุกเรืองแสงนิรันดร์ กูเจินกล่าวว่า “ไข่มุกเรืองแสงนิรันดร์ล้ำค่ากว่าไข่มุกเรืองแสงยามวิกาล กล่าวกันว่าเป็นมุกบนหัว ของปลาเคียวมังกรในทะเลลึก ข้าพเจ้าเดินทางไปทั่วแผ่นดิน พบเห็น เพียงเม็ดเดียว ที่นี้กลับมีถึงสิบสองเม็ด คนที่บรรจุฝังอยู่ในโลงเป็นบุคคล เยี่ยงไร?”

ลู่เจียนเดินถึงหน้าโลงศิลา ปาดเช็ดฝุ่นละอองออก ปลายนิ้วพอ ลูบไถ่ผ่าน พบว่าฝาโลงหนุนว้าไม่เท่ากัน สลักเต็มไปด้วยตัวหนังสือ จึง อ่านออกเสียงว่า “ที่ฝังศพน้องฮั่วจิ้งเหียน...พี่ฟงเหลียน...”

เสียงขาดคำ ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน ภายในห้องศิลาเงียบงันไป ชั่วขณะ ผ่านไปเนิ่นนาน กูเจินค่อยพินยัมพลาংกล่าวว่า “จิ้งเหียน (คันฉ่องฟ้า) กับฟงโฮ่ว (ราชินีลม) กลับฝังสังขารอยู่ที่นี่ ยามมีชีวิตไม่ได้ร่วม เรียงเคียงหมอน เมื่อเสียชีวิตกลับร่วมหลุมเดียวกัน ทั้งน่าเศร้าใจ ทั้งน่า เวทนานัก...”

ลู่เจียนทวนคำว่า “จิ้งเหียน (คันฉ่องฟ้า) กับฟงโฮ่ว (ราชินีลม)? พวกท่านทั้งสองเป็นคนจัดทำตำราฟ้าประทานหรือ?”

กูเจินผงกศีรษะรับอย่างเงิบงัน ลู่เจียนถามว่า “ระหว่างพวกท่าน ทั้งสอง ที่แท้ผู้ใดเป็นเจ้าของแห่งกัลป์ ผู้ใดเป็นทาสแห่งกัลป์?”

กู๋เงินบอกว่านี่มีแต่สวรรค์จึงทราบได้ ลู๋เจี้ยนลู่บลำผาโลง พลัน
กล่าวว่า “ที่นี้ยังมีตัวหนังสือ” จากนั้นอ่านออกเสียงว่า

“ข้ากับท่านพี่พบกันตั้งแต่เล็ก นับแต่นั้นกลายเป็นบาปรักพัวพัน
กินเวลาสามสิบกว่าปี ท่านพี่ยอมลดตัวลงมา ร่วมค้นคว้าเส้นลมปราณ
ซ่อนเร้น แฝวถางเส้นทางสายใหม่ของวิชาบู๊ เคล็ดวิชาพิสดารนั้นพิสดารอยู่
เพียงแต่แม่เป็นหนทางลัดในการฝึกฝีมือ แต่ไม่อาจสำเร็จได้ด้วยคนเดียว
วันที่ฝึกฝีมือสำเร็จ จะถึงเวลาที่พิบัติภัยมาถึง ท่านพี่ไม่พบหนทางแก้ไข
ตายด้วยความหม่นหมอง เราหลงรักข้างเดียวไม่เกิดผล ก็ท้อแท้ทอดอาลัย
หลายปีหลังจากนั้นซ่อนตัวในถ้ำวายุ ตัดขาดจากทางโลก จวบจนค้นพบ
ว่าผู้ฝึกปรือหากสามารถกรุยเส้นลมปราณซ่อนเร้นและเด่นชัด ฝึกจิตคืน
สู่ว่างเปล่า สอดรับกับวิถีแห่งฟ้า จะรอดพ้นจากกัลป์ฟ้าประทาน เพียงแต่
หนทางสายนี้ยากลำบากนัก ความแสบคายของเส้นลมปราณซ่อนเร้น
เป็นสิ่งที่เราไม่ได้ประสบด้วยตัวเอง ดังนั้นไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ อีกทั้ง
วิชาฝีมือนี้เป็นผลงานของท่านพี่ ไม่อาจหักใจทำลายด้วยน้ำมือเรา จึง
จัดทำตำราฟ้าประทาน ตกทอดถึงผู้มีความสามารถรุ่นหลัง ช่วยไขปัญหา
ที่ซ่อนเร้น บรรเทาความคับแค้นเสียใจแห่งเรา”

กู๋เงินทวนคำ “ความแสบคายของเส้นลมปราณซ่อนเร้น เป็นสิ่งที่
เราไม่ได้ประสบด้วยตัวเอง” จากนั้นกล่าวว่า “ฟังจากคำนี้แสดงว่าฟงไฮ่ว
(ราชินีลม) เป็นทาสแห่งกัลป์ จึงเทียน (คันท้องฟ้า) เป็นเจ้าแห่งกัลป์”

ลู๋เจี้ยนกล่าวว่า “ที่แท้คำกล่าวของวานกุยฉิงเป็นความจริง ไม่ทราบ
ว่าตำราฟ้าประทานอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าจะทำลายทิ้งไป มิให้ทำร้ายผู้อื่นอีก”

กู๋เงินสั่นศีรษะ บอกว่าตำราฟ้าประทานคงไม่อยู่ที่นี้แล้ว ลู๋เจี้ยน
ขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดลกล่าวว่า “ท่านหมายความว่าชื่อฉินเชียนเซิง (ท่าน
ชื่อฉิน) มายังที่นี้ หยิบฉวยตำราฟ้าประทานไป”

กู๋เงินผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้นเท่ากับอธิบายว่าเหตุใดตำรา
ฟ้าประทานอยู่ที่เกาะตะวันออก กลับเผยแพร่ผ่านทางนครตะวันตก”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “อย่างนั้นประหลาดแท้ ชื่อฉินเซี่ยนเซิงเผาตำรับตำรามากมาย เหตุใดจึงทิ้งตำราฟ้าประทานไว้?”

กู่เจินกล่าวว่า “นี่เป็นความกลัดกลุ้มของคนชาญฉลาด ตำรับตำราที่ท่านผู้เฒ่าเผาทิ้ง ล้วนเป็นสิ่งที่อ่านดูเข้าใจ และได้คิดปรุโปร่ง มีแต่ตำราฟ้าประทานที่ดีความไม่เข้าใจ อีกประการจึงเหยียนจู๋ซื้อกับชื่อฉินเซี่ยนเซิง มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ชื่อฉินเซี่ยนเซิงเห็นจึงเหยียนจู๋ซื้อถล่มลงหวังรัก วายปราณในที่นี้ คงบังเกิดความเศร้าเสียใจ จึงเหยียนจู๋ซื้อก่อนตาย สั่งเสียให้แก่ปัญหาของกัลป์ฟ้าประทาน ชื่อฉินเซี่ยนเซิงเมื่อแก้ไม่ได้ ได้แต่ทิ้งปัญหาให้อนุชนรุ่นหลังช่วยคลี่คลาย คาดว่าท่านผู้เฒ่าก็ล่วงรู้ถึงภัยอันตรายของตำราเล่มนี้ จึงเก็บรักษาไว้อย่างมิดชิด ผ่านไปร้อยกว่าปี ไม่ถูกพบเห็น คิดไม่ถึงเมื่อร้อยปีก่อนถูกศิษย์นครตะวันตกหาพบ มิเพียงแต่ไม่หาทางแก้ไขปัญหา กลับใช้เป็นเครื่องมือฝึกทาสแห่งกัลป์ก่อนเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้ง” เอ่ยถึงตอนนี้บังเกิดความสะท่อนใจ กล่าวอีกว่า “ท่านลองลูบคลำโลงศิลาดูใหม่”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ตำราถูกหีบฉวยไปแล้วยังคลำหาอันใด?” ปากกล่าววาจา แต่ยังยื่นมือลูบคลำต่อไป พลันกล่าวว่า “อยู่ที่นี่เอง...ที่เชิงผนังด้านซ้ายของโลง”

กู่เจินย่อกายลง ลูบคลำเชิงผนังด้านซ้ายของโลงอยู่ครู่หนึ่ง บอกว่าพบแล้ว ลู่เจี้ยนก้มกายลงตรวจดู เห็นกู่เจินกดมือใส่ตำแหน่งหนึ่งปรากฏขีดหินก้อนหนึ่งถดถอยไป ที่ได้ดินมีกล่องหยกใบหนึ่งลอยเลื่อนขึ้นมา

ลู่เจี้ยนถามว่านี่เป็นอะไร กู่เจินกล่าวว่า “ชื่อฉินเซี่ยนเซิงหีบฉวยตำราฟ้าประทานไป จะทิ้งสิ่งใดเอาไว้”

ลู่เจี้ยนตากระจางวูบ อุทานว่าเป็นเบาะแส กู่เจินขณะจะเปิดกล่องหยกออก ที่ปากทางเข้าปรากฏมรสุมพลังม้วนทะลักมา ทั้งสองไม่ทันระวังรีบถลันหลบหลีก แต่แล้วยามนั้นกู่เจินรู้สึกมือเบาหวิว กล่องหยกถูกช่วงชิงไป ได้ยินลู่เจี้ยนทวาดก้องคล้ายต่อสู้กับผู้มา ภายในห้องบังเกิดพลังลม

ปั้นปูนจนกู่เงินแทบลืมตาไม่ขึ้น

ทั้งสองประมือนั่นอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาพลั้งลมสิ้นสูญ ได้ยินว่านุกุญฉิ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ชอบใจมากแล้ว” กู่เงินเพ่งตามอง เห็นชายเสื้อสีเขียวสั่นพลั่วที่ปากทางเข้าคราหนึ่งแล้วหายวับ ลู่เจี้ยนร่ำร้องคำหนึ่งไล่กวาดตามไป กู่เงินทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล วิ่งตามติดไป

ทั้งสองติดตามถึงปากทางออกของหลุมฝังศพ ที่เบื้องหน้ามืดมิดเป็นแผ่นผืน ว่านกุญฉิ่งไม่ทราบไปที่ใดแล้ว สร้างความโกรธแค้นแก่ลู่เจี้ยนจนกระทั่งบ่นว่า “ปล่อยให้มันฉวยโอกาสเอาเปรียบไป”

กู่เงินพลันบอกรอสักครู้ หมุนตัววิ่งกลับเข้าหลุมฝังศพ มาถึงห้องศิลานั้น กู่เงินล้วงมิดสันจากอกเสื้อ จัดแยะไข่มุกเรืองแสงนิรันดร์ออกมาเม็ดหนึ่ง

ลู่เจี้ยนถามว่าทำอะไร กู่เงินกล่าวว่า “ขอพึ่งพาประกายมุกสักครา” เพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงครี๊ด โลงศิลานั้นพลันจมลงไป กู่เงินร้องว่าผิดทำผิดลากลู่เจี้ยนวิ่งออกจากหลุมฝังศพ

พริบตานั่นบนเส้นทางปรากฏก้อนหินร่วงพรุจหัวฝน ลู่เจี้ยนกราดฟาดสองมือ กระแทกก้อนหินปลิวกระเด็น สองเท้าไม่หยุดยังชะงัก ทั้งสองต่างทุ่มเทววิชาตัวเบาถึงขีดสุด เพิ่งออกจากปากทางเข้า ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง หลุมฝังศพยุบตัวลงมา ปรากฏหินใหญ่หนักหลายสิบหมื่นซั่งปิดปากทางเข้าเอาไว้

ลู่เจี้ยนถามโพล่งว่าเกิดเรื่องอันใด กู่เงินปาดเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก หอบหายใจกล่าวว่า “นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าคิดผิดไป เห็นรอบข้างมืดมิด คิดอาศัยประกายไข่มุกเรืองแสงนิรันดร์ส่องทาง กลับลืมเลือนว่าจึงเหยียนจู่ซือถือกำเนิดจากวังความลับฟ้า เชี่ยวชาญวิชากลไก ผู้ที่เข้าสู่หลุมฝังศพ หากเพียงหยิบฉวยตำราฟ้าประทานยังพอทำเนา หากว่าคิดเปิดโลง จัดแยะไข่มุก จะกระทบถูกกลไก หลุมฝังศพยุบตัวลง ผังผู้คนกับโลงหินไว้ภายใน”

ลู่เจี้ยนขมวดคิ้วกล่าวว่า “กู่เจิน พวกเราเพียงคิดค้นหามังกรซ่อน
เร้น อย่าได้ก่อเรื่องแทรกซ้อน”

กู่เจินโบกมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว ข้าพเจ้าเป็นพ่อค้ามานาน
พอพบเห็นของวิเศษล้ำค่าอดละโมภมิได้ ครั้งต่อไปจะไม่เกิดเรื่องเช่นนี้อีก”

ลู่เจี้ยนผงกศีรษะ กู่เจินอมไข่มุกไว้ในปาก ชักชวนลู่เจี้ยนมาถึงริม
น้ำ รู้สึกมีกลิ่นคาวคลุ้งพลุ้งมากกระทบนาสิก กู่เจินล้วงไข่มุกออกมา
อาศัยประกายมุกสีขาวอมเขียวสาดส่องพื้นที่รัศมีหนึ่งวา ทั้งสองอาศัย
ประกายมุกกลับมายังปากถ้าวายุ ที่แตกต่างกับตอนเข้ามาคือตอนเข้าถ้ำ
เกิดแรงลม ผลักดันออกไป ยามนี้คิดออกไปกลับบังเกิดแรงดูดเอากระแสนม
ไอน้ำเข้ามา

ยังไม่ถึงปากทางออก ทั้งสองก็รู้สึกถึงแรงดึงดูด คล้ายกับมีผู้คนนับ
ร้อยคอยจุดดิ่งร่างเข้าไป กู่เจินไม่ทันระวัง ร่างก็ลอยหวัดขึ้น บินคว้าง
เข้าไปภายในถ้ำ ดีที่ลู่เจี้ยนตาแหลมคมมีอว่องไว คว่ำจับเท้าซ้ายของมันไว้
จุดดิ่งลงมา

กู่เจินค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ทั้งสองหารือกันแล้วตกลงใช้วิธี
เดิม ใช้สายรัดเอวผูกร่างติดกัน ครั้งนี้กู่เจินอยู่หน้า ลู่เจี้ยนอยู่หลัง โคจร
พลั้งไช้ยอติวิชาตรึงร่างทั้งสองเอาไว้ จากนั้นค่อยมุดเข้าปากทางออก

ที่เหนือความคาดหมายคือ คราครั้งนี้ไปตามแรงลม ง่ายดายกว่า
ตอนเข้าถ้ำนับร้อยเท่า หลังจากที่ถูกเจินค้นพบเคล็ดวิชาคนลมปราณควบคุม
กันเอง ก็รู้จักหยิบยืมพลังวัตถุธาตุ ครั้งนี้อาศัยแรงลมหนุนส่งไปยังเบื้อง
หน้า ประหนึ่งดันเมฆขึ้นหมอก ตอนเข้าถ้ำใช้เวลาครึ่งวัน ยามออกจากถ้ำ
กินเวลาเพียงรูปไหม้หมดไปหลายดอก เห็นที่เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่าง
ซอนไชเข้าสู่คลองจักษุ เสียงหวีดเมื่อมุดออกจากถ้ำแล้ว

กู่เจินค่อยนึ่กออกมา ถ้าวายุอยู่กลางหน้าผา จึงร้องเตือนว่าระวัง
แต่ทั้งสองผูกติดกันไม่มีที่ยึดเหนี่ยว จึงร่วงลือลงไป ได้ยินเสียงขยับเขยื้อน
ไซ่ทองเหลืองสับกว่าเส้นแหวกฟุ้งมารั้งดิ่งร่างทั้งสองเอาไว้ ทั้งสองค่อย

หยิบยิ้มพลังสลายแรงลม วกกายกลับมา เห็นผู้ที่ใช้โซ่ทองเหลืองเป็น
ศิษย์หมวดหมู่นี้ โซ่ทองเหลืองความจริงร้อยติดกับทวน เมื่อถึงปลาย
แหลมของทวนออก ก็กลายเป็นเส้นเชือกช่วยคน

ทั้งสองพอหยุดร่างไว้ เห็นผู้คนที่หน้าถ้าปลอดภัยไร้อันตราย ค่อย
คลายใจลง กู๋เงินถามโพล่งว่าว่านกุยฉิงเล่า เขียนปี่ซี้มือไปยังผิวทะเลที่
ห่างไป กู๋เงินเพ่งสายตามอง เห็นบนผิวทะเลปรากฏเรือเร็วลำหนึ่งพุ่ง
จากไปอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็หลงเหลือเงาดำจุดหนึ่ง

กู๋เงินกระต๊อบเท้าร้องว่า “นี่เรียกว่า ซ้อมิ๊ซุ๋ขาย ขายมิ๊ซุ๋ขโมย ขโมย
มิ๊ซุ๋ช่วงชิงจริง ๆ”

หวีเจ้าถามว่าหมายความว่าอย่างไร กู๋เงินผีนัยม พลังกล่าวว่า “นี่
เป็นเคล็ดวิชาที่ว่านกุยฉิงเคยสอนเอาไว้ หมายความว่าสินค้าชนิดเดียวกัน
ซื้อเข้าสู้ขายออกไม่ได้ ขายออกสู้ขโมยไม่ได้ ขโมยสู้ช่วงชิงไม่ได้”

หวีเจ้าร้องว่านี่มิใช่สอนให้เป็นโจรหรือ กู๋เงินกล่าวว่า “โจร
ปล้นทรัพย์เป็นการซื้อขายที่ไม่มีต้นทุน หากกระทำสำเร็จ ยังเหนือกว่า
ประกอบการค้าทั่วไปสิบเท่า คาดว่าเหล่าโถวจื่อ (คำเรียกผู้สูงอายุ) ร่ำรวย
มหาศาล ต้องไม่ได้กำไรจากการประกอบการ หากแต่ประพฤติเป็นโจร
นี้ต้องตำหนิข้าพเจ้าชะล่าใจ เป็นเหตุให้พลาดท่าเสียที” หยุดเล็กน้อยจึง
ถามว่า “ว่านกุยฉิงมาถึงตั้งแต่เมื่อใด?”

เขียนปี่กล่าวว่า “ลู่เจียนเข้าถ้าไปไม่นานมันก็มาถึง พวกเราขัดขวาง
ไม่สำเร็จ และไม่สามารถติดตามพวกท่านเข้าถ้าอายุ ได้แต่เบิ่งตาดูมันเข้าไป
โอ หลายชั่วยามนี้สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ผู้คนแทบตายแล้ว”

กู๋เงินขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น โจรเด๋วนี่กลอกกลิ้งยิ่ง ติดตามอยู่ด้าน
หลังพวกเรา ปล่อยให้พวกเราเบิกทางให้แก่มัน ภายในถ้ามีดมืด กระแส
ลมแรง พวกเรารับมือกับแรงลม ไหนเลยคาดคิดว่าที่ด้านหลังมีคน ช่วง
สุดท้ายลู่เจียนใช้เรื่อนร่างเลือดเนื้อด้านทานลมไว้ กลับช่วยประหยัด
เรี่ยวแรงให้กับโจรเด๋มา...’ นึกถึงตอนนี้ ต้องทุบหมัดลงบนฝ่ามือ ด่าทอว่า

“ว่านกยูงจึงเจ้าชาติสุนัข”

ชื่อเมี่ยวเมี่ยวรับฟังจนขมวดคิ้วกล่าวว่า “กู่เจิน ถึงแม้มีโทสะก็ไม่ควรด่าทออย่างระคายหูถึงเพียงนี้ หากผู้อื่นด่าท่านเช่นนี้ ท่านไม่มีโทสะหรือ?”

กู่เจินกล่าวว่า “ไม่มีโทสะ ต่อให้เป็นคำด่าที่ระคายหูกว่านี้ ข้าพเจ้าล้วนยึดถือเป็นเช่นลมพัดผ่านข้างหูไป”

ชื่อเมี่ยวเมี่ยวถลึงตาใส่กู่เจิน กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ดื้อด้านนัก”

หากเป็นยามปรกติ กู่เจินต้องหยอกเย้านางสักครา แต่ยามนี้หาอารมณ์ไม่ เห็นลู่เจียนโอบอุ้มเหยาฉิง ก้มศีรษะนั่งเงียบงัน อดละอายใจมิได้ ทอดถอนใจ กล่าวว่า “พี่ใหญ่ ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ไม่ได้คิดอ่านโดยรอบคอบ...”

ลู่เจียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “โทษว่าท่านอันใด ล้วนเป็นเจตนากรรมของฟ้า” พलगโอบอุ้มเหยาฉิงเดินจากไป กู่เจินมองดูเงาหลังอันเดียวดายของมัน นึกติเตียนตัวเองกว่าเดิม

ทั้งหมดปกความผิดหวังออกจากถ้ำอายุกลับมาอยู่ที่พัก เห็นพระมารดรดินประคองเขียนไต่หนูออกจากห้อง เขียนไต่หนูดวงตาฉีกขาด ไม่อาจรักษาเยียวยา ชั่วชีวิตนี้กลายเป็นคนตาบอด แต่พระมารดรดินมองดูมัน แววตายังคงอ่อนโยนนุ่มนวล

พระมารดรดินพอเห็นทั้งหมดจึงกล่าว “เหตุการณ์เป็นอย่างไร? ไต่หนูบอกว่าเกิดความเปลี่ยนแปลง ยืนกรานให้ไปชมดู เพิ่งออกจากห้องมาก็พบกับพวกท่าน”

กู่เจินทอดถอนใจ บอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ทราบ ทั้งหมดฟังว่าฮัวจิ้งเหยียนกับฟงเหลียนร่วมบรรจุฝังหลุมเดียวกัน ล้วนบังเกิดความประหลาดใจ จากนั้นฟังว่าตำราฟ้าประทานเป็นเสียงชื่อฉินนำกลับไปยังนครตะวันตกก ส่งผลร้ายถึงชนรุ่นหลัง ล้วนรู้สึกเหลือเชื่อ

เขียนไต่หนูพลันกล่าวว่า “จู่ซือ (ปฐมาจารย์) คำนึงถึงน้ำใจสายเลือดทั้งตำราเล่มนี้ไว้ นับเป็นชนวนเภทภัยจริง ๆ แต่ผู้ฉลาดคำนวณพันครั้ง

ต้องผิตพลาดสักครา คนมิใช่ปราชญ์เมธี ไหนเลยไม่ผิตได้?”

มันเป็นทาสแห่งกัลป์เมื่อก้าวเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนผกศัรชะเห็นพ้อง
เขียนไต่หนูกเล่าอีกว่า “กูเจิน ว่านกุยฉงเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค
ถนัดในการดำเนินยุทธวิธี รู้หลักเหตุผลที่ว่า ‘สยบผู้คนแทนถูกผู้คนสยบ
ไว้’ คิดต่อกรกับมัน ยากที่จะมีเปรียบได้ ยิ่งอย่าว่าแต่ราบรื่นตลอดรอด
ฝั่ง ท่านเป็นคนฉลาดที่อยากจะพบพาน ย่อมทราบว่โชคเกิดจากเคราะห์
เคราะห์เป็นบ่อเกิดแห่งโชค การที่ว่านกุยฉงช่วงชิงมีเปรียบ ไม่แน่ว่า
เป็นเรื่องร้าย ประการสำคัญต้องอย่าให้น้ำใจทางสายเลือดรบกวณจิตใจ
ถึงแม้ว่าสู้แพ้อบหนึ่ง ยังอาจชนะกลับคืน หากจิตใจว่าวุ่น ก็ไม่ต้อง
ต่อกรแล้ว”

กูเจินพลันได้คิดปรุโปร่ง เผยยิ้มออกมา เคาะศัรชะตนเองกล่าว
ว่า “ข้าพเจ้าทั้งรื้อรุ่มทั้งขุนเคื่อง กลับหลงเลอะเลือนไป”

เขียนไต่หนูกเล่าว่า “เช่นนี้เป็นว่าท่านมีแผนรับมือแล้ว?”

กูเจินกล่าวว่า “ว่านกุยฉงเมื่อได้รับเบาะแสในการค้นหามังกรซ่อน
เร้น ต้องไม่ชะลอชักช้า มุ่งตรงไปยังที่ซึ่งบ่งชี้ไว้ ตอนนี้นบนแผ่นดินใหญ่
มีศิษย์เกาะตะวันออกไม่น้อย ข้าพเจ้าจะใช้นกพิราบสื่อสาร แจ้งให้พวกมัน
จัดวางเวรยามลับอยู่ตามเส้นทางชายฝั่งทะเล ดูว่าว่านกุยฉงไปยังที่ใด”

เขียนไต่หนูลั่นศัรชะกล่าวว่า “ท่านนี้กวิธีนี้ได้ ว่านกุยฉงไม่แน่ว่า
จะนึกไม่ออก”

กูเจินกล่าวว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ หามีวิธีอื่นไม่” จากนั้นขอตัวไป
ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า สอบถามทิศทางไปของลู่เจี้ยน ชักชวนซือเมี่ยวเมี่ยว
เร่งรีบไป

เมื่อถึงชายทะเล มองแต่ไกลเห็นลู่เจี้ยนโอบร่างเหยาฉิง ทอดตามอง
ทะเลเว้ง ซือเมี่ยวเมี่ยวมองดูคนทั้งสอง ขอบตาแดงกำขื่นมา กูเจินล่วงรู้
จิตใจนาง บีบมือนางคราหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เมี่ยวเมี่ยวอันประเสริฐ
อย่าได้ลำบากใจ ต้องมีหนทางแน่นอน”

ชื่อเมี้ยวเมี้ยวชุกศีรษะกับอ้อมอกมัน กล่าวเสียงสั้นเครือว่า “ท่าน
เมื่อล้นปากต้องกระทำให้จงได้ พวกมันเป็นเช่นนี้ ช่างน่าสงสารนัก”
กล่าวพลาหลังน้ำตาออกมา

กู๋เงินโอบกอดนาง ไม่ทราบปลอมโยนอย่างไร หางตาปลิ้นเหลือบ
เห็นท่ามกลางหินโสโครกที่ห่างไปมีเงาร่างอ่อนแอ้นสายหนึ่ง กู๋เงินตา
แหลมคม จดจำออกกว่าเป็นหนึ่งหนึ่ง แต่ตอนนั้นหนึ่งหนึ่งรู้สึกตัว บิดเอว
จากไปอย่างเงียบงัน

กู๋เงินลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น ‘พี่ใหญ่กับเหยาฉิงผูกสมัคร
รักใคร่ ร่วมเป็นร่วมตายกัน ขอเพียงอยู่ด้วยกัน ต่อให้คับขันเพียงไหนก็
ไม่ขมขื่น ผู้ที่ขมขื่นใจเกรงว่าเป็นผู้อื่น โอ สมควรนึกหาวิธีคลายเงื่อน
ปมในจิตใจของแม่นางหนึ่งจึงถูกต้อง’

กู๋เงินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงปาดเช็ดน้ำตาให้กับชื่อเมี้ยวเมี้ยว ยิ้ม
พลากล่าวว่า “ปลาหลีฮื้อโง่ม โฉนเอาแต่ร้องไห้ ไม่คล้ายกับตัวท่าน
แม่แต่น้อย”

ชื่อเมี้ยวเมี้ยวพอฟัง รู้สึกว่าคราครั้งนี้หลังจากพบกับกู๋เงิน ตัวเอง
อ่อนแอ่มากนัก พอไม่สบอารมณ์ก็ร้องไห้ หวังให้ชายคนรักรักเวทนา
นึกถึงตอนนี้ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ทูบหมัดใส่ทรวงอกกู๋เงินคราหนึ่ง

กู๋เงินหัวร่อฮิสะ ฉุดลากนางถึงข้างหินโสโครก เรียกหา “ลู่เจี้ยน”
ลู่เจี้ยนเหลียวหน้ามา กู๋เงินก็ป็นป่ายขึ้นบนหินโสโครก ถ่ายทอดคำพูด
ของเซียนไท่หนูให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า “ตอนนี้มิใช่เวลาท้อแท้ใจ รีบ
ไล่กวาดตาม่วนกฤษณ์สำคัญกว่า”

ลู่เจี้ยนไม่ทันเอ่ยปาก เหยาฉิงชิงกล่าวว่า “คำพูดของจิ้งจอกโสโครก
นี่เป็นที่รึนหูนัก ลู่เจี้ยน ในความเห็นท่านเล่า?”

ลู่เจี้ยนผงกศีรษะกล่าวว่า “อาฉิงท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมแพ้
แก่วานกฤษณ์เด็ดขาด”

เหยาฉิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เช่นนี้จึงคล้ายเป็นวาจาผู้คน”

เงาของม้า

เมื่อตัดสินใจ กู่เงินก็จัดเตรียมล่ำเรือ วันรุ่งขึ้นออกเดินทางสู่แดนจงกู่ (แผ่นดินจีน) ชื่อเมี่ยวเมี่ยวส่งถึงชายทะเล บังเกิดความอาลัยอาวรณ์ นุดดึงมือกู่เงินไว้ เอาแต่หลั่งน้ำตา ตัดพ้อว่า “ข้าพเจ้าช่างอิจฉาแม่นางเหยา ไม่ว่าเป็นหรือตายล้วนอยู่ร่วมกับพี่ใหญ่ลู่ ท่านไหนไม่นำข้าพเจ้าไปด้วย?”

กู่เงินทางหนึ่งเช็ดน้ำตาให้กับนาง ทางหนึ่งกล่าวว่า “เหยาจึงติดตามไปเพราะความจำเป็น ตอนนี้ห้าสัปดาห์ออกทะเลเพียงสองคน เยี่ยมผ่านคุ่มตัวดีชีไปยังเกาะเรือนจำ หากเราท่านไปด้วยกัน เกาะตะวันออกไร้ผู้นำ ไยมิไขว่คว้าขึ้นมา ท่านยังคงอยู่ดูแลบ้านช่อง รอจนข้าพเจ้ากลับมา”

ชื่อเมี่ยวเมี่ยวคิดกล่าวอะไรแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ น้ำตาไหลหลังไม่ขาดสาย กู่เงินเหลียวหน้าไป เห็นกู่ผิงเอ๋อกำศีรษะต่ำ ขอบตาแดงก้ำเช่นกัน จึงกล่าว “ผิงเอ๋อ เมี่ยวเมี่ยวใจอ่อนไป ยากควบคุมคน ท่านต้องคอยช่วยเหลือนาง ข้าพเจ้าขอฝากฝังนางไว้กับท่าน”

กู่ผิงเอ๋อผงกศีรษะรับ ชื่อเมี่ยวเมี่ยวขบคิดแล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อ จากนั้นใช้ปลาหลีฮื้อเงินตัวหนึ่งกรีดใส่นิ้วมือ หยดโลหิตลงบนผ้าเช็ดหน้า กู่เงินหน้าถอดสี กุมมือนางเอาไว้ กล่าวว่า “ปลาหลีฮื้องม

ท่านทำอะไร?”

ชื่อเมี้ยวเมี้ยวกล่าวเสียงอ้ออึงว่า “สิบนิ้วเชื่อมโยงกับหัวใจ โลหิตนี้ไหลออกจากใจข้าพเจ้า ท่านพกผ้าเช็ดหน้านี้เอาไว้ ไม่ว่าอยู่สุดหล้าฟ้าดิน หัวใจข้าพเจ้าจะผูกพันอยู่กับท่าน”

กู๋เจินถือผ้าเช็ดหน้าไว้ เจียบงันชั่วขณะจึงล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อเช่นกัน กัดนิ้วชี้หยดโลหิตลงไป ส่งมอบให้แก่ชื่อเมี้ยวเมี้ยว ทั้งกระซิบที่ข้างหูนางหลายคำ ชื่อเมี้ยวเมี้ยวหัวร่อทั้งน้ำตา ทูบตีมันหมัดหนึ่ง ดำว่า “ตัวเลวร้าย เวลาเช่นนี้ยังไม่รีบร้อยอีก”

กู๋ผิงเอือกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เกอเกอ (พี่ชาย) ท่านว่าอะไร?”

กู๋เจินบอกให้ไปถามชื่อเมี้ยวเมี้ยวดู จากนั้นหัวร่อฮาฮา พับเก็บผ้าเช็ดหน้า หันกายเดินไปยังเรือเดินสมุทร

หลังจากนั้นใบเรือถูกชักขึ้น เรือแล่นห่างจากหาดทราย ชื่อเมี้ยวเมี้ยวกับกู๋ผิงเอือพากันวิ่งปราดไป จนเท้าแช่ในน้ำทะเล พากันโบกมือต่อเรือเดินสมุทร

กู๋เจินยืนที่หัวเรือ มองดูเกาะที่เลือนรางลงทีละน้อย จิตใจเลือนลอยราวสูญเสียสิ่งใด หวีเจ้าพลันเดินออกมา กล่าวว่า “ยืนอยู่ทำอะไร ยังไม่เข้ามาดื่มสุราอีก?”

กู๋เจินค่อยติดตามมันเข้าห้องท้องเรือ สุราผ่านไปสามรอบ เชียนปี้พลันเดินเข้ามา กล่าวกับหวีเจ้าว่า “ตอนนี้ท่านยังมีกะใจดื่มสุราอีก”

หวีเจ้าโต้เถียงว่า “ดื่มสักสองถ้วยไม่ถึงกับตาย อย่าว่าแต่แม่ตายก็เป็นบิดา”

เชียนปี้มองดูมัน ดวงตาพลันปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ทรวดกายนั่งลง รินสุราสามหนึ่งดื่มลงไป พอรินสามที่สอง ต้องมองดูเงาในน้ำสุรา หลังน้ำตาหยดหยาดลงในสุรา หวีเจ้าประหวั่นลนลานขึ้นมา กล่าวว่า “ท่านเป็นไรไป ดื่มสุราเป็นเรื่องสนุกสนาน ท่านพอร้องให้ ก็ก่อกวนจนเราไม่มีกะใจดื่มกินแล้ว”

เขียนปี่วางซามสุราลง กล่าวเสียงสั้นเครือว่า “คนแซ่หวี เราท่านรู้จักกันนานเท่าใดแล้ว?”

หวีเจ้ากล่าวว่า “ประมาณยี่สิบเก้าปี หรืออาจบางที่สามสิบปี”

เขียนปี่กล่าวว่า “สามสิบปีแล้ว ท่านหมวดเครารุ่งรัง เราก็ก๊อชราแล้ว”

หวีเจ้าสำรวจดูนาง ร้องเพี้ยกล่าวว่า “ท่านไม่มีรอยย่นแม้สักเส้นเดียว ไฉนชราแล้ว?”

เขียนปี่นั่งเงียบงันไป ยกมือเท้าคาง ถอนหายใจคำหนึ่ง กู้เงินรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี ทราบว่าระหว่างคนทั้งสองมีคำพูดคิดสนทนา จึงดื่มสุราในซามจนหมดสิ้น กล่าวคำขอตัวเดินออกจากห้องห้องเรือ

กู้เงินเดินทอดน่องถึงท้ายเรือ พลันเห็นหนึ่งหนึ่งนั่งอยู่ริมกราบเรือทอดตามองที่ไกลตาจึงสัพยอกว่า “แม่นางหนึ่ง ระวังเรือสายโคลงเคลงเหวี่ยงท่านลงในน้ำ อย่างนั้นหญิงงามกลายเป็นไก่ตักน้ำแล้ว”

หนึ่งหนึ่งไม่เหลือบแลมัน เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ตักน้ำตายหรือ? อย่างนั้นก็ดี”

กู้เงินขมวดคิ่วกล่าวว่า “แม่นางหนึ่ง ท่านไยต้องทรมานตัวเองเช่นนี้...”

หนึ่งหนึ่งตัดบทมันว่า “ท่านมิต้องปลอมโยนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่คิดสั้น คนมีทุกข์มากกว่าสุข หลายปีมานี้ข้าพเจ้าซาชินแล้ว”

กู้เงินไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้แต่ยืนอยู่ด้านหลังนาง มองดูอาทิตย์ลาลับกับทิศประจิมที่ด้านหลังมัน บนเสากระโดงเรือปรากฏเงาร่างสีขาวสายหนึ่งยืนด้านลมราวกับเหยี่ยวขาวที่อ้างว้างตัวหนึ่ง เป็นเทพบุตรลมจั่วเพยซิงเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น กู้เงินได้รับสาส์นทางนกพิราบสื่อสารว่าท่านกุยฉงสละเรือขึ้นฝั่งหยุดแหวะที่อำเภอตั้งให้หนึ่งช่วยยาม หลังจากนั้นหายสาบสูญไร้ร่องรอย

สร้างความร้อนรุ่มใจแก่กู๋เจินยิ่ง เร่งเดินเรือเร็วกว่าเดิม

ครั้นถึงยามเที่ยง ได้รับสาส์นอีกว่าว่านกุยฉงกับพวกเผยโฉมที่เมือง
นานกิง กู๋เจินตอนแรกบังเกิดความยินดี จากนั้นหวนนึกถึงคนผู้นี้มุ่งสู่
เมืองนานกิง หรือว่าคิดร้ายต่อมารดา จึงชักใบเรือกินลมเต็มที่ เล่นเรือ
ถึงขีดสุด

คำคินนั้นเรือเดินสมุทรเทียบฝั่ง ศิษย์เกาะตะวันออกชุดมาต้อนรับ
รายงานว่าว่านกุยฉงหายสาบสูญไปอีก กู๋เจินขบคิดไม่เข้าใจว่าเหล่าโถวจื่อ
(คำเรียกผู้สูงอายุ) บัดเดี๋ยวร้ายหายบัดเดี๋ยวปรากฏ ที่แท้ก่อวณลวดลาย
ใด จึงเสนอให้ไปหยุดพักที่หมู่บ้านเป็นหนึ่ง ทำความเข้าใจกับเรื่องราว
แล้วค่อยตัดสินใจ

ทั้งหมดมาถึงหมู่บ้านเป็นหนึ่ง ซางชิงอิงเห็นบุตรชายทั้งสองล้วน
ปลอดภัย ทั้งทราบว่ากู๋ผิงเอ๋อฟื้นฟูความทรงจำ กลับถึงเกาะตะวันออก
สร้างความยินดียิ่ง กู๋เจินกลับบอกว่าพวกมันรั้งอยู่ไม่นาน ขอมารดาไม่ต้อง
เตรียมการรับ

ซางชิงอิงเห็นทั้งหมดมีสีหน้าวิตกกังวล บวกกับเหยาฉิงป่วยหนัก
ทราบว่าจะต้องเกิดเรื่องขึ้น แต่หากซักถามกู๋เจิน จะไม่ทราบความจริง จึง
จุดลากลู่เจียนมาด้านข้าง ซักถามรายละเอียด ลู่เจียนไม่กล้าปิดบัง บอก
ต้นสายปลายเหตุให้ทราบ ซางชิงอิงรับฟังจนหน้าซีดเผือด กระแทกนั่ง
ลงบนเก้าอี้

ลู่เจียนขณะจะพลบโยน เอียนเว่ยกุยชุดมาตามตัว บอกว่ากู๋เจินรอ
อยู่ที่ห้องโถงหน้า ลู่เจียนพอออกไป เห็นภายในห้องโถงเพิ่มคนผู้หนึ่ง
มันจดจำออกกว่าเป็นพ่อค้าเมืองถงเฉิงซึ่งเคยนำไหมดิบเทียนซุนเข้าร่วม
ประชันของวิเศษนามจ้าวไส่วเจิน

ที่แท้จ้าวไส่วเจินจัดหาโสมมา บรรจุในกล่องไม้แคบยาวนับร้อยใบ
โสมเหล่านี้อย่างน้อยมีอายุสามร้อยปี ยังมีโสมอายุแปดร้อยปีอยู่สามต้น
โสมพันปีครึ่งต้น โดยของสุดท้ายขอมาจากวังเจ้าหนึ่งอ่อง

ลู่เจียนทั้งแตกตื่นทั้งยินดี น้อมคารวะกล่าวว่า “จ้าวเซียนเซิง (ท่านผู้แซ่จ้าว) มีพระคุณยิ่งใหญ่ ลู่เจียนมิกล้าลืมเลือน”

จ้าวโล่วเจินรับคารวะตอบกล่าวว่า “ลู่เหย (นายแซ่ลู่) กล่าวหนักเกินไป เรื่องของลู่เหยเท่ากับเป็นเรื่องของเราผู้แซ่จ้าว ยิ่งกล้าเอ่ยถึงพระคุณอันใด”

กู่เจินก็กล่าวว่า “จ้าวโล่วเจิน ข้าพเจ้าถามท่าน ราคาข้าวเปลือกเป็นอย่างไร?”

จ้าวโล่วเจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “เรือบรทุกข้าวเปลือกพอเข้าสู่แดนเจียงหนัน (ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) หกวัน ราคาข้าวเปลือกก็อ่อนตัวลง สิบวันให้หลังกลับคืนสู่สภาพปรกติ ตอนนี้ข้าวเปลือกราคาตกต่ำ ผู้อพยพทยอยกลับสู่ถิ่นเกิด ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนกลายเป็นพ่อค้าหน้าเลือดที่กักตุนข้าวเปลือก ตอนนี้ภายในคุกใหญ่เมืองนานกิงคุมขังไว้นับร้อยคน ล้วนแต่ภูหนี่ยืมสินมากักตุนข้าวเปลือก ที่น่าหวัร่อที่สุดคือพ่อค้าหน้าเลือดที่แซ่เสิ่น มันไม่ทราบล่วงรู้จากที่ใดว่าราคาข้าวเปลือกตกต่ำเพราะกู่เหย (นายแซ่กู่) ตอนอยู่ในคุกยังด่าทอกู่เหยตลอดทั้งคืน บอกว่าต่อให้กลายเป็นภูตผียังไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน” กล่าวพลาบหวัร่อฮาฮาออกมา

กู่เจินสบตากับลู่เจียนแวบหนึ่ง กล่าวว่า “มันใช่แซ่เสิ่นนามชีวหรือไม่?”

จ้าวโล่วเจินตอบขำอ่อนฉลาดหนึ่ง กล่าวว่า “ใช่แล้ว เรียกว่าเสิ่นชีว ในเหล่าพ่อค้าหน้าเลือด มันอายุน้อยที่สุด แต่ทุ่มนักที่สุด จำนำที่นาบ้านช่องในมือทั้งหมด รวบรวมได้สี่สิบกว่าหมื่นตำลึง ซื้อข้าวเปลือกกักตุนอยู่ในเมือง แต่ข้าวเปลือกของฝ่ายเราพอมาถึง ราคาข้าวเปลือกตกรวดเดียวหลายเท่า กล่าวไปเป็นเคราะห์ของมัน หลายวันที่ราคาข้าวเปลือกตกต่ำ เด็กน้อยนี้ไม่อยู่ภายในเมือง รอจนมันกลับมา ข้าวเปลือกมูลค่าสี่สิบหมื่นตำลึงมีราคาไม่ถึงสี่หมื่นตำลึง มันเห็นผิดท่า จึงหอบของมีค่าคิดหลบหนี แต่เจ้าหนี่ดักรอที่หน้าประตูเมือง ทูบตีมัน

เที่ยวหนึ่ง เห็นมันไม่มีปัญญาชดใช้เงิน จึงส่งตัวให้กับทางการ ติดสินบน
เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องฟาดโบยมันสองร้อยที เส้นชีวิตนั้นกลับเข้มแข็งยิ่ง
ยังคงด้าทอぐแหยหนึ่งคืน พอฟ้าสางค่อยเงียบงั้นไป พ่อค้าหน้าเลือดที่
ถูกคุมขังด้วยกันพอตื่นขึ้นมา ค่อยพบว่าเจ้าผู้นี้ตาเหลือกค้างเสียชีวิตไปแล้ว”

มันยึดถือเป็นเรื่องสนุกสนาน บอกเล่าอย่างยิ้มแย้ม พลันได้ยินเสียง
เพลง ทั้งสามเหลียวหน้าไป เห็นช่างชิงอิงยืนเกาะขอบประตู ใบหน้า
ขาวซีดไร้สีเลือด ที่แทบทำมีเศษเคลือบของป้านน้ำชา ถาดถ้วยน้ำชา
แตกกระจาย

ลูเจียนรีบประคองนางเข้ามานั่งลง ช่างชิงอิงน้ำตาทะลักจากเป้า
พึมพำว่า “ชีวเอ๋อตายแล้ว? เราไหนไม่ทราบ...”

กูเจินกล่าวว่า “ท่านแม่อยู่ในหมู่ตึกทั้งวัน ไหนเลยทราบเรื่องราว
ภายนอก?”

ช่างชิงอิงพลันหันขวับไป ร้องดังๆ ว่า “มันก่อนตายด้าทอเจ้า ใช้
เป็นเจ้าทำร้ายมันหรือไม่? เราทราบว่าเจ้าแค้นเราดีต่อมัน ชีตชาต่อเจ้า
จึงคิดร้ายหมายชีวิตมัน...”

กูเจินแม้ไม่ได้ฆ่าเส้นชีวิตกับมือ แต่ก็ใช้วิชาหย่อนห้าธาตุ ทำลายพลัง
ฝีมือของมัน และยึดครองทรัพย์สินของมัน ไม่ว่าตั้งใจหรือไม่เจตนา ล้วน
เป็นฝีมือของกูเจิน พอถูกช่างชิงอิงด้าทอ กูเจินกลับไม่ทราบตอบว่าอย่างไร
จ้าวโล่วเจินเห็นเช่นนั้น จึงแก้ต่างแทนว่า “การตายของเส้นชีวิตเป็นเพราะ
ถูกเจ้าหนีรุ่มทุบตี ทั้งถูกทางการฟาดโบย อาการบาดเจ็บทั้งสองประการ
ประดังขึ้นมา ตายโดยไม่อาจรักษา หามีส่วนเกี่ยวข้องกับกูแหยไม่”

ช่างชิงอิงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านเป็นใคร? ท่านทราบอัน
ใด? เราไหนเลยไม่รู้จักบุตรชายของเรา? เจ้าหนีเหล่านั่นคงถูกมันใช้สอยมา
เจ้าหน้าที่ทางการก็รับสินบนจากมัน มันไม่ได้แค้นชีวเอ๋อ หากแต่แค้นเรา...”

กูเจินพลันตบโต๊ะผุดลุกขึ้น ร้องดังๆ ว่า “ผู้ใดเป็นบุตรชายของท่าน
เส้นชีวิตเป็นบุตรชายท่าน ข้าพเจ้ากับท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใด มารดา

มันเถอะ เส้นชีวถูกข้าพเจ้าฆ่าเอง” กล่าวจบสะบัดหน้าออกจากห้อง
จากไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

ซางชิงอิงส่ายร่างโง่เงา พลันสิ้นสติไป ลู่เจียนโอบอุ้มนางเอาไว้
ไม่ทราบทำอะไร จ้าวโส่วเงินถูกตะคอกใส่ รู้สึกอับอายขายหน้า จึง
กล่าวคำอำลา

ลู่เจียนโอบอุ้มซางชิงอิงกลับมายังห้องนอน ถ่ายทอดกำลังภายใน
เข้าไป ซางชิงอิงพอฟื้นคืนสติมา ก็จุดดิ่งมือมัน หลังน้ำตากล่าวว่า “เจียนเอ๋อ
ในชีวิตของเรามีบุตรชายเช่นเจ้าเพียงคนเดียว เราไม่รู้จักเงินเอ๋อแล้ว”

ลู่เจียนได้แต่บอกว่ามารดาเข้าใจกูเงินผิดไป ซางชิงอิงกล่าวว่า “เรา
ไหนเลยเข้าใจมันผิดไป? หากมิใช่มันทำร้ายชีวเอ๋อ ชีวเอ๋อไหนเลยด่า
มันตลอดทั้งคืน ชีวเอ๋อแม้มิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขเรา แต่เราเลี้ยงดูมัน รัก
มันราวลูกในไส้ มิคาดมันกลับตายได้เงื่อมมือบุตรชายเรา...เจียนเอ๋อ
เจ้าเข้าเมืองไปให้กับเรา นำซากศพของชีวเอ๋อออกมา ทำการบรรจุฝัง”

ลู่เจียนครุ่นคิด ‘การตายของเส้นชีวเป็นมันแส่หาเอง ท่านแม่แตกหัก
กับกูเงินเพราะเรื่องนี้ ช่างไม่คู่ควรจริง ๆ’

แต่มันไม่สะดวกกับการกล่าวมากความ รับคำแล้วล่าถอยออกจาก
ห้อง เดินไปสับกว่าก้าว เห็นกูเงินขวางหน้าเอาไว้ ดวงตาแหลมคมราวกับ
จะทิ่มแทงสังหารผู้คน ขณะจะกล่าวเกลี้ยกล่อม กูเงินชิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
ได้ยินคำพูดของนางแล้ว หากท่านไปเก็บศพให้กับเส้นชีว เราสองไม่นับ
เป็นพี่น้องอีกต่อไป ตัวอุบาทว์นั้นสมควรนำไปป้อนเป็นอาหารสุนัข ข้าพเจ้า
เพียงสั่งให้จ้าวโส่วเงินไปดำเนินการ”

ลู่เจียนปากอ้าตาค้าง ร้องว่านั่นจะได้อย่างไร กูเงินแค้นหัวร่อกล่าว
ว่า “ไหนไม่ได้ นางไม่ยอมรับข้าพเจ้าเป็นบุตรชาย ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมรับ
นางเป็นมารดา ข้าพเจ้าไม่มีมารดาตั้งแต่เล็ก กาลก่อนไม่มี ภายหน้าก็
ไม่มี บิดาอกเอยออกจากก้อนหินต่างหาก” เอยถึงตอนนี้ขอบตาแดงกำ
หมุนตัวผละจากไป

ลู่เจี้ยนติดตามไป เห็นกู่เจินออกจากหมู่ตีก วิ่งไปยังหลังเขา จนถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กู่เจินก้มกายลง ขุดกล่องไม้หนานมู่* เลี่ยมหยกจากในพื้นดินใต้ต้นไม้ กอดแนบกับอก น้ำตาหยดหยาดลงบนฝากล่อง

ลู่เจี้ยนถามว่านั่นเป็นอะไร กู่เจินปาดเช็ดน้ำตา กล่าวว่า “เป็นอัฐิของท่านพ่อ”

ลู่เจี้ยนใจหายวาบ ร้องว่าอัฐิของกู่เต่าจู่ (ประมุขเกาะแซ่กู่) พลาญคุกเข่าลงกราบกรานต่อกล่องบรรจุอัฐิสามครา ค่อยลุกขึ้นถามว่า “กู่เจิน ท่านไหนฝังอัฐิไว้ที่นี่?”

กู่เจินค่อยสงบจิตใจลง บอกให้ลู่เจี้ยนมองลงไปที่เชิงเขา ลู่เจี้ยนปฏิบัติตาม เห็นภาพของหมู่ตีกเป็นหนึ่งล้วนปรากฏแก่สายตา ได้ยินกู่เจินกล่าวว่า “อัฐิของท่านพ่อความจริงสมควรนำไปกลบฝังที่เกาะตะวันออก แต่ข้าพเจ้าครุ่นคิดว่าท่านผู้เฒ่าอาจชมชอบที่นี่มากกว่า จากที่นี่สามารถเห็นสตรีนางนั้น หากท่านพ่อมิญาณรับรู้ คงต้องการเฝ้าดูนางอยู่ทุกคืนวัน โดยไม่ต้องการจากไป”

ลู่เจี้ยนบังเกิดความสะท่อนใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านไยต้องแตะต้องเต่าจู่อีก?”

กู่เจินกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “นางไม่ยอมรับข้าพเจ้าแล้ว ท่านพ่อยังอยู่ที่นี้ไยกัน?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ท่านแม่กล่าวเช่นนั้นเพราะโทสะชั่วแล่น”

กู่เจินกล่าวว่า “หากนางกล่าวหาท่านเช่นนั้น ท่านเสียใจหรือไม่?”

ลู่เจี้ยนตะลึงลานกับที่ พลันเห็นม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมายังหมู่ตีกเป็นหนึ่ง กู่เจินอุทานดังเอ๊ะ ผุดลุกขึ้นร้องว่า “มีข่าวของว่านกุยฉงแล้ว” พลาญวิ่งลงจากเขาไปรับหน้า

มิคาดกู่เจินหยุดยั้งลง มองดูกล่องไม้ในมือ เพ่งตามองสวนไม้ดอกที่เชิงเขา หันกายไปยังใต้ต้นไม้ กลบฝังกล่องไม้ใหม่ จากนั้นยืดอกกายขึ้น

* ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง

กล่าวว่า “การไปครั้งนี้ไม่ทราบเป็นวาสนาหรือเคราะห์ หากข้าพเจ้า
สามารถมีชีวิตรอดกลับมาค่อยเคลื่อนย้ายไปกลบฝัง ลู่เจี้ยน ผู้คนบนเกาะ
คาดกันถามเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้าหลายครั้ง หากพวกมันทราบความจริง ต้อง
ไม่ยินยอมให้ท่านพ่อฝังกระดูกอยู่ที่นี่ โดยปราศจากป้ายสุสานอันใด”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ในใจของเต่าลู่ เกรงว่าที่นี่จะเป็นสถานที่ที่ดีที่สุด”

กู่เจินผืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “อาจจะ แต่สักวันหนึ่งท่านผู้เฒ่ายังต้อง
กลับเกาะ ดวงวิญญาณของเต่าลู่รุ่นต่างๆ ยังรอท่านผู้เฒ่าอยู่”

ทั้งสองยืนอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยลงจากเขา กลับเข้าหมู่บ้าน ศิษย์ที่ส่งข่าว
เดินไปมาอยู่หน้าห้องโถง พอพบเห็นทั้งสองก็ส่งจดหมายให้ฉบับหนึ่ง
กู่เจินรับมาเปิดอ่านดู พลันขมวดคิ้วเข้าหากัน

ลู่เจี้ยนถามว่ามีข่าวของวานกุยฉิงหรือไม่ กู่เจินตอบว่า “มี มีถึง
สามข่าว”

ลู่เจี้ยนสงสัยใจยิ่ง ยามนั้นหลันโยวรุตมาบอกว่าเหยาฉิงตื่นแล้ว
ลู่เจี้ยนเมื่อมีข้ออ้าง จึงขอตัวกลับห้อง ตามตัวเท้าเหลื่อประมาณ
เอียนเว่ยกุยมา สั่งให้มันรีบเข้าเมืองนานกิง ซึ่งศพของเส้นชีวมาก่อน
จ้าวโส่วเจิน มอบศพให้กับซางชิงอิ่ง เอียนเว่ยกุยรับคำสั่ง วิ่งจากไปดุด
สายลม

ลู่เจี้ยนค่อยกลับเข้าห้องของเหยาฉิง เหยาฉิงตื่นขึ้นมาไม่เห็น
หน้าลู่เจี้ยน กำลังขุ่นเคืองใจ เห็นมันกำลังขุ่นเคืองใจ เห็นมันเดินเข้ามา
ในใจทั้งยินดีทั้งตัดพ้อ กล่าวว่า “ท่านโฉนทอดทิ้งข้าพเจ้าอยู่คนเดียว
ข้าพเจ้าพอร้อนใจขึ้นมา คงไม่มีชีวิตสืบไปแล้ว”

ลู่เจี้ยนทอดถอนใจคำหนึ่ง นั่งลงที่ข้างเตียง กุมมือนางเอาไว้ จ้อง
มองใบหน้าเหยาฉิง เพียงชั่วระยะเวลาสองสามวัน หญิงสาวเบื้องหน้า
ซูบผอมลงมากนัก สร้างความหดหู่ใจแก่ลู่เจี้ยนจนครุ่นคิด ‘นางป่วยหนัก
ถึงเพียงนี้ อดเจ้าอารมณ์มิได้ ไม่ว่านางดุด่าก็ดี ทบตีก็ดี เราจะรับเอาไว้’
ดังนั้นผืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “อาฉิง ท่านกล่าวถูกต้อง ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี

ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านอีก เพียงแต่..."

เหยาฉิงถามว่าเพียงแต่อันใด ลู่เจี้ยนกล่าวว่า "เพียงแต่ข้าพเจ้าเป็น
บุรุษหยาบกร้าน พวกท่านที่เป็นอิสตรีมีเรื่องบางประการต้องกระทำ
ข้าพเจ้าควรหลบหน้าไป"

เหยาฉิงฟังความหมายในวาจามันออก สองแก้มปรากฏสีเลือดขึ้น
ค้อนมันวงหนึ่งแล้วกล่าว "นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากนี้หากไม่ได้รับ
อนุญาตจากข้าพเจ้า ห้ามมิให้ท่านจากไปแม้สักก้าวเดียว"

ลู่เจี้ยนรับคำคราหนึ่ง เหยาฉิงเผยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "มีข่าว
ของว่านกุยฉิงหรือไม่?"

ลู่เจี้ยนถ่ายทอดคำพูดของกู่เจินออกไป เหยาฉิงพอฟังกล่าวว่า
"หากมีถึงสามข่าว แสดงว่าปรากฏว่านกุยฉิงถึงสามคน..."

ลู่เจี้ยนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไฉนมีว่านกุยฉิงถึงสามคน?"

เหยาฉิงร่างกายอ่อนแอ พอใช้สมองความคิดก็เกิดอาการศีรษะมึนงง
ซิงเอ๋อจึงยกน้ำโสมมา เหยาฉิงพอดื่มลงไป หลับตาพักผ่อนชั่วขณะจึงกล่าว
"ความนี้คงต้องมีเลศนัย ท่านพาข้าพเจ้าไปฟังดู"

ลู่เจี้ยนผงกศีรษะรับ เห็นเหยาฉิงคิดเปลี่ยนเสื้อผ้า จึงล่าถอยออก
จากห้อง มั่นยืนอยู่ข้างราวระเบียง เห็นร้อยบุปผาโรยรา ใบไม้ร่วงเกลื่อน
พสุธา สายลมโชยพัดผ่าน บังเกิดเสียงซ่าซ่า คล้ายมีดที่ทื่อด้านฝนอยู่ใน
หัวใจ ลู่เจี้ยนเหม่อมองดูชั่วขณะ น้ำตาพลันทะลักจากเบ้า

ยามนั้นเหยาฉิงภายในห้องส่งเสียงร้องเรียก มันได้แต่หักห้ามความ
รู้สึก ผืนแยมยืมเข้าไป จูงมือเหยาฉิงมายังห้องโถงหลัง เห็นผู้คนมากัน
พร้อมหน้า กำลังอ่านดูข่าวสาร เขียนปักกล่าวว่า "ไฉนเป็นเช่นนี้? เหตุใด
ปรากฏร่องรอยว่านกุยฉิงที่ทิศตะวันตกก เหนือ ได้ หรือว่าจงใจสร้าง
สถานการณ์พรางตา?"

กู่เจินกล่าวว่า "ว่านกุยฉิงคงทราบว่ข้าพเจ้าส่งคนจับตาดูมัน พาน
แปลงร่างเป็นสามคน หลังจากปรากฏกายก็หายสาบสูญ ทำให้ผู้คนคาด

เคาร์่องรอยของมันไม่ออก ตอนนี้พวกเราที่กำลังไม่เพียงพอ ไม่สามารถ
สืบเสาะไปทั้งสามทิศทาง”

เทพบุตรลมพลันกล่าวว่า “โจรเฒ่าว่านกโลกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ต้องไม่
ไปทางตะวันตก และไม่ไปทางเหนือได้ หากแต่ไปทางตะวันออก”

กู๋เจินโบกมือกล่าวว่า “ไม่หรอก ต่อให้ว่านกยูงฉิ่งกลอกกลิ้งปานใด
ชื่อฉินเซียนเซิง (ท่านชื่อฉิน) มิใช่ชนชั้นธรรมดา เบาะแสสายแรกอยู่ที่
เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทางตะวันออก หากเบาะแสสายที่สองยังอยู่ทาง
ตะวันออก ไยมิใช่จิตซี้ดไร้รสชาติ...” เอ่ยถึงตอนนี้จมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

ทั้งหมดก็ใช้ความคิดคาดเดาต่าง ๆ นานา ชั่วครู่ให้หลังกู๋เจินกล่าว
ซ้ำ ๆ ว่า “คนชาญฉลาดกระทำการใด ระหว่างเริ่มต้นสอดรับจนถึงบท
สรุปต้องมีส่วนเกี่ยวเนื่องบางประการ หาใช่สะเปะสะปะโดยไร้จุดหมายไม่
ข้าพเจ้าคาดเดาว่าชื่อฉินเซียนเซิงทั้งเบาะแสห้าสายไว้ ต้องแฝงความ
เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน หากหาส่วนที่เกี่ยวเนื่องนี้พบ จะคาดเดาทิศทาง
ไปของว่านกยูงฉิ่งออก ท่านทั้งหลาย หากข้าพเจ้าเป็นชื่อฉินเซียนเซิง
เหตุใดซ่อนเบาะแสประการแรกอยู่ที่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์?”

เซียนปี้กล่าวว่า “ท่านมิใช่บอกว่าจู้ซือ (ปฐมาจารย์) คิดอ่านเหนือ
ความคาดหมายผู้คนหรือ?”

กู๋เจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ตอนแรกข้าพเจ้าก็เข้าใจเช่นนี้ แต่ตอนนี้
หวนนึก แสดงว่าล่วงรู้เพียงหนึ่ง ไม่ล่วงรู้ถึงสอง เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์
มีศิลาจารึกมากมาย เหตุใดชื่อฉินเซียนเซิงพานเลือกทั้งข้อความบนป้าย
หินของจิ้งเหยินจู้ซือ (ปฐมาจารย์จิ้งเหยิน)? และเหตุใดไม่สลักคำถ้ำ
วายุตรง ๆ กลับทั้งคำปริศนาบ่งชี้ไปที่ประตูลมทั้งมวล? หรือว่าความนี้มี
เลศนัยใด?”

เซียนไท่หนูกกล่าวว่า “จิ้งเหยินจู้ซือก็ดี กงหยางจู้ซือ (ปฐมาจารย์
แซ่กงหยาง) ก็ดี ล้วนมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับชื่อฉินจู้ซือ ใน
ความเห็นท่าน หรือเบาะแสสายที่สองมีส่วนเกี่ยวข้องทางสายเลือด?”

ภู่เงินกล่าวว่า “ไม่แน่ว่าเป็นความสัมพันธ์ทางสายเลือด หากแต่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับชื่อฉินเซียนเชิง เบาะแสสายที่สองคือเงาของม้า ไม่ทราบว่ามีสถานที่ใดมีม้าฟ่งพี ทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชื่อฉินเซียนเชิง?”

กล่าวจบคำ พระมารดรดินตากระจ่างวูบ กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่ากลับมีสถานที่หนึ่งทั้งมีส่วนเกี่ยวข้องกับชื่อฉินลู่อือ และเกี่ยวข้องกับม้า”

ทั้งหมดคึกคักขึ้นอีกโข เซียนปี่ชิงถามว่าเป็นที่ใด พระมารดรดินกล่าวซ้ำๆ ว่า “ศาลเจ้าอิงอิง”

เซียนปี่สุดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่งกล่าวว่า “นั่นมิใช่อู่ที่นครตะวันตกหรือ?”

พระมารดรดินผงกศีรษะกล่าวว่า “ที่นั่นมีรูปปั้นของหลิวอิงอิงลู่อือที่ข้างรูปปั้นยังมีรูปม้าวิเศษที่เป็นพาหนะคู่ขาของนาง”

ภู่เงินเลิกคิ้วขึ้น ทอดตามองท้องฟ้าไกลตา กล่าวคำ “ศาลเจ้าอิงอิง” ออกมา

ขอบฟ้าบูรพาเพ่งขาวรำไร อาทิตยอุทัยยังไม่ลอยขึ้น บนเส้นทางก็บังเกิดเสียงฝีเท้ามาดังกุกกับ ฟังดูเนิบนาบเป็นพิเศษ

สายลมโชยพัดมา ลู่เจี้ยนรู้สึกเย็นไปทั่วร่าง จึงถามเหยาฉิงว่าหนาวหรือไม่ เหยาฉิงกำลังชบหน้ากับหัวไหล่มัน พอฟังก็เงยหน้าขึ้น พ่นลมหายใจที่ข้างหูมัน กล่าวว่า “เมื่อแอบอิงกับเตาไฟเช่นท่าน ไม่รู้สึกหนาวแม้แต่น้อย...”

เพ่งขาดคำ นกแก้วขาวที่เกาะอยู่บนไหล่ซ้ายลู่เจี้ยนก็ร้องออกมาว่า “เตาไฟ เตาไฟ ลู่เจี้ยนเป็นเตาไฟ”

ลู่เจี้ยนหน้าแดงสดใส เหยาฉิงเห็นสัตว์แสนรู้ตัวนี้เปิดเผยคำพูดส่วนตัวของตัวเอง ต้องตบมันผัดหนึ่ง ร้องบอกให้หุบปาก นกแก้วขาวกระพือโบยบินขึ้น เกาะอยู่ข้างตัวกระเรียนยักษ์สีขาว เหยาฉิงคิดตามไปตบตี แต่ตลอดทั้งร่างไร้เรียวแรง ได้แต่พุดร่ากับแผ่นหลังลู่เจี้ยน หอบ

หายใจเบาๆ

พระมารดรดินเดินเข้ามา กล่าวว่า “ฉิงเอ๋อ โรคของเจ้านี้ต้องมีจิตใจ
ที่สงบ อากาโรค่อยดีขึ้น”

เหยาฉิงมองดูนาง ขอบตาแดงกำขื่นมา กล่าวว่า “ซือฟู่ ท่านไม่
ร่วมทางจริงๆ? ท่านหักใจทอดทิ้งข้าพเจ้าหรือ?”

พระมารดรดินฝืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “เราก็ไม่อาจหักใจทอดทิ้งเจ้า
แต่หลังจากที่ไต่หนูตาบอด ก็ช่วยตัวเองไม่ได้ เราจึงอยู่ที่นี้ ทางหนึ่งคอย
ดูแลไต่หนู สอง เพื่อคุ้มครองน้องชิงอิ่ง ลู่เจี้ยนกับกู่เจินจะได้ออกเดินทาง
โดยไม่ต้องห่วงพะวง”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ผู้อาวุโสมีพระคุณยิ่งใหญ่ ลู่เจี้ยนไม่สามารถ
ตอบแทนได้”

พระมารดรดินกล่าวว่า “มิต้องเกรงใจ การเดินทางมุ่งตะวันตกครั้งนี้
เป็นระยะทางนับพันลี้ ภูเขาสลับซับซ้อน ลมหนาวราวคมมีด คลื่นความ
ร้อนดังอัคคี ร่างกายของฉิงเอ๋อยากจะทนทานรับได้ หลายวันนี้เส้นลมปราณ
ของนางมีที่ท่าหืดตัว สร้างความห่วงใยแก่ผู้คนนัก นับแต่นี้ท่านต้องใช้กำลัง
ภายในกรุยเส้นลมปราณทั่วร่างกายทุกเช้า กลางวัน เย็น ไม่อาจว่างเว้น
แม้สักครั้งเดียว ลมปราณวชิรทรงพลังของท่านแผ่พลังพุทธะที่เมตตากรุณา
จะมีส่วนช่วยต่ออาการบาดเจ็บของฉิงเอ๋อ ในส่วนด้านอื่น ดีที่เขียนปี่ร่วมทาง
นางจะคอยดูแลฉิงเอ๋อเอง”

เหยาฉิงเชิดปากน้อยๆ บอกว่าไม่ต้องการให้นางดูแล พระมารดร
ดินคิดกล่าวอะไร กลับเห็นเทพบุตรลม เขียนปี่ หวีเจ้า กู่เจิน หนึ่งหนึ่ง
ทาสแห่งกัลป์ทั้งห้า หลันโยวและชิงเอ๋อล้วนเตรียมพร้อมออกเดินทาง
รู้สึกล่าคอตีบตัน สายตาเลอะเลือนพรำมัว

เขียนปี่สังเกตเห็น จึงกล่าว “ท่านแม่เป็นไรแล้ว? พระมารดรดิน
อันยิ่งใหญ่ห้ามร้องไห้”

พระมารดรดินสะกดความเศร้าสะท้อนใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า

“มารดาชราแล้ว ใจอ่อนลงแล้ว ไม่คล้ายกับเจ้าที่ไม่มีหัวใจหัวใจ”

ขณะจะกำชับกำชาสักหลายคำ เขียนไต่หนูที่ข้างกายซึ่งเรียกหา
เงินเข้ามา กล่าวว่า “ก่อนที่เราจะตาบอด แม้ไม่มีอิทธิฤทธิ์เท่าภูเสินทอง
แต่ด้านสายตาไม่เป็นรองสักเท่าใด”

ภูเงินกล่าวว่า “บิดาผู้ล่วงลับเคยเอ่ยถึงวิชาเนตรนภาลัย น่าเสียด
แสดงความชื่นชมอย่างสูง”

เขียนไต่หนูทอดถอนใจกล่าวว่า “กล่าวไปละอายยิ่ง เสียที่ที่เรา
สายตาคมกล้า สุดท้ายไม่อาจรอดพ้นจากเงื้อมมือวานกุยฉิ่ง เพียงแต่ตอน
ต่อสู้กัน เราสังเกตเห็นเงื่อนงำบางประการ หลายวันนี้ก็ทบทวนดู พอ
ทำความเข้าใจอยู่บ้าง วานกุยฉิ่งมักถกถึงวิถีแห่งความว่างเปล่า แต่ใน
ความเห็นเรา อิทธิฤทธิ์ของมันยังไม่บรรลุถึงขั้นฝึกความว่างเปล่าหลอม
รวมวิถี ต่อให้ฝึกความว่างเปล่าก็ไม่สอดคล้องกับวิถี ต้องเผยช่องว่างจุด
อ่อนออกมา น่าเสียดายที่เรามองไม่เห็นแล้ว...” เอ่ยถึงตอนนี้ล้วงบันทึก
เล่มเล็ก ๆ จากในแขนเสื้อ ส่งให้กับภูเงินกล่าวว่า “นี่เป็นเคล็ดวิชาเนตร
นภาลัยของเรา ถึงแม้เจ้าปราศจากพลังกลับ แต่ก็กอบปรด้วยไหวพริบ
ปฏิภาณ อาจอาศัยเคล็ดวิชานี้ ช่วยให้เรียนรู้วิชาโอรสสวรรค์เพ่งพิณ
กอบกู้เกียรติภูมิของบิดาท่านกลับคืนมา”

ภูเงินรับบันทึกไว้ พล่งปล่านใจจนไม่อาจกล่าววาจาได้ เขียนนี้
กล่าวอย่างครึ่งยืมครึ่งบึ่งว่า “ท่านพ่อ ท่านถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่คนนอก
กลับลืมนับบุตรผู้นี้ไป”

เขียนไต่หนูขมวดคิ้วกล่าวว่า “ปี่เอ้อ คนต่างมีโชควาสนา ไม่อาจ
บังคับแข็งขึ้น ในความเห็นเรา ทัวทั้งแผ่นดินมีแต่ภูเต่าจู่ (ประมุขเกาะ
แซ่กู) สามารถตีความ...”

เขียนปี่หัวร่อคึกคักกล่าวว่า “แล้วกันไปเถอะ หากท่านถ่ายทอด
แก่เราจริง ๆ จึงปวดเศียรเวียนเกล้า ในชีวิตเราไม่ชมชอบใช้ความคิด เรื่อง
ที่เปลืองสมองเช่นนี้มอบให้แก่เด็กแซ่กู นับว่าถูกต้องแล้ว”

กู๋เจินยืมพลาংกล่าวว่า “ท่านกลับปลักไสจนหมดสิ้น” พลาংประสานมือกล่าวว่า “ผู้อาวุโสเชียน พระมารดรดิน ท่านทั้งสองโปรดถอนมัตว์โอกาสหน้าพบกันใหม่” เอ๋ยถึงตอนนี้ ข้าเลื่องมองดวงหลิวข้างทางแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววสับสน พลันพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ควนำหน้าไป

ทั้งหมดแยกย้ายกันกล่าวคำอำลา ขึ้นม้าควบขับตาม ม้าเหล่านี้ล้วนเป็นยอดอาชาที่ผ่านการคัดสรร ฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง ชั่วพริบตาคนและม้าก็จากไปจนหมดสิ้น

พระมารดรดินใช้สายตาส่งทั้งหมดจากไปค่อยเหลียวหน้ามา หันหาดงหลิวแถบนั้น ทอดถอนใจกล่าวว่า “เม่ยจื่อ (น้องสาว) ตระกูลซางออกมาเถอะ”

เงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ซางชิงอิงเกาะกึ่งหลิวเดินชว่นเซออกมาทอดตามองเส้นทางที่ตัดไปทางตะวันตก บนใบหน้าประดับด้วยรอยน้ำตา

พระมารดรดินกุมมือนางไว้ รู้สึกเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ต้องกล่าวว่า “ไยต้องเป็นเช่นนั้น” ซางชิงอิงยิ้มอย่างหดหู่ ชักดึงมือกลับไป ลากฝีเท้าเดินกลับหมู่บ้านเป็นหนึ่ง

ทั้งหมดเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ข้ามแม่น้ำไหวเหอที่แดนต่อแดนของมณฑลเหอหนานกับอานฮุย เลียบฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮวงโหม่งสู่ตะวันตก ตลอดสายทางเห็นแม่น้ำเป็นสีเหลือง สายน้ำไหลเชี่ยวรุนแรง ในรัชสมัยของหมิงชื่อจงฮ่องเต้ แม่น้ำฮวงโหเกิดอุทกภัยร้ายแรง ทางน้ำเปลี่ยนเส้นทาง ดัดเนืองดินแดนจงหยวน (ภาคกลางของประเทศ) จนขาดกระรุ่งกระริ่ง บนเนินดินเหลืองมีความเขียวชอุ่มไม่ก็จุด สร้างความเศร้าหดหู่แก่ผู้พบเห็นนัก

การเดินทางไกลยากลำบาก ดีที่มีทาสแห่งกัลป์ทั้งห้าร่วมทาง ฉินจื่อเว่ยถนัดในการปรุงอาหาร เป็นลาภปากของทั้งหมด ชูเวินเซียงพกพาความหอมมา สร้างความสดชื่นแก่ผู้คน ยังมีเซวียเอ๋อกับชิงเอ๋อบรรเลง

ดนตรีขับกล่อม คลายเหงาให้แก่ผู้คน

กู๋เงินกลับไม่มีอารมณ์ดีมกินสุดดม ขอเพียงมีเวลาว่าง จะศึกษาค้นคว้าบันทึกนภาลักษณ์นั้น อันวิชาใกล้กับนอกจากบิดามารดาบุตรธิดาแล้ว ไม่สามารถกระทำซ้ำ ดังนั้นในบันทึกไม่มีเคล็ดวิชาฝึกดวงเนตร หากแต่อธิบายหลักตรรกะ ดังนั้นมิใช่เคล็ดวิชาอิทธิฤทธิ์ กลับกลายเป็นตำราพิชัยสงคราม ในบันทึกแบ่งออกเป็นสี่หมวด ได้แก่จำแนกจริงเท็จ แยกแยะหยินหยาง หยั่งรูกและถอย รู้หลักจุดจุ่มตั้งรับ มีหลักเหตุผลมากมายคล้ายกับหลักการค้า กู๋เงินพอศึกษาก็เข้าใจ วิชาเนตรนภาลักษณ์กับวิชาโอรสสวรรค์เฟื่องพินิจมาจากต้นตอเดียวกัน เมื่อนำมาเปรียบเทียบดู นับเป็นประโยชน์แก่กู๋เงินอย่างมาก

น่าเสียดายที่บันทึกนภาลักษณ์นี้ถึงถึงเหตุผล ยามเผชิญศัตรูไม่แน่ว่าจะใช้ออกได้ เมื่อถึงเวลาต้องปรับตัวตามสถานการณ์ กู๋เงินเรียนรู้พลังทั้งแปดหมุนรอบ สามารถใช้พลังถึงขั้นสุดยอด แต่ยังไม่บรรลุถึงขั้นฝึกจิตคืนสู่ว่างเปล่า ดังนั้นยังไม่อาจเทียบเปรียบกับกู๋เสินทงและเซียนไท่หนูได้

เนื่องด้วยหนทางข้างหน้ามากขวากหนาม กู๋เงินจึงถ่ายทอดเคล็ดความของพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบแก่เทพบุตรลม หวีเจ้าและเซียนปี้ จากนั้นหวีเจ้าลองฝึกปรือก่อน มิคาดพลังทั้งแปดยุ่งเหยิง แทบถูกราดูไฟเข้าแทรก ดีที่กู๋เงินอารักขาอยู่ด้านข้าง ช่วยดึงพลังทั้งแปดสายกลับมาอย่างทันท่วงที ไม่เช่นนั้นคงรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส

เทพบุตรลมเห็นหวีเจ้าฝึกไม่สำเร็จ บังเกิดความคิดเอาชนะ ทดลองฝึกดูบ้าง มันมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวกว่าหวีเจ้า แต่ยิ่งอดทนยิ่งส่งผลร้าย เผชิญแรงเหวี่ยงกลับจากพลังทั้งแปดสาย จนแทบเอาชีวิตไม่รอด

เซียนปี้เปรียบกับทั้งสอง มีไหวพริบปฏิภาณเหนือกว่า แต่นางไม่ชมชอบวิชาบู๊ ขาดความสนใจต่อพลังฝีมือ พอพบว่าทำไม่ได้ก็เลิกล้ม ดังนั้นในคนทั้งสาม นางได้รับผลกระทบน้อยที่สุด

กู๋เงินสงสัยใจยิ่ง หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เรียนรู้เคล็ดวิชา เห็นว่า
ขั้นตอนลำดับก่อนหลังไม่ผิดพลาด เมื่อนำมาใช้กับคนทั้งสาม เหตุใดกลับ
กลายเป็นผลร้าย พอนึกดูคาดเดาว่า ตนเองฝึกพลังหกวงเปล่าหมุนรอบได้
ด้วยโชคช่วยวาสนาบันดาล ไม่ว่าจังหวะเวลา พื้นภูมิประเทศและความ
สัมพันธ์ระหว่างบุคคล ไม่อาจขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใด เอ่ยถึงจังหวะเวลา ตอน
นั้นพลังการฝึกปรือของมันยังอ่อนด้อย พลังทั้งแปดหมุนรอบที่ปลดปล่อย
ออกมาไม่สันทัดจัดเจนเท่าว่านกุยฉิง เอ่ยถึงพื้นภูมิประเทศ ตอนนั้น
ตนเองอยู่ในดงไม้เกิดไฟป่าช่วยสลายพลังอัคคีไปไม่น้อย เอ่ยถึงความ
สัมพันธ์ระหว่างบุคคล ตอนนั้นตนเองอยู่ในห้วงคับขัน กลับเผชิญการ
จู่โจมจากเหล่าพ่อค้าที่ทรยศ ระหว่างการต่อสู้ บังเอิญทนความรุนแรง
ของพลังทั้งแปดหมุนรอบไป

ยังมี หลักการของพลังหกวงเปล่าหมุนรอบคือลดความแข็งเสริม
ความอ่อน ดูไปรวบรัดง่ายตาย ยามปฏิบัติยากเย็นแสนเข็ญ กู๋เงินที่
สามารถควบคุมพลังทั้งแปดสาย เพราะอาศัยหลักการคำ อันหลักการคำ
เน้นที่เกาะกุมช่วงเวลา แต่จะเกาะกุมอย่างไรขึ้นอยู่กับจิตสำนึก ไม่อาจ
ถ่ายทอดด้วยปากเปล่า ไม่เช่นนั้นในโลกโยมิไซมีแต่พ่อค้าคหบดี ไม่มีคน
ยากคนจนอีกต่อไป กู๋เงินชาญฉลาดปราดเปรื่อง ได้รับการถ่ายทอด
หลักการคำจากว่านกุยฉิง มีเหตุผลมากมายที่มันเห็นว่าสมควรเป็นเช่นนั้น
แต่หิวเจ้า เทพบุตรลม เขียนปี่แม่เป็นยอดฝีมือ กลับไม่มีลักษณะของพ่อค้า
ส่วนที่กู๋เงินเห็นว่าง่ายตาย ทั้งสามกลับรู้สึกว้าล้ายากเย็น ดีที่ทั้งสาม
ทราบว่ากู๋เงินมีเจตนาดี หลังจากที่ฝึกพลังหกวงเปล่าล้มเหลว ก็ไม่
ตัดพ้อตำหนิต่อกู๋เงิน

ขบวนทั้งหมดผ่านแดนหนึ่งเขี้ยว* ข้ามแม่น้ำฮวงโห ขึ้นเหนือสู่ถิ่น
เหอเท่า ค้างพักผ่อนที่ด่านหัวหินครึ่งคืน เปลี่ยนเป็นมุ้งตะวันตกก วันรุ่ง
ขึ้น ผ่านพ้นเส้นทางซาโจวเว่ย นับแต่นี้พ้นจากอาณาเขตต้าหมิง ทิวทัศน์

* ชื่อมณฑลสมัยโบราณ

เบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นฟ้าสูงแผ่นดินกว้าง ท้องทุ่งเว้งว่างไพศาล
ในสายตาลู่เจียน เส้นทางทอดยาวไม่สิ้นสุด บันดาลให้ผู้คนเกิดความ
ท้อแท้ใจ

ระหว่างทางกู่เจินอาศัยสายสัมพันธ์ที่มีอยู่กับพ่อค้าท้องถิ่น ช่วยให้
ความเป็นอยู่ดีเลิศ อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ม้าพาหนะก็เปลี่ยนใหม่ทุกวัน
แต่การรอนแรมเดินทาง กลับสร้างความทุกข์ทรมานแก่เหยาฉิง นับตั้งแต่
ข้ามแม่น้ำฮวงโหมา เนื่องด้วยม้ากระแทกกระเทือน ต้องอาเจียนตลอดเวลา
แทบกลืนอาหารไม่ลง หากมิใช่ฉินจื่อเว่ยปรุ้งน้ำแกงสดใหม่ชวนรับประทาน
เหยาฉิงแม้ไม่ล้มป่วยเสียชีวิต คงอดอยากเสียชีวิตไปแล้ว

มิหนำซ้ำยิ่งมุงตะวันตก อากาศยิ่งเลวร้ายลง กลางวันร้อนอบอ้าว
กลางคืนหนาวเย็นเยือก ลู่เจียนเติบโตจากทางใต้ คาดฝันไม่ถึงว่าในโลก
ยังมีดินฟ้าอากาศเช่นนี้ เหยาฉิงอ่อนแออมโรค ยิ่งถูกเคี่ยวกรำทรมาน
ยามร้อนหลังเหงื่อชุ่มโชก ยามหนาวร่างเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ในหนึ่งวัน
จะสลบไสลไปครั้งหนึ่ง ที่ยังมีชีวิตอยู่ ล้วนพึ่งพายอดโสมที่กู่เจินจัดหา
กับลมปราณวชิรทรงพลังของลู่เจียน

ลู่เจียนเห็นหญิงสาวในอ้อมอกนับวันจะซูบผอมลง จนเหลือแต่หนัง
หุ้มกระดูก ปราศจากเค้าความงามเมื่อกาลก่อน สร้างความลำบากใจยิ่ง
ทั้งกลัวนางหลับไหลไม่ตื่น และกลัวว่านางตื่นขึ้นมาเห็นรูปโฉมตัวเอง
เกิดความเศร้าเสียใจ จึงขอให้สตรีที่ร่วมทางเก็บซ่อนกระจกไว้

พลบค่ำวันนี้ ทั้งหมดหยุดพักผ่อนที่ข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ลู่เจียน
กำลังต้มน้ำ หลันโยวพลันวิ่งออกมา ร่ำไห้พลาบกล่าวว่า “จอมยุทธ์ลู่ เรา
ไม่สามารถทำงานเช่นนี้อีกต่อไปแล้ว”

เนื่องด้วยบุรุษสตรีมีข้อห้าม ระหว่างทางหลันโยวกับชิงเอ๋อจะ
ปรนนิบัติเหยาฉิงอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ลู่เจียนพอเห็นสีหน้าท่าที
ของหลันโยว ทราบดีว่าคงได้รับความขุ่นเคืองจากเหยาฉิง จึงขอร้อง
แทนเหยาฉิง หลันโยวกลับบอกว่าเหยาฉิงไม่ดื่มไม่กิน แม้แต่อาหารของ

ฉันจื่อเว่ยก็ไม่แต่จะต้อง

ลู่เจี้ยนตื่นตระหนกยิ่ง รีบรุดไปหาเหยาฉิง ไม่ว่าปลอบโยนอย่างไร
เหยาฉิงยังคงหลับตาลงปิดปากสนิท ทั้งไม่เอ่ยปาก และไม่ดื่มกิน คล้าย
คิดอดอาหารจนตาย สร้างความกลัดกลุ้มกังวลแก่ลู่เจี้ยนยิ่ง

กู่เจินพอทราบข่าวรุดมา ถามไถ่ต้นสายปลายเหตุแล้วกล่าวกับ
หลันโยวว่า “เรื่องราวต้องมีสาเหตุ ท่านคงทำผิดอันใด ตอแยนางมีโทษะ”

หลันโยวกล่าวด้วยความคับแค้นว่า “เราระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา
ไหนเลยทำผิดอันใด?”

กู่เจินให้นางนึกให้ดี หลันโยวขบคิดแล้วกล่าว “เมื่อครู่ตอนผลัด
เปลี่ยนเสื้อผ้า นางบอกว่ากระหายน้ำ เราจึงตักน้ำใส่ชามให้นางดื่ม
นอกจากนี้ไม่ได้กระทำอันใด”

กู่เจินบอกให้หยิบชามมา หลันโยวส่งชามนั้น กู่เจินเห็นชามเคลือบ
เนื้อละเอียด สดใสแวววาว จึงทอดถอนใจคำหนึ่ง ตักน้ำชามหนึ่งยื่นถึง
เบื่องหน้าหลันโยว เห็นประกายน้ำเลื่อมพราย ส่องเห็นใบหน้านางมธุผาด
ใบหนึ่ง

หลันโยวก็เป็นคนชาญฉลาด พลันเข้าใจในบัดดล ร้องโอยกล่าวว่า
“นางเห็นลักษณะของตัวเอง”

กู่เจินบอกว่าถูกต้อง ลู่เจี้ยนค่อยเข้าใจในบัดดล ตนเองแม้เก็บ
ซ่อนกระຈักไว้ แต่ลืมเก็บซ่อนชามเคลือบ เหยาฉิงรักความสวยงาม พอ
เห็นรูปโฉมที่อมโรคจากน้ำในชาม จึงสูญเสียความคิดมีชีวิตสืบต่อ คิด
อดอาหารแสวงหาความตาย

กู่เจินกลอกตาตลบหนึ่ง จึงกล่าว “ลู่เจี้ยน ท่านถอยห่างไป ข้าพเจ้า
มีคำพูดติดกล่าวกับนางงามเหยา”

ลู่เจี้ยนได้แต่ถอยห่างไปสับว่า มองแต่ไกลเห็นกู่เจินโน้มหน้าลงถึง
ข้างหูเหยาฉิง ขยับเขยื้อนริมฝีปาก กล่าวอันใดกับนาง เหยาฉิงพลัน
ลืมตาขึ้น ถลึงมองกู่เจินชั่วขณะ พลันหันไปทางหลันโยว ผงกศีรษะเล็ก

น้อย หลันโยวมีสีหน้ายินดี ยกน้ำโสมไปให้นางดื่ม

ลู่เจียนทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เห็นกู่เจินเดินมา จึงถามว่าเมื่อครู่มันกล่าวอันใด กู่เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “คำพูดนี้ไม่อาจบอกต่อท่าน หากบอกออกไป นางงามเหยาต้องด่าข้าพเจ้าแน่นอน”

ขบวนผู้คนลงเส้าเร่งม้า ไม่นานก็เข้าสู่ภูเขาคุนหลุนซาน ภูมิประเทศกลายเป็นสูงชัน ทั้งหมดสละอูฐและม้า เดินเท้าขึ้นภูเขา เพิ่งผ่านปากภูเขาฟงฮว่อ อากาศพลันหนาวเย็นลง หลังจากลมโชยพัดผ่าน ปรากฏหิมะโปรยปรายลงมา

ลู่เจียนมองดูลมหิมะ บังเกิดความวิตกกังวล กำหนดเวลาสองเดือนผ่านไปเศษหนึ่งส่วนสามแล้ว ถึงแม้รีบเร่งเดินทาง เพียงมาถึงที่นี่ ไม่ทราบหนทางข้างหน้ายังยาวไกลอีกเท่าใด เหยาฉิงกลับป่วยหนักจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน นึกถึงตอนนี้ก็มึนศีรษะลง เห็นเหยาฉิงหลับตาทั้งสองคล้ายทารกที่หลับใหล เนื่องจากเบ้าตาลึกลง ขนตาจึงยาวเป็นพิเศษ ประดับด้วยเกล็ดน้ำแข็งหลายจุด

ลู่เจียนกระชับเสื้อคลุมขนนก ห่อหุ้มปลายเท้าเหยาฉิงไว้ ทั้งทาบบไบกับกับไบน้อยๆ สีขาวอมเขียว นั้น รู้สึกเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ให้ความอบอุ่นแม้แต่น้อย สร้างความหดหู่ใจจนแทบหลังน้ำตาออกมา

เหยาฉิงพลันลืมตาขึ้น ตัดพ้อว่า “ท่านทำอะไร? กลับก่อกวนจนข้าพเจ้าเจ็บปวดขึ้นมา”

ลู่เจียนผินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ท่านตื่นแล้ว ไฉนก่อกวนท่านจนเจ็บปวด?”

เหยาฉิงยื่นมือที่ขาวซีดแห่งกรังออก ปลายนิ้วลูบไล้ผ่านข้างแก้มเหนือริมฝีปากของลู่เจียน ทอดถอนใจกล่าวว่า “หนาวคราของท่านยาวออกมาแล้ว ทิมแทงจนผู้คนเจ็บปวดขึ้นมา”

ลู่เจียนผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว หนาวคราออกยาวออกมาโดยไม่รู้ตัว”

เหยาฉิงหัวร่อออกมา หัวร่อไปหัวร่อไป พลันหลังน้ำตาออกมา ลู่เจี้ยนเจิบแปลบปลาบใจ ผีนย้มพลาบกล่าวว่า “อาฉิง ท่านไม่ต้องรอน รุ่ม นครตะวันตกอยู่ห่างไม่ไกล ไกล่บรรลู่ถึงแล้ว”

เหยาฉิงสะอึกสะอื้นอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไม่กลัว ตาย เพียงกลัวเรื่องหนึ่ง”

ลู่เจี้ยนถามว่าอะไรหรือ เหยาฉิงมองดูมันชั่วขณะ พลันยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ นับเป็นตัวโง่งมอันดับหนึ่ง หากว่าท่านฉลาดเท่ากับ ครึ่งหนึ่งของกู่เสี่ยวเอ้อ (เจ้าหนูหัวร่อ) ก็ประเสริฐ”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “กู่เจินเฉลียวฉลาด ชั่วชีวิตของข้าพเจ้านี้คงตาม ไม่ทัน หากท่านนี้กรังเกียดข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา”

เหยาฉิงพลันขบริมฝีปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านอุม เพียงแบกข้าพเจ้าก็พอ จะได้ไม่ต้องเห็นใบหน้าเหี้ยมคลั่งของท่าน”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบนางโฉนมีโทษะขึ้นมามาก ได้แต่หมุน ตัวไปแบกนางไว้บนหลัง ขณะจะสาวเท้าออกไป พลันได้ยินที่เบื้องหน้ามี คนร้องเรียก พอซ้อนตาขึ้น พบว่าบุคคลอื่นล้วนไปไกลโข มีแต่กู่เจินยืน อยู่ที่สูง โบกไม้โบกมือเรียกหา ลู่เจี้ยนจึงสุดลมหายใจคำหนึ่ง ปลุก ปลอบสมาธิติดตามไป

วิ่งไประยะทางหนึ่ง เหยาฉิงพลันขบกัดติ่งหูของมันเบาๆ ลู่เจี้ยนตัว แข็งทื่อ รีบกล่าวว่า “อาฉิงอย่าได้ชุกชนไป”

เหยาฉิงเงยบงันไปชั่วขณะจึงกล่าว “หน้าโง่ ท่านเอาแต่วิ่ง เหตุใด ไม่ถามข้าพเจ้าว่ากลัวอันใด?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ใช่แล้ว ท่านที่แท้กลัวอันใด?”

เหยาฉิงร้องเพี้ยกล่าวว่า “ท่านช่างเป็นคางคกขี้เรื้อนในฤดูหนาว จริงๆ”

ลู่เจี้ยนถามว่าอันใดเป็นคางคกขี้เรื้อนฤดูหนาว เหยาฉิงขยายความว่า “สะกิดคราหนึ่ง เคลื่อนไหวคราหนึ่ง”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “หากเปรียบกับท่าน ข้าพเจ้าเพียงเป็นคางคกขี้
เรือนกันบ่อ ท่านเป็นห่านฟ้าอันสวยงามบนฟ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าพยายาม
อย่างไรล้วนไม่คู่ควรกับท่าน”

เหยาฉิงบังเกิดความหดหู่ใจ อดคำทอมิได้ว่า “เด็กน้อยโสโครก คิด
ก่อกวนข้าพเจ้ามีโทษะอีกแล้ว”

ลู่เจี้ยนถามว่า ก่อกวนนางมีโทษะที่ใด เหยาฉิงข่มความพลุ่งพล่าน
ใจ กล่าวว่า “ท่านเหยียบย่ำตัวเองยังพอทำเนา ไยต้องฉุดลากข้าพเจ้า
เข้าไป?”

ลู่เจี้ยนผีนัย้มออกมา หากยังทุ้มเหมีเท้าไม่หยุดยั้ง เห็นเงาคน
เบื้องหน้ายิ่งมายิ่งใกล้ พอลดเลี้ยวโค้ง เบื้องหน้าปรากฏภูเขาสองลูกตั้ง
หันหากัน ยอดเขาทะลุเสียดเมฆ ไม่ทราบสูงเท่าใด

หวิเจ้าส่งเสียงก้องกังวานว่า “มาถึงซีเทียนเหมิน (ประตูฟ้าตะวันตก)
แล้ว นี่เป็นพื้นที่ของหมวดหมู่ภูเข เราจะทำทลายพวกมันสักคำ” พลง
กาวยาวๆ ถึงเชิงเขา ร้องดังๆ ว่า “หวิเจ้าอยู่ที่นี่ คนบนภูเขาคือท่านใด?”

เสียงขาดคำ บนยอดเขาบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง หินใหญ่ก้อนหนึ่ง
ลอยลือลงมา ตกลงที่เบื้องหน้าหวิเจ้าประมาณวาเศษดังโครม ก่อกวน
จนศิลาดินโคลนกระเซ็นซ่าน พื้นดินสั่นไหวขึ้นมา

จากนั้นบนภูเขายังเกิดสุมเสียงก้องวานเสียงหนึ่งดังว่า “ศิษย์น้องหวิ
ขอภัยด้วย ฉิงจู่ (เจ้านคร) มีคำสั่ง ห้ามมิให้พวกท่านผ่านไป”

ผู้คนที่เชิงเขาหน้าแปรเปลี่ยนไป หวิเจ้าไม่ทันเอ่ยปาก เชียนปี้จึง
ร้องว่า “เป็นศิษย์พี่กลางหรงหรือ?”

คนบนภูเขารับว่า “เป็นเรากลางเฉวียน”

เชียนปี้แค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “กลางเฉวียน ท่านทราบหรือ
ไม่ว่าศิษย์พี่ชุยเสียชีวิตอย่างไร?”

ศิษย์พี่ชุยที่ว่าเป็นผู้นำหมวดหมู่ภูเขาชุยเยี่ย ซึ่งตายได้เงื่อมมื่อว่าน
กฤษณัง หลางเฉวียนกล่าวว่า “เราทราบ ชื่อพี่เราไม่ทราบสถานการณ์

แส่หาจุดแตกดับเอง พวกเราเหล่าศิษย์ควรยึดถือเป็นข้อเตือนใจ”

เซียนปี่ขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ เทพบุตรลมพলันโบกแขนเสื้อกล่าวว่า “ศิษย์พี่กลาง ที่ผ่านมาระให้เราการยกย่องท่าน ท่านทำเช่นนี้คงต้องมีความจำเป็น”

กลางเฉวียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ศิษย์น้องจ้าว อื่นๆ ไม่กล่าวถึงแต่หลายร้อยชีวิตสังกัดหมวดหมู่ภูเขาคงต้องมีชีวิตสืบไป”

หวิเจ้ากระซกเสียงว่า “เพียงเพราะเหตุนี้หรือ? หลางเฉวียน เรายกย่องท่านเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ตอนนี้ไฉนกลับกลายเป็นคนขลาดเขลากลัวตาย?”

หลางเฉวียนกล่าวว่า “ศิษย์น้องไม่มีบุตรภรรยาและพ่อแม่พี่น้อง ไหนเลยล่วงรู้ถึงความคับแค้นขมขื่น?”

หวิเจ้าแค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “กล่าวไปกล่าวมา เราผู้แซ่หวิได้แต่บุกฝ่าสักครา”

กู่เจินสงบปากคำ สำนวญภูมิประเทศอยู่ตลอดเวลา เห็นหวิเจ้าคิดลงมือ พลันเรียกรั้งไว้ กล่าวว่า “คราครั้งนี้หมวดหมู่ภูเขากะทำความดีประการหนึ่ง พี่หวิไม่ต้องมีโทษไป”

หวิเจ้ากระซกเสียงว่า “เป็นสุนัขเฝ้าบ้านให้กับว่านกุยฉิง ถือเป็นความดีด้วย?”

เซียนปี่ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านยังไม่เข้าใจความหมายของกู่เจิน คำกล่าวของหลางเฉวียนแสดงว่าว่านกุยฉิงอยู่ที่นครตะวันตก และที่เราหวั่นเกรงคือติดตามผิดทาง ว่านกุยฉิงเมื่ออยู่ที่นครใต้เทพเทวะเบาะแสที่สองคือเงาของม้าคงอยู่ที่นี้เสียเก๊าส่วน”

หวิเจ้าค่อยเข้าใจกระจ่าง กู่เจินกล่าวอีกว่า “ประตูป่าตะวันตกนี้มีภูมิประเทศลาดชันอันตราย หากบุกฝ่าอย่างหักโหมยากจะสำเร็จได้ ต้องใช้แผนหลอกล่อซ่ายจู่โจมขวา พี่หวิ คุณหนูเซียนปี่ ลู่เจี้ยนกับข้าพเจ้าเป็นทัพเปิดเผย บุกปากภูเขาย่างหักโหม พี่จ้าวมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม จัด

เป็นทัพพิสดารลอบขึ้นสู่ยอดเขา..."

เขียนปี่ร้องโพล่งว่า "เพยชิงคนเดียว ออกจะอ่อนเกินไป"

หนึ่งหนึ่งพลันกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปกับจ้าวปู้จู่ (ผู้นำหมวดหมู่แซ่จ้าว) ดีหรือไม่?"

นางนิงเจียบไปนานวัน ยามนี้พลันออกปาก จึงสะกิดความสนใจของผู้คน กู่เจินทราบว่านางมีอิทธิฤทธิ์พิสดาร ในขบวนผู้คนทั้งหลาย เพียงมีฝีมือรองจากลู่เจียน ที่ไม่มอบหมายหน้าที่แก่นาง เพราะกลัวสะกิดความหึงหวงของเหยาฉิง พอฟังจึงผงกศีรษะรับ กล่าวกับทาสแห่งกัลป์ที่เหลือและหลันโยวชิงเอ้อว่า "พวกท่านรั้งอยู่ที่นี่ หาสถานที่เฝ้ารอ หากภายในห้าวันพวกเรายังไม่กลับมา ก็ไม่ต้องรออีกต่อไปแล้ว"

ความหมายในวาจาชัดแจ้งยิ่ง หากห้าวันให้หลังทั้งหมดยังไม่กลับมา แสดงว่าตายได้เงื่อมมือว่านกุยฉิง ลู่เจียนพอเสียชีวิต ทาสแห่งกัลป์ทั้งหลายก็ไม่มีทางรอด เหล่าทาสแห่งกัลป์และหลันโยวชิงเอ้อสำนึกตัวว่าฝีมืออ่อนด้อย จึงผงกศีรษะรับ หยิบฉวยสัมภาระล่าถอยไป

ลู่เจียนผูกมัดเหยาฉิงกับกลางหลัง กล่าวว่า "อาฉิง รอสักครู่ท่านหลับตาลง ไม่ว่าได้ยินสัมผัสเสียงอันใด ก็อย่าได้ลืมตาขึ้น"

เหยาฉิงรับคำว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะสัปหงกสักงีบ พอข้ามประตูฟ้าตะวันตก ท่านค่อยปลุกเรียกข้าพเจ้า"

ลู่เจียนทราบว่าเหยาฉิงกล่าวเช่นนั้น เท่ากับฝากชีวิตกับตนเอง จึงปลุกปลอบสติ โผพุ่งขึ้นบนต้นไม้เหี่ยวโกร่นต้นหนึ่ง พ้นกิ่งก้านลงมาใช้ต่างไม้พลอง ค่อยหันไปกำชับว่า "แม่นางหนึ่ง ทุกประการต้องระวัง"

ไม่ทันขาดคำ ข้อแขนปวดแปลบคราหนึ่ง ถูกเหยาฉิงหยิกใส่อย่างดุตัน เห็นหนึ่งหนึ่งขอบตาแดงกำ หันกายจากไป

เหยาฉิงแค้นเสียงเบาๆ กล่าวว่า "เด็กน้อยโสโครกสอพลอผิดที่ผู้อื่นไม่แยแสสนใจท่าน"

ลู่เจียนบอกว่ามันไม่ได้สอพลอ พลันรู้สึกมีกระแสลมพุ่งผ่านข้างกาย

กูเจินวิ่งนำหน้า เขียนปีกับหวีเจ้าตามติดอยู่ทั้งซ้ายขวา ทั้งสามก่อตั้งขบวน เป็นรูปสามเส้า ล้อมลู่เจียนกับเหยาฉิงเอาไว้ เขียนปีร้องว่า “ลู่เจียน ท่านคุ้มครองเหยาฉิงให้ดี อย่าได้อวดโอ้ไป”

ลู่เจียนบังเกิดความตื่นตันใจ ขณะจะกล่าวขอบคุณ พลันเห็นที่ เบื้องหน้าปรากฏก้อนหินกลมลงมาดุจห่าฝน กระแทกใส่คนทั้งสี่

กูเจินใช้วิชาคนลมปราณควบคุมกันเอง พุ่งผ่านก้อนหินสองก้อนไป สองมือแผ่งพลังภูเขามุนรอบ บัดปายไปทางด้านหลัง หินใหญ่สองก้อน พลันแตกออกเป็นเสี่ยงๆ กลับกลายเป็นเศษหินสองกอง

หวีเจ้าร้องชมเชยคำหนึ่ง กราดฟาดออกสองฝ่ามือ ปรากฏเป็น ประกายสายฟ้าสองสาย ระเบิดทำลายหินใหญ่สองก้อน

เขียนปีก็ร้องเรียก “ไปแล้วชื่อเหมิน” แมวเปอร์เซียในอ้อมอกพลัน เบิ่งตาขึ้น ลูกตาเกิดความเปลี่ยนแปลง เขียนปีเร่งระดับความเร็วขึ้น พุ่งชอกซอนอยู่ท่ามกลางก้อนหิน กระบี่อ่อนในมือแทงซ้ายป่ายขวา ก้อนหินถูกสภาวะกระบี่ปัดป่ายร่วงหล่นลง

ลู่เจียนได้รับการคุ้มครองจากทั้งสาม เพียงอารักขาเหยาฉิง พอเห็น ก้อนหินจุ่โจมมาถึง หรือว่าส่วนหัวและหางไม่ต่อเนื่อง ค่อยจี้ไม้พลอง ใช้ออกด้วยวิชากระบี่ฟ้าคุมอาวุธ ไม่ว่าก้อนหินใหญ่น้อยอันใด ล้วนถูก ชักจุ้งเบี่ยงเบนไป

ทั้งห้าขีดชาติต่อความเป็นตาย บุกฝ่าก้อนหินไป คนของหมวดหมู่ ภูเขาต่างยอมรับนับถือ แต่ก็เกรงว่าผู้มาบุกฝ่าประตูฟ้าตะวันตกไปได้ ว่านกุยฉิงสั่งลงโทษคนในครอบครัวทั้งหมด ได้แต่กัดฟันปลั๊กก้อนหินลงไป

แต่แล้วบนหน้าผาบังเกิดความปั่นป่วน ที่แท้เทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่ง ฉวยโอกาสลอบขึ้นสู่หน้าผา เทพบุตรลมอาศัยแรงลม เหนินบินขึ้นเขา ราวกับเดินบนที่ราบ หนึ่งหนึ่งก็ใช้ออกด้วยวิชาเงาเทพอัคคี ครึ่งหนึ่ง พึงพาวิชาตัวเบา ครึ่งหนึ่งหยิบยืมพลังของเทพบุตรลม ขึ้นถึงยอดเขา เป็นผลสำเร็จ พวกกันจุ่โจมลงมือ เทพบุตรลมเป็นผู้นำหมวดหมู่หนึ่ง

หนึ่งหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์เหนือล้ำกว่าชั้นหนึ่ง ศิษย์หมวดหมู่ภูเขาไม่มีผู้ใด
รับมือทั้งสองครบกระบวนการท่า

เทพบุตรลมร้องบอกต่อหนึ่งหนึ่งว่าจับโจรจับหัวหน้า พลาจวิ่งเข้า
หากลางเฉวียน หนึ่งหนึ่งถลันตามติด ลำหน้าศิษย์หมวดหมู่ภูเขาหลายคน
เคลื่อนไหวที่หลังบรรลุถึงก่อน สะบัดฝ่ามือออก

กลางเฉวียนต่อยหมัดเข้าปะทะ หมัดฝ่ามือพอเผชิญพบกัน
กลางเฉวียนรู้สึกมีพลังความร้อนแล่นมาตามข้อแขน จู่โจมถึงชั่วปอด
อดร่ำร้องมิได้ พลาจล่าถอยไปด้านหลัง

มิกาด เทพบุตรลมอ้อมปราดมาถึงด้านหลัง ตะปบคว่ำกลางหลังของ
กลางเฉวียนเอาไว้ ตวาดว่า “หากต้องการมีชีวิตสืบไป ล้วนหยุดมือให้
กับเรา”

กลางเฉวียนทราบวาอาศัยศิษย์ในสังกัด อย่าคิดหมายต้านทาน
ทั้งสองได้ ต้องบังเกิดความทอตาเลีย หัวร่ออย่างหุดหุกกล่าวว่า “ทั้งหมด
ยอมรับชะตากรรมเถอะ”

เหล่าศิษย์งงันวูบหนึ่ง พลังมีคนหนึ่งคุกเข่าโครมลง ส่งเสียงร่ำให้
ออกมา เสียงร่ำให้คล้ายโรคระบาด ไม่นานบนยอดเขาบังเกิดเสียงร่ำให้
ดังระงม

หนึ่งหนึ่งเห็นศิษย์หมวดหมู่ภูเขาล้วนเป็นชายฉกรรจ์อันเข้มแข็ง
ยามนี้กลับร่ำให้ราวกับทารก สร้างความสงสัยใจยิ่ง เทพบุตรลมก็กล่าว
ถามว่า “ศิษย์พี่กลาง เป็นเรื่องราวใด?”

กลางเฉวียนขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า “พ่อแม่พี่น้องและบุตรภรรยา
เราล้วนถูกวานกฤษณ์ควบคุมตัวไว้ กักขังอยู่ที่อิ้เหอกู่ (หุบเขารวงข้าวหยก)
มอบหมายให้หนึ่งปู่คงเฝ้าดูแล หากพวกท่านผ่านประตูฟ้าตะวันตกไป
ชราเยาว์วัยทั้งหลายร้อยชีวิตนั้นคงไม่อาจมีชีวิตรอดได้”

เทพบุตรลมหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย พลังได้ยินหนึ่งหนึ่งกล่าวว่า
“ข้าพเจ้าแซ่หนึ่ง ท่านพ่อคือหนึ่งปู่คง”

กลางเฉวียนใจหายวาบ ตลอดทั้งร่างเขม็งเกร็ง ศิษย์หมวดหมู่ภูเขา
จับจ้องมองหนึ่งหนึ่ง ดวงตาทอประกายอาฆาตแค้น

หนึ่งหนึ่งทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า “ศิษย์พี่กลาง ท่านนำข้าพเจ้า
ไปยังหุบเขารวงข้าวหยกได้หรือไม่?”

กลางเฉวียนรู้สึกเคลือบแคลงสงสัย กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านไป
ทำอะไร?”

เสียงขาดคำ มือที่คว้าใส่กลางหลังมันคลายออก เทพบุตรลมกล่าว
ซ้ำๆ ว่า “ศิษย์น้องหนึ่ง เรา รู้จักหุบเขารวงข้าวหยก เราจะไปเป็นเพื่อน
ท่านสักครั้ง”

หนึ่งหนึ่งส่ายหน้าเล็กน้อยกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัวของ
เรา ศิษย์พี่จั่วยังคงลงจากเขาไปสมทบกับทั้งหมด”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “สำหรับท่านเป็นเรื่องภายในครอบครัว สำหรับ
เราเป็นเรื่องภายในสำนัก อย่าว่าแต่การช่วยเหลือผู้อ่อนแอเป็นหน้าที่
ของผู้กล้า ยังแบ่งแยกเป็นเรื่องภายในครอบครัวอันใด?”

หนึ่งหนึ่งเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ไม่ได้ส่ง
เสียงออกมา หันกายเดินถึงริมหน้าผา เฟ่งตามองดู เห็นลู่เจี้ยนและพวก
ทั้งห้าฉวยโอกาสจากไปไกล หนึ่งหนึ่งมองดูเงาหลังทั้งห้าห่างไกลออกไป
ในใจไม่ทราบเป็นเคราะห์ใดหรือยินดี พลันยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ศิษย์พี่
กลางวางใจ การไปของข้าพเจ้าครั้งนี้ ต้องช่วยเหลือครอบครัวของท่าน
ออกมา” กล่าวจบหันกายเดินลงสู่ใต้

หนึ่งหนึ่งมาถึงเชิงเขา เดินทางระยะทางหนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏ
เป็นทางแยกหลายสาย นางล้งเลเล็กน้อย จึงเลือกทางเดินสายหนึ่ง
พลันได้ยินเทพบุตรลมกล่าวขึ้นที่ด้านหลังว่า “ทางสายนี้ผิดแล้ว”

หนึ่งหนึ่งเปลี่ยนเป็นเส้นทางอีกสายหนึ่ง เทพบุตรลมทอดถอนใจ
กล่าวว่า “ยาโถว (คำเรียกหญิงสาว) ท่านดื้อรั้นนัก ไฉนไม่สอบถามเรา
ว่าทางสายใดจึงถูกต้อง?”

หนึ่งหนึ่งเหลียวหน้าไป เห็นเทพบุตรลมเย็นอยู่ที่ห่างไปไม่ไกล จึง
แค้นเสียงเบาๆ กล่าวว่า “หากท่านไม่คิดบงบอก ข้าพเจ้าไยต้องถามไถ่?”

เทพบุตรลมพินิจพิเคราะห์นาง ทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางหนึ่ง
จิตใจท่านว่าวุ่นนัก”

หนึ่งหนึ่งกล่าวเสียงกระดังง์ขึ้นว่า “จิตใจข้าพเจ้าเป็นอย่างไร
เกี่ยวข้อใดกับท่าน ท่านไม่ต้องตามหลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะหาทางไป
ยังหุบเขารวงข้าวหยกเอง”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “ทำไม่ได้ เรายังติดค้างที่นี่น้ำใจท่าน ยังไม่ได้
ชดใช้”

หนึ่งหนึ่งถามว่าน้ำใจอันใด เทพบุตรลมกล่าวว่า “ตอนอยู่ที่เกาะเต่า
ยักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ท่านสามารถฟาดเราตายคามือ แต่กลับเลิกราแต่กลางคัน
ในชีวิตเรายึดถือบุญคุณความแค้น ท่านปล่อยปละละเว้นเรา เราติดค้าง
น้ำใจท่าน ก่อนที่จะชดใช้ท่านไม่อาจตายได้”

หนึ่งหนึ่งใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้า
จะตายแล้ว?”

เทพบุตรลมจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง แล้วกล่าว “ตัวท่านยังไม่ตาย
จิตใจกลับตายด้านแล้ว”

หนึ่งหนึ่งรู้สึกว่าสายตาของบุรุษผู้นี้คล้ายกับจ้องมองเข้ามาในจิตใจ
ผู้คน อดสะท้านใจมิได้ ก้มศีรษะต่ำลง เทพบุตรลมเห็นนางมีสีหน้าเศร้า
หดหู่ ต้องบังเกิดความเห็นอกเห็นใจ กล่าวว่า “ท่านยังสาวสะคราญ เหน่เช่น
บุปผาแรกแย้ม ไยต้องท้อแท้อ้างว้างปานนั้น การมาของท่านครั้งนี้ ล้วน
เพราะเพื่อลู่อุ้เจียน มันผูกพันความเป็นความตายกับฉิงยาโถว ท่านไยต้อง
ทำร้ายตัวเองเพราะความรักที่สิ้นหวังรายนี้?”

หนึ่งหนึ่งตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าว “ศิษย์พี่จ้าว อย่างนั้นความ
รู้สึกที่ท่านมีต่อเชียนปี่เจียแฉ (พี่สาว) เป็นอย่างไร?”

เทพบุตรลมงงงันวูบหนึ่ง ดวงตาทอแววเลื่อนลอย กล่าวว่า “เรา

ไม่ทราบเป็นอย่างไร เรื่องที่ขมขื่นที่สุดในโลก ไม่มีใดเกินหลงรักข้างเดียว เราดื่มสุราขมจอกนี้มาสิบปีแล้ว รู้ซึ่งถึงรสชาติเป็นอย่างดี ศิษย์น้องหนึ่ง เราไม่ต้องการให้ท่านช้ำรอยเรา...”

หนึ่งหนึ่งสอคำขึ้น “เช่นนี้เป็นว่าผ่านไปสิบปีแล้ว ท่านยังปลงไม่ตก ท่านเมื่อปลงไม่ตก ไยต้องเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้า?

มุมปากเทพบุตรลมปราณรอยยิ้มที่เต็มผิวนวบหนึ่ง กล่าวว่า “ใช่แล้ว เราเมื่อปลงไม่ตก เกลี้ยกล่อมท่านยังมีประโยชน์ใด?”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ทั้งสองสบสายตากัน ต่างบังเกิดความรู้สึกของหัวอกเดียวกัน

ทันใดนั้น เทพบุตรลมโบกแขนเสื้อ บอกว่าจะนำทาง สาวเท้าเดินนำหน้า หนึ่งหนึ่งติดตามไปอย่างเงียบงัน ไม่นานให้หลังก็มาถึงหุบเขารวงข้าวหยก

ยามนี้ลมหิมะหยุดลง ภายในหุบเขาแผ่ความอบอุ่นออกมา ปากหุบเขางอกเงยด้วยหญ้าเขียว ท่ามกลางคราบหิมะที่พอกพูน สะท้อนความเขียวที่สดุดตา

หนึ่งหนึ่งเดินออกไป ร้องเรียกว่า “ท่านพ่อ ท่านอยู่ภายในหรือไม่?”

ภายในหุบเขาบังเกิดเสียงอุทานดังเอ๊ะ จากนั้นเป็นเสียงแหบพร่าของหนึ่งปู่คงดั่งว่า “เจ้าโชนมาแล้ว? ผู้ที่ร่วมทางกับเจ้าเป็นใคร?”

เทพบุตรลมลอบชมเชยโสดประสาทของหนึ่งปู่คง จึงกล่าวว่า “หนึ่งปู่คง ท่านจดจำเราผู้แซ่จ้าวไม่ออกแล้ว?”

หนึ่งปู่คงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เทพบุตรลม ท่านคิดใช้บุตรเราข่มขู่ให้เรายอมจำนนหรือ? เราหายอมสยบไม่”

หนึ่งหนึ่งกล่าวว่า “ท่านพ่อ นี่ไม่เกี่ยวข้องกับศิษย์พี่จ้าว เป็นผู้บุตรมาเอง”

หนึ่งปู่คงบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ชั่วครู่จึงบอกให้บุตรเข้ามา หนึ่งหนึ่งเดินเข้าหุบเขา พบว่าเทพบุตรลมติดตามเข้ามา ดังนั้นอดกล่าวว่า

มิได้ว่า “ศิษย์พี่จ้าว...”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “ท่านวางใจ เราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายใน
ครอบครัวท่าน”

หนึ่งหนึ่งทราบว่ามันคิดปกป้องคุ้มครอง ไม่อาจหักใจปฏิเสธ พอ
เลี้ยวไปตามทางน้อยหินละเอียดสายหนึ่ง เห็นหนึ่งปักนั่งอยู่หน้าถ้ำแห่ง
หนึ่ง ในมือถือม้วนกระดาษเชื้อไฟท่อนหนึ่ง ม้วนกระดาษเชื้อไฟลอด
ออกจากใต้ประตูเหล็กที่ปากถ้ำ เชื่อมโยงถึงภายในถ้ำ

เทพบุตรลมกล่าวเบาๆ ว่า “ที่นี่ติดตั้งประตูเหล็กผนังทองแดง ใช้
คุมขังศิษย์หมวดหมู่ภูเขา ป้องกันมิให้พวกมันใช้พลังภูเขาทำลายผนัง
หลบหนี”

หนึ่งหนึ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย หนึ่งปักหัวเราะเฮอะฮะกล่าวว่า “เทพบุตร
ลมกล่าวไม่ครบถ้วน ตอนนี้ภายในถ้ำไม่เพียงติดตั้งประตูเหล็กผนังทองแดง
ทั้งยังมีดินระเบิดนับพันชั่ง ขอเพียงเราจุดสายชนวน ผู้คนภายในถ้ำสอง
ร้อยกว่าคนจะกลับกลายเป็นผุยผง”

หนึ่งหนึ่งกับเทพบุตรลมล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หนึ่งหนึ่งกล่าวว่า
“ท่านพ่อ คนในถ้ำล้วนเป็นเด็ก สตรี และคนชรา หากมีความผิดไม่ ท่าน
ไยต้องสร้างความลำบากแก่พวกมัน?”

หนึ่งปักทวนคำ “เด็ก สตรี และคนชรา หากมีความผิดไม่” สีหน้า
เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด กล่าวว่า “คนของหมวดหมู่ไฟที่ช่องเขา
ห่านป่าร่วงก็เป็นเด็ก สตรี และคนชรา เหล่าชาติสุนัขหมวดหมู่ภูเขาหลง
เชื่อคำยุยงของเส้นโจวซวี ทำร้ายเด็ก สตรี และคนชราของหมวดหมู่ไฟ
เรา มารดาเจ้าก็ถูกคนของหมวดหมู่ภูเขาทุ้มก้อนหินลงมาจากหิ้ง หัก จน
อดตายทั้งเป็น เจ้าลืมเลือนแล้วหรือ?”

หนึ่งหนึ่งอับจนถ้อยคำ เทพบุตรลมกลับขมวดคิ้วกล่าวว่า “หนึ่ง
ปัก ท่านคิดฆ่าผู้คนสองร้อยกว่าคนให้หมดสิ้นหรือ?”

หนึ่งปักแค้นหัวร่อ กล่าวว่า “พวกท่านเมื่อผ่านเข้ามา แสดงว่า

หมวดหมู่ภูเขาเผ่ารักษาประตูฟ้าตะวันตกไม่ได้ นับเป็นความผิดใหญ่หลวง ไม่น้อย ด้วยนิสัยใจคอของเฉิงจู่ (เจ้านคร) ต่อให้ไม่ระเบิดสังหารสิ้นก็ต้อง ตัดศีรษะผู้คนสักห้าหกสิบคน”

เพิงขาดคำ หลังประตูเหล็กบังเกิดเสียงร้องไห้ของเด็กทารก ผสาน กับเสียงปลอบของสตรี หนึ่งปู่คงพอฟังจึงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ร้องให้อันใด? หากร้องให้อีกคำ จะระเบิดสังหารให้หมดสิ้น”

เสียงร้องไห้ของทารกค่อยอ่อนลง คล้ายถูกผู้คนปิดปากเอาไว้ เทพบุตรลมต้องตวาดว่า “หนึ่งปู่คง ท่านยังนับเป็นคนอีกหรือ?”

หนึ่งปู่คงยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “ถามได้ดี นับตั้งแต่หลายปีก่อน เราผู้แซ่หนึ่งก็มีใช้คนแล้ว หากแต่เป็นญาติร้าย เป็นเดรัจฉาน”

มันยอมรับว่าตัวเองเป็นเดรัจฉาน ญาติร้าย เทพบุตรลมกลับไม่ทราบ ด่าทออย่างไร หนึ่งหนึ่งเงิบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “ท่านพ่อ หมวดหมู่ไฟมีเคล็ดวิชาหนึ่ง เรียกว่าจุดสายรุ้งเผาตัวเองใช่หรือไม่?”

หนึ่งปู่คงพอฟังก็เข้าใจความหมาย พลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “ยาโถว เจ้าคิดข่มขู่เราผู้เป็นบิดา?”

หนึ่งหนึ่งส่ายหน้ากล่าวว่า “ในโลกนี้ข้าพเจ้ามีญาติผู้ใหญ่เช่นท่าน เพียงคนเดียว ข้าพเจ้าเคารพรักท่าน แต่หากท่านคิดทำร้ายผู้คนภายใน ถ้ำ ข้าพเจ้าจะเผาตัวเองไปก่อน”

หนึ่งปู่คงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “เจ้าว่าอะไร ลองบอกมา อีกเที่ยวหนึ่ง”

หนึ่งหนึ่งกล่าว หายใจลึกๆ ร้องว่า “หากท่านทำร้ายคนในถ้ำนี้ ข้าพเจ้าจะจุดไฟเผาตัวเอง ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินยอมตาย ไม่ต้องการแค้นท่าน”

หนึ่งปู่คงพึมพำว่าเจ้าแค้นเรา หนึ่งหนึ่งผงกศีรษะอย่างหนักแน่น กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเห็นท่านทำร้ายเด็ก สตรี และคนชราเหล่านี้ คง แค้นท่านจับใจ”

หนึ่งปู่คงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เจ้ากล้า? เจ้าลืมนั่นแล้ว หรือว่าชาติสุนัขหมวดหมู่ภูเขาเหล่านี้ทำร้ายมารดาเจ้า?”

หนึ่งหนึ่งยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ลืมนั่น แต่ว่าข้าพเจ้า กระทั่งรูปโฉมของท่านแม่ยังไม่เคยเห็นมา นางมีลักษณะอย่างไร หรือว่าเป็นญาติสายเช่นเดียวกับท่าน...”

หนึ่งปู่คงตวาดว่า “หุบปาก หนึ่งเอ้อ เจ้าสามารถแค้นเราตัดพ้อเรา แต่ไม่อาจลบหลู่มารดาเจ้า”

หนึ่งหนึ่งถามว่าท่านแม่มีรูปลักษณะอย่างไร หนึ่งปู่คงเงยหน้าขึ้น กลอกตาว่านวย ชั่วครู่ให้หลังสีหน้าค่อยผ่อนคลาย ฉายแววอันอบอุ่นหนึ่งกล่าวว่า “มารดาเจ้ามีรูปโฉมงดงาม ทั้งยังใจอ่อน มักพร่ำพิไรที่ข้างหูลเรา ห้ามมิให้เราฆ่าคน ห้ามมิให้ช่วงชิงความเป็นใหญ่ ช่างน่ารำคาญนัก แต่ดวงตานางน่าดูยิ่ง ลูกตาดำขลับ คล้ายปกคลุมด้วยหมอกเบาบางชั้นหนึ่ง บางครั้งเราจดจำรูปโฉมของนางไม่ออก แต่ดวงตาคู่นั้นคล้ายประทับอยู่ในใจ ไม่มีวันลืมได้...” เอ๋ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นร้องถามว่า “จ้าวเพยชิง ท่านลองบอกมาว่าดวงตาของบุตรเรามีลักษณะใด?”

เทพบุตรลมฝนยิ้มพลางกล่าวว่า “บุตรของท่านตาดำขลับ คล้ายปกคลุมด้วยหมอกชั้นหนึ่ง ขณะที่จ้องมองคน คล้ายกับจะดูดวิญญาณผู้คนเข้าไป”

หนึ่งปู่คงยิ้มอย่างพึงพอใจ บอกว่าสมควรเป็นเช่นนั้น หนึ่งหนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านพ่อ ท่านครุ่นคิดหรือไม่ หากท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ เห็นพฤติกรรมของท่านเช่นนี้ นางจะกล่าวกระไร?”

หนึ่งปู่คงกล่าวเบาๆ ว่า กล่าวกระไร หนึ่งหนึ่งกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นนางคงเจ็บปวดใจยิ่ง” พलगเดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวย้าที่ละคำว่า “ท่านพ่อ หากมิใช่ข้าพเจ้าจุดสายรุ้งเผาตัวเอง ก็เป็นท่านปล่อยตัวเด็ก สตรี และคนชราเหล่านี้ไป เรื่องสองประการนี้ ท่านให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง”

หนึ่งปู่คงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นมา หันหน้าหาหนึ่งหนึ่ง

คล้ายกับจะมองดูบุตรให้ชัดตา หนึ่งหนึ่งอยู่ดีๆ บังเกิดความหดหู่ใจ
กัณฑ์กล่าวว่า “ท่านพ่อ ผู้บุตรือกตัณญู คราครั้งนี้ข้าพเจ้าพอล้นปาก
ต้องกระทำ”

หนึ่งปู่คงนั่งเงยบงันไป สีหน้าเยือกเย็นลง ลูกตาได้เปลือกตา
กลอกกลิ้งวุ่นวาย คล้ายบังเกิดความคิดหักล้างกันอย่างรุนแรง

ความเงยบงันนี้ดำเนินไปชั่วขณะ แต่หนึ่งหนึ่งกับเทพบุตรลมคล้าย
ผ่านเวลาหลายสิบปี พลันเห็นหนึ่งปู่คงสายโงเงนลุกขึ้นยืน เงยหน้าขึ้น
ผิวปากเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง พริบตานั้นรอบหุบเขาปรากฏเงาคน
เคลื่อนไหว ผู้คนสามคนถลันออกมา ทุกคนสวมใส่ชุดดำ คลุมหน้าด้วย
ผ้าดำ ร่างสันทัดประเปรียว ลูกเขาลงที่เบื้องหน้าหนึ่งปู่คง

เทพบุตรลมตื่นตัวขึ้น หนึ่งปู่คงชิงกล่าวว่า “ดินระเบิดที่ฝังไว้เป็น
อย่างไร?”

คนชุดดำผู้หนึ่งกล่าวว่า “มิใช่ฝังไว้แต่แรกแล้วหรือ?”

หนึ่งปู่คงสันติริษะกล่าวว่า “เราเห็นว่าฝังน้อยเกินไป พวกเจ้าไปนำ
มาอีกสองถัง”

คนทั้งสามรับคำพูดลุกขึ้น เฟื่องหั่นกายไป หนึ่งปู่คงพลันเลือกแทง
ไม้เท้าไม้ไผ่ในมือออก แทะถูกกลางหลังคนผู้หนึ่ง คล้ายแทงเข็มทะลุ
กระดาษ โผล่พ้นออกทางตำแหน่งหัวใจ อีกสองคนตื่นตระหนกยิ่ง พุ่งตัว
หมายหลบหนี หนึ่งปู่คงสะบัดมือวูบ ในแขนเสื้อปรากฏแสงไฟพวยพุ่ง
ออกมาสองสาย เสียงระเบิดดังขึ้น เกิดฝนโลหิตเต็มฟ้าพร่างพรมลงมา

มันลงมือดุจสายฟ้า ฆ่าคนสามคนในคราเดียว หนึ่งหนึ่งกับเทพบุตร
ลมชมดูจนตะลึงลาน หนึ่งปู่คงไม่กล่าวว่าอะไร ถอนไม้เท้าไม้ไผ่จาก
กลางหลังผู้ตาย เดินถึงหน้าประตูเหล็ก ล้วงกุญแจออกมาไขประตูเปิดออก
ตวาดเบาๆ ว่า “ใส่หัวออกมา”

ภายในถ้ำเงยบงันไปชั่วขณะ ค่อยปรากฏเด็ก สตรี และคนชรา
จำนวนมากเดินออกมามองดูหนึ่งปู่คงอย่างหวาดหวั่นพรั่นกลัว หนึ่งปู่คง

กระแทกไม้เท้าไม้ไผ่ลง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ยังมีรีบไปอีก หากยังไม่ไปอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว”

เด็ก สตรี และคนชราสังกัดหมวดหมู่ภูเขาสูงสงสัย แต่ไม่กล้าถามไถ่มากความ ประคับประคองกันออกจากหุบเขา หนึ่งหนึ่งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องเรียก “ท่านพ่อ” ขณะจะโผล่เข้าอ้อมอกของหญิงปู้คง หญิงปู้คงกลับยื่นไม้เท้าไม้ไผ่ออกขวางกั้นไว้ กล่าวว่า “อย่าได้เรียกเราเป็นบิดารีบไป”

กล่าวจบใช้ไม้เท้าไม้ไผ่ชี้ทางเดินไปเบื้องหน้า ทั้งสามรีบไประยะทางหนึ่ง หนึ่งหนึ่งอดถามมิได้ว่า “ท่านพ่อ คนที่ท่านฆ่าทั้งทั้งสามนั้นเป็นใคร?”

หญิงปู้คงแค้นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “เป็นคนที่ว่านกยูงจงส่งมาเผาควบคุมเรา เฒ่าบัดซบนั้นยังไม่ไว้วางใจเรา เฮอะ ไม่ว่าเรื่องราวใดไม่กระทำก็แล้วกันไป เมื่อกระทำก็กระทำถึงที่สุด เมื่อปล่อยตัวชาติสุนัขหมวดหมู่ภูเขา พานจัดการกับตัวบัดซบทั้งสามนั้นด้วย”

เทพบุตรลมยืมเล็กน้อย กล่าวว่า “หญิงปู้คง ในชีวิตท่านยากจะกระทำเรื่องดีงาม วันนี้นับว่ากระทำเรื่องหนึ่ง”

หญิงปู้คงขณะจะตีฝีปากตอบ พลันได้ยินสุมเสียงทุ่มหนักเสียงหนึ่งดังว่า “กล่าวถูกต้อง ศิษย์น้องหญิง ครึ่งนี้ท่านกระทำได้ดีมาก”

พริบตานั้นโลหิตทั่วทั้งร่างของหญิงปู้คงคล้ายถูกสูบออกจนหมดสิ้น สองเท้าคล้ายถูกตะปุดอกตรึงติดกับพื้น เทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่งก็หน้าซีดเผือดลง เห็นเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ว่านกยูงทั้งสองมือโพล่หลังเดินทอดน่องมา

หญิงปู้คงผินหัวร่อ กล่าวว่า “คิดไม่ถึงเงิงจู่ (เจ้านคร) จะรุดมา”

ว่านกยูงยืมพลาบกล่าวว่า “ท่านคิดไม่ถึงแต่เรากลับนึกถึง ศิษย์น้องหญิง ท่านเชื่อหรือไม่?”

หญิงปู้คงสุดลมหายใจลึกๆ ระวังสติแล้วกล่าว “เงิงจู่เจ้าอุบายความคิด เราผู้แซ่หนึ่งเลื่อมใสตลอดมา แต่หากบอกว่าท่านคำนวณเรื่องนี้ออก

เรากลับไม่เชื่อ”

ว่านกุยฉงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เราแค่ทราบว่าภายหน้าท่านต้อง
ทรยศ แต่คิดไม่ถึงว่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ ท่านกลับไม่ทราบว่าผู้ที่ถูก
ท่านฆ่าทั้งทั้งสาม ถูกปลุกฝังผลข้างเคียงหกวางเปล่าไว้ สอดรับกับพลัง
ลมปราณของเรา ถึงแม้อยู่ห่างหลายสิบลี้ยังรู้สึกได้ หากท่านใจอ่อนกว่า
นี้ เพียงสยบคนทั้งสามไว้ก็แล้วกันไป แต่ศิษย์น้องหนึ่งกระทำการอย่าง
เฉียบขาดตลอดมา พอฆ่าคนทั้งสาม เราก็คงรู้สึกได้ในบัดดล”

หนึ่งปู่คงแหยงหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เรา
ผู้แซ่หนึ่งไม่คาดหวังมีชีวิตสืบไป เพียงคิดขอให้เฉิงจู่ปล่อยปละละเว้น
บุตรเรา”

หนึ่งหนึ่งร้องดังๆ ว่า “ท่านพ่อ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้มันปลดปล่อย
ทั้งหมดรวมเป็นรวมตายกัน”

หนึ่งปู่คงตวาดว่า “หุบปาก ขณะที่เรากล่าวว่าจา ไหนเลยมีที่ให้เจ้า
สอดคำ” จากนั้นเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า “ว่านเฉิงจู่ เราช่วยท่านพิชิต
หมวดหมู่ภูเขา ถือว่ามีความดีความชอบอยู่บ้าง”

ว่านกุยฉงสำรวจดูมันเที่ยวหนึ่ง ยิ้มพลาบกล่าวว่า “มิน่าเล่าครึ่ง
กระโน้นท่านพ่ายแพ้แก่เส้นโจวซวี เพราะว่าท่านอำมหิตต่อผู้อื่น แต่ไม่
อาจหักใจต่อบุตรภรรยา ส่วนเส้นโจวซวีหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันอำมหิต
ต่อผู้อื่น ทั้งอำมหิตต่อบุตรภรรยายิ่งกว่า ศิษย์น้องหนึ่ง ท่านฉลาดหลัก
แหลม น่าเสียดายที่ยังมีน้ำใจส่วนตัว เมื่อมีน้ำใจเผอิญกับไร้น้ำใจ ไหน
เลยไม่แพ้ได้?” หยัดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ท่านต้องการให้เราปล่อยตัว
บุตรท่านหรือ? ก็ได้ ขอเพียงท่านจุดสายรุ้งเผาตัวเอง เราจะเปิดช่อง
ทางให้กับนางสายหนึ่ง”

หนึ่งหนึ่งทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องคำ “ไม่...”

หนึ่งปู่คงกลับโบกมือห้ามปรามไว้ กล่าวว่า “อันใดเรียกว่าช่องทาง
สายหนึ่ง?”

ว่านกยูงจึงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นางจะเป็นจะตาย ขึ้นอยู่กับชะตาวาสนาของนางเอง”

หนึ่งปู้คงเงี้ยบงั้นชั่วขณะ พลันแหงนหน้าหัวร่อดังๆ ออกมา กล่าวว่า “ว่านเฉิงจู่ ท่านทราบหรือไม่ว่าการศึกษาที่ช่องเขาห่านป่าร่วงเมื่อครั้งกระโน้น เราโดนพ่ายแพ้กะเส้นโจวซวี?”

ว่านกุยฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เรากลับได้ยินมาอยู่บ้าง ท่านฟังว่าเส้นโจวซวีไปยังช่องเขาห่านป่าร่วง ไม่สนใจคำทัดทานของเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้อง ยืนกรานกลับไปช่วยคนในครอบครัว สุดท้ายหลงกลติดกับ”

หนึ่งปู้คงยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ซึ่งความจริงเราทราบดีว่า ต่อให้กลับไปก็ไม่ทันการณ์ แต่นั่นจะเป็นไร? คนของหมวดหมู่ไฟตายหมดสิ้นจะเป็นไร? เราเพียงคิดช่วยเหลือพางหนึ่งกับลูกน้อย ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลายไหนเลยล่วงรู้ความคิดของเรา?”

ว่านกุยฉิงผงกศีรษะกล่าวว่า “หมวดหมู่ไฟรุ่งเรืองเพราะท่าน และล่มสลายเพราะท่าน สำเร็จก็ปู้คง ล้มเหลวก็ปู้คง”

หนึ่งปู้คงหัวร่อฮาฮา ในเสียงหัวร่อเบื่องบนศีรษะปรากฏแสงไฟแลบแปลบ ผมเผ้าลุกไหม้ขึ้นมา หนึ่งหนึ่งจับตาดูอยู่ตลอดเวลา แต่คิดไม่ถึงว่าหนึ่งปู้คงจะใช้วิชาจุดสายรุ้งเผาตัวเอง พอเห็นเช่นนั้นจึงกรี๊ดร้องพลาบโถมเข้าหา

มิคาดว่านกยูงฉิงจะบัดฝ่ามือคราหนึ่ง แผลพุพองพรั่งคูกคามนางกลับไป เทพบุตรลมสะอีกเข้าหา ใช้ฝ่ามือกระดาษลมฝ่ามือพร้อมกัน ว่านกุยฉิงยิ้มพลาบแยงสองมือออก อาศัยหนึ่งด้านรับสอง ไม่ถึงสิบกระบวนท่า เทพบุตรลมก็ถูกฟาดไล่หนึ่งฝ่ามือ ถลาล้มลง หนึ่งหนึ่งคิดเข้าไปช่วยเหลือ หากแต่ไม่ว่านี้เป็นแผนหลอกล่อศัตรู กลับถูกว่านกุยฉิงจีจู้ดล้มลง

หนึ่งหนึ่งไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่เบิ่งตาดูบิดาถูกไฟลุกไหม้ท่วมร่าง รวากับคบไฟที่เต้นเร้าอันหนึ่ง วิชาจุดสายรุ้งเผาตัวเองเริ่มจากภายในสู่ภายนอก ตอนแรกเผากระดูกแล้วค่อยเป็นเลือดเนื้อ สุดท้าย

เป็นผิวกาย เพราะเหตุนี้ผู้ที่เผาตัวเองต้องเผชิญกับการเคี้ยวกรำทรมาน
อย่างใหญ่หลวง เห็นเปลวไฟบนร่างหนึ่งปู้คงยิ่งเผาไหม้ยิ่งเล็กลง ตอน
แรกยังคล้ายต้นไม้อัคคีค้อยๆ กลายเป็นตะกร้าสาน เผาไหม้ถึงตอนท้าย
มีขนาดเท่าปากชาม ในที่สุดมอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่าน ลมภูเขาหอบ
หนึ่งโชยพัดผ่าน ชี้อาถั่วท้องฟ้าปลิวกระจายหายสิ้น

หนึ่งหนึ่งมองดูเศษชี้อาถั่วเต็มฟ้า รู้สึกเบื่องหน้าสายตามืดทมิฬ
เสมหะคำหนึ่งประดังขึ้น สิ้นสติสมประดีไป

ลู่เจียนและพวกทั้งห้าวิ่งไประยะทางหนึ่ง ไม่เห็นเทพบุตรลมและหนึ่งหนึ่ง
รุดมาสมทบ ลู่เจียนบังเกิดความหวั่นวิตก จึงกล่าว “กูเจิน ไหววานท่าน
ดูแลอาฉิง ข้าพเจ้าจะกลับไปชมดู”

กูเจินกลับกล่าวว่าไม่ได้ ลู่เจียนกล่าวว่า “หากพวกเขาเป็นไรไป
จะทำอย่างไร?”

กูเจินทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านลองนึกดู ด้วยขีดความสามารถ
ของแม่นางหนึ่งกับเทพบุตรลม ทั้งทั้งแผ่นดินมีผู้ใดสยบพวกมันได้?”

ลู่เจียนตอบว่าคงมีแต่वानกุยฉิง กูเจินกล่าวว่า “หากพวกมันปลอดภัย
ไร้อันตราย คงต้องรุดมาสมทบ หากยังไม่สามารถรุดมา คาดว่าถูกเรื่อง
สำคัญมัดตัวไว้ หากไม่ก็เผชิญกับเหล่าโถวจื่อ (คำเรียกผู้สูงอายุ) แม้ท่าน
ท่านรุดไป ต่อให้เหล่าโถวจื่อไม่ลงมือด้วยตัวเอง ท่านก็ต้องถูกค่ายกล
ศิลาของหมวดหมู่ภูเขาถักเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ความพยายามที่แล้วมา
โยมิใช่ล้มเหลวสิ้น?”

เซียนป้อดกล่าวว่ามิได้ว่า “นี่เป็นวาจาใด หรือพวกเราจะเบิ่งตาอยู่ใน
ลักษณะนี้?”

หวีเจ้าก็กล่าวว่า “ผู้แซ่จ้าวแม่น้ำซัง แต่นับเป็นคนดี ทอดทิ้งมันไป
ในลักษณะนี้ ออกจะไร้คุณธรรม”

กูเจินผินยิมพลาংกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถามพวกท่าน หากว่าวานกุยฉิง

สลับสับเปลี่ยนกับพวกท่าน มันจะย้อนกลับไปช่วยคนหรือไม่?”

ทั้งหมดงงงันวุ่นหนึ่ง เขียนปึกกล่าวว่า “ว่านกุยฉงไร้หัวใจไร้คุณธรรม เห็นชีวิตผู้คนเช่นผักปลา ย่อมไม่กลับไปช่วยคน”

กูเจินกล่าวว่า “ใช่แล้ว หากคิดเอาชนะเหล่าโถวจื่อ ต้องใช้วิธีการของมัน หากจิตใจอ่อนไหวขาดความเด็ดเดี่ยว มิสู้ยอมรับความพ่ายแพ้ในลักษณะนี้”

ที่หลงเหลือทั้งสี่พอฟังต้องหันไปมองหน้ากัน กูเจินกล่าวซ้ำๆ ว่า “มิใช่ข้าพเจ้าไร้หัวใจไร้คุณธรรม แต่คราวครั้งนี้ข้าพเจ้าเดิมพันด้วยเกาะตะวันออก แม่นางเขียนปึกกับพี่หวีเดิมพันด้วยนครตะวันตก ส่วนลู่เจียนเดิมพันด้วยชีวิตของนางงามเหยา ขอให้ชั่งน้ำหนักดูว่าเรื่องใดสำคัญกว่า หากยืนกรานกลับไป ข้าพเจ้าจะร่วมทางด้วย”

ทั้งสี่พอฟัง ล้วนนิ่งเงียบงันไป หวีเจ้าอดด่ามิได้ว่า “เดิมพันอุบาทว์นี้ทำให้ผู้คนรักก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ แล้วกันไปเถอะ ไม่กลับไปก็ไม่กลับไป พานบูกจูโจมรังของโจรเต๋อว่าน”

ทั้งหมดพอฟัง บังเกิดความพลุ่งพล่านร้อนทุด จากนั้นกูเจินกับหวีเจ้าก้าวยาวๆ รุดหน้า เหยาฉิงก็กล่าวเบาๆ กับลู่เจียนว่า “รีบไป อย่าได้แพ้แก่พวกมัน”

ลู่เจียนผงกศีรษะรับ เร่งฝีเท้าไล่กวาดตามกูเจินกับหวีเจ้า เขียนปึกโอบอุ้มแมวเปอร์เซีย เหลียวมองเส้นทางเมื่อขามาแวบหนึ่ง กัดฟันตามหลังทั้งหมดไป

เดินทางเป็นเวลาครึ่งค่อนวัน พอลดเลี้ยวโค้ง ในหุบเขาปรากฏภูกลืนดินโคลนโชนมา เขียนปึกร้องบอกว่า “ทั้งหมดระวัง มาถึงหนองบึงหมื่นมรณะแล้ว”

เสียงขาดคำ เบื้องหน้าสายตาระจ่างจ้า เผยเห็นหนองบึงขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง บนโคลนเลนสีดำมีคราบหิมะขาว สีดินขาวตัดกันเป็นจุดแต้ม ผั่งตรงข้ามเป็นยอดเขาสูงเสียดเมฆา ท่ามกลางขุนเขาเมฆามีสิ่งปลูก

สร้างตระการตา ดูไปไม่คล้ายกับสร้างในแดนดิน หากแต่คล้ายปลูกสร้าง
อยู่บนสวรรค์ชั้นฟ้า

หวิเจ้าซีมือไป กล่าวว่า “น้องแซ่กู เมื่อข้ามหนองบึงแถบนี้ จะเป็น
นครใต้เทพเทวะแล้ว”

กูเจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คิดข้ามหนองบึงแถบนี้ไป เกรงว่าไม่
ง่ายนัก”

เซียนปี่ทอดถอนใจกล่าวว่า “หากเพยชิงอยู่ด้วยก็ประเสริฐ ด้วยวิชา
ผสมสามพันชนนกกของมัน จูโจมจากเบื้องสูงลงมา ต้องสะกดซาเทียน
หวนแห่งหมวดหมู่หนองบึงจนไม่อาจเคลื่อนไหวได้”

หวิเจ้ารับฟังจนขมวดคิ้ว กูเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าทดสอบ
ดูเถอะ” พลางเล็งไปยังผืนดินแถบหนึ่ง กระโดดปราดไป ที่หลงเหลือ
ตามติดอยู่ด้านหลัง

เท้าพอแตะสัมผัสผืนดิน กูเจินเห็นผิวโคลนสั่นไหว เงามดำสองสาย
โผล่พุ่งขึ้นมา ก่อทวนจนน้ำโคลนกระเซ็นชาน กูเจินถลันหลบหลีก กระโดด
ไปยังผืนดินอีกแถบหนึ่ง แต่เท้าเพียงแตะพื้น ผิวโคลนก็ยุบตัวลง กูเจิน
รีบกระโดดซ้ำ มิคาดรอบข้างที่คล้ายเป็นผืนดินพากันยุบตัวลง ไม่มีที่
หยั่งเท้าได้ จึงมุดปราดลงในหนองบึง

พอลงมาในโคลนเลน รอบข้างปรากฏพลังกดดันสุดซุ่มซ่อนมาถึง กูเจิน
พอหายใจติดขัด พลังหนองบึงภายในกายก็หมุนเวียน แหวกแยกโคลนเลน
ออก ยามนั้นโคลนเลนรอบกายเกิดความปั่นป่วน กูเจินทราบว่ามีคน
คุกคามเข้าใกล้ จึงถลันหลบหลีก ปรากฏมีดสั้นสองเล่มจ้วงแทงใส่
อากาศธาตุ

กูเจินแยกสองมือออก ใช้พลังสายฟ้าจูโจมใส่มนุษย์หมวดหมู่หนอง
บึงสองคน ทั้งสองพากันทะเล่ตัวขึ้นบนผิวโคลนคิดเปลี่ยนลมหายใจ แต่
ว่าลูเจียนรอคอยอยู่ก่อน ทั้งสองพอเผยโฉม ก็ถูกมันกระชากดึงขึ้นมา
ข้างละคน จัสกัตุจุดแล้วโยนทิ้งอยู่ด้านข้าง

ไม่นานให้หลัง ปรากฤติษย์หมวดหมู่หนองบึงหกเจ็ดคนถูกกู๋เงิน
บีบบังคับขึ้นบนผิวโคลน ที่หลงเหลือไม่กล้าบุกเข้ามา กู๋เงินขณะจะ
กระโดดขึ้นจากหนองบึง พลันรู้สึกมีคนหนึ่งสะอึกเข้าใกล้ คงแขนรัด
พันข้อแขนของมันไว้ กู๋เงินพบว่าผู้มามีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าผู้คนที่ผ่านมา
ดังนั้นจึงคิดขึ้น 'ซาเทียนหวนมาแล้ว'

ความคิดมีทันสิ้นสุด ซาเทียนหวนก็รัดพันแขนอีกข้างหนึ่งของมัน
ไว้ พร้อมกันนั้นใช้พลังดูดลากกู๋เงินเข้าสู่ส่วนลึกของหนองบึง

ในหมวดหมู่หนองบึง ซาเทียนหวนจัดเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ทั้งยังสวม
ชุดหนังประหลาดชุดหนึ่ง กู๋เงินแผ่พุงพลังสายฟ้าออก ล้วนถูกชุดหนัง
นั้นสกัดเอาไว้ ร่างถูกซาเทียนหวนดูดลากล่องลึกลงไป แต่แล้วยามนั้น
ภายในร่างกู๋เงินบังเกิดพลังฟ้าทะลุผมแผ่ จนเส้นผมตั้งชัน ทิ่มแทงกลับ
หลังไป

ซาเทียนหวนซ่อนตัวอยู่ด้านหลังกู๋เงิน หลีกเลียงจากการต่อสู้ซึ่งหน้า
หาคาดไม่ว่ากู๋เงินยามคับขันจวนเจียน พลังทั้งแปดกลับช่วยเหลือผู้เป็นนาย
แม้แต่เส้นผมก็สามารถทำร้ายคน ชุดหนังที่มันสวมใส่เป็นของวิเศษ
ประการหนึ่ง ไม่ว่าพลังน้ำไฟ หรือสายตาไม่อาจทำร้ายได้ เพียงเจาะรูเล็กๆ
บนใบหน้า เพื่อใช้โผล่ขึ้นบนผิวโคลนเปลี่ยนลมหายใจ ยามนี้กลับปรากฏ
ปอยผมของกู๋เงินซ่อนใซผ่านรูเล็กๆ แทะใส่มุมของมัน ซาเทียนหวน
คันที่จุมูก พลังที่ปิดสกัดไว้ถูกทำลาย ยามฉุกสะหุกคลายมือปลดปล่อย
กู๋เงิน ดันร่นหายขึ้นไป กลับถูกกู๋เงินกอดเอาไว้ ซาเทียนหวนดิ้นไม่หลุด
คล้ายมุสิกที่ถูกไฟเผา จูดลากกู๋เงินทะเล่สิ่งตัวขึ้นไป

ลู่เจี้ยนเฝ้าอยู่บนหนองบึง พลันเห็นวัตถุลื่นไหล คล้ายปลาไม่
คล้ายปลาสิ่งหนึ่งมุดปราดขึ้นมา ลู่เจี้ยนไม่ทราบว่าเป็นผู้คนหรือสัตว์
ประหลาด เพียงแน่ใจว่ามีไซ่กู๋เงิน จึงพุงหมัดออก ซาเทียนหวนถูก
กระแทกทำร้ายจนเหลืออกตาสิ้นสติไป

กู๋เงินฉวยโอกาสมุดขึ้นจากหนองบึง จูดลากซาเทียนหวนถึงผิพื้นดิน

แห่งหนึ่งร้องว่า “ศิษย์หมวดหมู่หนองบึงฟังให้ดี ซาเทียนหวนถูกคร่ำกุมแล้ว พวกท่านต่อสู้ดิ้นรนก็เปล่าประโยชน์”

ศิษย์หมวดหมู่หนองบึงความจริงไม่ยอมรับนับถือซาเทียนหวนอยู่แล้ว ที่เฝ้ารักษาอยู่ที่นี้ เพราะถูกว่านกุยฉิงใช้กำลังบีบบังคับ พอฟังก็ยินดีที่อยู่หนึ่ง เฝ้าดูกุ่เงินและพวกชั้นฝั่งตรงข้าม

กุ่เงินมีนิสัยรักความสะอาด คราครั้งนี้ร่างแปดเปื้อนโคลนเลน แทะจำแนกโฉมหน้าไม่ออก สร้างความขุ่นแค้นยิ่ง พอขึ้นมาก็เตะต๋อยใส่ซาเทียนหวน ซาเทียนหวนรีบร้องขอชีวิต เขียนปึกกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “เจ้าผู้นี้แจกเช่นสุนัขถืออิทธิพลผู้เป็นนาย คล้ายสุนัขจิ้งจอกอาศัยอำนาจเสือร้าย ฆ่ามันรังแต่แปดเปื้อนมือของพวกเรา กลับเป็นท่านคล้ายพระโพธิสัตว์ที่ขึ้นจากดินก็มีปาน”

กุ่เงินคิดเตะต๋อยซาเทียนหวนอีก หวีเจ้าซิงกล่าวว่า “น้องแซ่กุ่ ที่เบื่องหน้าเป็นสะพานล้างวิญญาน มีน้ำตกสองสายไหลหลั่งลงมา ไม่ว่าคราบโคลนอันใดล้วนชะล้างหมดสิ้น”

กุ่เงินค่อยบังเกิดความยินดี ถลกชุดหนึ่งออกจากร่างซาเทียนหวนโยนลงในหนองบึง จากนั้นจุดลากคนขึ้นเขาราวกับลากสุนัขตายตัวหนึ่ง ซาเทียนหวนปวดแปลบไปทั่วร่าง ร้องบอกว่ามันเดินได้เอง พลังคับคลานขึ้นมา ติดตามอยู่ข้างกายกุ่เงินแต่โดยดี

เมื่อปีนป่ายถึงไหล่เขา พลันได้ยินเสียงน้ำดังครืนครืน เห็นบนยอดเขาปรากฏน้ำตกไหลหลั่งลงมา พอมาถึงที่นี้ก็บรรจบเป็นน้ำตกสองสาย คล้ายมังกรขาวสองตัว ไหลลงสู่บึงน้ำกลางภูเขาแห่งหนึ่ง

ระหว่างสายน้ำตก ปรากฏสะพานยาวราวสายรุ้งทอดข้ามผิwbึงเชื่อมกับทั้งสองฝั่ง น้ำในบึงที่ได้สะพานเป็นสีเขียวเข้ม ไม่ทราบลึกเท่าใด บนสะพานกลับยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง อยู่ในชุดเสื้อคลุมขนนกกาน้ำ ภายใต้อารน้ำตกสีขาว ดูไปสะดุดตาเป็นพิเศษ

หวีเจ้าแค้นเสียงคำหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่พบกันหลายวัน แมวกลับกลาย

เป็นเสียร้าย ดูจากท่าทีของปีศาจเฒ่าแซ่ฉิว กลับคล้ายคิดอาศัยหนึ่ง
ด้านรับห้า”

คนบนสะพานคือฉิวสื่อแห่งหมวดหมู่น้ำเอง มันแค้นหัวร่อกล่าวว่า
“คนบ้าคลั่งหวิ อย่าได้ล้าพองไป ดูว่าเป็นผู้ใด?”

พลงขี่มือไป บนหน้าผาฝั่งตรงข้ามกับบึงน้ำปรากฏบุรุษสตรีคู่หนึ่ง
ถูกชักกรอกลงมา มาตราว่าถูกมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา ทั้งหมดยัง
จดจำออกกว่าบุรุษเป็นเทพบุตรลมจั่วเพยชิง สตรีคือหนึ่งหนึ่ง

ทั้งหมดใจหายวาบ เขียนปีคิดกระโดดปราดไป ฉิวสื่อซึ่งกล่าวว่า
“ศิษย์น้องเขียนปี ท่านพอเข้าไป เทพบุตรลมกับแม่นางหนึ่งจะกลายเป็น
แม่นสองตัวแล้ว”

เขียนปีใจหายวาบเพ่งตามอง เห็นบนยอดเขาสองฟากข้างปรากฏ
ศิระหลายสิบหัวโผล่พ้นออกมา ทุกคนน้ำวักันธนูพาดลูกศร เล็งมายัง
ผู้คนบนหน้าผาทั้งสอง ในระยะห่างถึงเพียงนี้ ต่อให้กู่เงินและพวกทั้งห้า
มีอิทธิฤทธิ์เทียมฟ้า ก็ไม่สามารถข้ามสะพานสายรุ้งไปช่วยคนก่อนที่ท่า
ธนูจะระดมยิงออกมา

เขียนปีกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ฉิวสื่อ ท่านคิดทำอะไร?”

ฉิวสื่อกล่าวว่า “ยอมขอเชิญพวกท่านกลับไป”

เขียนปีขมวดคิ้ว กล่าวกับกู่เงินว่า “นี่เป็นวิธีการของวานกุยฉิง เรา
กลับต้องการดูว่าท่านจะใช้วิธีการของมันเอาชนะมันอย่างไร?”

กู่เงินฝืนยิ้มพลงครุ่นคิด ‘วิญญูชนต่อสู้กับคนต่ำช้า ต้องเป็นผู้แพ้
ตลอดกาล ดูท่าจิตใจเรายังไม่แข็งกระด้างพอ กระทำเช่นว่านกุยฉิงไม่ได้’

นึกถึงตอนนี้หันกายไป ลู่เจี้ยนร้องถามว่า “ท่านทำอะไร?”

กู่เงินทอดถอนใจกล่าวว่า “ยังจะทำอะไรได้ ย่อมต้องเดินทาง
กลับไป”

หวิเจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจ กระโดดปราดขึ้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด
ว่า “ปีศาจเฒ่าฉิว ท่านใช้ตัวประกันเป็นเครื่องข่มขู่ นับเป็นความ

สามารถอันใด หากเก่งกล้าสามารถ ก็ต่อสู้กับเราตัวต่อตัว”

ฉิวสือยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า “เราทราบแต่แรกว่าคนบ้าคลั่งหิว ท่านต้องกล่าวเช่นนี้ หากให้เราต่อสู้ด้วย มีเงื่อนไขประการหนึ่ง”

หิวเจ้าถามว่าเงื่อนไขอันใด ฉิวสือกล่าวว่า “นั่นคือพวกท่านห้ามใช้อิทธิฤทธิ์หมวดหมู่ และห้ามใช้พลังหกวงเปล่าหมุนรอบกับลมปราณวัชรทรงพลัง แม้แต่เมื่อกลับซ่อมเสริมฟ้าก็ไม่อาจใช้ออก”

หิวเจ้ากระซอกเสียงว่า “ยอดวิชาเหล่านี้ล้วนไม่อาจใช้ออก ยังต่อยตีอันใด?”

ฉิวสือยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “ใช่แล้ว นอกจากยอดวิชาเหล่านี้ หากพวกท่านยังสามารถเอาชนะเรา เราผู้แซ่ฉิวจะยอมศิโรราบ น้อมส่งพวกท่านข้ามสะพานไป”

หิวเจ้านิ่งเงยบงันไปชั่วขณะ จึงกล่าวซ้ำๆ ว่า “ฉิวสือ ท่านกล่าววาจาประดานี้ เพื่อยึดถือเราเป็นเครื่องเล่นกระมัง?”

ฉิวสือกล่าวว่า “เรายึดถือท่านเป็นเครื่องเล่นแล้วจะเป็นไร คนบ้าคลั่งหิว ท่านมิใช่วาดตนว่าห้าวหาญหรือ อย่างนั้นก็ใช้พลังสายฟ้าหมุนรอบเข้าต่อสู้กับเรา หากว่าไม่กล้า แสดงว่าใจขาดเขลา”

ตอนอยู่ที่เกาะตะวันตก ฉิวสือพ่ายแพ้แก่ผู้นำหมวดหมู่ลมและอสณี จึงผูกใจเจ็บแค้น เมื่อสบโอกาสเช่นนี้ ย่อมต้องพยายามหยั่งอย่างเต็มที่ เห็นว่าตนเองอยู่กลางธารน้ำตกสองสาย หยิบยืมใช้น้ำได้ไม่หมดสิ้น หากหิวเจ้าไม่ใช้พลังสายฟ้าหมุนรอบ พอสู้กับมัน ก็ไม่ต่างกับรณหาที่ตาย

หิวเจ้าหน้าแดงคล้ำ ดวงตาคลายมีโลหิตหยดหยาดลงมา เขียนปี่นึกคิดว่าผิดท่า รีบจุดดิ่งแขนเสื้อมันกล่าวว่า “หิวเจ้า พวกเราล่าถอยไปแล้วค่อยคิดอ่านกัน”

แต่ว่าจุดดิ่งอยู่สองครา หิวเจ้าหาขยับเคลื่อนไหวไม่ สร้างความรือรุ่มใจแก่เขียนปี่ยิ่ง ทราบว่าหิวเจ้ามีนิสัยว่ามปานเปลวเพลิง ยอมหักไม่ยอมงอ เมื่อถูกหยามเช่นนี้ หากไม่รับคำท้า ยังทรमानยิ่งกว่าฆ่า

มันอีก

ยามนั้นพลันได้ยินลู่เจียนกล่าวเสียงกังวานว่า “ฉิวสือ ท่านรักษาคำพูดหรือไม่?”

เชียนปีกับหวีเจ้าเหลียวหน้าไป เห็นลู่เจียนก้าวเท้าออกมา เฟ่งตาเจ็ดจ้ำจ้องจับที่ฉิวสือ

ฉิวสือความจริงคิดกระตุ้นให้หวีเจ้าลงมือ มิคาดลู่เจียนสอดเท้าเข้ามา ต้องลอบไม่พอใจ ถามว่าคำพูดใด ลู่เจียนกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าไม่ใช้ลมปราณชिरตรงพลังกับมือก็ลึบซุ่มเสริมฟ้ายังสามารถเอาชนะท่าน ท่านจะยอมศิโรราบ น้อมส่งพวกเราข้ามสะพานไปหรือไม่?”

เงื่อนไข่นี้ความจริงเป็นฉิวสือกำหนดขึ้นมาเพื่อหยามหยันหวีเจ้า แต่มันเป็นผู้นำหมวดหมู่หนึ่ง ยามอยู่ต่อหน้าผู้คน ไม่อาจตระบัดสัตย์คืนคำได้แต่กล่าวว่า “ใช่แล้วจะเป็นไร?”

ลู่เจียนวางร่างเหยาฉิงลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “อาฉิง ข้าพเจ้าจะจากไปครู่หนึ่ง ท่านอย่าได้เป็นห่วงไป”

เหยาฉิงจับจ้องมองมัน สีหน้าสับสนซับซ้อน พลันถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ท่านไปเถอะ แต่ต้องกลับมา”

ลู่เจียนรับปากคำหนึ่ง หันกายไปกล่าวกับเชียนปีว่า “เจี๋ยแจ (พี่สาว) ขอหยิบยืมกระบี่อ่อนของท่านสักครา”

เชียนปีงงงันวูบหนึ่ง จึงปลดกระบี่อ่อนจากข้างเอวยื่นส่งให้ ลู่เจียนสับัดเบาๆ กระบี่อ่อนก็เหี่ยดตรง หลุดพ้นจากฝักหนังปลามา

ฉิวสือมองดูลู่เจียนถือกระบี่ข้ามสะพานมา ดวงตาทอแววเย้ยหยันวูบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านคิดใช้กระบี่เล่มนี้ประมือกับเรา?”

ลู่เจียนตอบว่า “เมื่อใช้เพลงกระบี่ ย่อมต้องใช้กระบี่เป็นอาวุธ”

ฉิวสือถามว่าเพลงกระบี่อันใด ลู่เจียนกล่าวว่า “เพลงกระบี่ตัดสายน้ำ”

คำพูดพอกกล่าว ทั้งหมดล้วนเคลือบแคลงสงสัย เหยาฉิงกลับยี้ดกายขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทอแววพลุ่งพล่านวูบหนึ่ง ฉิวสือกังงันวูบหนึ่ง พลัน

ส่งเสียงหัวเราะเคี้ยกเคี้ยกประหลาดพิกล กล่าวว่า “เพลงกระบี่ตัดสายน้ำ
ของตีกตระกูลเหยาที่ถูกศิษย์น้องอินล้มล้างไปหรือ?”

ลูเจียนตอบว่ามีผิด นิวสือแค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ผู้แซ่ลู เจ้า
เข้าใจว่าเจ้าเป็นตัวละครอะไร กลับใช้เพลงกระบี่ชั้นต่ำทราหม รับมือกับอิทธิฤทธิ์
หมวดหมู่ของเรา?”

ลูเจียนกล่าวว่า “ใช่เป็นเพลงกระบี่ชั้นต่ำทราหมหรือไม่ อีกสักครูจะ
ทราบเอง นิวสือ ท่านกล้าต่อสู้กับข้าพเจ้าหรือไม่?”

นิวสือกล่าวว่า “ไหนไม่กล้า แต่ว่าจาขอบอกกล่าวล่วงหน้า ท่าน
ไม่อาจใช้ลมปราณวิชิตทรงพลัง ไม่ว่ารุกหรือรับ แม้แต่คุ้มครองกาย ก็ถือว่า
ผิดกฎ หากผิดกฎต้องถูกปรับเป็นฝ่ายแพ้”

ลูเจียนบอกว่ำนั่นยอมแน่นอน นิวสือแค้นหัวร่อกล่าวว่า “หาก
ท่านตายได้เงื่อมมือเราเล่า?”

ลูเจียนกล่าวว่า “นั่นเป็นข้าพเจ้าแสหาเอง ท่านเล่า? หากท่าน
ตายได้เงื่อมมือข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร?”

นิวสือตัดใจกล่าวว่า “เราเมื่อพนั้น ก็แล้วแต่ชะตาฟ้าลิขิต”

ลูเจียนพลันถามว่า “ข้าพเจ้าถามท่าน ในชีวิตท่านฝึกฝนน้ำมากน้อย
เท่าใด?”

นิวสือองงันวูบหนึ่งจึงกล่าว “จำไม่ได้แล้ว แม้ไม่ถึงหนึ่งหมื่น สมควร
มีสักแปดพัน”

สายตาลูเจียนเย็นเยียบลง พลันชี้มือไปบนผิwbึง กล่าวว่า “ท่านลอง
มองลงไป”

นิวสือกวาดมองแวบหนึ่ง แค้นหัวร่อกล่าวว่า “มองอันใด มีแต่น้ำ
เท่านั้น”

ลูเจียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านมองไม่เห็นหรือ? ข้าพเจ้ากลับแลเห็น
ที่เบื้องล่างมีสายตาสองหมื่นข้างจ้องมองท่านอยู่”

นิวสือใจสั่นสะท้าน กระซกเสียงว่า “เด็กน้อยโสโครกเพื่อเจ้าอันใด?”

ลู่อู๋เจี้ยนไม่ตอบคำ ระบายลมจากปากเบาๆ สีหน้าท่าที่เกิดความเปลี่ยนแปลง ลบภาพอันคร่ำครึ กอปรด้วยลักษณะวิเศษ มาตราว่าไม่ขยับเคลื่อนไหว แต่ก็เปล่งอานุภาพน่าเกรงขาม ฉิวสือพอสบสายตากับมัน ต้องลอบสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ พลังสภาวะลดทอนลงสามส่วน ต้องลอบร้องผิดทำในใจ ครุ่นคิดขึ้น 'เด็กน้อยนี้ไม่ใช่ลมปราณวชิรทรงพลัง แต่ก็กอปรด้วยอานุภาพวชิรณมิ่งทั้ง หากเป็นเช่นนี้สืบไปเราต้องตกอยู่ใต้พลังสภาวะของมัน'

นึกถึงตอนนี้ ฉิวสือแยกสองมือออก ปักนิ้วทั้งสิบไปในน้ำตกสองฟากข้าง พอดึงมือกลับมา ปลายนิ้วทั้งสิบก็ผืนึกเป็นกระบี่น้ำแวววาวสิบสาย แหว่งปราดไล่ทั่วร่างลู่อู๋เจี้ยนดุจสายฟ้า

ลู่อู๋เจี้ยนยืนหยัดกับที่ รอจนกระบี่น้ำไถลบรรลู่ถึงตัว ค่อยควงกระบี่เป็นวง ดูไปเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็ว ชีตวาดเป็นวงที่กลางวง ลมกระบี่พองแผ่พุ่งออก กระบี่น้ำทั้งสิบสายก็ตกห้อยลง

ฉิวสือชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง ไม่ทราบว่าจะเกิดเรื่องใด เห็นลู่อู๋เจี้ยนไม่ทัน ชีตวาดเป็นวงโดยสมบูรณ์ ก็เสือกแทงกระบี่ออกมา ฉิวสือรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง สีหน้าทอแววเคลือบแคลงสงสัย เหยาฉิงกลับชมดูจนตาเป็นประกาย ร้องว่า "ท่าเงือกกระบองดีวู้"

กระบี่ของลู่อู๋เจี้ยนนี้ เป็นท่าแรกเริ่มต้นของเพลงกระบี่ตัดสายน้ำ นามแทงวู้กระบี่ทิง เหยาฉิงร้องบอกชื่อกระบี่วนท่าที่นางคิดขึ้นมาในระหว่างที่ทั้งสองฝึกกระบี่ด้วยกัน ลู่อู๋เจี้ยนหัวใจร้อนวูบ ภาพเหตุการณ์ที่พบกันที่ชายฝั่งทะเล ฝึกเพลงกระบี่ในดงไม้ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง พลันหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า "ปีศาจเต๋าฉิว ลองดูท่าเห็ดใต้ต้นไม้ใหญ่ของข้าพเจ้า" พลาญย่อกายลงเล็กน้อย จากนั้นลอยตัวแทงกระบี่ใส่

กระบี่นี้ดูไปธรรมดาสามัญ แต่ฉิวสือรู้สึกว่สภาวะกระบี่คล้ายคลื่นหนุนเนื่อง ไม่อาจต้านทานรับไว้ ได้แต่พุ่งถอยไปอีกครา พลาญกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "นี่มิใช่เพลงกระบี่ตัดสายน้ำ หากแต่เป็น..."

ลู่อื่นร้องกระปี่กลับ กล่าวว่า “มิใช่เพลงกระปี่ตัดสายน้ำเป็นอะไร?”

ฉิวสือปากอ้าตาค้าง สองกระบวนทำนี้ไม่ว่าลักษณะการโคจรพลัง
ใช้กระปี่ พลิกเพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ล้วนแล้วแต่เป็นเพลงกระปี่ตัดสายน้ำ
แต่เมื่อลู่อื่นใช้ออกมา กลับกล้าแข่งกว่าเพลงกระปี่ตัดสายน้ำที่มันรู้จัก
ถึงสิบเท่า ฉิวสือส่ายหน้าโดยตรง ทราบว่าลู่อื่นไม่ได้ใช้ลมปราณ
วชิรทรงพลังแม้แต่หน่อย เมื่อเป็นเช่นนี้โยมิใช่ประหลาดแท้

ฉิวสือระดับสติลง พลันตวาดก้อง ใช้วิชากระปี่วารีทศทิศออกอย่าง
สุดกำลัง กระแสน้ำที่นิ้วทั้งสิบแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นพลังน้ำภายในกาย
บัดเดียวยัดบัดเดียวหด บัดเดียวตรงบัดเดียวคดเคี้ยว ปกคลุมทั่วฟ้าและ
ดิน แทรกซึมเข้าไปทุกแห่งหน

ลู่อื่นเยือกเย็นไม่ลนลาน รอจนกระปี่น้ำบรรลู่ถึงตัว ค่อยใช้ออก
ด้วยท่าม้าขาวข้ามภูเข า กระปี่คล้ายดีดคล้ายเขี่ยไล่ คลี่คลายสายน้ำ
อย่างแยบคาย จากนั้นใช้ออกด้วยท่าขนม้าขนนกเหยี่ยว พร้อมกับกระปี่
ที่บ่งชี้ ประกายน้ำเต็มท้องฟ้าวกตัวกลับไปแทงใส่ฉิวสือ

ฉิวสือยังต่อสู้ยั้งยืนตระหนก ทั้งสำนึกเสียใจอยู่หลายส่วน แต่
เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่ควบคุมกระปี่น้ำ ด้านทานสภาวะกระปี่อันลึกลับ
อย่างสุดกำลัง

มิเพียงแต่ฉิวสือตระหนก ผู้คนที่เชิงสะพานก็เคลือบแคลงสงสัย นับ
แต่พลังกว้างเปล่าหมุนรอบปรากฏขึ้นในโลกหล้า หมวดหมู่ทั้งแปดใช้
อิทธิฤทธิ์ควบคุมวัตถุ ดาบกระปี่ที่มีอยู่ล้วนใช้การไม่ได้ มิคาดลู่อื่นใช้
กระปี่อ่อนเล่มหนึ่ง ร่ายรำเพลงกระปี่ขั้นที่สองออกมา เช่นมาจนฉิวสือ
ถอยร่นเป็นพัลวัน มีแต่ภูเจินพอดูเลศนัยออก คาดเดาว่าลู่อื่นแม้ไม่ใช่
มือ กลับใช้ออกด้วยวิชากระบี่ฟ้าคุ่มอาวูร คาดว่าพร้อมกับพลังฝีมือที่รุด
หน้า มันยิ่งมายิ่งซ้ำของชำนาญ วิชาฝีมือนี้ไม่เพียงสามารถควบคุมอาวูร
ยังสามารถควบคุมน้ำไฟได้ นอกจากนี้ในเพลงกระปี่ยังแฝงความหมาย
บางประการ ถึงแม้ภูเจินล่วงรู้สายสนกลในของลู่อื่น ยังชมดูไม่เข้าใจ

คนบนสะพานทั้งสองยังต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว นิ้วสือเคลื่อนไหวดุจภูตพราย
สายน้ำจากนิ้วมือทั้งสิบกระจายเกลื่อนกลาด บางครั้งจู่โจมถูกคมกระบี่
บังเกิดเสียงดังอึงอล กระบวนท่าของลู่เจี้ยนกลับเห็นชัดถนัดตา ตอนแรก
พอใช้ออกท่าหนึ่ง เหยาฉิงจะร้องบอกชื่อกระบวนท่าออกมา แต่พร้อม
กับการต่อสู้ที่เร่งเร็วขึ้น เหยาฉิงไม่ทันกล่าวจากปาก ลู่เจี้ยนก็ใช้ออก
หกเจ็ดกระบวนท่าแล้ว

น่าเสียดายที่ลู่เจี้ยนรำเรียนเพลงกระบี่ตัดสายน้ำไม่ครบถ้วน พอใช้
ออกยี่สิบกว่ากระบวนท่า ก็ย้อนทวนใหม่ มาตรฐานเป็นเช่นนั้นอันภาพ
หาดทอนลงไม่ ในเพลงกระบี่ของลู่เจี้ยนแฝงพลังสภาวะขุมหนึ่ง ทุกครั้ง
ที่คุมกระบี่ตอบโต้ จะคุกคามจนนิ้วสือมือไม้ปั่นป่วน ยากที่จะรับมือได้

เหยาฉิงชมดูจนใจเต้นระทึก ตลอดทั้งร่างร้อนผะผ่าว ความตื่นเต้น
ยินดีสะกดอาการบาดเจ็บเอาไว้ คิดไม่ถึงเพลงกระบี่ประจำตระกูลเมื่ออยู่
ในมือลู่เจี้ยน กลับทรงอำนาจถึงเพียงนี้ แม้แต่ตอนเหยาเจียงห่านมีชีวิตอยู่
เมื่อเปรียบกับลู่เจี้ยน ก็ต่างกันราวฟ้ากับดิน ถึงแม้ท่ากระบี่ละม้ายคล้าย
แต่ด้านสำนึกกระบี่ยังอยู่ห่างช่วงใหญ่

คำ 'สำนึกกระบี่' พอผ่านวูบเข้ามา เหยาฉิงพลันได้คิด อุทาน
ดังอาภรณ์ว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

กูเจินกำลังคาดเดาวุ่นวาย พอฟังเหลียวหน้ามาถามว่าทราบอันใด
เหยาฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าล่วงรู้ที่มาของเพลงกระบี่ลู่เจี้ยนชุดนี้
ท่านต้องการฟังหรือไม่?"

กูเจินขอให้นางบอกมา เชียนปีกับเหยาฉิงก็เหลียวมองมาเป็น
จุดเดียว

เหยาฉิงกล่าวว่า "จิ้งจอกโสโครก ท่านยังจำข้อความที่ถั่ววายุ
ได้หรือไม่?"

กูเจินกล่าวว่า "ท่านหมายถึงข้อความที่กงหยางจู่ซือ (ปฐมาจารย์
แซ่กงหยาง) จารึกไว้หรือไม่?"

เหยาฉิงผงกศิระชะกล่าวว่า “ดินแดนแห่งลมฟ้า ยากสลับรับรู้ได้ ยังมีคำประตุลุมทั้งมวล วันนั้นลู่เจี้ยนชมดูข้อความเหล่านี้ พบเห็นสำนัก กระบี่”

เซียนปี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านหมายความว่าลู่เจี้ยนดูจากลายมือ ของกงหยางจู่ซือ เรียนรู้สำนักกระบี่ของท่านผู้เฒ่า?”

เหยาฉิงคือนางวงหนึ่งกล่าวว่า “นี่มีอันใดน่าประหลาด ครั้ง กระโน้นปีศาจเมามายจางชวี* ดูจากสำนักกระบี่ของกงซุนต้าเหนียง** คั่น พบเส้นสายของอักษรหวัด หรือว่าลู่เจี้ยนไม่สามารถย้อนทวน ดูจาก ลายมือของกงหยางหวีคั่นพบสำนักกระบี่?”

เซียนปี้ค่อยเข้าใจในบัดดล กู่เจินก็ผงกศิระรับ ครุ่นคิดขึ้น ‘เรา กลับใช้จิตใจคนต่ำช้าคำนวณความคิดวิญญูชน ลู่เจี้ยนไม่ได้ดัดแปลงใช้ วิชากระบี่ฟ้าคุมอาวูร หากแต่ใช้สำนักกระบี่ของกงหยางหวี’

เหยาฉิงมองดูลู่เจี้ยน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าเพียงคิดไม่ถึงว่า เด็กน้อยนี้กลายเป็นชาญฉลาดถึงเพียงนี้ มิเพียงร่ำเรียนแล้วใช้ออก ทั้ง ยังใช้ได้อย่างหมดจดถึงเพียงนี้ เพลงกระบี่นี้เมื่ออยู่ในมือมัน จึงสมชื่อ ‘ตัด สายน้ำ’ อย่างแท้จริง”

หวีเจ้าหั่วรอดังกังวาน กล่าวว่า “เพลงกระบี่ตัดสายน้ำมีที่มาจาก กระบี่คั่นซ่อนของกงหยางหวี วันนี้อัยคั่นสู่ต้นกำเนิด เพียงแต่ข้อความ นั้นจารึกอยู่ที่ถ้ำอายุสามร้อยปี เหตุใดยอดฝีมือเกาะตะวันออกดูไม่ออก มีแต่ลู่เจี้ยนค้นพบได้?”

เซียนปี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “หมายความว่าลู่เจี้ยนมีขอบเขตเหนือ ล้ำกว่ายอดฝีมือเกาะตะวันออกทุกยุคสมัยแล้ว?”

กู่เจินสันศิระกล่าวว่า “อาจบางที่ไม่เกี่ยวข้องกับขอบเขตลำดับชั้น หากแต่เป็นบุญวาสนา หากกงหยางจู่ซือมีญาณรับรู้ ได้พบกับสหายน้อย

* ลิปิกรที่เขียนอักษรหวัดได้งดงามที่สุด

** นางรำสมัยราชวงศ์ถัง ถนัดในการรำรำกระบี่

ผู้นี้ คงปลาบปลื้มยินดียิ่ง”

ขณะสนทนา ทั้งสองต่อสู้ถึงช่วงกลางของสะพานสายรุ้ง ซึ่งเป็นที่บรรจบพบกันของน้ำตกทั้งสองสาย ปรากฏสะกิดน้ำกระเซ็นชาน เสียงน้ำดังครืนครื้น ในประกายน้ำเลือนราง เงาร่างสองสายบัดเดียวเร้นหาย บัดเดียวปรากฏ จำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

ฉิวสือพลันร้องเสียงพิกล สะกิดน้ำแตกกระจาย กลับกลายเป็นกลุ่มหมอกทั่วท้องฟ้า ที่แท่นตึกเป็นเบ้าล่าง ยามชุ่นแค้นเลิกล้มความคิดใช้กระบี่น้ำเข้าเอาชัย เปลี่ยนเป็นใช้วิชาหมอกปีศาจโลกันตร์ออกมา

สำนักกระบี่ถ้าวายุความจริงเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของกงหยางหวิ หลังจากที่ทำนแชนกระบี่สิบห้าปี ก็สำเร็จมรรคผลที่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ในสิบห้าปีนี้ไม่จับกระบี่ ตรงกันข้ามกลับค้นพบหลักเหตุผลที่เมื่อตอนจับกระบี่ไม่เข้าใจ เพียงแต่อย่างเข้าปัจฉิมวัยแล้ว เห็นซึ่งขีดชาต่อผลแพ้ชนะ ใช้ลายมือเขียนกลอนคู่ ทั้งสำนักกระบี่เอาไว้อ้อความเหล่านั้ล้วนแปลงเป็นเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง สำนักกระบี่ต่อเนื่อง คล้ายแพรพรรณพับหนึ่ง เอ่ยถึงความลึกล้ำพิสดารยังเหนือกว่ากระบี่คีนซ่อนอีก

ลู่เจี้ยนแม่ใช้เพลงกระบี่ตัดสายน้ำออก แท้ที่จริงเป็นสำนักกระบี่ถ้าวายุ หากมิใช่ตอนขึ้นสู่ถ้าวายุ เหยาฉิงเคยสนทนากับมัน คงไม่มีผู้ใดดูออกได้ ฉิวสือพอเปลี่ยนแปลงวิชา ลู่เจี้ยนก็ปรับเปลี่ยนตาม ใช้ออกด้วยเคล็ดความของประตุลมทั้งมวล สะบัดกระบี่บีบรัดหมอกปีศาจโลกันตร์เข้าด้วยกัน กระบี่บัดเดียวยาวบัดเดียวสั้น บัดเดียวหยาบบัดเดียวเล็กเรียว บางครั้งคล้ายงูบิน บางคราคคล้ายเต่าวิเศษ

ในยามนั้นลู่เจี้ยนพลันถูกร้องดังยาวนาน บังเกิดเสียงสะท้อนจากรอบข้าง ผู้คนที่เชิงสะพานทั้งสี่เห็นชัดตาว่า ท่ามกลางกลุ่มหมอกปรากฏประกายสีขาวเรืองรองสายหนึ่งวูบขึ้นแล้วหายวับ จากนั้นเมฆหมอกสลายคลาย ผู้คนบนสะพานทั้งสองสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน

เห็นลู่เจี้ยนมีสีหน้าเฉื่อยชา กระบี่ปล่อยห้อยลง ส่วนที่ต้นคอของ

ฉิวสือปรากฏคราบโลหิตจุดหนึ่งขยายตัวออกซำๆ มันพลันบิดตัวดิ้นรน
ร่างเบ่งพองขึ้นมาราวอัดลมเข้าไป

เขียนปี่ร้องเตือนว่า “ระวัง มันคิดใช้วิชากระบี่เลือดพิษ” ลู่เจี้ยน
กลับคล้ายไม่ได้ยิน มองดูฉิวสือแวบหนึ่ง จากนั้นหันกายเดินไปยังเบื้องหน้า
ยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงปอง ร่างของฉิวสือแตกระเบิดออก เลือด
เนื้อกระเด็นเซ็นซ่าน ฝนโลหิตที่ฉีดพุ่งอยู่ห่างจากแทบเท้าลู่เจี้ยนเพียง
นิ้วเศษ

ทั้งหมดชมดูจนกลั่นลมหายใจไว้ ลู่เจี้ยนกลับเดินถึงริมหน้าผา มอง
ดูเทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่งที่ถูกแขวนร่างไว้ ยังไม่ทันมีความคิดใด กลาง
อากาศบังเกิดเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง แว่วเสียงว่านกุยฉิงดังมาว่า “คิด
ไม่ถึงว่าสามร้อยปีให้หลัง จะได้เห็นสำนักกระบี่ของกงหยางหวิ้ออีก น่า
สมเพศฉิวสือยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต กลับตายอย่างเลอะเลือนงมหาย”

ลู่เจี้ยนร้องถามว่า “ว่านกุยฉิง ท่านปล่อยคนหรือไม่?”

ว่านกุยฉิงย้อนถามว่า “ไม่ปล่อยแล้วจะเป็นไร?”

ลู่เจี้ยนมีสีหน้าโกรธแค้น ว่านกุยฉิงคล้ายสังเกตออก หัวร่อฮาฮา
กล่าวว่า “เด็กน้อย อย่าได้จำคนผิดไป เราหาใช้ฉิวสือไม่”

ลู่เจี้ยนไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินกู่เจินกล่าวว่า “ว่านกุยฉิง ท่านยัง
ไขความลับของภาพวาดทั้งแปดไม่ได้กระมัง?”

ว่านกุยฉิงถามว่าเห็นได้อย่างไร กู่เจินกล่าวว่า “หากท่านไขความ
ลับของภาพวาดทั้งแปดได้ คงล่วงหน้าไปก่อนตั้งแต่แรก โยต้องขัดขวาง
พวกเราทุกวิถีทาง ข้าพเจ้าคาดเดาว่าในกล่องหยกที่ท่านช่วงชิงไป เพียง
บอกว่าเบาะแสอยู่ที่นครตะวันตก แต่ไม่ได้ระบุว่าอยู่ที่ใด ในความคาดคิด
ของข้าพเจ้า เบาะแสในกล่องหยกต้องประสมรวมกับข้อความในภาพวาด
ทั้งแปด ค่อยค้นพบเบาะแสสายต่อไป”

คำพูดพอกกล่าว ทัวทั้งภูเขาสงบสงัดงัน ที่แท้ว่านกุยฉิงพอได้รับ
ข้อความบนภาพวาดทั้งแปดก็เค้นสมองครุ่นคิด แต่วันนั้นกู่เจินตีความของ

ข้อความบนภาพวาดทั้งแปดออก เพราะทั้งหมดระดมความคิดกัน ส่วน
ว่านกุยจึงถือดีในสติปัญญา คิดประลองฝีมือกับเหลียงซือฉิน ไม่ยอมยืม
มือผู้อื่น อย่าว่าแต่แม่คิดยืมมือ ก็ปราศจากตัวบุคคลเช่นไม่ลืมหองจ๋าม่ออี่
ดังนั้นผ่านไปหลายวัน ยังไม่มีความคืบหน้าอันใด พอฟังกู่เจินกล่าวเช่น
นี้ พานอ้ออายุกลายเป็นโทษะ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “นั่นมีอันใดยากเย็น
เราดูนานเข้าย่อมดูออกเอง”

กู่เจินยิ้มพลาংกล่าวว่า “ท่านค่อยๆ นึกก็ได้ ข้าพเจ้ากลับไม่อา
รอนาน ตอนนี้เขี้ยวเล็บของท่านร่อยหรอลง มีเพียงตัวคนเดียว พวกเรา
กลับมีผู้คนมากมาย ท่านเป็นเฉิงจู่ (เจ้านคร) ผู้ยิ่งใหญ่ ย่อมไม่อาจเฝ้า
อยู่ที่สะพานนี้ทั้งวันและคืน ต่อให้ท่านเฝ้าสะพานไว้ ด้วยความสามารถ
ของศิษย์ก็ป็นป่ายขึ้นหน้าผาได้ไม่ยากนัก เมื่อถึงเวลาหากสิ่งของนั้นตก
อยู่ในมือข้าพเจ้า ท่านก็อย่าได้สำนึกเสียใจภายหลัง...”

ไม่ทันขาดคำ ว่านกุยจึงถามว่าสิ่งของใด กู่เจินก็กล่าวว่า “คือ
สิ่งของนั้น”

ว่านกุยจึงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “เจ้าอย่าได้ปากแข็งไป เรายังมี
วิธีหนึ่ง เพียงแต่ไม่บอกออกมา”

กู่เจินกล่าวว่า “วิธีของท่านคือสยบพวกเราไว้เช่นเดียวกับแม่นาง
หนึ่งและจ้าวเพยซิง จวบกระทั่งท่านนึกออกค่อยยุติ”

ว่านกุยจึงนั่งเงยบงันไป กู่เจินทราบที่ว่านกุยจึงถือดีว่าจิตเจตนา
ของม้นยากคาดเดา ในชีวิตซึ่งผู้อื่นคาดเดาความคิดของม้นที่สุด ยาม
นี้กลับเปิดโปงความในใจม้น เท่ากับละเมิดข้อห้าม แต่ตอนนี้ไม่มีหนทาง
อื่น ได้แต่เปิดโปงแผนการของม้น ทำให้ม้นแม้กระทำการสำเร็จ ก็ไม่
ปลอดภัยโล่งใจ ยามนั้นพานกล่าวอีกว่า “เหล่าโถวจื่อ (คำเรียกผู้สูงอายุ)
ตกลงกันว่าจะประลองปัญญา ท่านกลับใช้กำลังสยบพวกเราไว้ ต่อให้ได้
ชัย ผู้คนก็ไม่ยอมรับนับถือ ท่านไม่รักษาสัจจะ อย่าว่าแต่คิดพิชิตใจผู้คน
ทั้งแผ่นดิน แม้แต่ใจคนในนครตะวันตกก็ยากสะกดพิชิตได้”

ว่านกุยฉิงยังคงนั่งเงยบงัน ทัวทั้งภูเขาปราศจากเสียงนกกา มีแต่เสียงน้ำตกดังไม่ขาดหู ยิ่งสะท้อนจิตใจคน กูเจินแม้ขวัญกล้าบังอาจ ยังต้องกำหมัดแน่นแน่น ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม มั่นทราบบว่าว่านกุยฉิงถือนิสัยพ่อค้าวาณิช เห็นชัดชาติต่อคำ “สัจธรรม” ในสายตาของมันเป็นแต่ผลประโยชน์ ยามนี้ที่สงบปากคำ เพียงใครครวญวาระหว่าง “รักษาสัจจะ” กับ “ตระบัดสัตย์” อย่างไหนเอื้อประโยชน์มากกว่า

ก่อนหน้านี้กูเจินสำนึกตัวว่าอ่อนด้อยในการต่อสู้กับว่านกุยฉิง ได้แต่ค้นหาภัยจากนิสัยใจคอของว่านกุยฉิง โดยทำเดิมพันที่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ หากว่านกุยฉิงได้ชัย ทั้งสามารถสั่งการต่อเกาะตะวันออกนครตะวันตก และใช้มังกรซ่อนเร้นได้ เปรียบกับการล้มล้างเกาะตะวันออกนครตะวันตก ยังคุ้มค่ากว่ามากนัก เพราะเหตุนี้ว่านกุยฉิงจึงรับคำท้าทายนี้ก็เช่นกัน เพียงแต่ผลประโยชน์ไม่เด่นชัดกว่าก่อนหน้านี้เท่านั้น

ขณะคิดฟุ้งซ่านวนวาย ได้ยินว่านกุยฉิงกล่าวช้าๆ ว่า “เด็กน้อยกูเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้ควรทำอย่างไร?”

กูเจินลอบดำทอในใจ ทราบบว่าว่านกุยฉิงซังน้ำหนักไม่ได้ จึงโยนเผือกเผาใส่มัน นี่เฉกเช่นกับการค้า ว่านกุยฉิงเปลี่ยนจากผู้ซื้อเป็นผู้ขาย ส่วนกูเจินเปลี่ยนจากผู้ขายเป็นผู้ซื้อ หากกูเจินไม่สามารถให้ราคาสูงกว่านี้ การค้ารายนี้เป็นอันเลิกล้ม หรืออีกนัยหนึ่งคือ หากไม่ทำให้ว่านกุยฉิงเห็นว่าการ “รักษาสัจจะ” ได้เปรียบกว่า ทุกประการเป็นอันจบสิ้นกัน

กูเจินขบคิดแล้วกล่าว “เช่นนั้นเถอะ ข้าพเจ้าบอกต่อท่านว่าเบาะแสอยู่ที่ใด ส่วนท่านปล่อยตัวแม่นางหนึ่งกับเทพบุตรลม เป็นอย่างไร?”

ว่านกุยฉิงหัวร่อฮาฮากล่าววว่า “นี่เป็นเจ้าบอกเอง เราหาได้บีบบังคับเจ้า และไม่ถือว่าตระบัดสัตย์ พวกเรายังประลองปัญญากัน”

กูเจินพอฟังค่อยระบายลมจากปาก ในใจลอบดำทอ ‘เด๋มดื้อด้าน’ นับสิบเที่ยว ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ใช่แล้ว เป็นข้าพเจ้าบอกเอง เหล่าเณรจื่อเพียงยิ้มรับไว้”

ว่านกุยฉงกล่าวว่า “เจ้ายิ้มแย้มแจ่มใส ในใจคงลอบตำหนิเรา”

กูเจินบอกว่ามิกล้า ว่านกุยฉงกล่าวว่า “ตกลง เราจะรอเจ้าที่ตึก
ขว้างหมอน”

ตึกขว้างหมอนเป็นที่ประชุมของนครตะวันตก กูเจินกลับกล่าวว่า
“ไม่ต้องแล้ว ท่านไปรอข้าพเจ้าที่ศาลเจ้าอิงอิง ข้าพเจ้าอาจไปสายบ้าง”

ว่านกุยฉงแค้นเสียงอย่างเย็นชา ถามว่ามันคิดเล่นลวดลายใด
กูเจินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ยามอยู่ต่อหน้าท่าน ข้าพเจ้ายังเล่นลวดลาย
ใดได้ เพียงแต่ร่างแปดเปื้อนโคลนเลน สกปรกเลอะเทอะ ไหนเลยไปพบ
หน้าอาจารย์ได้ ดังนั้นต้องชำระล้างร่างกายก่อน”

ว่านกุยฉงหัวร่อพลางกล่าวว่า “เด็กน้อยเจ้าเปลี่ยนเป็นเคารพ
นอบน้อมตั้งแต่เมื่อใด?”

กูเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคารพนอบน้อมตลอดมา เพียงแต่
เหล่าโอรสของท่านนั้นนัยน์ตาสูง มองไม่เห็นตัวตนของข้าพเจ้า”

ว่านกุยฉงแค้นเสียงดังเฮอะ เส้นเชือกที่มัดพันธนาการร่างหนึ่งหนึ่ง
กับเทพบุตรลมพลันชักตึงกลับขึ้นไป จนหายลับกับหลังผา ลู่เจียนชุ่นแค้น
จนลืมหายใจไป แต่ไม่อาจทำอะไร

ซาเทียนหวนเห็นผู้เป็นนายคิดจากไป รีบร้องเรียก “เจิ้งจู่ (เจ้านคร)”
แต่หามีเสียงตอบรับไม่ กูเจินทอดถอนใจกล่าวว่า “ว่านกุยฉงตั้งข้อ
รังเกียจบริวารที่สู้แพ้ที่สุด ท่านรักษาหนอชิงหมื่นมรณะไว้ไม่ได้ มันไม่
ฆ่าท่าน ถือเป็นความโชคดีของท่านแล้ว” พลางหันไปยังหวีเจ้า ถามว่า
“พี่หวี คนผู้นี้ควรจัดการอย่างไร?”

ด้วยนิสสัยใจคอของหวีเจ้า ย่อมต้องฆ่าทิ้งในคราเดียว ขณะจะเอ่ย
ปาก ลู่เจียนชิงกล่าวว่า “ยังคงปล่อยตัวไปเถอะ” พลางกวักมือต่อที่ห่าง
ไกล ร้องว่า “พวกท่านทั้งสองลั่นออกมา”

เสียงขาดคำ ที่หลังโขดหินปรากฏผู้คนสองคนเดินออกมา กลับเป็น
มุสิกวิเศษและทารกแรกเกิด ทั้งสองมีที่ท่าหน้าหวาด พลังคุกเข่าลงตรง

หน้าลู่เจียน โชกศีรษะเป็นพัลวัน

ลู่เจียนประคองทั้งสองขึ้นมา ปากกล่าวว่า “ซาเทียนหวน ท่านก่อกรรมทำชั่ว ความจริงไม่ควรละเว้นชีวิต แต่ท่านพอตกตาย ทาสแห่งกัลป์ที่ท่านเพาะสร้างขึ้นมาก็ต้องตายตาม ทำให้ผู้คนไม่อาจหักใจได้ แต่ท่านจดจำไว้ วันนี้ท่านที่มีชีวิตรอด เพราะสืบเนื่องจากทาสแห่งกัลป์ทั้งสองนี้ หากภายหน้ายังกระทำชั่วอีก ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นเด็ดขาด”

ซาเทียนหวนคิดไม่ถึงว่าตนเองกระทำความชั่วมาครึ่งชีวิต สุดท้ายต้องพึ่งพาทาสแห่งกัลป์สองคนรักษาชีวิตไว้ ในใจทั้งยินดีทั้งละอาย รับคำคราห์หนึ่งแล้วนำทาสแห่งกัลป์ทั้งสองจากไป

เซียนปี้ค่อยหันมาดำหนิกู่เจินว่า “ท่านไหนบอกให้วานกุยฉิงไปรอคอยที่ศาลเจ้าอิงอิง นี่โยมิไซ่รับสารภาพออกมาเอง?”

กู่เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “นี่เรียกว่าจริงก็คือเท็จ เท็จก็คือจริง วานกุยฉิงมีนิสัยมากระแวง ข้าพเจ้ายิ่งบอกความจริง มันจึงไม่ยอมเชื่อ หากมันพูดปด เหล่าโถวจื่อสายตาคมกล้ำ กลับหลอกมันไม่สำเร็จ”

เซียนปี้เชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า “ท่านคิดบอกเบาะแสประการที่สองต่อวานกุยฉิงจริง?”

กู่เจินกล่าวว่า “แต่่าคือด้านมีนิสัยแปรปรวน หากไม่ยอมลดราวาศอก ผลสุดท้ายอาจเลวร้ายลง”

เหยาฉิงกล่าวว่า “มันเป็นแต่่าคือด้าน ท่านเป็นคือด้านน้อย ด้วยฝีมืออันคือด้านของท่าน ต้องไม่ยอมมือรอความตายแน่นอน”

กู่เจินกล่าวว่า “งอมือรอความตายหรือไม่เป็นเรื่องของภายหน้า ตอนนี้อาบน้ำชำระกายก่อน” กล่าวจบเดินขึ้นสะพาน ทำท่าถอดเสื้อกางเกงออก เหยาฉิงรีบยกมือปิดหน้า ร้องคำ “หน้าไม่อาย” ออกมา

คราครั้งนี้กู่เจินเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ สะกิดนิสัยอันคือดั่งของเด็กทารกขึ้น จงใจอาบน้ำชำระกายอย่างช้าๆ ปลอ่ยให้วานกุยฉิงรอนาน สุดท้ายฝ่ายตนทั้งสี่ไม่อาจอดรนทนรอ กลับเป็นฝ่ายเร่งรัด กู่เจินค่อยเลิกรา

โคจรพลังไฟผิงเสื้อกางเกงจนเหือดแห้ง

ทั้งหมดข้ามสะพานสายรุ้ง ใช้ทางศิลาสายหนึ่งขึ้นเขา พอกวาดตามองลงไป เห็นเมฆหมอกแผ่ปกคลุม บดบังเหวลึกหมื่นวา เมื่อเงยหน้าขึ้นพบว่าสิ่งปลูกสร้างคล้ายกับจะกดทับลงมา กู๋เจินชมดูจนทอดถอนใจกล่าวว่า “มิน่าเล่าครึ่งกระโน้นเกาะตะวันออกบुकนครตะวันตก ล้วนพบกับความล้มเหลว สถานที่นี้นับว่าคนเดียวเฝ้าด่าน หมื่นคนยากทะลวงผ่านจริง ๆ”

เซียนปี่ยิ้มพลาংกล่าวว่า “ตอนที่เกาะตะวันออกบุกดี ที่นี่มีหอเก่งเพียงสี่ห้าหลัง หลังจากนั้นใช้เวลาสองร้อยปีต่อเติมเสริมแต่ง ค่อยมีสภาพเช่นทุกวันนี้”

ขณะกล่าว ข้ามสะพานหินสะพานหนึ่ง พลันเห็นเก่งศิลาหลังหนึ่งบนเก่งปกคลุมด้วยหิมะ กิ่งหลิวบนต้นหลิวเหี่ยวโกร่นสองฟากข้างแก่ง ไกวตามลม ภายในเก่งก่อหลุมฝังศพหลังหนึ่ง ป้ายหินที่หน้าหลุมจารึกคำ “หอมเย็น”

เซียนปี่กับหวีเจ้าเดินถึงหน้าเก่ง ยืนไว้อาลัยอย่างสงบ สร้างความสงสัยใจแก่กู๋เจินจนกล่าวถามว่า “ที่นี่ฝังไว้ด้วยผู้ใด ไฉนไม่ได้จารึกชื่อผู้ตายไว้?”

เซียนปี่กล่าวว่า “ตามคำเล่าขาน ได้เก่งหอมเย็นเป็นที่ฝังสังขารร่วมกันของหลิวอิงอิงจุ๋ซือกับชีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) ดังนั้นศิษย์นครตะวันตกพอมาถึงที่นี่ ต่างต้องยืนไว้อาลัย”

กู๋เจินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ชีคุนหลุนมิใช่ตบแต่งฮั่วจุ๋ซือ (ปฐมาจารย์แซ่ฮั่ว) เป็นภรรยาหรือ?”

เซียนปี่รับคำ กล่าวอย่างหม่นหมองว่า “ตอนที่ท่านผู้เฒ่ามีชีวิตอยู่ มีเพียงร่างเดียว หลังจากที่ว่าชนม์ค่อยแบ่งออกเป็นสองส่วน จากคำบอกของบรรพชนรุ่นก่อน หลังจากที่ชีคุนหลุนเสียชีวิต ก็แบ่งอัฐิออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งอยู่ที่โพ้นทะเล อยู่เป็นเพื่อนกับภรรยา ครึ่งหนึ่งเป็นชื่อฉินจุ๋ซือ

(ปฐมาจารย์ชื้อฉิน) นำกลับแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) ผังรวมกับหลิวจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่หลิว)”

กู่เจินฉุกใจคิด เดินถึงหน้าแก่ง เห็นได้อักษร “หอมเย็น” ยังมีท่วงทำนองที่เขียนด้วยลายมืองดงามว่า

“ครั้งนั้นหนุ่มแน่นภูษาเบาบาง จันทรกระจ่างจับต้องปิ่นเงิน ถึงเวลานางแอ่นบินจาก แค้นลมแรงเมฆบ้วนปิ่น ปณิธานไม่บรรลु จอนผมหงอกประปรายก่อน ความฝันร่วงโรยร้างลา ชีวิตนี้คลาไคลไป คนชราที่มหานที ดวงจิตนี้อยู่ที่เทียนซาน”

กู่เจินอ่านดูจนซึมเซา ลู่เจี้ยนอดสอบถามถึงตำนานของชีคุนหลุนกับหลิวอิงอิงมิได้ เขียนปี่ก็บอกเล่าโดยคร่าวๆ สร้างความสงสัยใจแก่ลู่เจี้ยน จนกล่าวว่า “ชีคุนหลุนท่านนี้ประหลาดแท้ เมื่อรักชอบหลิวจู่ซือ โฉนดบดแต่งฮัวจู่ซือเป็นภรรยา?”

กู่เจินสอดคำขึ้น “เรื่องเหล่านี้ผ่านไปนานปี มีความนัยสลับซับซ้อน กล่าวไปคนทั้งสามมีชะตากรรมที่น่าเศร้า ชีคุนหลุนกับฮัวจู่ซือต้องจากบ้านเกิดเมืองนอน เสียชีวิตที่ต่างแดน ส่วนหลิวจู่ซือครองตัวเป็นโสด นั่งกรรมฐานที่ภูเขาเทียนซานจนถึงวาระสุดท้าย จากบันทึกของท่านเอี้ยนเจา ตอนนั้นผู้คนส่วนใหญ่ล้วนตายจาก คงเหลือแต่พระโพธิสัตว์ฮัวเซิงที่เดินทางถึงภูเขาเทียนซาน ส่งนางสู่สัมปรายภพ เนื่องจากท่านเอี้ยนเจามีความสัมพันธ์ทางฝ่ายภรรยา จึงร่วมเดินทางไปด้วย ในบันทึกของท่านผู้เฒ่าบอกว่าฮัวจู่ซือเคยมอบวิชารักษารูปโฉมของวังความลับฟ้าต่อหลิวจู่ซือ ดังนั้นวาระสุดท้ายของหลิวจู่ซือ ยังมีรูปโฉมงดงาม จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ”

ลู่เจี้ยนรับฟังจนซึมเซา พลันได้ยินเหยาฉิงท่องเบาๆ ว่า “ปณิธานไม่บรรลุ จอนผมหงอกประปรายก่อน ความฝันร่วงโรยร้างลา...” ท่องถึงตอนนี้ ชุกไปหน้ากับหัวไหล่ลู่เจี้ยน ทอดถอนใจกล่าวว่า “หลิวจู่ซือท่านนี้น่าเวทนานัก หากไม่มีชายในดวงใจอยู่เคียงข้าง ต่อให้มีรูปโฉมโฉมพรรณ

งดงามยังมีประโยชน์ใด?"

ลู่เจี้ยนรู้สึกจิตใจเว้งว่างว่างเปล่า ครุ่นคิดขึ้น 'อาฉิงกล่าวถูกต้อง
ชี้คุณหลุนกับหลิวจู่ซือเป็นสุดยอดฝีมือ สุดท้ายไม่อาจครองคู่อยู่ร่วม เรา
กับอาฉิงในยามนี้ไม่ว่าเป็นหรือตาย หากเปรียบเทียบกันยังดีกว่าพวกท่าน
มากนัก'

รู้สึกว่เสียงเต้นของหัวใจเหยาฉิงถ่ายทอดผ่านเสื้อผ้าออกมา เต้น
เป็นจังหวะเดียวกับหัวใจตนเอง ยามกะทันหันไม่กล้าระบายลมหายใจออก
กลัวว่หากหายใจเข้าออก จะทำลายท่วงทำนองนี้ไป

กู่เจินยืนอยู่หน้าเก๋งครู่หนึ่ง ค่อยชักชวนให้เดินทางต่อ ทั้งหมดผ่าน
เก๋งหอมเย็น ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือระยะทางหนึ่ง หวีเจ้าพลันกล่าวว่า
“ถึงแล้ว”

กู่เจินมองตามนิ้วมือที่หวีเจ้าบ่งชี้ เห็นศาลเจ้าหลังหนึ่งแขวนอยู่ที่
ไหล่เขา ตัดเส้นทางทอดคดเคี้ยวเชื่อมกับเบื้องล่าง ดูเผินๆ คล้ายกับจะ
บินข้ามมา

กู่เจินเพิ่มความสงสัยอยากรู้ กล่าวว่า “เหตุใดมีแต่ศาลเจ้าอิงอิง ไม่มี
ศาลเจ้าชี้คุณหลุน?”

หวีเจ้าสันตึระษะกล่าวว่า “ชื่อฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ชื่อฉิน) มีศักดิ์
เป็นหลานของชี้คุณหลุนกับฮั่วจู่ซือ แต่ไม่ได้สร้างศาลเจ้าให้กับจู่ฟู่จู่มู่ (ท่าน
ปู่และย่า) กลับสร้างศาลบูชาหลิวจู่ซือ กล่าวไปนับเป็นเรื่องประหลาด
ประการหนึ่ง”

กู่เจินผงกศีรษะกล่าวว่า “ยอดคนประหลาดกระทำเรื่องแปลก
ประหลาด หลิวจู่ซือเป็นยอดหญิงพิสดาร ชื่อฉินจู่ซือเกิดความนิยมชมชื่น
ทำเช่นนั้นก็สมควรอยู่”

พลางเดินตามทางภูเขามาถึงศาลเจ้า เห็นว่านกยูงนั่งรอคอยอยู่ก่อน
หนึ่งหนึ่งกับเทพบุตรลมก็คล้ายเครื่องพันธนาการ นั่งขัดสมาธิกับพื้น

ภายในศาลเจ้ามีแสงอ่อนจาง คล้ายคล้ายเห็นในแท่นบูชาจัดตั้งรูป

สตรีที่สลักจากหยก คิ้วขนงวงพักตร์ตรงงาม เปี่ยมด้วยสง่าราศี สวมเสื้อ กระโปรงสีเขียวอ่อน ที่ข้างกายมีผ้าขาวที่แกะสลักจากหยกตัวหนึ่ง ลักษณะสมส่วน สูงสง่าเหนืออาชาทั้งปวง ที่เบื้องหน้าของรูปคนและม้า จัดตั้งกระถางหยกใบหนึ่ง ในกระถางเผาเครื่องหอมสีชมพู ปรากฏวัน ขาวลอยอ้อยอิ่ง ยอดเชิงเทียนเป็นรูปดอกบัวเนื้อสุยจิง (คริสตัล) ใจกลาง ดอกบัวจุดไฟสาดแสงสว่างในรัศมีหลายชั้น

ว่านกุยฉิงเดินไปเดินมา รอคำนราคะแต่แรก พอเห็นทั้งหมดจึง กล่าวว่ “เหตุใดจึงมาสายถึงเพียงนี้?”

กุ่เจินหัวร่อฮิสะกล่าวว่า “ยามอาบน้ำต้องชำระกายที่ละน้อย ตอน เดินทางต้องเดินที่ละก้าว เหล่าโถวจื่อเป็นเซียนเดินดิน ไหนเลยล่วงรู้ถึง ความลำบากของพวกเราเหล่าสามัญชน?”

ว่านกุยฉิงโบกมือตัดบทว่า “อย่าได้เฉไฉไปทางอื่น บอกเบาะแสออกมา ต่างฝ่ายต่างไม่ติดค้างกัน”

กุ่เจินรับคำ กล่าวว่า “เบาะแสสายที่สองที่ดีความจากข้อความบน ภาพวาดทั้งแปดคือเงาของม้า สมควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับม้า”

ว่านกุยฉิงทวนคำ “เงาของม้า” กวาดตามายังรูปม้าขาว ชิงยกมือ เคาะลำตัวม้า บังเกิดเสียงหนักทึบ แสดงว่าข้างในตัน จากนั้นมองดูเงา สะท้อนของม้าบนพื้น ใช้เท้าเหยียบย่ำหลายครา หาพบเห็นอันใดไม่

ว่านกุยฉิงพึมพำว่า “เงาของม้า เงาของม้า” พลันหมุนตัวถึงผนัง ด้านซ้ายมือของรูปม้า โบกมือคราหนึ่ง พลังลมพองแผ่พุ่งผ่าน ดินปูนบน ผนังร่วงพร่างพรุ เผยเห็นกระจกทองเหลืองขนาดใหญ่บานหนึ่ง ถึงแม้ ผ่านเวลานานปี แต่เนื่องจากถูกชั้นปูนห่อหุ้มไว้ ยังคงเหมือนใหม่ สะท้อน เห็นรูปของม้าวิเศษตัวนั้น

ความปราดเปรียวของไหวพริบ ความรวดเร็วของการลงมือของ ว่านกุยฉิง อยู่เหนือความคาดหมายผู้คน ทั้งหมดไม่ทันเรียกสติคืนมา ปริศนาเงาของม้าก็คลี่คลาย กุ่เจินทั้งยินดีทั้งกังวล อันว่า ‘เงาของม้า’

หมายถึง เงามะท้อนในกระจก แต่เงามะท้อนนี้บ่งชี้อันใด?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ว่านกยูงฉงพล้นยกมือตบไล่ผิวกระจก ได้ยินเสียงอิงอล กู๋เจินค่อยทราบว่หลังกระจกในกลวง เห็นว่านกยูงฉงทาบสองมือกับกระจกทองเหลือง โคจรพล้งตวาดคำ “เปิด” กระจกทองเหลืองก็เปิดเข้าด้านใน โดยที่ตรงกลางเป็นแก่นแกน

ที่แท้กระจกทองเหลืองมิใช่กระจก หากแต่เป็นประตูหมุนบานหนึ่ง ทอดถึงห้องลับหลังกระจก ภายในห้องลับดำทะมึน ไม่ทราบเป็นอย่างไร ว่านกยูงฉงพิเคราะห์ดูอยู่ครู่หนึ่ง พลันหันกายชี้มือมายังลู่เจี้ยน กล่าวว่ “เจ้าเข้าไปก่อน”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่ง เหยาฉิงรีบจุดตึงเสื้อผ้ามัน กล่าวเบาๆ ว่อย่าได้เชื่อฟังมัน ว่านกยูงฉงพล้นแค้นหัวร่อกล่าวว่ “ต้องการให้เราลงมือเชื่อเชิญหรือ?”

ลู่เจี้ยนขบกรามกรอด ขณะจะวางร่างเหยาฉิงลง ว่านกยูงฉงชิงกล่าวว่ “นำยาโถว (คำเรียกหญิงสาว) นี้ไปด้วย”

ลู่เจี้ยนค่อยเข้าใจจิตเจตนาของว่านกยูงฉง หากทั้งสองเพเชิญหน้ากัน มาตรการปะทะ ลู่เจี้ยนไม่แน่ว่าจะรามือรอความตาย แต่หากเหยาฉิงอยู่ด้วย มันคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ได้แต่ยอมรับการจัดการจากว่านกยูงฉง แต่ตอนนี้ฝีมืออ่อนด้อยกว่า ไม่อาจขัดขืนปฏิเสธได้แต่แบกเหยาฉิงเข้าไป

ลู่เจี้ยนเดินอย่างระมัดระวังห้าหกก้าว หามีความผิดปกติใด พลันพบว่าที่ด้านหลังปรากฏแสงไฟสว่างวูบ เป็นว่านกยูงฉงจุดเทียนไขขึ้น สายตายามกวาดมอง เห็นห้องลับนี้แทบเป็นพิมพ์เดียวกับห้องบูชาที่เบื้องนอก ประกอบด้วยหนึ่งคนหนึ่งม้า หนึ่งกระถางหยก เชิงเทียนสี่อัน เพียงแต่ยอดเชิงเทียนทางทิศตะวันตกไม่ได้เป็นรูปดอกบัวส่วยจึง หากแต่เป็นวัตถุสีเงินแวววาว เบื้องล่างมีด้ามยาว บนด้ามประดับห้วงกลม ภายในห้วงกลมมีลูกกลมสองลูก ประกอบด้วยหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก ไม่ว่าห้วงกลมหรือ

ลูกกลม ล้วนขีดระดับไว้อย่างถึยิบ

ว่านกยูงฉงปลดวัตถุสิ่งนั้นลงมาถึงไ้ ลู่เจี้ยนไม่ทราบว่วัตถุสิ่งนี้ใช้ประโยชน์อันใด แต่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับมังกรซ่อนเร้นอย่างแน่นนอน อดร้อนรุ่มใจมิได้ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง กู่เจินย่องฝิเท้าเข้ามา

ว่านกยูงฉงพลันยกชูวัตถุสีเงินนั้นขึ้น กล่าวว่า “เด็กน้อยกู่ รู้จักของสิ่งนี้หรือไม่?”

กู่เจินกล่าวว่า “เป็นเครื่องมือหุนเทียนอี*?”

ว่านกยูงฉงสันตึระกะกล่าวว่า “นี่มิใช่เครื่องมือหุนเทียนอี หากแต่เป็นเครื่องมือจื่อเว่ยอี**”

กู่เจินทวนค้ว่า “เครื่องมือจื่อเว่ยอี? เป็นสิ่งของอันใด?”

ว่านกยูงฉงห้าวร่อฮาฮา หันกายหมายออกจากห้องลับ ลู่เจี้ยนพลันตวาดว่ “ทิ้งสิ่งของไว้”

ว่านกยูงฉงเหลียวหน้ามอง เห็นลู่เจี้ยนวางร่างเหยาฉงลง พุงขวับเข้ามาต้อยหมัดออก ปรากฏพล้งกตตันตั้งขุนเขากดทับมาถึง

ว่านกยูงฉงยืมพลาญยกมือคลี่คลายพล้งหมัด พลาญหักศอกกลับไป ลู่เจี้ยนถลันหลบหลีก ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยของว่านกยูงฉง คราครั้งนี้มันคิดช่วงชิงเครื่องมือจื่อเว่ยอีกลับมา ดังนั้นไม่ค้คำนึงถึงบุคลิกลาพอันใด ลงมือด้วยความเผ็ดร้อนดุร้าย

ว่านกยูงฉงถือเครื่องมือจื่อเว่ยอีด้วยมือเดียว อีกมือหนึ่งรับมือศัตรู ไม่ว่าหมัดเท้าของลู่เจี้ยนรวดเร็วปานใดตุดันเพียงไหน พอบรรลู่ถึงตัว หากมิใช่จู่โจมใส่อากาศธาตุ ก็ถูกคลี่คลายสลาย ทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นยอดฝิมือ ยามนี้ฝ่ายหนึ่งคิดช่วยชีวิตหญิงคนรัก ฝ่ายหนึ่งต้องการครองความเป็นใหญ่ ยามอยู่ในห้องลับอันมืดมิด กลับลงมืออย่างสุดกำลัง หมัดเท้าก่อเกิดเป็นกระแสมรุนแรง สั่นสะเทือนสิ่งของภายในห้องลับ

* สิ่งประดิษฐ์ชนิดหนึ่งในวังความลับฟ้า เป็นเครื่องมือบอกตำแหน่งดวงดาวสมัยโบราณ

** จื่อเว่ยชื่อดวงดาว อยู่ในกลุ่มดาวหมีใหญ่ทั้งเจ็ด

สั้นไหวขึ้นมา

กู๋เงินกลัวพลาดท่าถูกทำร้ายจึงประคองเหยาฉิงล่าถอยไป ชั่วขณะก็ถอยร่นถึงมุมห้อง หากยังรู้สึกมีพลังมหาศาลกดทับมา รวากับจะบดทั้งสองไปในผนังกำแพง เขียนปีที่นอกห้องได้ยินเสียงการต่อสู้ คิดบุกฝ่าเข้ามา ก็ถูกพลังลมของคู่ต่อสู้ทั้งสองคุกคามกลับไป

พลันได้ยินเสียงเปรียะ กระถางหยกถูกลู่เจี้ยนเหยียบแตกไป ว่านกุยฉิงถลันถึงข้างกายลู่เจี้ยน พาดฝ่ามือใส่ไหล่ซ้ายมัน ลู่เจี้ยนครึ่งซีกร่างขาด้าน ซะถอยไปหลายก้าว ว่านกุยฉิงขณะจะจู่โจมซ้ำเติม กู๋เงินถลันพลันมาขวางหน้าไว้ ร้องบอกว่า “ว่านกุยฉิง เครื่องมือจ้าวเว่ยอี่เป็นของท่าน พวกเราไม่ช่วงชิงแล้ว”

ว่านกุยฉิงจับจ้องมองกู๋เงินชั่วขณะ จึงรังสภาวะจู่โจมกลับมา แค้นหัวร่อกล่าวว่า “อาศัยเจ้าก็ไม่มีปัญญาช่วงชิงได้” พลังเหลือบมองลู่เจี้ยนแวบหนึ่ง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “เด็กน้อย รสชาติฝ่ามือนี้เป็นอย่างไร? วิถีมหานทีของเจ้า ดูท่ามีฝีมือเพียงนี้เอง” พลังเดินออกจากห้อง ผู้คนที่เบื่องนอกไม่กล้าขัดขวาง เบิ่งตาดูมันหายลับจากคลองจักษุ

ลู่เจี้ยนโคจรพลังสลายอาการขาด้าน กล่าวอย่างคับแค้นเดือดดาลว่า “กู๋เงิน ท่านไหนปล่อยมันไป?”

กู๋เงินผืนยิ้มพลาংกล่าวว่า “ไม่ปล่อยมันไป หรือจะปล่อยให้มันฆ่าท่าน?”

ลู่เจี้ยนหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “มันไม่ฆ่าข้าพเจ้า ก็ไม่ต่างกับฆ่าข้าพเจ้า” พลาংมองดูเหยาฉิง ขอบตาเปียกชุ่มขึ้นมา

ยามนั้นเขียนปี หวีเจ้าพร้อมด้วยเทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่งทยอยเดินเข้ามา ภายในห้องลับมืดมืดเป็นแผ่นผืน เขียนปีจึงถามว่า “พวกท่านปลอดภัยดีหรือ?”

ทั้งสามต่างมีความในใจหาคำตอบไม่ เขียนปีอดกวัดแกว่งจุดชุดไฟมิได้ ส่องดูคนทั้งสามเที่ยวหนึ่ง กู๋เงินพลันกล่าวว่า “เจี้ยแจ (พี่สาว)

อันประเสริฐ ขอยืมยืมชุดไฟของท่าน”

เชียนปีลอบประหลาดใจ ยื่นส่งชุดไฟให้ กู๋เจินรับชุดไฟมาส่องดู ผ่นังโดยรอบ บัดเดียวครุ่นคิด บัดเดียวเคลือบแคลงสงสัย เพียงชั่วขณะ ชุดไฟเผาไหม้หมดสิ้น ลามถึงนิ้วมือ กู๋เจินร้องโอยพลาญโยนชุดไฟทิ้ง กล่าวว่า “ยังมีชุดไฟหรือไม่?”

เชียนปีหัวร่อออกมากล่าวว่า “ปีศาจปราดเปรี้ยวเช่นท่านกลายเป็น ท่อตันตั้งแต่เมื่อใด?” พลาญล้วงชุดไฟอีกอันหนึ่ง จุดตะเกียงรูปดอกบัว อีกสามดวง จนสว่างไสวไปทั่วห้อง

กู๋เจินตอบว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาประการหนึ่ง ครุ่นคิดจน เคลิบเคลิ้ม ลืมนึกถึงชุดไฟไป”

หวีเจ้ากล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญอยู่บ้างว่า “ว่านกุยฉิงหยิบฉวย สิ่งของนั้นไปแล้ว ปัญหาเฉพาะหน้าคือไล่ติดตามมัน ในเวลาเช่นนี้ท่าน ยังนึกถึงปัญหาอันใด?”

กู๋เจินยิ้มพลาญกล่าวว่า “ปัญหานี้มีค่าควรเมือง สำคัญกว่าไล่ติดตาม ว่านกุยฉิงมากนัก” พลาญใช้วิชาตัวเบาวิ่งวนไปรอบห้อง ค่อยหยุดร่างลง กล่าวว่า “ทั้งหมดครุ่นคิดหรือไม่ เหตุใดห้องลับนี้มีสภาพราวกับพิมพ์ เดียวกับในศาลเจ้า?”

เหยาฉิงกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “รวบรัดยิ่ง ห้องลับนี้อยู่หลังกระจก ทองเหลือง เป็นเงาของวัตถุเรื่องราวในศาลเจ้า”

กู๋เจินสันติริษะกล่าวว่า “หากบอกว่าเป็นเงากลับไม่ถูกต้องอยู่บ้าง ท่านทั้งหลายตามข้าพเจ้ามา” พลาญนำทั้งหมดออกจากห้องลับ มาถึงหน้า กระจกทองเหลือง กล่าวว่า “ทั้งหมดดู เงาในกระจกกับสภาพในห้องลับ มีข้อแตกต่างอันใด?”

ทั้งสองเพ่งตามอง เชียนปีร้องโพล่งว่า “สภาพในห้องลับกับเงาใน กระจกกลับตาลปัตรกัน”

กู๋เจินกล่าวว่า “ใช่แล้ว สภาพในห้องลับกับสภาพในศาลเจ้าเป็นแบบ

เดียวกัน เนื่องจากคล้ายเหมือนกันเกินไป ผู้คนส่วนใหญ่จึงไม่ได้สนใจ เช่นเดียวกับตอนที่พวกเราส่องกระจกเงาในกระจกกับตัวจริงกลับด้านกัน หากใบหน้าซีกซ้ายมีไฟเม็ดหนึ่ง พอส่องกระจก ดูจากตำแหน่งของคนในกระจก ไฟเม็ดนั้นจะอยู่ทางใบหน้าซีกขวา”

ทั้งหมดพอฟังถึงตอนนี้ ค่อยเข้าใจอยู่บ้าง กูเจินเดินกลับเข้าห้องลับ กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายลองดูใหม่ ห้องลับนี้อยู่หลังกระจกทองเหลือง หากเป็นเงาของศาลเจ้าที่เบื้องนอก อย่างนั้นสมควรเป็นม้าอยู่ด้านนอก รูปของหลิวจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่หลิว) อยู่ด้านใน แต่ที่นี้กลับตรงกันข้าม รูปของหลิวจู่ซืออยู่ด้านนอก ส่วนม้าอยู่ด้านใน นี่ไม่น่าประหลาดหรือ?”

เซียนปี้กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “อาจบางที่ห้องลับนี้ความจริงมิใช่เงาของศาลเจ้า”

กูเจินกล่าวว่า “อย่างนั้นไฉนจึงสร้างห้องลับนี้อยู่หลังกระจกทองเหลือง? อย่าว่าแต่เบาะแสครั้งนี้คือเงาของม้า ด้วยสติปัญญาของซือฉิน เซียนเซิง (ท่านซือฉิน) หากคำว่า ‘เงา’ หมายถึงเงาในกระจก ออกจะง่ายตายเกินไป”

หวีเจ้าสออดคำขึ้น “อาจบางที่ซือฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ซือฉิน) ไม่ทันสังเกตว่าเงาในกระจกกับของจริงกลับด้านกัน”

เซียนปี้ค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่าซือฉินจู่ซือเป็นชนชั้นใด กลับโง่งมเช่นท่านหรือ?”

หวีเจ้ากระโดดปราดขึ้นมา กระซอกเสียงว่า “ท่านว่าผู้ใดโง่งม? ท่านเฉลียวฉลาดปานนั้น ไฉนชมชอบ...ชมชอบ...” เอ๋ยถึงตอนนี้ก็ล้ากลืนคำพูดไว้

เซียนปี้กล่าวครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า “ท่านลองบอกมา เราชมชอบอันใด?”

หวีเจ้าหน้าแดงคล้ำดั่งตับสุกร พลันชี้มือไปยังเทพบุตรลม กล่าวว่า “ต่อให้เราโง่งม ก็ไม่โง่เขลากว่ามัน”

มันเฉไฉไปทางอื่น สร้างความไม่พอใจแก่เซียนปี้ ส่วนเทพบุตรลม

ถูกกล่าวหาตลึง ก็มีโทสะขึ้นมา กล่าวว่า “ผู้แซ่หวี ระหว่างเราสองผู้ใด
โง่งมกว่า อย่าว่าแต่ผู้คน แม้กระทั่งสุกรยังดูออก”

หวีเจ้าร้องว่า “ท่านไม่โง่งม ไฉนถูกว่านกุยฉงจับตัวไว้ หากมิใช่
เพราะท่าน ว่านกุยฉงโง่งมเลยดำเนินแผนการร้ายได้?”

เทพบุตรลมทั้งอับอายทั้งโกรธแค้น พลันได้ยिनหนึ่งหนึ่งกล่าวว่า
“ศิษย์พี่หวี คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง พวกเราสู้มันไม่ได้จึงถูกจับตัวไว้ นี่เรียก
ว่าสู้ไม่ได้ หาเกี่ยวข้องกับโง่งมหรือไม่ หากสู้มันได้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

นางมีนีสัยอ่อนโยน น้อยครั้งจะออกเสียง อย่าว่าแต่แก้ต่างให้กับ
ผู้อื่น เอ่ยถึงตอนนี้ดวงตาปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

ในชีวิตหวีเจ้าไม่อาจทนเห็นน้ำตาของอิสตรี ดังนั้นใจอ่อนลง สงบ
ปากคำไว้ เขียนปึกกลับรู้สึกผิดปรกติ เหลือบมองหนึ่งหนึ่งแวบหนึ่ง เห็น
นางมีสีหน้าเศร้าหดหู่ จากนั้นเห็นเทพบุตรลมมองดูหนึ่งหนึ่ง แหวดคล้าย
สำนึกขอบคุณ คล้ายเห็นอกเห็นใจ เขียนปึกครุ่นคิดขึ้น ‘ตอนที่ทั้งสองถูก
คร่ากุมเกิดเรื่องอันใด? เหตุใดหนึ่งหนึ่งจึงแก้ต่างให้กับเพยชิง เพยชิงไฉน
ใช้แหวดตาเช่นนั้นมองดูนาง?’

ยังไม่ทันขบคิดเข้าใจ พลันได้ยินเสียงตึกตัก พอกวาดตาไปตามเสียง
เห็นกู่เจินเดินไปรอบห้อง เคาะผนังกำแพงไม่หยุดยั้ง เขียนปึกค่อยปล่อย
วางเรื่องของเทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่ง กล่าวว่า “กู่เจิน ในห้องลับยังมี
ห้องลับหรือ?”

กู่เจินกล่าวว่า “ห้องลับนี้หากไม่ถือเป็นเงา อย่างนั้นคงต้องมี ‘เงา’
อีกแห่งหนึ่ง เงาของม้าต้องไม่อยู่ข้างรูปของหลิวจู่ซือ หากแต่อยู่ด้าน
ข้างของม้า และอยู่ในห้องลับนี้...” เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย พลันร้อง
ว่ามีแล้ว พลางใช้วิชาแยกศิลา ซึ่งเป็นอิทธิฤทธิ์ของหมวดหมู่มู๋กุเขาแผ่
พุ่งพลังใส่ผนัง ปรากฏผนังศิลาร่วงพรุ เผยเห็นกระจกทองเหลืองอีกบานหนึ่ง
สะท้อนเงาของม้าอย่างเลื่อนราว

ร่องรอยปเลาฬ

การค้นพบครั้งนี้สร้างความลึกลับยิ่งนักแก่ทั้งหมดยิ่ง กู๋เจินผลักสองมือออก แต่ผนังกระจกไม่ขยับเขยื้อน ลู่เจี้ยนจึงวางร่างเหยียดลง เดินถึงหน้าผนังกระจก ผลักดันผนังกระจกเข้าหาด้านใน เผยเห็นรอยร่องสายหนึ่ง

ลู่เจี้ยนมุดเขารอยร่องไป ชั่วครู่ร้องบอกว่าทุกประการปรกติ ทั้งหมดจึงติดตามเข้าไป เขียนปี่จุดชุดไฟขึ้น ทุกประการเป็นไปตามที่กู๋เจินคาดคิดไว้ ภายในยังคงประกอบด้วยหนึ่งคนหนึ่งม้า หนึ่งกระถางสี่เชิงเตียนที่แตกต่างกันคือม้าอยู่ด้านนอก คนอยู่ด้านใน ตรงกันข้ามกับห้องลับหลังแรก กลับกลายเป็นเงาของห้องลับ ภายในห้องลับหลังแรก เครื่องมือจื่อเว่ยอีติดตั้งอยู่ทางตะวันตก ส่วนเครื่องมือจื่อเว่ยอีในห้องลับนี้อยู่บนเชิงเตียนด้านตะวันออก

กู๋เจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย นี่จึงเป็น ‘เงาของม้า’ ที่แท้จริง เพียงแต่ ‘ม้า’ นี้มิใช่ตัวที่อยู่ในศาลเจ้า หากแต่เป็นตัวที่อยู่ในห้องลับหลังแรก”

หวีเจ้าขมวดคิ้วกล่าวว่า “ซื่อฉินจุ่ซื่อท่านนี้เต็มไปด้วยความลึกลับซับซ้อน ช่างไม่รวบรัดสมใจจริง ๆ”

มันกล่าวตำหนิปฐมาจารย์อย่างเปิดเผย เขียนปีนี้จะว่า กูเจิน
ซึ่งกล่าวว่า “พี่หวิยังไม่ทราบ สุสานคนโบราณก็มีจริงและหลอก หลุมฝัง
ศพเบื้องนอกเป็นหลอก หลุมฝังศพด้านในจึงเป็นจริง มีทั้งหนึ่งจริงหนึ่ง
หลอก หนึ่งจริงสองหลอก ถึงกับหนึ่งจริงสามหลอก วิธีการนี้เรียกว่า
หนึ่งจันทร์ฉายส่องสามธารา เมื่อดวงจันทร์ดวงหนึ่งสาดส่องแม่น้ำสามสาย
โยมิโซ่ส่องเห็นเงาสามประการ หากบอกว่าศาลเจ้าอิงอิงเป็นจริง ชื่อฉัน
เขียนเชิงสร้างห้อง ‘เงา’ สองหลัง ไม่ถือว่ามากไป”

ลู่เจียนเดินไปหยิบฉวยเครื่องมือจื่อเว่ยอี่มา เหยาฉิงช่วงชิงไปชมดู
อยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “กูเจิน ของสิ่งนี้ใช้สอยอย่างไร?”

กูเจินชมดูแล้วสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ว่านกยูงคล้าย
กับทราบ”

เหยาฉิงกล่าวว่า “ย่อมไม่อาจสอบถามมัน”

กูเจินกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “อาจบางที่ยังมีคนผู้หนึ่งทราบ”

เหยาฉิงถามว่าผู้ใด กูเจินไม่ตอบคำ กลับกล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า
หากชักช้าต้องเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ยังคงรับลงจากเขาเถอะ”

กล่าวจบปิดห้องลับหลังที่สอง แม้แต่ผงศิลาที่ร่วงลงมาก็เก็บกวาด
ไปสิ้น จากนั้นกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ตอนลงจากเขาอย่าได้แสดงสีหน้า
ยินดี มิให้ถูกดูออก”

หวิเจ้ากล่าวว่า “โซ่ต้องต่อยหน้าตัวเองสักสองหมัด หลังปัสสาวะ
แมวออกมาสองหยดหรือไม่?”

เขียนปี๋ยมพลาংกล่าวว่า “ต้องการปัสสาวะแมวก็นำไปล้วงซื้อเหม็น
หยดใส่สักสองหยด”

หวิเจ้ากล่าวว่า “มิต้องแล้ว หากพี่แมวนั้นใช้วิชารังควานจิต ตาม
ด้วยวิชาล้างสมองใส่เรา คงยำแยะแล้ว” เปลือกนอกมันดำแมว แท้ที่จริง
ดำกระทบผู้คน สร้างความขุ่นเคืองแก่เขียนปี๋จนถลึงตาใส่มัน

ดังนั้นทั้งหมดสร้างเป็นบุญเสียญาติผู้ใหญ่ นอกจากลู่เจียนที่หวังโย

เหยาฉิง และเหยาฉิงซึ่งมีความในใจส่วนตัว แสดงความเศร้าเสียใจออกมาแล้ว ที่หลงเหลือต้องค้นออกมาอย่างยากเย็น คาดว่าวานกุยฉิงพอถือครองเครื่องมือจื่อเว่ยอี เข้าใจว่าช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ การลงจากเขาของทั้งหมดครั้งนี้ จึงไม่เผชิญการขัดขวางแต่อย่างใด รอจนออกจากประตูฟ้าตะวันตก กู๋เจินเหลียวดูรอบข้างไร้ผู้คน พลันดีลึงกาสองตลบยกมือทำสะเอว หัวร่อฮาฮาออกมา

เหยาฉิงอดกล่ำมิได้ว่า “จิ้งจอกโสโครก ท่านเสียสติอันใด?”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเอาชนะเหล่าโถวจื่ออย่างยากเย็นรอบหนึ่ง ไม่ถึงโลดยินดีจนเสียสติได้หรือ?”

กล่าวพลาบหัวร่อดังๆ อีกครา หัวเจ้าก็ปรบมือหัวร่อตาม เชียนปี่อดยิ้มมิได้ ครุ่นคิดขึ้น ‘คนทั้งสองนี้ช่างดีด้านจริงๆ โดยเฉพาะกู๋เจิน บางครั้งเจ้าอุบายความคิด ยังร้ายกาจกว่าวานกุยฉิง บางครากลับคล้ายเด็กน้อยที่ไม่รู้จักโตผู้หนึ่ง’

ยามนั้นเซวียเอ๋อได้ยินเสียงหัวร่อของทั้งสองแต่ไกล จึงบอกต่อพวกพ้อง ทาสแห่งกัลป์ทั้งห้ากับหลันโยวชิงเอ๋อพากันออกจากที่ซ่อน พวกมันความจริงเข้าใจว่าการไปของทั้งหมดครั้งนี้ คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา คิดไม่ถึงว่าสามารถกลับมาโดยปลอดภัย สร้างความปิติยินดีสุดบรรยาย ห้อมล้อมลู่อุ่เจียนไว้ เอาแต่หัวร่อออกมา

หลังความยินดี ทั้งหมดมาถึงที่ลับตา กู๋เจินล้วงเครื่องมือจื่อเว่ยอีออกมา กล่าวว่า “ม่ออี รู้จักสิ่งของนี้หรือไม่?”

ม่ออีเหลือบมองแวบหนึ่ง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่เป็นเครื่องมือจื่อเว่ยอี กู๋แหย (นายแซ่กู๋) ได้จากที่ใด?”

ทั้งหมดเห็นมันรู้จัก สร้างความยินดียิ่ง กู๋เจินกล่าวว่า “ท่านรู้จักจริงๆ”

ม่ออีกล่าวว่า “เราเคยเห็นรูปภาพในบันทึกลับของหมวดหมู่ฟ้า”

กู๋เจินกล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่ซื้อฉินเซียนชิงทั้งเอาไว้ ไม่ทราบมี

ประโยชน์อันใด?”

ม่ออืกล่าว่า “ในหนังสือบอกว่าสามชั่วพบกัน จื่อเว่ยกำหนด”

กู่เจินทวนคำสามชั่วพบกัน จื่อเว่ยบรรจบ ม่ออือธิบายว่า “กู่เหย
โปรดดูลูกกลมทั้งสองนี้ ในลูกกลมติดแม่เหล็กไว้ คล้ายกับเป็นหลอด*
และให้ลองดูผิวของลูกกลมทั้งสองลูก ที่นี้กับที่นี้ล้วนเจาะรูสองรู รูนี้เป็น
ชั่วของลูกกลมทั้งสองลูก ลูกกลมข้างล่างเรียกว่าจื่อจี้ (ชั่วจื่อ) ลูกกลมข้าง
บนเรียกว่าเว่ยจี้ (ชั่วเว่ย) เมื่อถึงตอนกลางคืนดูว่าชั่วทั้งสองนี้ห่างจากเป่ย
จี้ซิง (ดาวชั่วโลกเหนือ) กี่องศา ต่อจากนั้นใช้วิชาคำนวณคิดคำนวณดูจะ
คำนวณออกมาจุดหมายปลายทางอยู่ที่ใด อยู่ไกลเท่าใด?”

กู่เจินทวนคำจุดหมายปลายทาง ม่ออืกล่าว่า “ใช่แล้ว เครื่อง
จื่อเว่ยอันนี้มีลักษณะพิเศษ แต่ละเครื่องจะชี้ไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ตำแหน่ง
ของพวกเราพอขยับ เนื่องจากลูกกลมทั้งสองลูกนี้ติดแม่เหล็กไว้ ชั่วเว่ย
กับชั่วจื่อบนลูกกลมจะเกิดความเปลี่ยนแปลง พวกเราจึงเข้าใกล้สถานที่นั้น
ชั่วจื่อกับชั่วเว่ยจะยิ่งใกล้กับดาวเป่ยจี้ซิง (ดาวชั่วโลกเหนือ) บนท้องฟ้า
สุดท้ายทั้งสามชั่วจะเรียงเป็นเส้นเดียวกัน ถือว่าบรรลุถึงจุดหมายปลายทาง
แล้ว นี่ตรงกับคำกล่าวที่ว่า ‘สามชั่วพบกัน จื่อเว่ยกำหนด’ นั่นเอง”

กู่เจินกล่าว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านหมายความว่าพวกเราพอ
ขยับ แรงแม่เหล็กจะชักนำให้เครื่องจื่อเว่ยชี้ขยับเช่นกัน จนกระทั่งทั้งสาม
ชั่วเรียงเป็นเส้นเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้ เครื่องจื่อเว่ยก็คล้ายแผนที่ที่มีชีวิต
ฉบับหนึ่ง”

ม่ออืสนับสนุนว่าเป็นแผนที่ที่มีชีวิตจริง ๆ

กู่เจินยิ้มออกมากล่าว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ เครื่องจื่อเว่ยชี้จุดนั้นจะ
ชักนำว่านกยูงจะไปยังอีกสถานที่หนึ่ง อาจเป็นทะเลเหนือ หรือเป็นแดน
ร้างทางใต้ ไม่แน่ว่ารอจนพวกเรากลับมา เหล่าโถวจื่อยังรออยู่ที่สุด
ขอบฟ้า”

หวีเจ้าปรบมือหัวร่อต้งๆ ออกมา กูเจินถามอีกว่า “ม่ออีท่านรู้วิธีคำนวณเครื่องจื่อเว่ยอี่นี้หรือไม่?”

ม่ออียิ้มพลาংกล่าวว่า “กู๋เหยย สมองของเรานี้แม้ไม่ใหญ่โต แต่ขอเพียงอ่านผ่านตาจะจำได้หมดสิ้น ขอกู๋เหยยโปรดไว้วางใจเรา มอบเครื่องจื่อเว่ยอี่ให้เราควบคุมบังคับ”

กูเจินส่งมอบเครื่องจื่อเว่ยอี่ให้ ม่ออีรับมอบหน้าที่สำคัญ บังเกิดความยินดี ปลีกตัวไปคำนวณดู ผลปรากฏว่าจุดหมายปลายทางอยู่ทางตะวันตก กูเจินถามว่าอยู่ไกลเท่าใด ม่ออีกล่าวว่า “นี่ยังไม่มีค่าคงที่ สรุปลงแล้วอยู่ห่างไกลยิ่ง อย่างน้อยนับหมื่นลี้”

ทั้งหมดรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กูเจินร้องว่า “ความจริงยังคิดพักผ่อนสักคืน เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่อาจหยุดยั้งแม้สักนาทีเดียว” กล่าวพลาংสาวเท้าออกเดินทาง ทั้งหมดความจริงบังเกิดความท้อแท้ พอเห็นเช่นนั้น พวกกันสาวเท้าตามไปทางตะวันตก

การเดินทางหวาดเสียวอันตราย ทั้งหมดข้ามเทือกเขาอย่างยากเย็น พอผ่านภูเขาคุนหลุนซาน ที่เบื้องหน้าเป็นทะเลทรายเคอปี* อันเว้งว่างตลอดรายทางลมหนาวราวמידกรีด น้ำสักระยดก็ไม่มี พบเห็นซากโครงกระดูกของคนและม้า เป็นที่อกสั่นขวัญแขวน

ทั้งหมดเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน เหน็ดเหนื่อยสาวยตัวแทบขาด แต่กูเจินคล้ายมีกำลังวังชาไม่หมดสิ้น ทางหนึ่งเดินทาง ทางหนึ่งปลุกปลอบกำลังใจทั้งหมด ทั้งยังบอกเล่าเรื่องชวนหัว มีทั้งสุภาพทั้งหยาบคาย ทั้งหมดฟังไปฟังไป กลับเดินทางเป็นระยะทางหลายร้อยลี้โดยไม่รู้ตัว เหยาฉิงเห็นกูเจินทำตัวโดดเด่น แม้มยามบาดเจ็บบอบช้ำ ยังอดโต้แย้งมิได้ ทั้งสองจึงทะเลาะทุ่มเถียงกัน กูเจินมีฝีปากเป็นเลิศ เหยาฉิงแพ้มากกว่า ชนะ นางไม่ยินยอมพร้อมใจ แม้มยามหลับฝันยังนึกว่าจะเอาชนะกูเจินอย่างไร

* ทะเลทรายโกบี

ลู่อื่นฉวยโอกาสที่เหยาฉิงหลับไหล ขอร้องกู่เจินอย่าได้ประการม
กับนางอีก กู่เจินไม่ทันตอบคำ เขียนปี่จึงกล่าวว่า “ทู่เม่เถียงกันก็ดี ฉิง
ยาโถวชอบเอาชนะคะคาน หากปราศจากคู่มือ เกิดความหงอยเหงาซึมเซา
ร่างกายจะทรุดหนักลง นางเมื่อเค้นสมองแข่งขันกับกู่เจิน กลับกระตุ้น
พลังซ่อนเร้นภายในกายของนางขึ้น ดាំทอไปมาเช่นนี้ ยังได้ผลกว่ายา
เม็ดยอ دمังกรอีก”

เขียนปี่แตกฉานวิชาแพทย์ เมื่อกล่าวเช่นนั้น ลู่อื่นก็ไม่สะดวกับ
การกล่าวอันใดอีก

วันนี้ชูเวินเซียงสุดได้กลิ่นของน้ำ พอสืบเสาะไป ก็พบแหล่งน้ำใน
ทะเลทรายแถบหนึ่ง ทั้งหมดตวงน้ำจนเต็มปรี ทั้งจัดซื้ออูฐและม้าจาก
คนเลี้ยงสัตว์หลายสิบตัว ตกลงว่าจะพักผ่อนที่แหล่งน้ำสักครึ่งวัน แล้วค่อย
เดินทางต่อ คำคั้นนั้นทั้งหมดก่อกองไฟ เซวียเอ๋อเป่าเครื่องดนตรีอูลีวาลา
ชิงเอ๋อก็เป่าขลุ่ยยาวเนื้อหยกแดงคลอรับ ส่วนฉินจื่อเว่ยปิ้งอย่างแพะทั้ง
ตัวจนเหลืองกรอบ ชวนให้น้ำลายสอ

ทั้งหมดรอนแรมที่ทะเลทรายเคอปีหลายวันอย่างลำบากยากเย็น
ค่อยพบเห็นแหล่งน้ำ หญ้าเขียวช่อ่ม ผู้คนและสัตว์เลี้ยงล้วนกระตือรือร้น
ยินดี แม้แต่เหยาฉิงยังจิบเหล้านมแพะคำหนึ่ง นางร่างกายอ่อนแอ
เหล่าพอไหลผ่านลำคอ สองข้างแก้มก็แดงช้ำขึ้นมา

มีแต่หัวเจ้าดำหนิว่าเหล้านมแพะจืดชืดเกินไป ทางหนึ่งดื่ม ทางหนึ่ง
ดាំทอว่า “นี่นับเป็นเหล้าหรือ มารดามันเถอะ ยิ่งสู่น้ำปัสสาวะไม่ได้
บิดาดื่มทั้งปียังไม่เมามาย”

มันด้าคำหนึ่งดื่มขามหนึ่ง พอด้าจบก็ดื่มสุราจนหมดไห ยังไม่สม
อยาก หันไปแย้งชิงสุราของกู่เจิน กู่เจินไม่ยินยอม กล่าวว่า “ท่านพี่ ของ
อื่นยกให้ได้ มีแต่ของนี้ยกให้ไม่ได้ หากยกให้แก่ท่าน พยาธิสุรา
อาละวาดขึ้นมา ข้าพเจ้าจะสะกดได้อย่างไร?”

เขียนปี่ชมดูทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน พานเบือนหน้าหนี สอบถามถึง

เหตุการณ์ที่ถูกว่านกุยฉิงจับตัวไปจากเทพบุตรลม เทพบุตรลมขณะจะบอกเล่า หนึ่งหนึ่งพลันกล่าวว่า “ศิษย์พี่จ้าว ข้าพเจ้ามีคำพูดคิดบอกต่อท่าน” พलगมุตลุกขึ้น เดินไปยังที่ห่างไกล

เทพบุตรลมลั้งเลเล็กน้อย จึงขอตัวต่อเขียนปี ติดตามหนึ่งหนึ่งไป ทั้งสองมาถึงที่ลับตาผู้คน หนึ่งหนึ่งค่อยกล่าวว่า “ศิษย์พี่จ้าว เรื่องที่ท่านพ่อเสียชีวิต ขอให้ท่านรู้เรารู้ อย่าได้บอกต่อบุคคลที่สาม”

เทพบุตรลมถามว่าเพราะเหตุใด หนึ่งหนึ่งยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ท่านพ่อยามมีชีวิตก่อกรรมทำเข็ญ ผู้คนในที่นี้กว่าครึ่งเป็นศัตรูกับท่านผู้เฒ่า แม้มิใช่ศัตรูคู่แค้น ในใจก็นิยมนินทาท่านผู้เฒ่า หากทราบข่าวการตายของท่านผู้เฒ่า ถึงแม้ไม่บอกจากปาก ในใจคงนินยินดี ศิษย์พี่จ้าว ท่านก็ทราบว่าท่านพ่อตายเพราะข้าพเจ้า ไม่ว่าท่านผู้เฒ่ายามมีชีวิตกระทำความผิดอันใด ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านผู้เฒ่าตายแล้วยังถูกผู้คนพยายามดูแคลน”

เทพบุตรลมความจริงคิดบอกว่าต่อให้สามารถปิดบังไปชั่วขณะ หรือยังจะปิดบังไปชั่วชีวิต แต่พอเห็นสีหน้าอันเศร้าสร้อยของนาง ต้องกลักริ้นคำพูดไว้ กล่าวว่า “ตกลง เราจะถือว่าเรื่องที่หุบเขารวงข้าวหยกไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน หากผู้อื่นถามถึง เราจะบอกว่าถูกว่านกุยฉิงจับตัวบนยอดเขาของประตูป่าตะวันตก”

หนึ่งหนึ่งกล่าวขอบคุณมัน ไม่ทันขาดคำ น้ำตาก็ไหลหลั่งลงมา เทพบุตรลมล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวจากในแขนเสื้อยื่นส่งให้ หนึ่งหนึ่งซับน้ำตาแล้วส่งคืนให้ กล่าวว่า “ศิษย์พี่จ้าว ท่านรับบาดเจ็บสองครั้งครา อาการบาดเจ็บดีขึ้นหรือไม่?”

เทพบุตรลมงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว “หลังจากรับประทานตัวยาของเขียนปี บวกกับพลังการฝึกปรือของเรา อาการบาดเจ็บเพียงนี้ยังสะกดไว้ได้”

หนึ่งหนึ่งผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านพ่อเคยถ่ายทอดวิธีการรักษาบาดเจ็บแก่ข้าพเจ้า ล้วนใช้ได้ผล ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว ข้าพเจ้ารักษาบาดเจ็บให้กับท่านดีหรือไม่?”

เทพบุตรลมตอบรับด้วยความยินดี จากนั้นกล่าวว่า "ศิษย์น้อง หากมีความในใจใด ไม่สะดวกกับการบอกต่อผู้อื่น ขอให้บอกต่อเรา เราไม่ถนัดในการพูดจา แต่ยังสามารถรับฟังจากผู้คน"

หนึ่งหนึ่งอดยิ้มมิได้ ทั้งสองล้วนเป็นบุคคลที่เปลี่ยนเหงามีชาติกำเนิดคล้ายคลึงกัน ดังนั้นสนทนาอย่างถูกคอ

เมื่อกลับถึงที่พัก ฉินจื่อเว่ยปรุงอาหารที่ปรุงจากแพะทั้งตัวแล้วเสร็จ ประกอบด้วยแพะย่าง ตับแพะทอด สมอองแพะต้ม ผัดเครื่องในแพะ หมั่นโถวสอดไส้เนื้อแพะ ทั้งหมดแย่งกันรับประทาน นอกจากเขียนปี่แล้ว กลับไม่มีผู้ใดสังเกตสนใจร่องรอยของทั้งสอง

วันรุ่งขึ้นดาวฉีหมิงซิง* พอลอยขึ้น ทั้งหมดก็ออกเดินทางต่อ จนถึงส่วนลึกของทะเลทราย ปรางค์โจรทะเลทรายซุกซม แต่คนเหล่านี้พอรวมตัวกัน ชุมกำลังไม่ต่างกับกองทัพกองหนึ่ง ไม่ว่าโจรผู้ร้ายมากน้อยเท่าใด พอเผชิญพบพวกมันล้วนเคราะห์ร้าย

กู่เจินเฉียบขาดยิ่ง พอพบกับโจรผู้ร้าย มิเพียงฆ่าคน ทั้งยังปล้นชิงทรัพย์ พอจับตัวหัวหน้าโจร จะบีบบังคับให้สมุนโจรมอบทรัพย์สินเงินทองออกมา ไม่เช่นนั้นหัวหน้าโจรยากรักษาชีวิตไว้ได้ ยามปรกติมันยิ้มแย้มแจ่มใส ยามจัดการกับโจรผู้ร้ายกลับดุร้ายอำมหิตนัก

มืออยู่ครั้งหนึ่ง หวีเจ้าอดกล่าวมิได้ว่า "น้องแซ่กู่ ท่านนับว่ามีโฉมหน้าสองหน้า หน้าหนึ่งเป็นทารกวิเศษที่รับใช้พระโพธิสัตว์กวอนอิม หน้าหนึ่งกลับเป็นภูตร้ายในตำนานพญายม"

กู่เจินยิ้มพลาংกล่าวว่า "พี่หวียังไม่ทราบ นี่เป็นข้าพเจ้ารำเรียนจากตำราพิชัยสงครามซุนวู ซึ่งมีความตอนหนึ่งว่า 'ยุทธการไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัว เฉกเช่นน้ำที่ไม่มีรูปลักษณะอันแน่นอน' หากเป็นคนดีถือจริยะ ข้าพเจ้าก็ตกเหตุผลกับมัน แม้นเป็นคนเลวนิยมใช้กำลัง ข้าพเจ้าก็ใช้กำลัง

เข้าหาญหัก หากว่าคนชั่วช้าดำเนินแผนอุบาย ข้าพเจ้าก็คิดอ่านวางแผน
อุบายด้วย หากให้ปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี ข้าพเจ้าทำไม่ได้เด็ดขาด”

หวีเจ้าได้แต่ฝืนยิ้ม เหยาฉิงกลับกล่าวว่า “ยุทธการอันใดสายน้ำไหน
สมควรบอกว่าพบผู้คนเป็นผู้คน พบญาติเป็นผีसांग พบพานแต่ประพฤติ
เป็นเต่า”

กู๋เจินยิ้มพลาংกล่าวว่า “ไม่อาจกล่าวคำเต่าวุ่นวาย เหนือเต่ายังมี
ผีใหญ่เต่า”

เหยาฉิงงงงันวูบหนึ่ง ทวนคำ “ผีใหญ่เต่า” จากนั้นค่อยได้คิด ต่ำทอ
ว่า “จิ้งจอกโสโครก หากกลัากล่าวเหลวไหลอีก จะเคาะฟันดิ่งลิ้นของ
ท่านออกมา” พลาংชำเลื่องมองลู่เจียน เห็นมันไม่มีปฏิกิริยาใด ค่อย
คลายใจลง

พอผ่านทะเลทราย ไม่นานก็เข้าสู่เมืองใหญ่เฟิงตู กู๋เจินนำทรัพย์สิน
เงินทองที่ปล้นชิงจากโจรผู้ร้ายไปจัดซื้อม้าและสำหรับผ่านด่าน หลันโยว
กับชิงเอ๋อเติบโตที่แดนตะวันตก ทั้งติดสอยห้อยตามไอ้อีชีอูมานาน มิเพียง
แตกฉานภาษาแวนแคว้นต่างๆ ทั้งยังมีสายสัมพันธ์กับพ่อค้าวาณิช ดังนั้น
กลายเป็นแขนซ้ายขวาของกู๋เจิน ทั้งเป็นล่ามแปล และเป็นมัคคุเทศก์
เนื่องเพราะได้รับความช่วยเหลือจากพวกนาง กู๋เจินสามารถจัดซื้อม้าด้าสือ*
ชั้นดีสามสิบตัว สำหรับขับขี่และผลัดเปลี่ยนม้า ต่อจากนั้นใช้เงินเบิกทาง
ค่อยพบว่าอีกาทั่วโลกล้วนเป็นสีดำ ขุนนางข้าราชการที่นี้รับสินบนไม่น้อย
กว่าราชวงศ์หมิง ภายใต้การโปรยหว่านของกู๋เจิน ล้วนผ่านได้อย่าง
ปลอดภัยไป

เดินทางสิบกว่าวัน ทั้งหมดลงแสร้งม้า กำแพงเมืองอันตระหง่าน
เจ้าของกรุงอีชีอดานบูเอ๋อ** ถูกทอดทิ้งไว้ด้านหลัง ตอนนั้นแผ่นดินใหญ่ของ
โอวหลอปา*** มีแคว้นใหญ่น้อยมากมาย ทำสงครามอยู่ชั่วนาตาปี ผืนแผ่นดิน

* อหรับ

** กรุงอิสตันบูล

*** ยุโรป

ดินล้วนชโลมด้วยโลหิต ชาวบ้านอดอยากยากไร้ โจรผู้ร้ายชุกชุมเที่ยวปล้นสะดมชิงทรัพย์ ยังมีอัสวินชุดหมวกเกราะรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน มีทั้งนักรบของแวนแคว้น และเป็นทหารรับจ้าง

กู่เจินและพวกผ่านประเทศต่างๆ บางครั้งมีปัญหายุ่งยากอยู่บ้าง กู่เจินมือหนึ่งใช้เงิน มือหนึ่งใช้กำลัง ในสายตาของผู้คนท้องถิ่น ผู้คนชวบนี้นิยมด้วยอิทธิฤทธิ์ มีเวทมนตร์คาถา ไม่ว่าใช้หอกง้าวอาวุธหนัก ล้วนไม่อาจต่อกรด้วย พอเกิดการต่อสู้กัน แม้ไม่บาดเจ็บล้มตาย ก็แตกตื่นจนหนีหัวซุกหัวซุน

แต่ว่าลู่เจี้ยนนับวันแต่เพิ่มความวิตกทุกข์ร้อน อาการของเหยาฉิงยิ่งมายิ่งทรุดหนักลง ตอนแรกยังมีเรี่ยวแรงปะทะคารมกับกู่เจิน ต่อมากระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาทะยังไม่มี ตลอดทั้งวันสลบไสล บางครั้งฟื้นตื่นมาก็สติเลอะเลือน โสมที่ลู่เจี้ยนพกติดตัวเหลือไม่มากนัก เหยาฉิงที่ประคองชีวิตอยู่ได้ ล้วนพึ่งพาลมปราณวชิรทรงพลังเท่านั้น

วันนี้ทั้งหมดเดินทางหนึ่งวันหนึ่งคืน พลันได้ยินที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงน้ำไหลริน เซวียเอ๋อเงี้ยวหูฟังแล้วกล่าว “ถึงทะเลใหญ่แล้ว”

ทั้งหมดเร่งม้ารุดไป เห็นทะเลสีครามสุดสายตา ลูกคลื่นทยอยไล่เป็นหมื่นลี้ กู่เจินกล่าวว่า “นี่เป็นทะเลอันใด เกรงว่าในตำราชินไห่จิง* ยังไม่ได้เอ่ยถึง”

หลันโยวกล่าวว่า “นี่เป็นช่องแคบแห่งหนึ่ง สถานที่ซึ่งพวกเราเย็นอยู่เคยเป็นของน๋อม่านตี้** อีกฟากหนึ่งของช่องแคบจะเป็นอิงเก้อหลัน*** แล้ว”

เซียนปี้ผงกศีระะกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นเว่ยเหลียนอ๋อง**** เคลื่อนพลจากที่นี่ พิฆิตอิงจีลี้***** โดยราบคาบ”

* แปลตรงตัวว่าตำรับกฎหมายหนานที เป็นชื่อตำราโบราณ ค่ะเนว่าเขียนก่อนราชวงศ์ฉิน

** นอร์มั่งตี้

*** อังกฤษ

**** พระเจ้าวิลเลียม ซึ่งมีชัยในการรบที่เฮลลิงส์ และปราบดาภิเษกขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอังกฤษ

***** หมายถึงอังกฤษเช่นกัน

หลันโยวกับชิงเอ๋อมองดูเซียนปี้ กล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า “คุณหนูเซียนปี้ ก็ทราบตำนานนี้เช่นกัน?”

เซียนปี้ยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ ลู่เจี้ยนกล่าวเสริมว่า “บ้านเดิมของเซียนปี้เจี่ยแจคืออิงจีลี้”

หลันโยวกล่าวว่า “เสียการระแล้ว มิน่าเล่าข้าพเจ้าเห็นว่าคุณหนูเซียนปี้ไม่คล้ายเป็นชาวซือวี่ (ดินแดนตะวันตก) ธรรมดา คิดไม่ถึงว่าจะมาจากแดนไกลถึงเพียงนี้ เราสองพี่น้องติดตามจู่เหยิน (นาย) ประกอบการค้า เพียงไปถึงฝ่าหลันเคอ* ไม่เคยไปถึงประเทศที่กั้นด้วยทะเลมาก่อน”

เซียนปี้กล่าวว่า “เราก็ไม่เคยไป เพียงได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น”

กู่เจินขมวดคิ้ว เหลียวดูม่ออี เห็นมันมองดูเครื่องจื่อเว่ยอี ทั้งอนั้วนับคำนวณอยู่ครู่หนึ่ง พลันร้องว่า “พวกเราต้องข้ามทะเลไป”

ทั้งหมดหัวใจตกวูบลง วันเวลาที่ผ่านมาทุกคนเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ต่อให้มีกำลังภายในกล้าแข็ง แต่ก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า แต่ดูท่าที่หนทางข้างหน้ายังยาวไกลไม่สิ้นสุด อย่าว่าแต่ในทะเลต่างกับบนบกถึงแม้บนบกมีภูเขาสูง ทะเลทราย โจรผู้ร้ายชุกชุม แต่ยังไม่อาจทำอะไร เหล่ายอดฝีมือ หากทว่ากลางทะเลเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง แม่นเกิดลมพายุ ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่อาจใช้การได้ บางครั้งดินฟ้าอากาศไม่เป็นใจ เกิดลมพัดหวน การเดินเรือจะลดความเร็วลง เหยาฉิงอาการทรุดหนักถึงเพียงนี้ ต่อให้ไม่เผชิญกับลมพายุคลื่นยักษ์ เวลาพอนานเข้า นางก็ต้องตายทั้งเป็น

ความคิดเหล่านี้แม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ก็แสดงออกทางสีหน้า ลู่เจี้ยนเห็นถนัดชัดตา บังเกิดความท้ออาลัย เห็นกู่เจินเงียบงันชั่วขณะ พลันกระโดดลงจากหลังม้า เดินถึงชายทะเล ยื่นนิ้วชี้จุ่มลงในน้ำทะเล ส่งเข้าปากแล้วดูดเข้า คล้ายกำลังลิ้มชิมรสชาติ

หวีเจ้ากระโดดลงจากหลังม้า ถามว่า “น้องแซ่กู่ ทะเลนี้เป็นสุราหรือ?”

กู๋เจินสันตึระะ หวีเจ้ากล่าวว่า “เมื่อมิใช่สุราท่านลืมนองทำอะไร?”

กู๋เจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดชิมดูว่าน้ำของที่นี่กับน้ำของตงไห่ (ทะเลตะวันออก) ฝ่ายใดมีรสเค็มกว่า?”

หวีเจ้าถามว่าผลเป็นอย่างไร กู๋เจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่นี่คล้ายเค็มกว่า”

เขียนปีรับฟังจนหมดคิ้ว กล่าวว่า “กู๋เจิน ในเวลาเช่นนี้ท่านยังมีกะใจล้อเล่นอีก?”

วันเวลาที่ผ่านมา ทั้งหมดยึดถือกู๋เจินเป็นผู้นำ ไม่ว่าเรื่องใหญ่ย่อยใด ล้วนมอบให้มันจัดการ กู๋เจินก็ไม่สร้างความผิดหวังให้ ยามนี้สมควรข้ามทะเลหรือไม่ ก็ต้องให้มันตัดสินใจ

กู๋เจินกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ทั้งหมดคิดเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่สนใจ แต่ในสายตาของเรากู๋เจิน ไม่มีคำว่าสิ้นหวัง แม้แต่ตอนอยู่ในคุกเก่าเรือนลับ ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน รับประทานแต่ข้าวบูด ข้าพเจ้ายังไม่หมดหวัง คนถือกำเนิดเกิดมา อย่างมากเพียงแค่ว่าตาย มาตราว่าไม่จารึกชื่อในประวัติศาสตร์ ก็ต้องให้ฟ้าดินนี้จดจำเรากู๋เจินไว้” พลางจับจ้องมองลู่เจียนอย่างลึกซึ้ง พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ร้องถามว่า “ผู้ใดตามข้าพเจ้าไปหาเรือโดยสาร?”

ชิงเอ๋อขันอาสา เซวียเอ๋อก็ขอติดตามไป ทั้งสามจากไปไม่ถึงสองชั่วยาม ก็กลับมาพร้อมกับเรือใบสองเสาลำหนึ่ง ตัวเรือแคบเล็ก เพียงรองรับผู้คน ไม่อาจบรรจุทุกม้า ทั้งหมดได้แต่ละทิ้งม้าไป ม้าเหล่านี้ติดตามมาจากเปอร์เซียถึงที่นี่ ระหว่างคนขี่กับม้าพาหนะบังเกิดความผูกพัน เมื่อถึงเวลาแยกจาก อดอาลัยอาวรณ์มิได้ เหล่าสตรีมองดูเงาของม้าที่เคลื่อนห่างออกไป ล้วนแต่ขอบตาแดงก่ำ

ลูกเรือบนเรือส่วนใหญ่เป็นชาวฝ่าหลันเคอ* เห็นผู้โดยสารเหล่านี้มีสารรูปประหลาดพิกล สร้างความสงสัยอยากรู้ พวกมันชะโงกศีรษะมาชม

* ชาวฝรั่งเศส

ดู ทั้งหมดเหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด พอสบโอกาสจึงนั่งโคจรพลัง เพื่อฟื้นฟูเรี่ยวแรง

กู่เจินชักชวนหลันโยวไปสอบถามสถานการณ์ที่ฝั่งตรงข้ามกับ ช่องแคบ หลันโยวทำหน้าที่เป็นล่ามแปล เจ้าของเรือเป็นชายชราอายุ ห้าสิบเศษ พอพบเห็นหญิงสาวสะคราญโฉม จึงบอกเล่าจนน้ำลายกระเซ็น ชานว่า “ท่านถามถึงฝั่งนั้นหรือ เมื่อไม่นานมานี้หม่าลีเกา* สิ้นพระชนม์ ทั้งภารกิจให้แก่อีลีซาไป** ผู้เยาว์วัย อีลีซาไปเป็นสาวกนิกายใหม่ มิใช่ สาวกนิกายเทียนจู่เจี้ยว*** พระเจ้าฝ่ากว่อ**** กับเฟยลี่ผู่***** ซึ่งอยู่ทาง ใต้ไม่พอใจ สาวกนิกายที่ล่อหล่า***** ก็ไม่พอใจ ทั้งหมดนิยมหม่าลีแห่ง ชูเก่อหลัน***** ไม่ชมชอบอีลีซาไปน้อย เรือรบของซีปันหย่า***** คล้าย ผูกอันตราย เพ่นพ่านอยู่ตามชายฝั่งทะเล ในเดือนนี้เราเห็นเป็นลำที่เจ็ด แล้ว คาดว่าต้องเกิดความวุ่นวายขึ้น อีลีซาไปน้อยต้องลงจากบัลลังก์ หม่าลีแห่งชูเก่อหลันต้องก้าวขึ้นแทนที่พระนาง”

กู่เจินรับฟังจนมีงงสงสัย พอสอบถามโดยละเอียด ค่อยทราบวา ผืนแผ่นดินฝั่งตรงข้ามไม่ได้มีเพียงแคว้นเดียว หากแต่ประกอบด้วย ประเทศอิงเก่อหลันกับชูเก่อหลัน แต่ละประเทศล้วนมีพระราชินีองค์หนึ่ง พระราชินีแห่งชูเก่อหลันเป็นสาวกเทียนจู่เจี้ยว ส่วนพระราชินีแห่งอิงเก่อ หลันเป็นสาวกนิกายใหม่***** ขณะที่พระเจ้าฝ่ากว่อกับพระเจ้าแห่งซี ปันหย่าล้วนเป็นสาวกนิกายเทียนจู่เจี้ยว นิกายทั้งสองแม้บูชาในพระเจ้า แตกฏระเบียบ และพิธีรีตองผิดแผกแตกต่างกัน ยามนี้สาวกนิกายใหม่

* พระราชินีแมรี ทิวคอร

** สมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธที่ 1 แห่งอังกฤษ

*** นิกายโรมันคาทอลิก

**** ประเทศฝรั่งเศส

***** พระเจ้าฟิลิปที่ 2 แห่งสเปน

***** กรุงโรม

***** พระราชินีแมรีสจิวตแห่งสกอตแลนด์

***** สเปน

***** นิกายโปรเตสแตนต์

ก้าวขึ้นเป็นพระราชินี เหล่าผู้ครองแคว้นโดยรอบย่อมไม่พอใจ คิด
รังควานอิจฉาไป

เจ้าของเรือลำนี้รอบรู้อย่างจำกัด กู๋เจินไม่อาจซักถามรายละเอียด
อันใด ดีที่ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่ฝังตรงข้ามโดยคร่าวๆ ดังนั้น
เชิญให้มันไปพักผ่อน ทั้งบอกให้หลันโยวกลับห้องห้องเรือ ตนเองเดินถึง
ริมกราบเรือ ทอดตามองรอบข้าง เห็นเบื้องหน้าเป็นน้ำทะเลเว้งว่างไร้
ขอบเขต ฝั่งทะเลด้านหลังปรากฏหน้าผาสูงตระหง่าน บดบังแสงอาทิตย์
เอาไว้ ชายหาดดำทะมึนเย็นยะเยือก ราวกับเป็นเงาปีศาจ น้ำทะเลก็มีด
ทึบจากสีครามเป็นสีเทา สุดท้ายดำสนิท กู๋เจินยืนแน่นิ่งราวรูปปั้น
จวบจนเรือใบแล่นถึงฝั่งตรงข้าม

หลังจากพักผ่อนหนึ่งวัน ทั้งหมดฟื้นฟูเรี่ยวแรงไม่น้อย การเดินทางบนบก
ค่อยมีชีวิตชีวาขึ้น ม่ออี้ตรวจสอบเครื่องจื่อเว่ยอี้ คาดคะเนว่าจุดหมาย
ปลายทางอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแผ่นดินผืนนี้ หากเดินทางรวดเร็ว
ภายในสามวันจะบรรลุถึง

วันรุ่งขึ้น ทั้งหมดพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง เหยาฉิงพอดีฟื้น
ตื่นมา คาดว่าลดความกระแทกกระเทือนจากการขับขี่ม้า การฟื้นคืนสติ
ครั้งนี้ค่อยสดชื่นขึ้นบ้าง สอบถามลู่เจี้ยนว่ามาถึงที่ใดแล้ว ลู่เจี้ยนตอบว่า
“ที่นี่เป็นอิงจีลี้”

เหยาฉิงกล่าวด้วยความยินดีว่า “อิงจีลี้ มิใช่บ้านเกิดของซือฟู่ (ท่าน
อาจารย์) หรือ? รีบพาข้าพเจ้าออกไปชมดู”

ลู่เจี้ยนกล่าวอย่างลั้งเลว่า “อาฉิง ที่เบื่องบนลมแรง ยังคงอยู่ในห้อง
อบอุ่นกว่า”

เหยาฉิงขอบตาแดงระเรื่อ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่าน
ต้องการให้ข้าพเจ้าอดอดใจตายจึงยอมเลิกหรือไม่?”

ลู่เจี้ยนอับจนปัญญา ได้แต่ใช้เสื้อคลุมขนนกห่อหุ้มคลุมร่างกาย

ออกจากโรงเตี๊ยมเดินไปตามทางน้อยคดเคี้ยว เดินพลางชมดูพลาง เหยาฉิง บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ฮัมเพลงเบาๆ ยื่นมือปลิดใบไม้ข้างทาง ปาดเช็ดน้ำค้างแข็งบนใบไม้ ชมดูอย่างจดจ่อ

ห้องฟ้าของต่างแดนสดใส นายแสงสีฟ้าครามอ่อนๆ ข้างทางเป็น ดงต้นยางพารา ที่ริมดงถูกสีสนั้ฤดูใบไม้ร่วงย้อมเป็นสีม่วง ในดงไม้ปรากฏ นกกาโบยบินออกมา วนเวียนอยู่เหนือศีรษะทั้งสอง แล้วบินหายไป ในดง ไม้ บนพื้นงอกงวยด้วยใบดอกไม้ไม้ทราบนาม บ้างเหี่ยวเฉาโรยรา บ้าง ยังสดใหม่ เหยาฉิงพอจำแนกออกได้บ้างชี้ชวนให้ชมดู กล่าวว่า “ลู่เจี้ยน ท่านดู นั่นเป็นเชียนเยี่ยจื่อ นั่นเป็นจินเชียวฮั่ว...”

เพิ่งระบุได้สองชื่อ รู้สึกวิงเวียนศีรษะ ต้องหลับตาลง น้ำตาไหลซึม จากหางตา ลู่เจี้ยนรู้สึกตัว รีบกล่าวว่า “อาฉิง ท่านเหนื่อยแล้ว?”

เหยาฉิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เหนื่อย ทางด้านนั้นมีเนินเขาแห่งหนึ่ง พวกเราไปยังที่นั่นดีหรือไม่?”

ที่แล้วมานางเอาแต่ใจตัวเอง น้อยครั้งจะใช้น้ำเสียงอ่อนหวานหาหรือ กล่าวกับลู่เจี้ยน ลู่เจี้ยนพอฟัง มิเพียงปราศจากความยินดี กลับบังเกิด ความเศร้าโศกอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อปีนป่ายขึ้นเนินเขา ที่เชิงเขาห่างไปไม่กี่ไกล เป็นเส้นทางสีขาว นวลสายหนึ่ง เมื่อมองลอดผ่านต้นยางพารา ดันหวี* ดันเขิน** ที่แน่นขนัด ไป เห็นบนสันเขาที่ห่างไปเป็นป้อมปราสาทโบราณที่สูงตระหง่านหลังหนึ่ง

เหยาฉิงซบกับหัวไหล่ลู่เจี้ยน ลูบคลำใบไม้ร่วงใบหนึ่ง กล่าวว่า “ลู่เจี้ยน ท่านทราบหรือไม่หมวดหมู่ดินนครตะวันตกมีสวนอุทยานขนาดใหญ่ เพาะปลูกต้นไม้ใบดอกมากมาย ทั้งของแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) และจาก ต่างแดน พอถึงฤดูใบไม้ผลิ ภายในสวนคล้ายเกิดเพลิงไหม้ แดงสะพรั่ง พราวตา พอเข้าสู่ฤดูร้อน ก็เขียวชอุ่มรุ่มริน น่าดูยิ่งนัก แต่ว่าพวกเรา

* ดันเอลม์

** ดันมะกอก

กล้วยใบไม้ร่วง เมื่อลมซิวเทียนโชยพัด ใบไม้โรยรากลีบดอกร่วงพริ้ว
ทั่วทั้งสวนเป็นสภาพอันแห่งเดียว พวกเรากลับเข้าไป แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น
สุดท้ายกล้วยใบไม้ร่วงยังคงมาถึง...พออย่างเข้าฤดูหนาวค่อยดีขึ้น ฤดูหนาว
มีหิมะตก ต้นไม้ใบดอกสุมคลุมด้วยหิมะ ทั้งแววาวทั้งใสเย็น ลู่เจี้ยน
ท่านว่าหากไม่มีกล้วยใบไม้ร่วง มีแต่ฤดูหนาว ไม่ทราบดีถึงเพียงไหน?"

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า "มีกล้วยใบไม้ร่วงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเจตนาของฟ้า
พวกเราแม้ไม่ต้องการก็ทำไม่ได้"

เหยาฉิงผิงก็กระซิบกล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราไม่ต้องการก็ทำไม่ได้
สุดท้ายกล้วยใบไม้ร่วงต้องมาถึง นั่นช่างเปลี่ยวเหงา"

ลู่เจี้ยนยิ่งฟังยิ่งประหลาดใจ กล่าวว่า "อาฉิง ท่านว่าอะไร ข้าพเจ้า
ไม่เข้าใจ"

เหยาฉิงคิดเผยยิ้ม น้ำตากลับไหลหลังลงมา กล่าวว่า "หน้าโง่ ท่าน
ยังไม่เข้าใจอีก เมื่อถึงกล้วยใบไม้ร่วง ใบไม้จะร่วงโรย กลีบดอกจะเหี่ยวเฉา
เช่นเดียวกับ...ข้าพเจ้าในวันนี้ ดีที่กล้วยใบไม้ร่วงนี้กำลังจะมาถึง ฤดูหนาว
ของข้าพเจ้าก็อยู่ห่างไม่ไกล"

ลู่เจี้ยนบังเกิดความเศร้าโศก น้ำตากลิ่งกลอกไปมา ประรณนา
ใคร่ฟูบร้างรำไห้บนเนินเขาแห่งนี้สักครา มันพลันสุดลมหายใจลึกๆ
สะกดความคิดรำไห้ไว้ ร้องดังๆ ว่า "อาฉิง ท่านต้องไม่ตาย ม่ออื่บบอกว่า
เบาะแสต่อไปอยู่ไม่ไกล ประมาณสามวันก็บรรลุถึง"

เหยาฉิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ท่านรู้จักแต่กล่าววาจาโง่งม เบาะแส
ต่อไปคือร่องรอยปลาวาฬ หลังจากนั้นยังมีส่วนไต่ของค้างกับถ้ำงู เพียง
เพราะตามหาเงาของม้ายกับร่องรอยปลาวาฬ ไม่ทราบเร่งเร้าจนม้ายล้ม
ตายเท่าใด อุฐเหิน้อยตายไปเท่าไหน ยังใช้เวลาว่าหนึ่งเดือน อย่างนั้น
ส่วนไต่ของค้างกับถ้ำงู ต้องเสียเวลาอีกเท่าใด มีแต่สวรรค์จึงทราบได้"

ลู่เจี้ยนร้องเรียกว่า "อาฉิง" น้ำตาไหลหลังลงมา กอดรัดเหยาฉิง
เอาไว้ ส่งเสียงสะอื้นไห้ เหยาฉิงทอดถอนใจกล่าวว่า "หน้าโง่ ท่านมี

กำลังวังชามากมาย กอดรัดเข้าพเจ้าจนเจ็บปวดแล้ว”

ลู่เจี้ยนรีบคลายมือจากนาง กล่าวคำขออภัยติดต่อกัน เหยาฉิงยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่หางตาของมัน กล่าวว่า “หน้าโง่ ท่านไม่มีไต่ต้องขออภัยข้าพเจ้า กลับเป็นข้าพเจ้าต้องขออภัยท่านมากมาย แต่ก็จนปัญญา ข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้เอง คิดแก้ไขก็ทำไม่ได้ เมื่อครู่ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านอย่างยืดยาว เพื่อบอกว่าคนมีชีวิตหนึ่ง ต้นหญ้างอกงามฤดูหนึ่ง คนตายเฉกเช่นใบไม้ร่วงกราย คิดหลบก็หลบหลีกไม่พ้น ข้าพเจ้าแม้ตายไปท่านก็ไม่ต้องเศร้าเสียใจ คนตายเฉกเช่นเกล็ดหิมะฤดูหนาว ถึงแม้ใสเย็นแต่ก็ไม่แปดเปื้อนผงธุลี มิต้องห่วงพะวงอีก”

ลู่เจี้ยนพลันปาดเช็ดน้ำตา ขบگرامกล่าวว่า “อาฉิง ข้าพเจ้าแม่เสียงตายก็ต้องหามังกรซ่อนเร้นจนพบ”

เหยาฉิงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านผู้นี้ไฉนคล้ายวัวดื้อตัวหนึ่ง?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ท่านบอกว่าข้าพเจ้าเป็นวัวดื้อ ข้าพเจ้าก็เป็นวัวดื้อ”

เหยาฉิงขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป พลันเห็นลู่เจี้ยนผุดลุกขึ้น เพ่งมองไปยังที่ไกลตา เหยาฉิงถามว่ามองอะไร ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “เมื่อครู่ไม่ทันสังเกต ในดงไม้สองฟากข้างเส้นทางคล้ายกับมีคน อืมม์ ยังมีม้า”

เหยาฉิงกล่าวว่า “นั่นมีอันไฉนน่าประหลาด อาจบางที่มีคนขี่ม้าเล่นหรือออกล่าสัตว์กัน”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “หากว่าล่าสัตว์ ดงไม้ออกจะเงียบสงบไป หากขี่ม้าเล่น คนและม้าก็มีมากเกินไป”

ขณะกล่าว พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงม้าร้องผู้คนทวาดว่า เสียงล้อรถบดกับพื้น ปรากฏคนและม้าชบวนหนึ่งเคลื่อนออกจากป้อมปราสาทโบราณบนเขา อ้อมผ่านเชิงเขา มุ่งหน้ามาทางถนนสีขาวสายนั้น

เห็นกองหน้าประกอบด้วยม้าดำล้วน ปราศจากขนสีอื่นแทรกแซม อัครวิบนหลังม้าถือหอกสะพายกระบี่ ชูดเกราะสวยงามอย่างทีลู่เจี้ยนกับเหยาฉิงไม่เคยพบมา หลังชบวนอัครวินม้าดำเป็นรถม้าคันหนึ่ง ตัวรถ

เลี่ยมทอง ใช้มาชาวสี่ตัวลากเทียม หลังรถมาเป็นนักกระบี่ถือโล่กับมือธนู
ป้ายโล่สีเงินแวววาว ประชันประกายกับลูกธนูชนนกในซองธนู

เหยาฉิงเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “คนผู้นี้วางก้ามไม่น้อย คงเป็น
เจ้าของป้อมโบราณนั้นกระมัง?”

ลู่เจี้ยนบอกว่าคาดว่าคงใช่ พลันเห็นอัศวินหนุ่มผู้หนึ่งควบม้าออก
จากขบวน จนถึงข้างรถม้า โนมหน้าไปภายในรถบอกกล่าวอันใด กล่าว
พลางยิ้มยิ้มพลาง อัศวินผู้นี้สวมหมวกเกราะสดใส หน้าตาหล่อเหลา
ผมสีทองยาวประบ่าตั้งระลอกคลื่น

เหยาฉิงกล่าวว่า “ลู่เจี้ยน ท่านลองคาดเดาดู คนในรถเป็นบุรุษ
หรือสตรี?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “คนซ่อนตัวอยู่ในรถ ข้าพเจ้าไหนเลยคาดเดา
ออกได้?”

เหยาฉิงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพนันว่าเป็นสตรี”

ลู่เจี้ยนถามว่าเพราะเหตุใด เหยาฉิงกล่าวว่า “แววตาของอัศวินผม
ทองนั้น มีแต่ตอนมองดูหญิงคนรักค่อยฉายแววเช่นนั้น สีหน้าท่าทีที่มัน
กล่าววาจา ก็คล้ายกำลังหยอกเย้านางในดวงใจ”

ลู่เจี้ยนเพ่งมองโดยละเอียด ต้องกล่าวค่อยตาม พลันได้ยินเสียง
ปอง อัศวินม้ารำดาบหนึ่งพลิกร่วงลงมา ปากส่งเสียงแผดร้อง ยกสองมือ
ปิดหน้า ในร่อนนิ้วปรากฏโลหิตไหลรินลงมา

พริบตานั้นเสียงปืนไฟดังระรัวราวคั้วถั่ว อัศวินบนหลังม้าหากมิใช่
ถูกยิงร่วงลงจากหลังม้า ก็เป็นม้าถูกกระสุนยิงไล่ สลัดเจ้าของลงมา ถึง
แม้มีอัศวินอารักขารถม้ามากมาย แต่เสียงปืนดังเร่ร่อน ไม่ทราบยิงจากที่ใด
ต่อให้คนที่มิถูกยิงทำร้าย ก็รังดิ้งบังเหียนวุ่นวาย

หลังเสียงปืนไฟสองชุด ในดงไม้ปรากฏลูกธนูชนนกบินว่อนออกมา
ลูกธนูชนนกแฝงพลังกล้าแข็ง เหล่าอัศวินสวมชุดเกราะ ยังถูกลูกธนูยิง
ทะลุไป หัวหน้าขบวนอัศวินส่งเสียงชู้คำราม ลู่เจี้ยนแม้ฟังไม่เข้าใจ แต่

คาดเดาว่าคงสั่งการต่อผู้ใต้บังคับบัญชา จริ่งตั้งคาดเดา เหล่าอัศวินที่ถือ
โล่พอได้ยินเสียง ก็ฝ่าห่าธนูหนุนเนื่องเข้ามา สร้างกำแพงมนุษย์ล้อม
รอบรถม้า ลูกธนูยิงถูกโล่เหล็ก บังเกิดเสียงดังเร่งร้อน

ลูกธนูชนนกระดมยิงชั่วขณะ ก็ชะงักขาดหายใจ ในดงไม้ขวามือปรากฏ
เงาดำเคลื่อนไหววูบวาบ คนร้ายคลุมหน้าหลายสิบคนวิ่งปราดออกมา
ทุกคนมือซ้ายถือโล่ มือขวาถือกระบี่ ใช้โล่ต้านทานดาบกระบี่ของทหาร
องครักษ์ พลังเงือกกระบี่ฟันใส่เข้ามา รอจนเหล่าอัศวินลงจากหลังม้า
ค่อยจุ่มโจมตีทั้งโล่กระบี่อย่างดุเดือด เพียงแต่ชุดเกราะทั้งสองฝ่ายล้วนหนาหนัก
ชั้นนอกเป็นเกราะแข็ง ชั้นในเป็นเกราะอ่อน ดาบกระบี่ยากแทงทะลุ
เหล่าทหารองครักษ์ถูกฟันแทงล้มลง ก็รีบคลานลุกขึ้น ทั้งสองฝ่ายฆ่า
ฟันกันอย่างดุเดือด

ทหารองครักษ์มีจำนวนมาก ทั้งเป็นนักรบที่ผ่านการคัดเลือกมา
คนร้ายคลุมหน้าต้านทานไม่ได้ สู้พลาถอยร่นพลาถ อัศวินผมทองนั้น
พลันดึงกระบี่ออกมา ยกชูขึ้นฟ้า ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เหล่าทหารองครักษ์
ที่ถือโล่กระจายกำลังออก ภายใต้การนำของอัศวินผมทองนั้น กระบี่เหล็ก
กล้าหลายสิบเล่มกริดวาดเป็นวง ราวกับเดือนเต็มดวง คนร้ายคลุมหน้า
ยกกระบี่ต้านทาน ดาบกระบี่ล้วนหักสะบั้น กระบี่หักพอกวาดผ่าน ศีรษะ
หลายหัวถูกฟันหลุดจากบ่า ที่เบื้องล่างปรากฏโลหิตฉีดพุ่งขึ้นมา

เหยาฉิงชมดูจนหัวใจเต้นแรง ลู่เจี้ยนกลับกล่าวว่า “หลงกลแล้ว”
เหยาฉิงถามว่าผู้ใดหลงกล ลู่เจี้ยนก็กล่าวว่า “เหล่าทหารองครักษ์”
ขณะกล่าว เห็นเหล่าอัศวินเช่นฆ่ามาถึงเบื้องหน้าคนร้ายคลุมหน้า
รังส่ายบังเหียนหันหัวม้า อัศวินผมทองนั้นชี้กระบี่ไป เหล่าอัศวินก็แยกออกเป็น
สองปีก โอบล้อมไปทางซ้ายขวา คิดล้อมปราบคนร้ายคลุมหน้า
ทั้งหมดเอาไว้

เหยาฉิงกล่าวว่า “ใกล้พิชิตศึกแล้ว ไฉนบอกว่าหลงกล?”

ลู่เจี้ยนชี้มือไป บอกให้นางชมดู เหยาฉิงกวาดตามอง เห็นในดงต้น

ยางพาราบนเนินเขาด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏเงาดำหกสายแสดง
ตัวออกมา ทุกคนสวมหมวกเหล็กใส่ชุดเกราะสีดำ ดึงหมวกลงมาปิดหน้าไว้
ม้าคู่ซาก็คลุมเกราะสีดำ ทวนเหล็กหนาหนักในมือขัดถูจนแวววาว

ทันใด ม้าทั้งหกตัวส่งเสียงร้องก้อง นักรบหมวกเกราะดำควบม้าออก
มา ยื่นทวนยาวออก แผ่นโผนใส่รถม้า ยามนี้เหล่าทหารองครักษ์ออก
ไล่ล่าคนร้ายคลุมหน้า เพียงท้ององครักษ์สี่นายอารักขาโดยรอบรถม้า พอ
เห็นเช่นนั้นจึงไล่มาเข้าหา แต่ม้าของศัตรูสะสมกำลังเต็มเปี่ยม แฝงพลัง
น่าตระหนก ม้าของทั้งสองฝ่ายพอเผชิญพบกัน เหล่าทหารองครักษ์
ทั้งคนและม้าพลิกล้มลง นักรบหมวกเกราะดำรุดหน้าด้วยระดับความเร็ว
ไม่เสื่อมคลาย ชั่วพริบตาก็ห่างจากรถม้าไม่กั้วา ยามนั้นทหารองครักษ์
ถูกคนร้ายคลุมหน้าหลอกล่อออกไป ต่อให้ม้าติดปีกก็ไม่ทันรุดกลับมา

เสียงเพี้ยวเมื่อในรถม้าปรากฏลูกธนูชนนกยิงออกมาดอกหนึ่ง กลับ
เล็ดลอดรอร่องบนหมวกเหล็กที่ปิดหน้าของนักรบหมวกเกราะดำที่นำ
หน้าเข้าไปจนกลิ้งตกลงจากหลังม้า นักรบหมวกเกราะดำที่เหลือเห็น
ม่านรถปรากฏประกายแหลมคมวูบขึ้นอีกครั้ง ยิงลูกธนูออกอีกดอกหนึ่ง
ยังคงเล็ดลอดรอร่องบนหมวกเหล็กที่ปิดหน้า ยิงถูกนักรบอีกคนหนึ่ง
นักรบนั้นหงายร่างไปด้านหลัง พลอยรังด้งสายบังเหียน ม้าตัวนั้นยกขา
หน้าขึ้น คนในรถม้ายิงลูกธนูดอกที่สามออก พอดียิงถูกขาหลังของม้า
ม้าพ่วงพีเสียหลักการทรงตัว ล้มครืนลงพร้อมกับนักรบหมวกเกราะดำ
นักรบหมวกเกราะดำที่ตามหลังทั้งสองพอดีควบม้ามาถึง จึงเผชิญสิ่ง
กีดขวาง ขาหน้าสะดุดเสียหลักล้มลง หนึ่งในสองนักรบขัดทวนเหล็กจากมือ
พุ่งเฉียดผ่านประทุนรถม้าไป

เหล่าทหารองครักษ์ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ไม่ทันให้ร้องออกมา นักรบ
หมวกเกราะดำที่หลงเหลือทั้งสองพากันรังด้งบังเหียน ใช้เท้าหนีบท้องม้า
บังคับม้ากระโดดข้ามร่างพวกพ้องไป ปลายแหลมของทวนจึงอยู่ห่าง
จากรถม้าไม่ถึงหนึ่งวา

ทันใดนั้น เเงาร่างจางๆ สายหนึ่งพุ่งปราดจากด้านข้าง ด้วยระดับความเร็วที่แทบไม่ทันเห็นชัดตา ขณะที่ปลายแหลมของทวนของนักรบหมวกเกราะดำทั้งสองห่างจากรถม้าเพียงหนึ่งเชียวะ พลันพบว่าม้าคู่ชาวมลงไม่คืบหน้าต่อไป ทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นชายหนุ่มแต่งกายด้วยอาภรณ์แปลกประหลาด หน้าตาคร่ำครึโบราณผู้หนึ่ง กลางหลังแบกร่างหญิงสาวนางหนึ่ง สองมือแยกย้ายตะปบคว้าขาม้าเอาไว้ กลับอาศัยกำลังเพียงลำพัง หยุดม้าที่กำลังหือตะบึงสองตัว

ผู้มาคือลู่เจี้ยนเอง มันเห็นคนในรถคับขันอันตราย จึงแบกเหยาฉิงวิ่งลงจากเนินดิน เมื่อบรรลู่ถึง เหตุการณ์ก็หวาดเสียวถึงขีดสุด จึงรวบรวมกำลังจุดดิ่งขาม้าไว้ ตวาดคำ “กลับมา” พลังโคจรลมปราณวชิรทรงพลัง จุดดิ่งม้าทั้งสองตัวล่าถอยกลับมา

นักรบหมวกเกราะดำทั้งสองไหนเลยเคยเห็นอิทธิฤทธิ์เช่นนี้มาก่อน หลังจากงงันวูบ พวกมันเอี้ยวตัวไป เงื่อทวนทิ่มแทงใส่ลู่เจี้ยน ลู่เจี้ยนบิดซ้ายบิดขวา ทวนทั้งสองลั่นแทงใส่อากาศธาตุ สองมือลู่เจี้ยนยังคงคว้าจับขาม้าไว้ ถีบเท้าพุ่งถอยไปด้านข้าง จุดดิ่งม้าทั้งสองตัวห่างจากรถม้าสิบลวา เห็นเหล่าทหารองครักษ์ควบม้ากลับมา จึงคลายมือเลิกรา

นักรบหมวกเกราะดำทั้งสองลงมือล้มเหลว พอได้รับอิสระ ก็ไม่คำนึงถึงการแก้แค้นต่อลู่เจี้ยน กวาดแกว่งทวนบังคับม้า ควบขับกลับเส้นทางเมื่อขามา ลู่เจี้ยนไม่คิดทำร้ายคน จึงปลดปล่อยพวกมันไป

เหล่าทหารองครักษ์พอกกลับมา พบว่าคนร้ายหลบหนีไปจนหมดสิ้น ขณะไล่ติดตาม คนในรถพลันส่งเสียงร้อง จึงหยุดม้าเอาไว้ ส่วนอัศวินผมทองนั้นกระดุนม้าถึงเบื่องหน้าลู่เจี้ยน กล่าวก็ลีกลูอยู่หลายคำ ลู่เจี้ยนและเหยาฉิงล้วนฟังไม่เข้าใจ ลู่เจี้ยนจึงกล่าว “พบเห็นเรื่องอยู่ติธรรม ชักดาบเข้าช่วยเหลือ เป็นหน้าที่ของชนชาวเรา ท่านมิต้องใส่ใจไป”

เหยาฉิงกระซิบที่ข้างหูมันว่า “หน้าโง่ ท่านกล่าววาจาเหล่านี้ มันก็ไม่เข้าใจเช่นกัน”

ลู่เจี้ยนบอกว่าถือเป็นคำว่างเปล่า จะได้จากไป พลังแบกร่าง
เหยียดงอหักงอไปหมายกลับโรงเตี๊ยม อัศวินผมทองนั้นมีสีหน้าร้อนรุ่ม
ขวางมาเอาไว้ ทางหนึ่งกล่าวจนน้ำลายกระเซ็นซ่าน ทางหนึ่งกวัดแกว่ง
กระบี่หนักในมือ กรีดवादที่เบื้องหน้าของลู่เจี้ยน คล้ายไม่ยอมให้จากไป
เหยียดงอจึงกล่าว “ลู่เจี้ยน ช่วงชิงกระบี่มันมา”

ลู่เจี้ยนโบกมือวูบหนึ่ง ยื่นนิ้วสองนิ้วคืบจับปลายกระบี่ไว้ อัศวิน
ผมทองนั้นใจหายวาบคิดกระซอกช่วงชิงกลับคืน แต่คล้ายแมลงปอขย่ม
ต้นไม้ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย พลันรู้สึกง้ามมือร้อนวูบ กระบี่หนา
หนักหลุดจากมือ ตกไปในเงื้อมมือลู่เจี้ยน

ลู่เจี้ยนยิ้มพลาถันด้ามกระบี่ส่งคืนแก่มัน อัศวินผมทองรับไปอย่าง
งุนงง พลันกระโดดลงจากหลังม้า น้อมคำนับต่อลู่เจี้ยน กล่าววาจาอีกหลาย
ประโยค ลู่เจี้ยนฟังไม่เข้าใจ พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดสุมเสียงหนึ่งดังว่า
“ลู่เจี้ยน มันเชิญท่านไปพบกับหนืออ่อง (พระราชินี) ท่านไหนไม่ไป?”

ลู่เจี้ยนเหลียวหน้าไป เห็นกู่เจินและพวกเดินมาทางด้านนี้ คนกล่าว
วาจาเป็นเซียนปี ที่แท้คนโนโรงเตี๊ยมไม่เห็นทั้งสอง จึงพากันออกตามหา
เซียนปีเดินถึงเบื้องหน้าทั้งสาม กล่าววากับอัศวินผมทองนั้นหลายคำ
อัศวินผมทองนั้นมองดูนางอย่างตื่นเต้นสงสัย พลันพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า
ควบขับกลับไปยังรถม้าคันนั้น

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “เซียนปีเจี๋ยแจ (พี่สาว) ท่านสามารถพูดภาษาของ
ประเทศนี้?”

เซียนปียิ้มพลาถันกล่าวว่า “ถูกแล้ว พวกเราไปพบกับหนืออ่องนั้น”
ดังนั้นทั้งหมดมาถึงหน้ารถม้า เห็นม่านรถเล็กวูบ หญิงสาวสูงโปร่ง
นางหนึ่งก้าวลงมา พระนางมีพระเกศาสีน้ำตาลทอง ม้วนเกล้าอยู่บน
พระเศียร พระหนุ (คาง) เหลื่อม ทำให้พระปรางขาวผ่องกลายเป็นชูปริย
พระเนตรสีฟ้าเขียวฉายแววอันสนิทสนม

ที่สร้างความตระหนกแก่ผู้คนคือ พระหัตถ์ซ้ายของพระนางทรงถือ

คันธนูสีทองขนาดใหญ่ทรงใช้ต่างไม่เท่า คันธนูยาวเป็นพิเศษแทบเท่ากับ
ความสูงของผู้คน ลู่เจียนคาดคิดว่าคันธนูนี้เป็นศาสตราวุธที่พระราชินีองค์นี้
ใช้สังหารศัตรู แต่นึกภาพของหญิงสาวอ่อนแอแล้วคันธนูยิงลูกศรไม่ออก

พระราชินีทอดพระเนตรทั้งหมด สุดท้ายหยุดนิ่งอยู่ที่เขียนปี่ ทั้งสอง
หนึ่งถามหนึ่งตอบทำการสนทนากัน หล่นโยวกับชิงเอ๋อทำหน้าที่ล่ามแปล
ให้ทั้งหมดฟัง ตอนแรกพระราชินีตรัสถามว่า “พวกเจ้ามาจากที่ใด?”

เขียนปี่ตอบว่ามาจากจ่งกั๋ว (ประเทศจีน) พระราชินีตรัสถามว่า “เป็น
จ่งกั๋วที่อยู่ในหนังสือของหมาเคอโปหลอเขียนถึงหรือ?”

เขียนปี่กล่าวว่า “หมาเคอโปหลอแห่งเยอนายา* หรือ? เราเคยได้ยิน
ท่านแม่เอ๋ยถึงนามนี้”

พระราชินีพระพักตร์เป็นประกาย ตรัสถามว่า “อย่างนั้นลูกหลาน
ของกูปโล่ชานสบายดีหรือ?”

เขียนปี่สันติระกะกล่าวว่า “ลูกหลานของกูปโล่ชานถูกขับไล่ออกจาก
จ่งกั๋วแล้ว”

พระราชินีทรงมีพระพักตร์ตื่นเต้น ตรัสเพิ่มพ้ำว่า “ที่แท้ชาวตาต
มองโกลก็เสื่อมโทรมแล้ว” จากนั้นเงยพระพักตร์ขึ้นตรัสถามว่า “จ่งกั๋ว
อยู่ไกลหรือไม่?”

เขียนปี่กล่าวว่า “ห่างไกลยิ่ง มีภูเขาสูง ทะเลทราย ยังมีโจรผู้ร้าย
นับไม่ถ้วน”

พระราชินีตรัสถามอีกว่า “เจ้าเป็นชาวจ่งกั๋ว เหตุใดสามารถพูด
ภาษาของประเทศเรา?”

เขียนปี่กล่าวว่า “มารดาเรานามเวินไต้ มาจากประเทศของท่าน”

พระราชินีขมวดพระขนง ตรัสว่า “ชื่อนี้ตรงกับท่านป้าของข้าคนหนึ่ง
นางหายสาบสูญไปตั้งแต่เล็ก”

เขียนปี่ล้วงวงแหวนทับทิมจากอกเสื้อวงหนึ่ง ถามว่า “หนี่อ๋อง

* มาร์โคโปโลแห่งเจนัว

(พระราชินี) รู้จักของนี้หรือไม่?”

นางกำนัลรับวงแหวนไป ส่งมอบต่อพระราชินี พระราชินีทอดพระเนตรอยู่ครู่หนึ่ง จึงเงยพระพักตร์ขึ้น รับสั่งต่อเขียนปีว่า “วงแหวนนี้มีสัญลักษณ์ของตุฟงหวงชื่อ* หากเจ้าไม่ได้พูดปด เจ้าของวงแหวนนี้เป็นท่านป้าของข้า ข้าเป็นพระธิดาของเหิงลีปาชื่อ** ชื่ออีลีซาไป (เอลิซาเบธ)”

เขียนปีกล่าวว่า “เราเป็นบุตรของเวินใต้ตุฟงนามเขียนปี”

พระราชินีเอลิซาเบธมีพระพักตร์ยินดี ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไป ตรัสว่า “ยินดีต้อนรับกลับสู่อิงเก้อหลัน เปียแจ (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นหญิงและอายุมากกว่า) ของข้า”

เขียนปีก็ยื่นมือออกสัมผัสกับพระหัตถ์ของพระนาง พลังน้อมกายลงกล่าวว่า “พวกเรามีเรื่องร้อนปรกระการหนึ่ง เดินทางผ่านมายังที่นี่ได้พบกับหนืออ่อง นับเป็นเจตนารมณ์ของฟ้าอย่างแท้จริง”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “ใช่แล้ว นี่เป็นการกำหนดของพระเจ้า นำมาของข้ามา”

ทหารองครักษ์ผู้หนึ่งจูงม้าพ่วงพีสีขาวปลอดมาตัวหนึ่ง พระราชินีอีลีซาไป (เอลิซาเบธ) ทรงม้า พลังวางคันธนูพาดขวางบนอานม้า ตรัสว่า “จัดมาให้แก่เปียแจข้าตัวหนึ่ง”

หัวหน้าองครักษ์ผู้หนึ่งสะอึกเข้ามากล่าวว่า “หนืออ่อง ที่นี่อาจยังมีคนร้ายซุ่มซ่อนอยู่ หากทรงม้ามี่อันตราย”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสถามว่า “เจ้ารู้ความเป็นมาของคนร้ายหรือไม่?”

หัวหน้าองครักษ์นั้นกล่าวว่า “ในคนร้ายที่ถูกจับกุมไว้มีชาวซูก่อหลัน*** พวกเรายังพบเห็นปืนไฟของชาวซีปันหย่า**** อยู่ในดงไม้”

* ราชวงศ์ทุเคอร์แห่งอังกฤษ ซึ่งพระราชินีเอลิซาเบธที่ 1 เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์

** พระเจ้าเฮนรี่ที่ 8

*** สกอตแลนด์

**** สเปน

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “อย่างนั้นคงเป็นหม่าลีซือถูลาเตอ* ผู้เลอโฉมกับพี่เขยข้าเพยลีผู** ร่วมกันวางแผนขึ้น การเดินทางล่าสัตว์ของ ข้าครั้งนี้ปกปิดเป็นความลับ พวกมันกลับล่วงรู้ร่องรอยของข้าเป็นอย่างดี วอเอ่อชินเออมู่ เจ้าสมควรหาตัวไล่ศึกให้พบ แทนที่จะหวังโยว่าข้าจะมา หรือไม่ว่”

หัวหน้าองครักษ์นั้นอับจนถ้อยคำ ยามนั้นเขียนปีพลิกตัวขึ้นบนหลัง ม้า ติดตามอยู่เบื้องซ้ายของพระราชินีเอลิซาเบธ ดูไปคล้ายอยู่เป็นเพื่อน แท้ที่จริงทำหน้าที่อารักขา พระราชินีเอลิซาเบธตรัสอีกว่า “วอเอ่อชินเออมู่ เจ้าไปยังปราสาท จัดหาม้ามาให้กับแขกชาวจังกั้ว ข้าจะเชิญพวกเขาไป เป็นแขกในพระราชวัง”

หัวหน้าองครักษ์นั้นรับพระเสาวนีย์ นำกำลังกลับป้อมปราสาทโบราณ จูงม้ามาเป็นจำนวนมาก ทั้งหมดไม่สามารถปฏิเสธ พวกมันขึ้นม้า พระราชินีเอลิซาเบธปล้นกวักพระหัตถ์ตรัสเรียกลู่เจี้ยนว่า “อัศวินที่เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง ขอเชิญมาที่เบื้องขวาของข้า เมื่อมีเจ้าอยู่ด้วย ไม่ว่าอันตราย ไດลั่วนหลีกหนีไหนไกล”

ลู่เจี้ยนพอฟังคำบอกเล่าของหลันโยว บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แต่อีกฝ่ายมีฐานันดรสูงส่ง ไม่สะดวกกับการปฏิเสธ จึงชักชวนเหยาฉิงซี ม้าตัวเดียว มาถึงเบื้องขวาของพระราชินีเอลิซาเบธ พระราชินีเอลิซาเบธ ทรงผิวปากคำหนึ่ง ปรากฏเงาดำสายหนึ่งพุ่งวาลงจากฟ้า เกาะอยู่บน ปลอกหนังบนพระกรข้างซ้ายของพระนาง เห็นเป็นเหยี่ยวล่าสัตว์สีดำขาว ตัดกัน มาตราว่าลักษณะไม่ใหญ่โต แต่ประเปรียวดุร้ายยิ่ง พระราชินี เอลิซาเบธแยมพระโอษฐ์พลาตรัสว่า “เหยี่ยวตัวนี้ร้ายกาจมาก ช่วยให้ ข้าล่าสุนัขจิ้งจอกได้หกตัว”

เขียนปีกล่าวถามว่า “ฝ่าบาทนิยมล่าสัตว์หรือ?”

* พระราชินีแมรี ทิวดอร์

** พระเจ้าฟิลิปที่ 2

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “ใช่แล้ว ประการนี้ข้ามีส่วนคล้ายกับพระบิดา พระองค์สอนให้ข้ายิงธนู ครั้งนี้เป็นคันธนูนี้ช่วยชีวิตของข้า” รับสั่งถึงตอนนี้ แยมสวอลให้กับลู่อีเจนตรัสว่า “แน่นอน นี่ล้วนฟังพานักรบผู้นี้ ข้าเห็นมันลากตึงมากกลับไป ต้องครุ่นคิด คนผู้นี้เป็นใคร หรือว่าเป็นเชินซุน*?”

เชียนป้อดยัมมิได้ เหยาฉิงพอฟังหลันโยวแปลให้ฟัง ต้องถามว่า “เชินซุนเป็นใคร?”

เชียนป้ออธิบายว่า “นั่นเป็นบุคคลในเทพนิยาย ทรงพลังมหาศาล คนคนเดียวสังหารศัตรูสามพันคน”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสถามถึงใจความของคำโต้ตอบทั้งสอง จากนั้นตรัสว่า “เหตุการณ์ในวันนี้มิใช่เทพนิยาย เปียแจที่รัก ข้าดูออกว่าสหายของท่านเป็นคนไม่ธรรมดา”

เชียนป้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ฝ่าบาท เมื่อครู่ท่านถูกลอบทำร้าย เราไม่ต้องการให้ท่านขี่ม้า ควรโดยสารรถม้าแทน”

พระราชินีเอลิซาเบธส่ายพระพักตร์ รับสั่งดั่งๆ ว่า “ข้าขี่ม้าเพื่อบอกต่อพวกมันว่า ข้าไม่กลัวพวกมัน”

เชียนป้อขบคิดแล้วกล่าว “ครั้งนี้เป็นการสงครามทางศาสนาหรือ?”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “นั่นเป็นเพียงส่วนเดียว อีกส่วนหนึ่งยังคงเป็นอำนาจ หม่าลีแห่งซูเก้อหลันได้รับการหนุนหลังจากฝ่ากว่อ** นางหมายปองบัลลังก์ของข้า ส่วนเพยลี่ผู้คิดครอบครองอิงเก้อหลัน น่าเสียดายที่ข้าไม่เชื่อฟังเช่นเดียวกับพระเชษฐภคินี (พี่สาว) ข้า”

เหล่าทหารองครักษ์อารักขาพระราชินีไประยะทางหนึ่ง พลันปรากฏคนและม้าขบวนหนึ่งควบเข้ามา กลับเป็นเหล่าขุนนางพอทราบข่าวรีบรุดมาถวายการอารักขา พระราชินีเอลิซาเบธทรงไม่อยู่นิ่งเฉย ไม่ประทับอยู่ในพระราชวังกรุงหลุนตุน*** หากแต่เสด็จประพาสไปตามปราสาทต่างๆ

* แชมซันผู้ทรงพลังในเทพนิยาย ว่ากันว่าเป็นลูกของพระอาทิตย์

** ฝรั่งเศส

*** กรุงลอนดอน

ปล่อยเหยี่ยวออกล่าสัตว์ ในชีวิตของพระนางน้อยคนที่ทราบว่าจะสืบทอดต่อไป พระนางจะประทับค้างแรมที่ใด

เหล่าขุนนางเห็นพระราชินีทรงปลอดภัยล้วนคลายใจลง ทั้งเห็นคนแปลกหน้าชนชาติอื่นอีกหลายคน สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ชาวอิงเหียน* มีความสำรวม ไม่แสดงความยินดียินร้ายออกทางสีหน้า ก่อนที่พระราชินีเอลิซาเบธจะทรงอนุญาต เหล่าขุนนางไม่กล้าทูลถามมากความ หากแต่เฝ้าถึงราชการงานเมือง บ้างบรรยายถึงผลกระทบของการนับถือนิกายใหม่ บ้างแสดงความวิตกกังวลถึงท้องพระคลังกลวงว่างเปล่า บ้างกราบทูลถึงการทำสงครามกับซูเก้อหลัน และทูตซีปันหย่าที่โอหังลำพอง พระราชินีเอลิซาเบธทางหนึ่งทรงสดับฟัง ทางหนึ่งแสดงพระปรีชาสามารถทรงกำหนดยุทธวิธีต่างๆ และไม่ลืมตรัสให้กำลังใจเหล่าขุนนาง บางครั้งยังทรงสัพยอกหยอกล้อกับเซียนปีและลู่อี้เจียน

เซียนปีลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น ‘พระราชินีองค์นี้ทรงฉลาดหลักแหลมอย่างที่ยากจะพบพาน ขุนนางเหล่านี้ก็ไม่รวบรัดธรรมดา คิดไม่ถึง ประเทศเล็ก ๆ ทางทิศตะวันตกกลับมีบุคคลเช่นนี้’

ยามนั้นในดงไม้ข้างทางปรากฏจิ้งจอกแดงตัวหนึ่งพุ่งขยับออกมา พระราชินีเอลิซาเบธมีพระเนตรแหลมคม ทรงนำวคันธนูยิงลูกศรออกไปแทบเป็นเวลาเดียวกัน ที่ด้านข้างบังเกิดเสียงเพี้ยว ปรากฏลูกธนูชนนกดอกหนึ่งยิงออกมา ลูกธนูทั้งสองดอกแทบคู่ขนานกัน ยิ่งถูกจิ้งจอกแดงโดยพร้อมเพรียง

พระราชินีเอลิซาเบธเหลียวพระพักตร์ไป พอดีทอดพระเนตรพบว่าอัศวินผมทองนั้นรั้งคันธนูกลับไป พระนางต้องตรัสเรียกว่า “หลอป้อเต๋อ ต้าเต๋อลี่ (โรเบิร์ต ดัดเลย์)”

อัศวินผมทองนั้นควมม้าออกจากขบวน ก้มกายลงใช้ส่วนปลายของคันธนูเขี่ยจิ้งจอกแดงตัวนั้นขึ้น กลับมายังเบื้องพระพักตร์ พลิกตัวลงจาก

* ชาวอังกฤษ

หลังม้า ถวายเหยื่อที่ล่าได้ออกไป กล่าวด้วยความยินดีว่า “ฝ่าบาทที่เคารพ
วันนี้ได้เห็นสิริโฉมของพระนาง ยิ่งตอกย้ำความรักที่ข้ามีต่อพระนาง ลูก
ธนูสองดอกนี้ยังถูกจิ้งจอกแดงพร้อมกัน แสดงว่าเราสองมีดวงจิตตรงกัน
ข้าปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะเป็นพระสวามีของพระนาง ขอถวายชีวิต
ของข้าต่อพระนาง”

ถ้อยคำที่บอกรักนี้คล้ายบทกวีคล้ายบทเพลง พระปรางของพระ
ราชินีเอลิซาเบธพลันแดงช้ำขึ้นขึ้นมา ทอดพระเนตรชายหนุ่มที่เบื้องหน้า
ขณะจะรับสั่งอันใด ขุนนางที่ชื่อไซซีเอ่อ (เซซิล) พลันไสม้าเข้ามา ร้อง
ดังๆ ว่า “ฝ่าบาท หากพระนางตอบรับพิธีสุมพรนี้ อิงเก้อหลัน* ต้องเกิด
การนองเลือดอย่างแน่นอน”

พระราชินีเอลิซาเบธทรงตะลึงลาน โรเบิร์ตมีสีหน้าโกรธแค้น
เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ ร้องถามว่า “เซซิล ท่านสาปแช่งข้าหรือ?”

เซซิลกล่าวว่า “ข้าไม่มีเจตนาสาปแช่งผู้ใด แต่เรื่องราวกระจ่างชัดยิ่ง
ท่านเป็นบุตรชายของนอเซ็นป็อหลันกงเจีย** หากท่านแต่งกับพระนาง
อำนาจทั้งแผ่นดินจะถ่ายเทไปยังตระกูลท่าน อย่างนั้นกงเจีย*** กับป็อ
เจีย**** อื่นจะเป็นอย่างไร ตระกูลต่างๆ ภายในประเทศจะไม่มองเรื่องนี้
ด้วยสายตาอันชื่นชม แต่จะเกิดความอิจฉา ด่าประณามจนถึงขั้นทรยศ
ทุกการตัดสินใจพระทัยของพระนาง ต้องถูกผู้คนคาดเดาว่าเป็นพระนาง
ตัดสินใจพระทัยเอง หรือเป็นโรเบิร์ต ดัดเล่ย์บงการอยู่หลังฉาก พระราช
อำนาจของพระราชินีจะถูกกลืนรอน เชื่อพระวงศ์ทั้งหลายจะเปิดฉากต่อสู้
ช่วงชิง สถานการณ์จะลูกกลามบานปลายจนไม่อาจควบคุมได้”

โรเบิร์ตหน้าแดงก่ำ เอ็นเขี้ยวบนหน้าผากขึ้นโปน มือที่จับกระบี่
ยิ่งมายิ่งกระชับแน่น พระราชินีเอลิซาเบธมีพระพักตร์เลื่อนลอย ชั่วครู่
จึงรับสั่งว่า “โรเบิร์ต เซซิลพูดถูก”

* อังกฤษ

** ท่านดยุคนอร์ธัมเบอร์แลนด์

*** บรรดาศักดิ์ดยุค

**** บรรดาศักดิ์เอิร์ล

โรเบิร์ตงงงงับหนึ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด พลันกระโดด
ขึ้นบนหลังม้า คอบจับจากไป พระราชินีเอลิซาเบธทอดพระเนตรเงา
หลังมันจวบจนหายลับจากสายพระเนตร พลันตรัสว่า “เซซิล ท่านเห็น
ว่าข้าควรแต่งกับผู้ใด?”

เซซิลขบคิดแล้วกล่าว “เพื่อรักษาพระราชอำนาจของพระราชินี
กษัตริย์ควรอภิเษกกับกษัตริย์”

พระราชินีเอลิซาเบธใช้สายพระเนตรจ้องมองมันชั่วขณะ ทรงใช้
คันธนูหวดใส่ตะโพกม้า ทรงคอบจับจากไป

เดินทางเป็นเวลาครึ่งวัน มาถึงพระราชวังของพระราชินี พระราชินี
เอลิซาเบธทรงจัดเลี้ยงต้อนรับทั้งหมด กู๋เงินดื่มสุราสองถ้วย รู้สึกว่าสุรา
จืดชืดไม่สมอยาก พอเหลียวหน้ามอง เห็นม่ออีเหม่อมองไปยังที่ไกลตา
พอมองตามสายตามัน พบว่ามุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดภาพแผนที่ใบ
หนึ่ง จึงถามว่า “ม่อเชียนเซิง (ท่านผู้แช่ม่อ) ท่านดูอันใด?”

ม่ออีค่อยรู้สึกตัว กล่าวว่า “กู๋เหย (นายแช่กู๋) ภาพแผนที่นี้เป็น
เกาะใหญ่ที่พวกเราอาศัยอยู่ ก่อนหน้านี้อ่าวเคยดูภาพแผนที่ همینแคว้นมา
แต่วาดด้วยลายเส้นลวกๆ ไม่ละเอียดเท่ากับภาพแผนที่ เราพอลำนวนณ
ตามภาพแผนที่นี้ พบว่าไม่ถูกต้อง”

กู๋เงินใจหายวูบ ถามว่ามีอันใดไม่ถูกต้อง ม่ออีกล่าวว่า “เราบอก
ว่าสามวันจะบรรลุถึงจุดหมาย หมายถึงแผ่นดินใหญ่ แต่ดูจากภาพแผนที่
นี้ สถานที่ที่พวกเราจะไปถึงอยู่ไกลถึงกลางทะเล”

กู๋เงินถามว่า “เช่นนี้เป็นว่าพวกเราต้องออกทะเลอีก?”

ม่ออีผงกศีรษะอย่างเงิบงัน ยามนั้นเสียงบรรเลงดนตรีพลันชะงัก
ขาดหาย พระราชินีเอลิซาเบธกำลังปฏิสนธิการกับเซียนปี จึงเงยพระพักตร์
ขึ้นตรัสถามว่า “มีเรื่องใด?”

ขุนนางผู้หนึ่งเดินเข้ามากราบทูลว่า “ทูตซีปันหย่า* ยื่นกรานขอ

เข้าเฝ้าฝ่าบาท ไม่เช่นนั้นมันจะเดินทางกลับประเทศ ผลสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นให้ฝ่ายเรารับผิดชอบเอง”

พระราชินีเอลิซาเบธมีพระพักตร์ลำบากพระทัย เขียนปืทูลถามว่ามีเรื่องลำบากใจหรือ พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “เปี้ยแจ ข้าความจริงคิดถ่วงเวลาไปสักระยะหนึ่ง ดูท่าไม่อาจลากถ่วงอีกต่อไป” พลางโบกพระหัตถ์ต่อขุนนางนั้น รับสั่งว่า “เชิญทูตซีบันหย่าเข้ามา”

ขุนนางนั้นพลางข้าเลื่องมองลู่เจียนและพวกแวบหนึ่ง พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “นี่เป็นญาติสนิทมิตรสหายของข้า ไม่ต้องหลบเลี่ยงไป

ขุนนางนั้นค้ำับแล้วล่าถอยไป ชั่วครู่ก็ชักนำบุรุษมดำไว้เครา ครีมนหนึ่งเข้ามา บุรุษนั้นคอแข็งตั้งตรง สายตาไม่วอกแวก ฝีเท้าหนักแน่นเข้มแข็ง พอเดินก้าวหนึ่ง หนาวเคราก็สั่นไหวคราหนึ่ง จวบจนถึงเบื้องพระพักตร์ค่อยหยุดยั้งยืนหยัด ก้มศีรษะค้อมเอว ค้ำับต่อพระราชินี

พระราชินีเอลิซาเบธพยักพระพักตร์เล็กน้อย ตรัสถามว่า “ท่านมาด้วยเรื่องใด?”

ทูตผู้นั้นกล่าวว่า “ข้าได้รับพระบัญชาจากเฟยลี่ผู้ต้าอ่อง* ผู้สูงศักดิ์ร้องขอต่อฝ่าบาทสองประการ”

พระราชินีเอลิซาเบธทรงเปลี่ยนพระอิริยาบถจากอ่อนโยนนุ่มนวลกลายเป็นสายพระเนตรคมกล้าขึ้นมา ทูตผู้นั้นถูกสายพระเนตรของพระนางจ้องมองจนกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ระวังสติแล้วกล่าว “ประการแรก เฟยลี่ผู้ต้าอ่องมีความจริงใจขออภิเษกสมรสกับฝ่าบาท พระองค์เห็นว่าหากกษัตริย์ผู้ครองความยิ่งใหญ่ทางทะเลจะอภิเษกสมรสกับพระราชินีผู้ฉลาดเฉลียว ต้องสะท้อนไปทั่วทั้งโลกอย่างแน่นอน” เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวเสริมว่า “ในฐานะพระชายาของกษัตริย์ซีบันหย่าประเทศเราจะยินยอมให้อิงเก้อหลันมีสิทธิบางประการร่วมครอบครองท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลด้วย”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “แต่ว่าเพยลีผู้อภิเษกสมรสกับ
หมาลี* ที่เป็นเจียแจ** ข้าแล้ว กล่าวไปพระองค์มีศักดิ์เป็นพี่เขยข้า”

ทูตผู้นั้นยิ้มพลาบกล่าวว่า “สำหรับเรื่องนี้เพยลีผู้ต้องหาใส่ใจไม่”

พระราชินีเอลิซาเบธพระวรกายสั่นสะท้านเล็กน้อย พระพักตร์
ขาวซีดลง ตรัสว่า “หากข้าแต่งให้กับเพยลีผู้ ข้าก็ต้องนับถือนิกาย
เทียนจูเจียว*** เช่นเดียวกับเขากระมัง?”

ทูตผู้นั้นกล่าวว่า “นั้นย่อมแน่นอน นิกายเทียนจูเจียวเป็นศาสนา
เพียงหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงยอมรับ”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสว่า “เพราะการแต่งงานของข้า ประชาชน
ชาวอิงกั๋ว ต้องรับใช้เพยลีผู้ ขณะเดียวกันนิกายใหม่ของอิงกั๋วก็ต้องรับใช้ต่อ
เจียวอ่อง**** กระมัง?”

ทูตผู้นั้นกล่าวว่า “ข้าอ่องพวกเราคาดหวังให้เป็นเช่นนั้น”

พระราชินีเอลิซาเบธประทับยืนขึ้นช้าๆ ตรัสว่า “ข้าจะบอกการ
ตัดสินใจของข้าต่อท่าน ข้ารักประชาชนของข้า ข้าไม่ต้องการให้พวกเขา
ต้องแบกภาระของซีปันหย้าเพราะข้า และข้าไม่ต้องการเปลี่ยนการ
นับถือศาสนา นี่เป็นสิ่งที่อันล้ำค่าที่สุดที่เหิงลีปาชื่อ***** ผู้เป็นพระบิดาของ
ข้าทิ้งไว้ให้แก่ข้า นอกจากนี้ยังมีเหตุผลส่วนตัวประการหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุผล
ที่สำคัญที่สุด ข้าเอลิซาเบธขอถวายตัวให้กับพระเจ้าโดยไม่เข้าสู่
พิธีมงคลสมรสทางโลก ข้าจะครองตัวเป็นโสดจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต”

พริบตานี้ในพระราชวังเจียบสัจดงัน ทูตแห่งซีปันหย้าอ้า
ปากค้าง เสียกิริยาโดยใช้เท้าซ้ายเหยียบเท้าขวาตนเอง จากนั้นล้วง
ผ้าเช็ดหน้าออกมาซับหยาดเหงื่อบนหน้าผาก ค่อยกล่าวว่า “อย่างนั้น
เรื่องที่สองคือการออกทะเลของประชาชนของฝ่าบาท”

* พระราชินีแมรี่ที่ 1

** ในที่นี้แปลว่าพระเชษฐภคินี

*** นิกายโรมันคาทอลิก

**** พระสันตะปาปา

***** พระเจ้าเฮนรี่ที่ 8

พระราชินีเอลิซาเบธขมวดพระขนงเล็กน้อย ทูตผู้นั้นน้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า “ตามพระราชโองการของยาลีซันดัลวี่ชื่อ* เมื่อปี ค.ศ.1493 เนื่องด้วยประเทศเรากับหมู่เกาะ** ได้ทำสนธิสัญญา ทวอเตอซีเลียชื่อ*** แบ่งกันปกครองมหาสมุทรในโลก ในน่านน้ำของชีปันหย่าหากไม่ได้รับอนุญาตจากพวกเรา ห้ามมิให้เรือลำใดแล่นผ่าน แต่เท่าที่เราทราบ ประชาชนภายใต้การปกครองของฝ่าบาท ละเมิดพระราชโองการของเจี้ยวอ่อง เดินเรือประกอบการค้าโดยพลการ ล่วงละเมิดอธิปไตยของชีปันหย่าอย่างร้ายแรง เราในฐานะตัวแทนของเพยลี่ผู้ต้าอ่อง ขอยื่นคำคัดค้านต่อฝ่าบาท หวังให้ประเทศของท่านควบคุมประชาชน อย่าได้ทำทลายพระประสงค์ของพระเจ้า”

พระราชินีเอลิซาเบธตรัสทวนคำ “พระประสงค์ของพระเจ้า” จากนั้นตรัสถามว่า “ท่านหมายถึงพระราชโองการของเจี้ยวอ่องหรือ?”

ทูตผู้นั้นกล่าวว่า “ถูกแล้ว เจี้ยวอ่องเป็นทูตของพระผู้เป็นเจ้า พระราชโองการของพระองค์เป็นพระบัญชาของพระเจ้า”

พระราชินีเอลิซาเบธแยมพระโอษฐ์ พลันตรัสย้ำที่ละคำว่า “ข้าเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเสมอภาค เจี้ยวอ่องไม่มีสิทธิ์เฉือนแบ่งโลกแทนพระเจ้า และไม่มีสิทธิ์ยกดินแดนให้แก่คนที่พระองค์โปรดปราน”

พริบตานันทูตชีปันหย่าหน้าแปรเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ ร้องดังๆ ว่า “ฝ่าบาท รับสั่งของพระนางมิเพียงลบหลู่ศาสนา ทั้งยังดูแคลนประเทศเรา พระนางหมายความว่าชีปันหย่าสมคบคิดกับเจี้ยวอ่องเฉือนแบ่งโลกหรือ?”

พระราชินีเอลิซาเบธประทับนั่งลงช้าๆ ตรัสอย่างเข้มช้าว่า “ท่านทูตแปลความหมายของข้าผิดไปแล้ว ข้าเพียงบอกว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเสมอภาค พระองค์ทรงปฏิบัติต่อชีปันหย่ากับอิงเก้อหลันอย่างเท่าเทียมกัน”

* อเล็กซานเดอร์ที่ 6 พระสันตะปาปาระหว่างปี ค.ศ. 1492-1503

** โปรตุเกส

*** วันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ.1493 พระสันตะปาปา อเล็กซานเดอร์ที่หกทรงขีดเส้นแบ่งโลก จากขั้วโลกหนึ่งไปอีกขั้วหนึ่ง โดยชี้กัตะวันตกของยุโรปเป็นของสเปน ส่วนทางตะวันออกเป็นของโปรตุเกส ปีต่อมาโปรตุเกสเห็นว่าสเปนได้เปรียบมากกว่า จึงร่างสนธิสัญญาทอร์เดซิลลาสขึ้น ลากเส้นขยายพื้นที่ให้โปรตุเกสเข้ามาทางตะวันตกเพิ่มขึ้น

ทูตซีปันหย่าเจียบงันชั่วขณะ พลันหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “อย่างนั้นคำพูดของเราขอยุติแต่เพียงนี้ ไม่ว่าฝ่าบาททรงมองอย่างไร ประเทศเราจะยึดถือสนธิสัญญาในปี 1494 สงวนสิทธิ์ในการเดินเรือบนน่านน้ำของประเทศเรา หากเรือของประเทศท่านล่องลำโดยผลการ ผลสุดท้ายทั้งหมดให้อิงเก้อหลันรับผิดชอบเอง” เอ่ยถึงตอนนี้นำหมัดกวัดแกว่งคราหนึ่ง คำนับอย่างลวกๆ แล้วหันกายก้าวยาวๆ ออกจากวัง

เหล่าขุนนางอิงเก้อหลันบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ร่ำร้องว่านี่เป็นการเสียมารยาท ฝ่ายตนยอมประกาศสงคราม ไม่ยอมสยบอย่างเด็ดขาด พระราชินีเอลิซาเบ็ธทรงโบกพระหัตถ์ รับสั่งว่า “ท่านทั้งหลายตอนนี้มิใช่เวลาทำสงครามกัน ข้ารู้สึกเหนื่อยแล้ว” พลาญประทับยืนขึ้น ตรัสต่อลู่เจียนว่า “อัครวิญญูกล้า เจ้าช่วยชีวิตข้า ต้องการรางวัลอันใด?”

ลู่เจียนซัดซาต่อชื่อเสียงลาภยศ ขณะจะตอบปฏิเสธ พลันได้ยินกู่เจินส่งเสียงทางลมปราณ กล่าวให้มันได้ยินแต่ผู้เดียวว่า “ร้องขอเรือเดินสมุทรลำหนึ่ง ยิ่งใหญ่โตยิ่งดี”

ลู่เจียนขมวดคิ้ว กู่เจินตอกย้ำคำหนึ่ง ลู่เจียนได้แต่ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ฝ่าบาท ข้าพเจ้าต้องการเรือเดินสมุทรลำหนึ่ง”

พระราชินีเอลิซาเบ็ธทรงฉงนพระทัยตรัสว่า “เจ้าต้องการเรือเดินสมุทรไปไย?”

ลู่เจียนทางหนึ่งรับฟังเสียงทางลมปราณของกู่เจิน ทางหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วน สองวันนี้ต้องออกทะเลเดินทางไกล”

พระราชินีเอลิซาเบ็ธทรงถอนหายใจตรัสว่า “หากเป็นเมื่อก่อนหน้านี้ ข้าสามารถมอบเรือที่ดีที่สุดแก่เจ้า แต่ตอนนี้สถานการณ์เลวร้ายลง ข้าเพิ่งปฏิเสธคำขออภิเษกสมรสของเพยลี่ผู้ ทั้งตั้งข้อสงสัยต่อสิทธิบนน่านน้ำของเขา หากจัดเรือออกทะเลโดยรู้วาม เท่ากับประกาศสงครามกับเขา ตอนนี้ท้องพระคลังของเราว่างเปล่า ไม่มีปัญญาทำสงคราม ขอให้ให้อภัย นอกจากเรือเดินสมุทรแล้ว ข้าสามารถมอบสิ่งอื่นแก่ท่าน”

ลู่เจียนผืนยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น พวกเราขออ้อลา”

พระราชินีเอลิซาเบธทอดพระเนตรลู่เจียน สุดท้ายทรงกล่ำกลืนคำพูดไว้ รับสั่งว่า “เซซิลส่งแขกแทนข้า”

เขียนปีก็ลุกขึ้นกล่าวคำอ้อลา พระราชินีเอลิซาเบธทรงกุมมือของนางไว้ด้วยความอาลัยอาวรณ์ ทั้งทรงปลดสายสร้อยจากพระคอส่งให้กับนาง ฝากความรำลึกถึงweinได้ (พระมารดรดิน) แล้วค่อยแยกจากกัน

ทั้งหมดออกจากประตูวัง กล่าวคำอ้อลาเซซิล กู่เจียนค่อยบอกสาเหตุที่คิดออกทะเลให้ทราบ เขียนปีพอฟังจบ ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “คิดออกทะเลในยามนี้ มิใช่เวลาที่ดีจริงๆ”

พลันเห็นที่ห่างไปปรากฏคนผู้หนึ่งคลุมเสื้อคลุมปิดบังใบหน้า กำลังควมม้ามมาถึง พอเพ่งตามอง กลับเป็นโรเบิร์ต ดัดเลย์ มันมีสีหน้าอิดโรย กล่าวเสียงแผ่วท่อมว่า “เราได้รับใหัวานจากหนือ่อง (พระราชินี) ให้แจ้งต่อทุกท่านว่า หากต้องการเรือออกทะเล ยังมีวิธีการหนึ่ง”

เขียนปีถามว่าวิธีอันใด โรเบิร์ตกล่าวว่า “หากออกทะเลในนามหนือ่อง จะสร้างความโกรธแค้นแก่ซีปันหยยา แต่หากโดยสารเรือพ่อค้าของเอกชน ถือเป็นเรื่องส่วนบุคคล แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกท่านจะไม่รับความคุ้มครองจากอิงเก้อหลันหวงซือ* เรือรบของซีปันหยยาจะรุมขย้าพวกท่านราวกับสุนัขป่าที่หิวโหย หนือ่องไม่ต้องการให้พวกท่านเสี่ยงอันตรายไป”

กู่เจินกล่าวว่า “พวกเราไม่เรื่องร้อนสำคัญ ท่านเพียงบอกต่อพวกเราว่าที่ใดมีเรือสามารถออกทะเลได้”

โรเบิร์ตพอฟังล่ำมแปลกล่าวจบ ก็จับจ้องมองดูกู่เจิน ทั้งสองพอสบสายตากัน โรเบิร์ตรู้สึกว่ประกายตาของอีกฝ่ายเจิดจ้าน่าเกรงขาม ต้องหลุบตาลง กล่าวว่า “พวกท่านเมื่อตัดสินใจ เราจะนำพวกท่านไปพบคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีชื่ออ้อฉาว ลักลอบค้าผ้าพับ ซื่อขายทาส เป็น

อันธพาลสมบูรณ์แบบ แต่ว่าขวัญกล้าเกินคน และครอบครองเรือเดินสมุทร
ที่แล่นเร็วที่สุดในอึงเก้อหลัน”

ลู่เจี้ยนรับฟังจนขมวดคิ้ว ขณะจะปฏิเสธ กู่เจินกลับบังเกิดความ
กระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า “พิเศษแท้ อันธพาลร้ายผู้นี้เรียกว่าอะไร?”

โรเบิร์ตกล่าวว่า “เรียกว่าเยี่ยฮาน ฮั่วจินซือ (จอห์น ฮอว์กินส์)”

กู่เจินกล่าวว่า “ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าต้องการพบคนผู้นี้ในบัดดล”

โรเบิร์ตผงกศีรษะกล่าวว่า “เราทราบว่ามันอยู่ที่ใด เราสามารถ
นำทาง” พลาจพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า นำทั้งหมดเลียบแม่น้ำไป

เห็นแม่น้ำสายใหญ่ตัดผ่านเมืองไป บนผิวน้ำลอยไว้ด้วยหมอก
เบาบาง ทำให้เรือบนแม่น้ำและบ้านเรือนสองฟากฝั่งล้วนเลื่อนราง ที่ห่างไป
ปลูกสร้างโบสถ์ ตั้งเด่นเป็นสง่า

ลู่เจี้ยนอดอันเป็นเวลานาน อดกล่าวมิได้ว่า “กู่เจิน ท่านผู้นี้ไม่ถูก
ต้อง คนผู้นี้เมื่อเป็นอันธพาล ไหนเลยมีความสุขกับมันได้?”

กู่เจินยิ้มพลาจกล่าวว่า “พี่ใหญ่ ข้าพเจ้ามิใช่บอกต่อท่านหรือหรือว่า
ความรักชอบของข้าพเจ้าคือให้คนชั่วกระทำเรื่องดี คนชั่วผู้นี้ยิ่งเลวยิ่ง
น่าสนใจ”

หวิ้เจ้าก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า “น้องแซ่กู่ อุปนิสัยไม่สอดคล้อง ไม่อยู่
รวมรวมกัน ท่านทำเช่นนั้นเท่ากับเล่นกับไฟ”

กู่เจินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “คำ ‘เล่นกับไฟ’ นี่กล่าวได้ประเสริฐ อันว่า
ไฟหากควบคุมไม่ได้ จะเผาบ้านช่องวอดวาย คลอกผู้คนและสัตว์เลี้ยง
แต่หากรู้จักควบคุม สามารถดমন้ำหุงข้าว ประุงเป็นอาหารเลิศรส ถึงกับ
ใช้ไฟเผาเมือง ประกาศศักดาในสมรภูมิ ยกตัวอย่างเช่นการศึกษาที่เช็กเพ็ก
สำหรับกับโจโด ไฟเป็นสิ่งอันเลวร้าย แต่สำหรับขุนกวนกับเล่าปี่ กลับเป็น
สิ่งช่วยชีวิต* ซึ่งความจริงนับแต่โบราณกาลมา อันธพาลคนชั่วตั้งชื่อเรียก
ร้องอย่างจำกัด ที่มาคนวางเพลิงเพียงเพื่อผลประโยชน์ ขอเพียงได้ประโยชน์

* เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในตอนโจโดแตกทัพเรือ

สามารถเจรจากัน ที่ยากรับมือกลับเป็นเหล่าผู้ที่แอบอ้างคุณธรรม หาก
กระทำการฆ่าฟัน ผู้คนประเภทนี้ทั้งดีทั้งร้าย คล้ายธัมมะคล้ายธรรม
ที่แล้มาชนวนสงครามกว่าครึ่งล้วนเกิดจากพวกมัน”

เซียนปี่ทอดถอนใจกล่าวว่า “น้องแซ่กู่กล่าวถูกต้อง ยกตัวอย่างฮ่องเต้
จักรพรรดิโฉดเช่นสุยหยางตี้มีน้อยกว่าน้อย แต่จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ ตลอด
จนหงอู่ฮ่องเต้กลับมีไม่น้อย เหล่านี้เป็นทั้งเจ้าชีวิตผู้เปรี๊ยะปราว แต่ก็มี
นิสัยโหดร้าย”

กู่เจินกล่าวว่า “มีเพียงแต่ฮ่องเต้ คนธรรมดาทั่วไปก็เป็นเช่นนี้
คนชั่วมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่เป็นกึ่งดีกึ่งร้าย แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา
ทุกท่านในที่นี้ ผู้ใดกล้าบอกว่าปราศจากความคิดร้าย?”

ลู่เจียนอับจนถ้อยคำ เหยาฉิงพลันกล่าวว่า “จิ้งจอกโสโครก ท่าน
ลองบอกมาว่า หนืออ่องแห่งอิงเก้อหลันผู้นี้เป็นคนเยี่ยงไร?”

กู่เจินขบคิดแล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้ยากบอกกล่าวในเวลาอันสั้น หนือ
อ่ององค์นี้มีสายตาแหลมคม ทั้งล่องรู้จิตใจคน กล้าหาญมีครันคร้าม แต่
ก็รู้จักอดกลั้น มีอารมณ์อ่อนไหว แต่ปราศจากกิเลสตัณหาส่วนตัว ยอม
เสียสละเพื่อปวงชน มีคำกล่าวไว้ ‘เจ้าชีวิตมิเห็นแก่ตัว’ เจ้าชีวิตที่ไม่เห็น
แก่ตัว จะมีสายตามองการณ์ไกล มีจิตใจที่เปิดกว้าง ประเทศเล็กทาง
ตะวันตกนี้ต้องเจริญรุ่งเรืองอย่างแน่นอน*” เอ่ยถึงตอนนี้เหลียวมองไปทาง
ตะวันออก ดวงตาทอแววเย้ยหยันกล่าวว่า “ส่วนหมิงชื่อจางฮ่องเต้ยังฝัน
กลางวันว่าสำเร็จเป็นเซียน...”

ทั้งหมดจึงหวนนึกถึงราชวงศ์หมิง ต่างลอบสันคิระชะ พลันได้ยิน
โรเบิร์ตร้องบอกว่า “ถึงแล้ว”

ทั้งหมดเพิ่งตามอง เห็นมาถึงปากอ่าวแห่งหนึ่ง ปรากฏเสากระโดง
เรือแน่นขนัด โรเบิร์ตกระตุ้นม้าถึงหน้าเรือเดินสมุทรขนาดสามเสาลำหนึ่ง

* สมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธที่ 1 (ค.ศ.1533-1603) ทรงครองราชย์เป็นเวลา 45 ปี พระนางทรงเลือกที่จะเป็น
ราชินีพรหมจารี ทั้งได้รับพระฉายานามว่าราชินีเบสส์ผู้แสนดี แสดงว่าทรงเป็นที่รักของข้าแผ่นดิน

เหลียวมองรอบข้างไร้ผู้คน จึงปลดเสื้อคลุมลงมา พลากร้องเรียกว่า “ฮัวจิน
ซือ (ฮอว์กินส์)”

กู๋เจินเห็นเรือเดินสมุทรลำนี้มีขนาดเล็กกว่าเรือเดินสมุทรทั่วไป กัน
ท้องเรือยังแคบเรียว แต่กระดุกงูแข็งแกร่ง เสากระโดงทั้งสามเสาสราง
อย่างเหมาะสม มาตราว่าไม่มั่นคงเท่ากับเรือใหญ่ แต่ยังคงแคล้วปราด
เปรียวกว่า กู๋เจินก็เป็นนักเดินเรือ พอเห็นเช่นนั้นต้องลอบร้องชมเชย
ในใจ

โรเบิร์ตขณะร้องเรียก รอยู่ครู่หนึ่ง ที่หัวเรือปรากฏใบหน้าซูบ
เรียวที่ไว้เคราครีมีใบหนึ่งโผล่พ้นออกมา ตาสีฟ้ากลอกกลิ้งไปมา มองดู
คนทั้งหมด หัวเรือฮิสะกล่าววว่า “ท่านไหลชื่อเต๋อป้อเจีย* เรื่องอันใดรบกวน
ท่านรุดมา?”

ขณะกล่าว บนเรือมีคนชักใบเรือขึ้น โรเบิร์ตทราบว่ายกฝ่ายหวาด
ระแวงว่า ตนเองจะติดบัญญัติคำมนุษย์กับมัน หากเล่นเรือหลบหนีเมื่อถึง
เวลานั้นต่อให้ติดตามถึงสุดขอบฟ้า อย่าคิดหมายหามันพบ จึงโบกมือ
ร้องบอกว่า “เราสัญญาว่าไม่ได้มารังควานท่าน รีบหย่อนบันไดลงมาให้
เราขึ้นไป”

ฮอว์กินส์ค่อยสั่งให้หย่อนบันไดเชือกลงไป เสียงขาดคำ บนเรือ
ปรากฏบันไดเชือกสายหนึ่งโยนลงมา ทั้งหมดค่อยลงจากหลังม้าขึ้นเรือ
เดินสมุทร ฮอว์กินส์จับจ้องมองดูชาวจงถู่ (แผ่นดินจีน) กระพริบตาด้วยความ
สงสัยอยากรู้

โรเบิร์ตกล่าวว่า “ฮอว์กินส์ คนเหล่านี้ล้วนเป็นพ่อค้าจากจงถู่**
ต้องการออกทะเล ท่านส่งพวกมันสักระยะทางหนึ่ง”

ฮอว์กินส์กระโดดปราดขึ้นมา ร้องดังๆ ว่า “เป็นจงถู่ที่ใช้อิฐทองคำ
ปูพื้น จงถู่ที่เต็มไปด้วยไข่มุกและเครื่องหอมหรือ?”

* ท่านเอิร์ลเลสเตอร์ บรรดาศักดิ์ของโรเบิร์ต

** ประเทศจีน

กู๋เจินและพวกเห็นมันพลุ่งพล่านใจถึงเพียงนี้ ต้องหันไปมองหน้ากัน โรเบิร์ตจึงกระซิบบอกว่า “ในหนังสือของหมาเคอปอหลอ (มาร์โคโปล) เขียนไว้เช่นนี้”

กู๋เจินขมวดคิ้วกล่าวว่า “หมาเคอปอหลอ (มาร์โคโปล) ประโคมโอเกินไปแล้ว”

โรเบิร์ตกล่าวอีกว่า “ฮอว์กินส์ ท่านตอบตกลงหรือไม่?”

ฮอว์กินส์กลอกตาตลบหนึ่ง พลันโบกมือกล่าวว่า “ตอนนี้มีใช้เวลาปรกติธรรมดา เรือรบของชาวซีป็นหย่าเฟ่นพ่านอยู่เบื้องนอก เรือของเราลำนี้หากเผชิญพบพวกมัน กลายเป็นแพะแกะที่ไร้เรี่ยวแรงตัวหนึ่ง...”

โรเบิร์ตคิดบอกว่านี่เป็นพระเสาวนีย์ของพระราชินี แต่ก็กริ่งเกรงต่อแยะความยุ่งยาก จึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ฮอว์กินส์ เราขออาศัยนามส่วนตัว หวังให้ท่านตอบตกลง”

ฮอว์กินส์หวัร่อพลาংกล่าวว่า “เราให้ความสัมพันธ์กับมิตรภาพของป้อเจี้ยต้าเหยิน (ท่านเอิร์ล) แต่ต้องคำนึงถึงชีวิตของลูกเรือทั้งหลาย...”

ไม่ทันขาดคำ กู๋เจินพลันแก้มุขหนึ่งกวางใบหนึ่งออก ปรากฏไข่มุกโมรา ทับทิม หยกงาม เพชรตาแมวเหล่าอัญมณีมีค่าร่วงพรุลงมา ตกลงบนดาตฟ้าเรือดั่งกราวใหญ่

ชาวอิงเหยิน (อังกฤษ) บนเรือลั่นปากอ้าตาค้าง กู๋เจินกล่าวกับเขียนปี้ว่า “ท่านบอกต่อเจ้าของเรือท่านนี้ว่า หากมันนำพวกเราออกทะเล อัญมณีถุงนี้ถือเป็นค่ามัดจำ อีกครึ่งหนึ่งจะมอบให้เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจ”

เขียนปี้ถ่ายทอดบอกออกไป ฮอว์กินส์จับจ้องมองอัญมณีบนหัวเรือตลอดเวลา พอฟังจบจึงฉิวปากคำหนึ่งกล่าวว่า “เป็นอันว่าตกลง ชาวจกั้วเหยิน (ชาวจีน) นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านเป็นฉวนจ่าง (กัปตัน) ของเรา”

โรเบิร์ตอดกล่าว่ามีได้ว่า “เรือของท่านลำนี้มีใช่เป็นแพะแกะหรือ?”

ฮอว์กินส์ยิ้มพลาংกล่าวว่า “ป้อเจี้ยต้าเหยิน (ท่านเอิร์ล) ยังไม่ทราบแพะแกะที่กินอัมยังดูร้ายกว่าฉลามอีก” พลาংซ่อนตามองกู๋เจิน ถามว่า

“พวกท่านคิดไปที่ใด?”

กู๋เจินกล่าวว่า “ทิศทางยังไม่ได้กำหนด ทางที่ดีเตรียมพร้อมเดินทางไกล”

ฮอว์กินส์มีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ถามอีกว่าออกเดินทางเมื่อใด กู๋เจินกล่าวว่า “ทางที่ดีเป็นวันนี้”

ฮอว์กินส์สะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องว่า “ทำไม่ได้ เรายังไม่ได้จัดเตรียมเสบียงและน้ำดื่ม”

โรเบิร์ตบอกว่าจะจัดเตรียมเสบียงและน้ำดื่มให้เอง ฮอว์กินส์กล่าวว่า “วิเศษแท้! เเสบียงและน้ำดื่มยิ่งมากยิ่งดี พวกเราต้องเดินทางรอบโลก”

โรเบิร์ตต่ำว่าเป็นปีศาจละโมภ พลังลงจากเรือไป ฮอว์กินส์รีบก้มกายลง เก็บอัญมณีที่กระจายอยู่บนดาดฟ้าเรือขึ้นมา

โรเบิร์ตใช้เวลาครึ่งวันก็จัดหาเสบียงและน้ำดื่มให้กับเรือเดินสมุทร แต่มั่นกลัวถูกพेंงเล้งสงสัย จึงไม่ขึ้นเรือมาอีก เพียงเฝ้าดูอยู่ริมฝั่ง

ฮอว์กินส์เรียกระดมลูกเรือทั้งหมดมา กล่าวว่า “การเดินทางครั้งนี้ต่างกับยามปกติ มีความเสี่ยงสูง ต้องการลูกเรือที่ชำนาญการ คนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปีให้เดินออกมา”

เอ๋ยถึงตอนนี้ มีลูกเรือหลายคนทยอยเดินออกมา ฮอว์กินส์พลันขมวดคิ้วกล่าวว่า “เต๋อเหลยเคอ (เดรก) เจ้าก็ออกมา”

ลูกเรื่อนั้นร่างผอมเล็ก สีหน้ายังแผ่วแวไรเดียงสา พอฟังเงยหน้าขึ้น เผยเห็นดวงตาทั้งดำขลับทั้งแวววาว ปากร้องบอกว่า “เรียนฉวนจาง (กัปตัน) เราพอดีมีอายุยี่สิบปี”

ฮอว์กินส์ยื่นมืออันใหญ่โต หิ้วปีกมันออกจากขบวน ทิ้งไว้ด้านข้างหันไปกล่าวกับลูกเรือทั้งหลายว่า “ให้เวลาพวกเจ้าหนึ่งชั่วโมง ร่ำลาคู่ขา ขาเครื่องใช้ส่วนตัว อีกหนึ่งชั่วโมงเรือจะออกเดินทาง”

ลูกเรือทั้งหลายรับคำ ฮอว์กินส์หันไปจับไล่ลูกเรือที่อายุไม่ถึงยี่สิบปีลงจากเรือ จากนั้นกลับเข้าห้องท้องเรือไปสนทนากับกู๋เจิน

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ลูกเรือพากันกลับเข้าประจำที่ ฮอว์กินส์ตรวจนับจำนวนคน พลันร้องว่า “หม่าติง (มาร์ติน) เล่า? นายท้ายตัวใหญ่โตนั้นไปที่ใดแล้ว?”

เหล่าลูกเรือหันไปมองหน้ากัน พลันบังเกิดสຸ້มเสียงหนึ่งร้องว่า “มันไม่ไปแล้ว” เห็นเดรกมุดออกจากกลุ่มคน ร้องบอกว่า “เราอายุยี่สิบปีสามารถออกทะเลแล้ว เจ้าตัวใหญ่มาร์ตินโง่ทึบ เรายังเหนือกว่ามันอีก”

ฮอว์กินส์จับจ้องมองมัน ร้องว่า “เจ้าลูกสุนัขป่า มาร์ตินเป็นไรไปแล้ว?”

เดรกตอบว่า “ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว”

ฮอว์กินส์หน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เราไม่ต้องยุ่งเกี่ยว? เฮอะ เราเมื่อตัดสินใจจะไม่เปลี่ยนแปลง ลูกเรือที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปีห้ามออกทะเล”

เดรกเชิดหน้าขึ้นกล่าวว่า “เราบอกแล้วว่าเราอายุยี่สิบปีแล้ว เราจะออกทะเล”

พริบตานี้ทั้งสองยืนเผชิญหน้าบนดาดฟ้าเรือราวไถ่ชนสองตัว บรรดาลูกเรือล้วนกลั้บลมหายใจไว้ ลูกเรืออายุเยาว์คนหนึ่งกลับกล้าแข็งข้อกับฮอว์กินส์ผู้กระเดื่องนาม นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

พลันได้ยินเสียงหัวร่อฮาฮา ทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นเป็นกู่เจิน กู่เจินมองดูเดรก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เด็กน้อยนี้มีความหมายนัก กล่าวไปซ้ำพเจ้าก็อายุไม่ถึงยี่สิบปี ไม่ทราบออกทะเลได้หรือไม่?”

ฮอว์กินส์พอได้ยินคำแปลจากเซียนนี้ จึงกล่าวอย่างกระดากว่า “เราเพียงหวังดีต่อมัน การเดินเรือครั้งนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง”

กู่เจินยิ้มพลาบบอกให้ออกเรือเถอะ ฮอว์กินส์เตะใส่เดรกเท้าหนึ่ง ร้องว่า “ไปคุมหางเสือที่ท้ายเรือ”

เดรกจับจ้องมองกู่เจินอย่างลึกลับซึ้ง เดินไปยังห้องท้องเรือช่วงหลังอย่างเงิบงัน

ใบเรือสีขาวถูกชักขึ้น เรือใหญ่แล่นออกจากอ่าว แล่นไปประมาณ สองลี้ พลันได้ยินเสียงร่ำร้องดังมาแต่ไกล เหล่าลูกเรือเหลียวหน้ามองเห็น ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งวิ่งมาถึงท่าเรือ ศีรษะมันโพกผ้า บนผ้าโพกศีรษะมีโลหิต ไหลซึมออกมา ชายฉกรรจ์นั้นร้องตะโกนใส่เรือใหญ่ ชูหมัดกวัดแกว่ง ไปมา เหล่าลูกเรือหัวร่อครืนใหญ่เรียกหา “มาร์ตินโง่ทึบ” วุ่นวาย

ฮอว์กินส์ขมวดคิ้ว กล่าวถามเดรกว่า “เจ้าใช้อะไรโค่นมัน?”

เดรกบอกว่าใช้กระบอง ฮอว์กินส์กล่าวว่า “เจ้าระวังให้มากไว้ เมื่อข้ากลับมามันต้องฆ่าเจ้า ควักไส้ออกมาให้สุนัขรับประทาน”

เดรกเงยบงันไม่ตอบคำ พอเหลียวหน้ามองเห็นม่านพลบค่ำคลี่คลุม เกร่างของมาร์ตินเลื่อนรางทีละน้อย เรือใหญ่แล่นออกจากแม่น้ำในประเทศ มุ่งสู่ท้องทะเลอันกว้างไพศาล

พอออกทะเลไม่นาน เชียนปีก็ชักนำตัวประหลาดศีรษะใหญ่ผู้หนึ่ง ลงมายังห้องท้องเรือด้านหลัง ตัวประหลาดนั้นมาถึงหน้าหลอผาน (เข็ม ทิศ) มือถือเครื่องมือประหลาดชนิดหนึ่ง ทำการเปรียบเทียบกับหลอผาน ดูแล้วดูอีก กล่าวก็ลีกลูอยู่หลายคำ เชียนปีจึงกล่าวกับเดรกว่า “เจ้าตัวน้อย พวกเราขอเปลี่ยนตัวคนคุมหางเสือ”

เดรกกล่าวถามว่า “ผู้ใดคุมหางเสือ?”

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งขานรับ กู๋เจินเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม เชียนปี กล่าวว่ “กู๋เชียนเซิง (ท่านผู้แซ่กู๋) บอกว่ามันจะคุมหางเสือ”

เดรกมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย กู๋เจินเดินเข้ามาสอบถามวิธีบังคับ พวงมัลย์ เดรกป็นหน้าเคร่งเครียดไม่ตอบคำ กลับเป็นฮอว์กินส์ทั้งอธิบาย ทั้งแสดงท่าทางประกอบ บอกวิธีบังคับพวงมัลย์ให้ทราบ จากนั้นกล่าว ว่า “กู๋เชียนเซิง คุมหางเสือเป็นเรื่องสำคัญ ไม่อาจล้อเล่นได้”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “วิธีเดินเรือของประเทศท่านเหนือกว่าแดน จงกู๋ (แผ่นดินจีน) แต่ใกล้เคียงกับเรือรบของเหอหลันเหยิน*”

ฮอว์กินส์กล่าวถามว่า “กู๋เซียนเซิง ท่านเคยบังคับเรือรบของเหอ หลันเหยินหรือ?”

กู๋เจินกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “กาลก่อนข้าพเจ้ามีกองเรือกองหนึ่ง ประกอบด้วยเรือรบของเหอหลัน* แปรลำ นำเสียดายที่พอเข้าสู่สงคราม กลับพบกับความพ่ายแพ้”

ฮอว์กินส์กับเดรกสบตากันวูบ ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กู๋เจินหารือ กับม่ออู่อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นตบพวงมาลัย กล่าวกับฮอว์กินส์ว่า “ฉวนจ่าง (กัปตัน) เรือลำนี้มีชื่อเรียกหรือไม่?”

ฮอว์กินส์หน้าร้อนผะผ่าวกล่าวว่า “กาลก่อนไม่มี การออกทะเลครั้ง นี้ ได้รับมอบหมายจากกงเจี้ยต้าเหยิน (ท่านดยุค) ดังนั้นเรียกว่ากงเจี้ยเฮ่า (เรือดยุค) เกอะ”

กู๋เจินโบกมือกล่าวว่า “กงเจี้ยเฮ่า (เรือดยุค) ไม่ภูมิฐานพอ ยังคง เรียกว่าหนืออ่องเฮ่า (เรือพระราชินี) เกอะ”

ฮอว์กินส์งงงันวูบหนึ่งจึงคล้อยตามมัน กู๋เจินบิดหมุนพวงมาลัย แล้วกล่าว “ฉวนจ่าง ให้ลูกเรือของท่านชักใบของเสากระโดงหน้าขึ้น ข้าพเจ้าคิดเล่นเรือทวนน้ำ”

ฮอว์กินส์กับเดรกเห็นกู๋เจินบังคับเรือด้วยความชำนาญ สร้างความ ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ฮอว์กินส์สั่งให้ชักใบเรือขึ้น จากนั้นกระทั่งคอกใส่เดรก สั่งการว่า “เจ้าขึ้นไปยืนเสากระโดงกลาง หากพบเห็นเรือที่ต้องสงสัย ให้ เป่าแฉ่งเหตุ”

เดรกรับคำคราหนึ่ง หยิบฉวยหอยสังข์ทะเลสำหรับเป่าอันหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นบนยอดเสากระโดงกลาง ไม่ทันสำรวจดู รู้สึกที่ข้างหุมีเสียง ลมหายใจ เดรกสะดุ้งเฮือกใหญ่คลายมือจากเส้นเชือก ร่างร่วงหล่นลงไป แต่แล้วรู้สึกข้อมือตึงวูบ ถูกจุดติงกลับขึ้นไป

เดรกเหลียวหน้ามอง พบว่าที่ข้างกายไม่ทราบยืนไว้ด้วยบุรุษผมขาว

ดวงตาแวววาวผู้หนึ่งตั้งแต่เมื่อใด คาดว่าท้องฟ้ามืดค่ำลง ผมเผ้าและเสื้อผ้า
ของบุรุษผู้นี้เป็นสีเดียวกับใบเรือ ดังนั้นเดรกไม่ทันพบเห็น จึงอดถามมิได้ว่า
“ท่านเป็นใคร?”

บุรุษผมขาวคือเทพบุตรลม มันอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงขึ้นมาบน
เสากระโดงชมดูทิวทัศน์ พอฟังย้อนถามว่า “ท่านว่าอะไร?” คำพูดพอกกล่าว
ค่อยนึกคิดว่าทั้งสองสื่อสารไม่เข้าใจ ดังนั้นหัวเรือออกมา โบกแขนเสื้อ
คราหนึ่ง กระโดดลงจากเสากระโดงเรือ

เดรกเพ่งตามอง พบว่าบุรุษผมขาวลงไปยังดาดฟ้าเรือแล้ว ต้องใจ
เต้นระทึกขึ้น อธิษฐานขอให้พระเจ้าคุ้มครอง อย่าได้พบกับสิ่งที่ลึกลับชั่วร้าย
เล่นเรือถึงกลางวิกาล ดวงจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก ลมใบไม้
ร่วงโชยมาปะทะหน้า เดรกแม้มีกำลังวังชา ยามนี้อดสติเลอะเลือนมิได้
สองมือยึดจับเชือกบนเสากระโดง ศีรษะกลับตกห้อยลง

ทันใด เดรกบังเกิดความตื่นตัว เปิดเปลือกตาขึ้นมองไกลออกไป
เห็นบนผิวน้ำเลดดำทะมึนปรากฏเงาดำสามกลุ่มขึ้น ภายใต้อประกายดาว
สาดส่อง จำแนกเห็นรูปเค้าของลำเรือ ถึงกับใจสั่นสะท้าน ยกหอยสังข์
ทะเลถึงมุมปาก เป่าเป็นเสียงดังยาวนาน

ผู้คนบนเรือราชนีพากันสะท้อนตื่นขึ้น วิ่งขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ
ฮอว์กินส์ร้องถามว่าเป็นเรื่องราวใด เดรกตัวสั่นงันกร้องว่า “พวกมัน
มาแล้ว”

ฮอว์กินส์ร้องเพ้อ ถามว่าพวกมันเป็นใคร เดรกกล่าวว่า “เรือชิปัน
หย่า* ไซ้แล้ว เป็นเรือชิปันหย่า มีจำนวนสามลำ ยังติดตั้งปืนใหญ่ เป็น
เรือรบทั้งสิ้น...”

ฮอว์กินส์ไม่ทันเอ่ยปาก กู๋เจินก็ร้องบอกว่า “ชักใบเรือทั้งหมดขึ้น
ข้าพเจ้าต้องการแรงลมหนุนส่ง”

คำสั่งพอลำทอดออก บนดาดฟ้าเรือเกิดความเคลื่อนไหว เดรก

ก็ลื่นไหลลงจากเสากระโดงเรือ รวมมือกับลูกเรือสองคน ชักใบเรือของ
เสากระโดงหลักขึ้น ฮาร์กิ้นส์วิ่งไปยังชั้นล่างของห้องท้องเรือ บัญชาการ
ให้มียิงปืนใหญ่บรรจุดินระเบิดลงในปืนใหญ่

กู๋เจินพลันหมุนพวงมาลัย เรือใหญ่ตีวงเฉียงๆ ไปทางซ้าย น้ำทะเล
ทะลักขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ ผู้คนบนดาดฟาล้วนเปียกปอน เรือราชีนีกรีด
เป็นเส้นทแยงบนผิวน้ำทะเล พลันเซ็ดหัวแล่นไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ชาวซีบันหย่าได้ยินเสียงเป่าหลอดเขา ก็ทราบว่าร่องรอยถูกพบเห็น
จึงชักใบเรือขึ้น เร่งระดับความเร็วอย่างฉับพลัน คล้ายลูกธนูสามดอก
โอบล้อมเข้าหาเรือราชีนีเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลัง

เสียงคลื่นดังเกรียวกราว ลมทะเลพัดอื้ออึง ระหว่างหลบหนีไล่ล่า
ขอบฟ้าบุรพาทาขาวไร ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นมากครั้งหนึ่ง แสงสีทองสาดส่อง
ท้องทะเลจนเหลืองอร่าม แม้แต่กระบอกปืนใหญ่บนเรือรบซีบันหย่าก็ถูก
ฉาบไว้จนคล้ายหลอมสร้างจากทองคำ

เสียงยิงปืนใหญ่ติดต่อกันหลายครา เรือรบซีบันหย่าเปิดฉากยิงจู่โจม
กู๋เจินบังคับพวงมาลัย นำเรือพุ่งเฉียงๆ ออกไป กระสุนปืนใหญ่ลูกหนึ่ง
พุ่งเฉียดผ่านกราบขวาของเรือ จนเศษไม้ปลิวกระจาย ตัวเรือสั่นสะเทือน
อย่างรุนแรง ผู้คนบนเรือเสียหลักการทรงตัว ส่งเสียงร้องดังระงม

ลู่เจี้ยนคุ้มครองเหยาฉิงอยู่ในห้องท้องเรือ เหยาฉิงสลับสไลไป ลู่
เจี้ยนจึงใช้กำลังภายในคุ้มครองเส้นลมปราณของนาง แม้ทราบว่าเกิดเหตุ
เปลี่ยนแปลง แต่ไม่กล้าออกไป มิคาดกระสุนปืนใหญ่พอเฉียดผ่านตัวเรือ
แรงสั่นสะเทือนปลุกเหยาฉิงสะท้อนตื่นขึ้นมา ได้ยินเสียงระเบิดดังอีกครา
ผสมกับเสียงร่ำร้องของเหล่าลูกเรือ

เหยาฉิงร้องเรียก “ลู่เจี้ยน...” สัมผัสเสียงแผ่วเบาอ่อนล้า ลู่เจี้ยนมี
โสตประสาทปราดเปรียว ท่ามกลางสรรพเสียงวุ่นวายยังคงได้ยิน รีบกล่าวว่า
“อาฉิง ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

เหยาฉิงบอกกล่าวให้ขึ้นไป ลู่เจี้ยนจึงโอบอุ้มนาง ถลันออกจาก

ห้องห้องเรือ พุ่งปราดขึ้นบนดาดฟ้าเรือ ยังไม่ทันยืนหยัดมัน ตัวเรือพลันเอียงวูบ คลื่นลูกใหญ่โถมทับลงมา ลู่เจียนตวาดก้อง มือขวาประคองเหยาฉิง มือซ้ายกวาดขวางออก พลั้งล้มตัดคลื่นใหญ่แยกออกเป็นช่วง ทั้งสองพุ่งผ่านออกไป

ลู่เจียนไม่กล้าชักช้า กระโดดขึ้นบนดาดฟ้าของห้องชั้นบนที่ท้ายเรือ พอกัมศีระชะลง เห็นเหยาฉิงหน้าขาวซีด ดวงตากลับเป็นประกาย ลู่เจียนนึกถึงคำพูดของเชียนปี้ ต้องครุ่นคิด ‘อาฉิงชมชอบการต่อสู้ พอประสบเหตุการณ์ต่อสู้ช่วงชิง จะยินดีเป็นพิเศษ’

ทางหนึ่งครุ่นคิด ทางหนึ่งทอดตามองไกล เห็นเรือรบซีปันทยาทั้งสามลำบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกออก ปากกระบอกปืนใหญ่ปรากฏควันเขี้ยวลอยขึ้นมา ตัดกับดวงอาทิตย์สีแดงฉาน

พลันเห็นกระสุนปืนใหญ่หลายลูกจากเล็กขยายใหญ่ขึ้น ยิ่งจู่โจมมาถึง ลู่เจียนใจหายวาบ แต่กระสุนปืนใหญ่ห่างจากตัวเรือหลายวา กำลังก็อ่อนลงตกลงในทะเล จนสะเก็ดน้ำกระเซ็นชาน พลันได้ยินกู่เจินร้องว่า “เตรียมยิง”

ทั้งสองเบือนสายตาไป เห็นกู่เจินอยู่ในห้องชั้นบนที่ท้ายเรือ สองมือหมุนพวงมัลย์บังคับเรือเคลื่อนขวางไปทางซ้าย พุ่งเฉียงไปสิบวา กราบซ้ายประชิดใกล้เรือรบซีปันทยาซึ่งแล่นเร็วที่สุดลำหนึ่ง

ฮอว์กินส์เห็นถนัดชัดตา คำสั่งของกู่เจินยังไม่ตกทอดมาถึง มันก็จุดสายชนวน เสี่ยงปืนดังหลายครา กระสุนเหล็กแหวกว่ายออกไปหลายลูก ปรากฏลูกหนึ่งยิงถูกด้านขวาของเรือรบศัตรู เรือรบคล้ายสร้างจากกระดาษ เพิ่มรูโหว่รูหนึ่ง ระเบิดเรือทวนลม เคลื่อนขวางไปครึ่งลิ้ เรือรบอื่นเห็นพวกพ้องพลาดท่าเสียที บวกกับกู่เจินแล่นเรือบุกทะเลวงฝ่า สร้างความตื่นตระหนกจนชะลอความเร็วลง กู่เจินก็ไม่สู้พัวพัน เร่งความเร็วมุ่งไปข้างหน้า ไม่นานให้หลัง เรือรบซีปันทยาทั้งสามลำถูกสลัดทอดทิ้งพ้นจากคลองจักษุ

เล่นเรืออยู่ครึ่งวัน เรือรบซีป็นหยาบัดเดียวเร็นหายบัตเดียวปรากฏ
หลังจากนั้นเกิดลมตะวันตกขึ้น ทั้งสองฝ่ายชะลอความเร็วลง ถึงอย่างไร
เรือของฮอว์กินส์รักษาระยะห่างจากฝ่ายตรงข้าม เรือรบซีป็นหยาบัตแต่ระดม
ยิงปืนใหญ่ใส่ ก็ไม่สามารถยิงถูกเป้าหมาย

เมื่อดวงอาทิตย์ลอยขึ้นถึงกลางศีรษะ เฮยาฉิงม่อยหลับไป ลู่เจียน
ขณะจะกลับเข้าห้องท้องเรือ ลูกเรือที่หัวเรือพลันร่ำร้องว่า “รีบดู หินโสโครก
ปีศาจร้าย”

ลู่เจียนเพิ่งตามอง เห็นผิวทะเลเบื้องหน้าปรากฏหินโสโครกผุดขึ้น
มาราวกับต้นหญ้าทะเลดูดิน ฮอว์กินส์กำลังขึ้นมabenดาดฟ้า พอเห็นเช่นนั้น
หน้าถอดสี ร้องบอกว่า “นั่นเป็นดงหินโสโครกปีศาจร้าย กูเขียนเชิง
รีบอ้อมผ่านไป”

กูเจินพอฟัง จึงบิดหมุนพวงมาลัย อ้อมทางระยะหนึ่ง ม่ออียังคง
เฝ้าอยู่ที่หน้าหลอผาน (เข็มทิศ) จ้องมองดูโดยไม่คลาดคลา เพิ่งผ่านหมู่
หินโสโครก พลันร้องว่า “กูแหย ดูจากเครื่องจื่อเว่ยอี ต้องตัดผ่านหินโสโครก
แถบนี้ไป”

กูเจินงงงันจูบจึงถามย้าว่า “ต้องตัดผ่านหินโสโครกไป ท่านแน่ใจ?”
ม่ออียืนยันว่าแน่ใจ กูเจินสะบัดมือด้วยความโกรธแค้น กล่าวว่า
“ท่านโฉนไม่บอกแต่แรก?”

ม่ออีกกล่าวว่า “ดูจากหลอผาน (เข็มทิศ) มีความต่างกันเพียง
เล็กน้อย เมื่อครู่บ่าว...”

กูเจินเหลียวหน้ามอง เห็นเรือรบซีป็นหยากำลังอ้อมผ่านหินโสโครก
หากย้อนกลับก็ต้องเผชิญพบกัน สร้างความละเอียดแก่ม่ออียิ่ง กล่าวว่า
“กูแหย อย่าเพิ่งไปชั่วคราว สลัดหลุดจากศัตรูก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

กูเจินถลึงตาใส่มัน จากนั้นเห็นลู่เจียนยืนอยู่หน้าเสากระโดง โอบ
อุ้มเฮยาฉิงเหลียวซ้ายแลขวา หว้างคิ้วแฝงแววร้อนรุ่มลนลาน กูเจินพลัน
ขบกรามกรอด หมุนพวงมาลัยหันหัวเรือพุ่งตรงไปยังหินโสโครก

ฮอว์กินส์กำลังเยาะเย้ยเรือรบซีบันหยา พลันเห็นเรือของตนเอง
พุ่งตรงใส่หินโสโครก รีบร้องว่า “กู่เขียนเชิง ผิดทางแล้ว”

กู่เงินตอบว่า “ไม่ผิดพลาด คิดไปที่หินโสโครก”

ฮอว์กินส์ตื่นตระหนกยิ่ง ร้องบอกให้หยุดเรือพลางโถมเข้ามา
หมายแย่งชิงพวงมาลัย กู่เงินใช้มือซ้ายบังคับพวงมาลัย มือขวาสะบัด
วูบหนึ่ง ฮอว์กินส์รู้สึกทรวงอกชาวูบ ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่
มองดูเรือพุ่งชนใส่หินโสโครกสีดำทะมึน

ชาวซีบันหยาเห็นศัตรูวกกลับมา รีบจัดขบวนเป็นสองหน้าหนึ่งหลัง
รอให้เรือของศัตรูเข้ามาในขบวน กู่เงินจับตาดูศัตรู สั่งการให้ชักใบเรือกินลม
เต็มที่ เพียงชั่วขณะ ลูกเรือที่หัวเรือสามารถเห็นปากกระบอกปืนของ
เรือรบศัตรู ล้วนแต่หน้าถอดสี เหลียวดูกู่เงินกับฮอว์กินส์ เห็นกู่เงินยิ้ม
ยิ้มดูจเดิม ฮอว์กินส์ยืนอยู่ด้านข้าง ร่างไม่ขยับเคลื่อนไหว สร้างความ
เคลือบแคลงสงสัยแก่บรรดาลูกเรือจนร้องถามว่า “ฉวนจ่าง (กัปตัน) ทำ
อย่างไรดี?”

ฮอว์กินส์ถูกจี้สกัดจุด ไม่สามารถส่งเสียง พลันได้ยินเสียงปืนใหญ่
ดังขึ้น กระสุนปืนใหญ่สามลูกแหวกฝ่าอากาศ สองลูกยิงใส่อากาศธาตุ
ลูกหนึ่งมุ่งมายังเสากระโดงกลาง ในยามนั้นลู่เจี้ยนพลันตะปบเชือกผูก
เรือเส้นหนึ่ง กวาดใส่กระสุนปืนใหญ่ เชือกผูกเรือม้วนพันกระสุนปืนใหญ่
แล้วกระตุกวูบ กระสุนปืนใหญ่พลันเบี่ยงเบน พุ่งเฉียดผ่านข้างเสากระโดง
ตกลงในทะเล

คราครั้งนี้ลู่เจี้ยนใช้วิชากระบี่ฟ้าคุมอาวุธคลี่คลายวิกฤตเฉพาะหน้า
แต่ก็แตกตื่นจนหลังเหวี่ยงโยนเยียบออกมา เห็นเรือราชีนีพุ่งเฉียดผ่าน
เรือรบซีบันหยาลำหนึ่งไป ลูกเรือทั้งสองฝ่ายสามารถเห็นโฉมหน้าของ
ฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดเจน

เสียงยิงปืนใหญ่สะท้านแก้วหู เรือทั้งสองลำล้วนยิงกระสุนออก
เสียงตูมเมื่อส่วนท้ายของเรือราชีนีหายไปแถบหนึ่ง ส่วนเรือรบซีบันหยา

ถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงใส่สามลูก ลูกหนึ่งยิงถูกท้องเรือ น้ำทะเลทะลักเข้าไป
เรือรบเอียงวูบจมลง เหล่าลูกเรือพากันโยนเรือชูชีพลง กระโดดลงน้ำหนี
เอาชีวิตรอด

เรือราชนีแล่นสืบต่อ เข้าใกล้ดงหินโสโครก ที่เบื้องหน้าปรากฏหิน
ประหลาดตั้งระเกะระกะ ปลายแหลมราวกับฟันเขี้ยวของเสือร้าย ท่ามกลาง
ดงหินโสโครก มีทางคับแคบสายหนึ่งราวกับปากปีศาจร้ายที่อาออก ซึ่งที่
ผ่านมาไม่ทราบกลืนเรือเข้าไปกี่ลำ

ที่เบื้องหน้าปรากฏหินโสโครกขวางทาง ด้านหลังมีเรือรบศัตรูไล่กวาด
ตาม ต่อให้คิดหยุดเรือก็ไม่ทันการณ์ ในเสียงร้องอุทานของบรรดาลูกเรือ
เรือราชนีพุ่งฝ่าไปในหินโสโครก ก่อเกิดเป็นฟองคลื่นสูงหลายวา หลังจาก
ลดเลี้ยวอยู่สองครา ก็เผชิญกับระลอกวงหนึ่งห่อหุ้มเรือเอาไว้ กู๋เงิน
บังคับเรือไม่สำเร็จ หัวเรือพุ่งชนใส่หินโสโครกกองหนึ่ง

หวิเจ้าเห็นชัดตา พลันกระโดดปราดถึงใต้เสากระโดงเรือ ที่นั่นจัด
วางเสากระโดงสำรองไว้สามต้น ผูกเชือกเอาไว้ สำหรับใช้ผลัดเปลี่ยน
หวิเจ้ากระตุกเชือกขาด แบกเสากระโดงต้นหนึ่งถลันถึงหัวเรือ ตวาด
กองร้องขึ้น หวดเสากระโดงใส่หินโสโครก

เสียงกรือบเมื่อเสากระโดงหักกลาง พลังอันมหาศาลสะท้อนกลับมา
หวิเจ้าถอยกายไปสองก้าว ดาดฟ้าเรือทะลุเป็นช่อง แต่มันมีกำลังมหาศาล
เพียงสายโยงงนงก็ปักหลักมัน แรงหวดของมันช่วยให้เรือราชนีกระเพื่อม
กลับมา ชนใส่หินโสโครกฝั่งตรงข้าม พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง กู๋เงิน
ก็แบกเสากระโดงต้นหนึ่ง เลียนแบบหวิเจ้าโดยหวดใส่หินโสโครก จนเรือ
กระเพื่อมกลับมา

หวิเจ้าร้องชมเชยคำหนึ่ง ทั้งสองต่างถือเสากระโดง ยืนอยู่ปากซ้าย
ขวา พอเผชิญหินโสโครก ก็หวดเสากระโดงพาเรือออกห่าง กู๋เงินกลับ
มาถือพวงมาลัยไว้ใหม่ รู้สึกใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบ ชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อ

ในยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ทั้งหมดเหลือวหน้า

ไป เห็นเรือรบซีป็นหยาลำหนึ่งไล่กวตตามมาโดยกระชั้นชิด ไม่ทันหยุดเรือไว้ กลับชนใส่หินโสโครกที่ปากทางเข้าจนแหลกสลาย เหล่าลูกเรือพากันตกน้ำ เผชิญกับกระแสน้ำเชี่ยวระลอกน้ำวน ชนใส่โขดหินกลายเป็นเลือดเนื้อ เลอะเลือน

ลู่เจียนไม่อาจทนดูได้ ส่งเสากระโดงให้กับหวิเจ้า ตนเองตะปบเรือ ลำบ้นลำหนึ่ง ร้องบอกให้รับไว้ จากนั้นทุ่มเหวี่ยงออกไป เรือลำบ้นลอยข้ามหินโสโครก พอดีตกลงท่ามกลางชาวซีป็นหยาที่ประสบกัย ลูกเรือชาวซีป็นหยาพากันปีนป่ายขึ้นเรือลำบ้น ใช้ไม้กระดานเรือที่แตกทำลายต่างพายจ้วงแจวออกจากดงหินโสโครก พอเหลียวหน้ามอง เห็นเรือราชินีฝ่าเข้าสู่ส่วนลึกของดงหินโสโครกจนสาบสูญไรร่องรอย

หลังจากผ่านหินโสโครกกองหนึ่ง กระแสน้ำค่อยอ่อนลง เดินเรือประมาณสามลี้ เบื้องหน้าสายตาขยายกว้างออก ปรากฏเป็นทะเลสาบแห่งหนึ่ง ผิวน้ำเป็นสีฟ้าคราม ยามอยู่ท่ามกลางหินโสโครก ยิ่งสงบลึกลับเป็นพิเศษ

ทั้งหมดคิดไม่ถึงว่าท่ามกลางหินโสโครกอันตราย กลับมีสถานที่เช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เหล่าลูกเรือบนเรือราชินีพอรอดชีวิตมาพากันให้ร้องด้วยความยินดี

กู่เจินระบายลมหายใจอย่างโล่งอก สอบถามม่ออื่อว่า “เป็นที่นี่หรือ?” ม่ออื่อมองดูเครื่องจื่อเว่ยอี้ กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “รอถึงยามค่ำคืนเห็นดาวไป่จีซิง (ดาวขั้วโลกเหนือ) ค่อยสรุปได้”

กู่เจินผงกศีรษะกล่าวว่า “วันวายตลอดทั้งวัน สมควรพักผ่อนสักครา” พลาตบคล้ายจุดให้กับฮอว์กินส์ กล่าวว่า “เมื่อครู่รีบร้อนคับขัน ต้องขอภัยที่ล่วงเกิน”

ฮอว์กินส์พลันได้รับอิสระ สร้างความสงสัยใจยิ่ง ลูบคลำร่างกายดูนึกไม่ออกว่า ไฉนไม่อาจยับเคลื่อนไหว เหลียวดูส่วนที่เสียหายของเรือ

บังเกิดความเจ็บปวดใจยิ่ง แต่ก็กลัวเวทมนตร์คาถาของกู่เจิน ไม่กล้าร่ำ
ร้องด่าทอ ชักชวนลูกเรือไปซ่อมแซมท้ายเรือ

ไม่นานให้หลัง ท้องฟ้ามืดต่ำลง เดือนเต็มดวงลอยขึ้น จากนั้นหมู่
ดาวกะพริบแสง ม่ออียกชูเครื่องจื่อเว่ยอี่ถึงเหนือศีรษะ ทันใดนั้นแสง
ดาวทะลุผ่านจื่อจีกับเว่ยจี เมื่อมองผ่านรูเล็กๆ บนลูกกลม สามารถมอง
ดาวชั่วโลกเหนือดวงนั้นอย่างชัดเจน

ม่ออี่ลิงโลดยินดีจนกระโดดปราดขึ้นมาร้องว่า “เป็นที่นี้ เป็นที่นี้เอง”
เสียงขาดคำไม่เห็นมีเสียงขานรับ พอเหลียวหน้ามอง เห็นทั้งหมดจับจ้อง
มองตนเอง จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ตอนนี้มาถึงที่หมาย พวกท่านยัง
ไม่ยินดี?”

กู่เจินกล่าวว่า “มาถึงแล้วจะเป็นไร?”

หัวใจม่ออี่ตกวูบลง กล่าวว่า “มาถึงที่หมาย...ก็ไม่มีแล้ว”

ทั้งหมดล้วนบังเกิดความผิดหวัง ครุ่นคิดขึ้น ‘พวกเราเสี่ยงตายรุด
มา ที่แท้เพื่ออะไร?’

กู่เจินก้มศีรษะลง เห็นเหยาฉิงยังสลบไสล ต้องลอบทอดถอนใจ
ครุ่นคิด ‘นางหลับไหลไปก็ดี จะได้ไม่ผิดหวังเสียใจ’

ฮอว์กินส์พลันเดินเข้ามา กล่าวว่า “กู่เซียนเซิง (ท่านผู้แซ่กู่) เรามี
คำพูดคิดกล่าว”

กู่เจินให้มันบอกมา ฮอว์กินส์ยกชูถุงหนังกว้างใบหนึ่ง กล่าวว่า
“อัญมณีล้วนอยู่ที่นี้ ท่านตรวจนับดู”

กู่เจินคาดเดาเจตนาของมันออก แต่หาเย็นมือรับไม่ เพียงถามว่า
“ไหนคืบเงินมัดจำ?”

ฮอว์กินส์กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราคิดทวงเรือกลับคืน ถือว่าเรา
เคราะห์ร้าย การค้ารายนี้กระทำสูญเปล่า”

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน คนจากแดนจงกู่ (แผ่นดินจีน) ล้วน
บังเกิดความตื่นตระหนก เซียนปี้กล่าวคำ “ฉวนจ่าง (กัปตัน)...”

ฮอว์กินส์โบกมือกล่าวว่า “ไม่ต้องกลัวแล้ว เราไม่คิดลงเรือลำเดียวกับคนเสียสติผู้หนึ่ง เรายินยอมถูกปืนใหญ่ของซีบันหยายิงจม ไม่ต้องการชนหินโสโครกเสียชีวิต”

กู๋เจินขบคิดแล้วเพิ่มคำตอบแทนให้อีกหนึ่งส่วน ฮอว์กินส์สะบัดหน้าร้องว่า “หากไม่มีชีวิตต้องการเงินไปไย?”

กู๋เจินโบกมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินแก่ท่านตามจำนวนส่วนเรือจะยึดไว้ ท่านคิดไปก็ได้ ข้าพเจ้าจะยกเรือสำปั้นให้ลำหนึ่ง สุดท้ายกลับถึงอิงเก้อหลัน* หรือไม่ ขึ้นอยู่กับโชควาสนา”

ฮอว์กินส์กระซอกเสียงว่า “ท่านคิดข่มขู่เรา?”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ลูกผู้ชายเมื่อรับปากออกทะเล ไหนเลยเลิกล้มแต่กลางคันได้ นี่เป็นชาติอาชาไนยของอิงเก้อหลันท่านหรือ?”

ฮอว์กินส์ปั่นหน้าเคร่งเครียด ดวงตาคัลลายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา กู๋เจินตาทอประกายคมกล้า สบสายตากับมันโดยไม่พริ้ม แม้แต่ชนชั้นฮอว์กินส์ยังไม่อาจสู้สายตากู๋เจินได้ หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมลงหลาใจหนักหน่วงขึ้นมา

ขณะเผชิญพบกัน เซวียเอ๋อพลันเงี้ยวหุสดับฟัง ร้องว่า “ทั้งหมดฟังดู นี่เป็นอะไร...”

ทั้งหมดพอฟังค่อยสดับรับฟังดู ตอนแรกเงียบสงัดจั้น จากนั้นไม่นาน บังเกิดสุมเสียงหนึ่งลอยมาตามลม คล้ายคนหลับไหลนอนละเมอเจือปนด้วยคลื่นเสียงสั่นสะท้านอย่างประหลาด

สุมเสียงยิ่งมายิ่งดัง กู๋เจินกับฮอว์กินส์ลืมหุ่มเถียงกัน มองไปยังต้นเสียง เห็นระลอกน้ำที่ห่างไปแผ่ขยายออกซ้าๆ ใจกลางระลอกปรากฏวัตถุสีดำมะเมื่อมกลุ่มหนึ่งหนุนขึ้นมา คล้ายหินโสโครกก้อนหนึ่งลอยขึ้นจากใต้ทะเล ตอนแรกมีเพียงกลุ่มเดียว จากนั้นเพิ่มจำนวนขึ้น จนกระจายอยู่รอบเรือ ดำุดดำโผล่ไม่แน่นอน พลันบังเกิดเสียงร้องปานฉีกแพร วัตถุ

สีดำเหล่านั้้นทยอยพ่นน้ำออกมา แดกออกเป็นสีเงินลานตา

ฮอว์กินส์อุทานว่า “พระผู้เป็นเจ้า ปราบฏปลาวาพมากมายปานนี้ จากที่ใด?”

ที่แท้วัตถุที่คล้ายหินโสโครกเหล่านั้้นเป็นส่วนหลังของปลาวาฟ ดูไปไม่ทราบมีจำนวนเท่าใด สายน้ำเป็นเส้นสายฉืดพุ่งพร้อมกัน เป็นภาพอันตระการตา การพ่นน้ำนี้ดำเนินเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม ผุ่งปลาวาฟค่อยจมหาย ระลอกคลื่นสงบลงกลับคืนสู่ความเงียบงัน

ทะเลสาบเล็ก ๆ ที่อยู่ท่ามกลางหินโสโครกล้อมรอบนี้ กลับเป็นที่พักพิงระหว่างทางของผุ่งปลาวาฟอพยพ กู๋เงินพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น ร้องบอกว่า “ชักใบเรือขึ้น ข้าพเจ้าจะตามผุ่งปลาวาฟไป”

ฮอว์กินส์พอได้ยินเสียงนี้แปลให้ฟัง ก็ร้องว่า “เราไม่ทราบว่าท่านกล่าวอันใด สัตว์ที่พ่นน้ำนี้เป็นวนุญญาณร้ายในทะเล มีแต่มันมาหาท่าน ท่านอย่าคิดหมายหามันพบ”

กู๋เงินกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า “คำตอบแทนเพิ่มให้เป็นเท่าตัว ฮอว์กินส์ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านติดตามผุ่งปลาวาฟไป”

ฮอว์กินส์ปิดปากสนิท หาดอบคำไม่ กู๋เงินขณะจะใช้วิธีบังคับพลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ฉวนจ่าง (กัปตัน) กู๋เชียนเซิง (ท่านผู้แซ่กู๋) เป็นฝ่ายถูก เมื่อรับปากออกทะเล ไม่ควรเลิกล้มแต่กลางคัน”

คนผู้นั้้นทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเดินออกจากเงามืด มันร่างผอมเล็กสันทัด เป็นเดรคนั้้นเอง

ฮอว์กินส์สะอึกเข้าไป ต่อยเดรกล้มลง กระซากเสียงว่า “ปีศาจน้อย เจ้าว่าอะไร?”

เดรคืบคลานลุกขึ้น เช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก ร้องว่า “เราเพียงทราบว่าชาวฉงถู่ (แผ่นดินจีน) เหล่านั้้นเป็นชนชั้นลูกผู้ชาย พวกเราชาวอิงเก้อหลันไม่อาจให้พวกมันดูแคลน”

ฮอว์กินส์จ้องมองเด็กหนุ่มนี้ หมัดคลายออกช้า ๆ พลันกระต๊บบเท้า

ร้องบอกว่า “ตกลง เล่นเรือต่อไป แต่ขอบอกล่วงหน้าว่า หากตามฝูงสัตว์ที่พ่นน้ำเหล่านี้ไม่ทัน หาเกี่ยวข้องกับเราไม่”

กู่เจินผกศีรษะกวาดตามอง เห็นท้องทะเลมืดครึ้มเลื่อนราง หินโสโครกคล้ายพื้นเขียวของปีศาจร้าย สะท้อนประกายสีลับได้แสงจันทร์เพียงชั่วขณะฝูงปลาวาฬไม่ทราบไปยังที่ใด กระทั่งฟองคลื่นก็ไม่ทิ้งเอาไว้

ฮอว์กินส์สั่งการให้ลูกเรือเตรียมถอนสมอชักใบเรือขึ้น ร้องบอกว่า “กู่เจียนเซิง ต้องการให้เล่นเรือใช่หรือไม่?”

กู่เจินหาตอบคำไม่ ลู่เจียนดูออกว่าไม่ถูกต้อง จึงกล่าว “กู่เจินเป็นไรแล้ว?”

กู่เจินผืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “ลู่เจียน อาจบางที่ซื้อฉินเซียนเซิง (ท่านซื้อฉิน) ไม่ต้องการให้พวกเราหาเซียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) พบ”

ทั้งหมดรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เซียนปักกล่าวว่า “กู่เจินตอนนี้พบเบาะแสของ ‘ร่องรอยปลาวาฬ’ แล้ว ไฉนกล่าววาจาతోแท้?”

กู่เจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่คิดละทิ้ง พวกท่านดู ฝูงปลาวาฬปรากฏขึ้นเพียงวูบเดียว ชั่วพริบตา ก็สาบสูญไร้ร่องรอย คิดตามหาเกรงว่ายากเย็นยิ่ง”

ทั้งหมดนิ่งเงยบงันไป ฝูงปลาวาฬร่องรอยลึลับ สุดที่ผู้คนจะหยั่งรู้ได้ ทั้งหมดแม้มีปัญญาสูงล้ำกว่านี้ เมื่อประสบเรื่องเช่นนี้ก็อับจนปัญญา

เซวียเอ่อหนึ่งหลับตาตลอดเวลา ยามนี้พลันร้องว่า “กู่แหย เราได้ยินแล้ว”

มันกล่าววาจาไม่คาดฝัน ทั้งหมดพากันเหลียวหน้ามอง เห็นเซวียเอ่อมีสีหน้าจดจ่อ ใบหูใหญ่โตเป็นพิเศษทั้งคู่ขยับเล็กน้อย กู่เจินพลันบังเกิดความลึบโลดยินดีร้องว่า “ใบหูใหญ่ ท่านได้ยินอันใด?”

เซวียเอ่อกล่าวว่าสิ่งที่ได้ยินจะขาดหายไป จึงกล่าวที่ละคำว่า “ปลา...วาฬ บ่าว...ได้ยิน...เสียง...ของ...ปลา...วาฬ มัน...ส่งเสียง...ร้อง...ในน้ำ...”

ทั้งหมดตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ฮอว์กินส์พอได้ยินชิงเอ๋อแปลให้ฟัง ต้อง
ร้องว่า “เหลวไหล หากท่านได้ยินเสียงปลาวาฬร้อง เราก็ได้ยินเสียงทูต
สวรรค์ร้องเพลง”

กู๋เจินกลับมีสีหน้ายินดี กวักมือกล่าวว่า “โบหูใหญ่ มาที่ข้างกาย
ข้าพเจ้า”

เซวียเอ๋อหลับตาเหม่ปาก เดินที่ละก้าวถึงข้างกายกู๋เจิน กล่าวว่า
“กู๋...แหย บ่าว...ไม่กล้า...ลืมนิด...ขึ้น เรา...ซี้มือ...ไป...ที่ใด ท่าน...ก็...ไป
ยัง...ที่นั่น” พลงยกมือขึ้น ซี้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

กู๋เจินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ โบหูใหญ่ หากตามฝูง
ปลาวาฬทัน ท่านมีความดีความชอบเป็นอันดับหนึ่ง”

เซวียเอ๋อคล้ายไม่ได้ยิน ตอนนั้นมันหุ้มเทพลั้งชีวิตทั้งมวลอยู่ที่โบหู
ทั้งสอง นอกจากเสียงร้องของปลาวาฬแล้ว ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ก็ไม่
อาจแบ่งแยกสมาธิของมัน

กู๋เจินสั่งให้เคลื่อนไหวดำเนินที่เซวียเอ๋อบ่งชี้ อาศัยทางน้ำในหินโสโครก
เล่นออกจากทะเลสาบกลับเข้าสู่ท้องทะเล ยามนั้นม่านวิกาลกดทับใส่ผิวน้ำ
น้ำกับฟ้าเป็นสีเดียวกัน เงียบสงบไร้ประกาย เรือราชินีทางไบกิ้นลมเต็มที
เล่นอยู่ในท้องทะเลเป็นเวลานาน จวบกระทั่งฟ้าใกล้รุ่งสาง ยามอรุณรุ่งไร
ปรากฏเป็นภาพประหลาดแปลกตาจากหนึ่ง ที่ด้านหลังทั้งหมด แสงอุทัย
ยามเช้าฉาบไล่น้ำทะเล แต่ที่เบื้องหน้าทั้งหมดยังคงดำมืดดุดุจเดิม

ฮอว์กินส์กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “นี่คล้ายเล่นเรือออกจากสวรรค์
ลงสู่ขุมนรก ที่ว่าติดตามสัตว์ที่พ่นน้ำ แท้ที่จริงกำลังตามหาซาตาน*”

เวลายามเย็น (แปดนาฬิกา) ลูกเรือที่สังเกตการณ์บนยอดเสากระโดง
พลันร้องว่า “พ่นน้ำแล้ว พวกมันพ่นน้ำแล้ว”

ทั้งหมดรุดถึงหัวเรือ เห็นบนผิวน้ำทะเลปรากฏคลื่นสีขาวปั่นป่วน
ปลาวาฬนับร้อยตัวกำลังพลิกตัวพ่นน้ำเล่นอย่างสนุกสนาน กู๋เจินชมเชย

เซวียเอ๋อคำหนึ่ง เซวียเอ๋อมีสีหน้าซีมเซา พลันสายโงนงน เข้าอ่อน
ระทวยล้มลง ซิงเอ๋ออยู่ที่ด้านข้าง จึงยื่นมือประคองมันเอาไว้ เห็นมันหน้า
ซีดเผือด สิ้นสติสมประดี สร้างความรอนรุ่มใจจนกรีดร้องออกมา

ลู่เจี้ยนรุคตามเสียง มือหนึ่งถ้ายทอดกำลังภายในเข้าไป มือ
หนึ่งแตะตรวจชีพจรของเซวียเอ๋อแล้วกล่าว “มิใช่กลับฟ้าประทานกำไร
เพียงแต่มันสูญเสียแรงกายแรงใจเกินไป”

พลังลมปราณพอด้ายทอดเข้าสู่ร่าง เซวียเอ๋อฟื้นคืนสติมา ที่ปรากฏ
แก่สายตา เป็นแววตาที่ห้วงโยของลู่เจี้ยน จึงกล่าว “ปู่จู้ (ผู้นำหมวดหมู่)
ไม่เป็นไร เรายังทนทานได้”

ลู่เจี้ยนบอกให้มันพักสักครู่ เซวียเอ๋อกล่าวว่า “หากหยุดพักผ่อน
ก็ตามไม่ทันแล้ว”

ลู่เจี้ยนทอดถอนใจกล่าวว่า “เพราะเรื่องของข้าพเจ้า ต้องรบกวน
ท่านแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าจะคอยคุ้มครองท่านเอง” จากนั้นฝากให้
ซิงเอ๋อดูแลเหยาฉิง ตนเองทาบฝ่ามือกับกลางหลังเซวียเอ๋อถ้ายทอด
พลังเข้าไป พลังแปลงเป็นพลังกลับ ช่วยให้เซวียเอ๋อคึกคักแจ่มใส เงียหู
ฟังต่อไป

ฝูงปลาพาพพักผ่อนไม่นาน ก็ดำลงไปใหม่ ครึ่งนี้ดำน้ำลึกยิ่ง สลัด
เรือราชีนีจนทิ้งห่าง ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายยิ่งไกลออกไป เซวียเอ๋อยิ่ง
ยากสดับฟังเสียงปลาพาพได้ ผ่านไปครู่หนึ่งพลันลืมหาดขึ้น กล่าวอย่าง
ยากเย็นว่า “ปู่จู้ ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราไม่ได้ยินแล้ว”

ยามรอนรุ่มใจต้องหลั่งน้ำตาออกมา ลู่เจี้ยนบังเกิดความสะทกสะทอน
ทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่คงเป็นเจตนารมณ์ของฟ้า ปลาพาพอยู่ในน้ำ เรือ
อยู่บนน้ำ ไหนเลยไล่ตามทันได้?”

กู่เจินก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่เรือเร่งเร็วถึงขีดสุดแล้ว คิดเร่งเร็ว
กว่านี้ก็ทำไม่ได้”

เซวียเอ๋อขบคิดแล้วกล่าวว่า “หากสามารถอยู่ใกล้น้ำก็ดี ปลาพาพ

เหล่านี้จะส่งเสียงที่ไร้สำเนียง หากลงน้ำไป จะได้ยินเสียงนี้อย่างชัดเจน”

กู๋เจินทวนคำว่า “เสียงที่ไร้สำเนียง? นี่นับเป็นเสียงหรือ?”

เซวียเอ๋อผวกศีรษะกล่าวว่า “เสียงนี้หากเป็นผู้คนทั่วไปจะไม่ได้ยิน แต่ก็จริงแท้แน่นอน ค้างคาวก็สามารถส่งเสียงที่ไร้สำเนียงเช่นกัน หากอยู่บนบก เสียงที่ปลาวาฬเปล่งจากในน้ำ ฟังดูจะอ่อนลงมากนัก ดังนั้นหากเรายังอยู่ใกล้น้ำยิ่งได้ยิน”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ท่านโยไม่บอกแต่แรก ต้องการอยู่ใกล้น้ำง่ายตายง่าย”

พลาบตามตัวฮอว์กินส์มา ร้องขอถึงเหล่าที่ว่างเปล่าใบหนึ่ง เจาะรูบนแผ่นไม้ที่ปากถังสองรูแล้วร้อยด้วยเชือกผูกเรือ พันรอบตัวถังหลายรอบ ขมวดเป็นเงื่อนตาย จัดวางของหนักที่ก้นถัง ค่อยให้เซวียเอ๋อมุดลงไป เดินถึงท้ายเรือหย่อนลงทะเล

ถังไม้จมน้ำไปครึ่งหนึ่ง เซวียเอ๋อทาบใบหูกับผนังของถังไม้ เงี่ยหูสดับฟัง เสียงที่ไร้สำเนียงก็ประดังเข้าสู่ใบหู สร้างความยินดีแก่เซวียเอ๋อจนร้องว่า “สำเร็จแล้ว สำเร็จแล้ว”

ลู่เจียนไม่วางใจ จึงไต่เชือกผูกเรือลงไปในถัง คอยคุ้มครองเซวียเอ๋อ กู๋เจินผูกอีกปลายหนึ่งของเชือกผูกเรือกับท้ายเรือ เรือใหญ่แล่นไปข้างหน้า ถังเหล็าก็กลิ้งตามหลัง

ในเบาะแสเต่า ม้า ปลาวาฬ ค่างและงูทั้งห้าสาย นับร่องรอยปลาวาฬยากเย็นที่สุด เหลียงซือฉินสร้างเงื่อนปมเช่นนี้ แทบไม่มีผู้ใดแก้ได้ แต่เหลียงซือฉินคาดคิดไม่ถึงว่าในทาสแห่งกัลป์รุ่นหลัง จะปรากฏสดับฟังขึ้นมาคนหนึ่ง

อันว่าเสียงที่ไร้สำเนียง โลกยุคหลังตั้งชื่อว่า “ซาเซ็น” (เหนือเสียง) เปรียบกับสุมเสียงธรรมชาติ สำเนียงซาเซ็นถ่ายทอดไปไกลยิ่งกว่า ปลาวาฬฝูงนี้ในโลกยุคหลัง ตั้งชื่อว่าม่ออินจิง* มีสายตาย้าแย้ ทั้งกบดานอยู่ทะเล

* ปลาวาฬหัวทุย (Sperm whale)

ลึก รอบข้างมีดมิดสนิท จึงอาศัยการส่งเสียงเซาเซิน ทางหนึ่งติดต่อกับ
เผ่าพันธุ์เดียวกัน สอง เพื่อล่าอาหาร สาม ทำการล็อกเส้นทางสำหรับ
การอพยพเดินทางไกล

เซวียเอ่อฝึกพลังกลบที่ใบหู สามารถจำแนกสรรพเสียงในโลก
ถึงแม้ผู้คนทั่วไปไม่ได้ยินเสียงเซาเซิน แต่ไม่อาจรอดพ้นจากใบหูใหญ่คู่นี้
เสียงของฝูงปลาวาฬกว้างไกลไร้ขอบเขต แต่เซวียเอ่อพอยู่ในน้ำ กลับ
จำแนกทิศทางไปของฝูงปลาวาฬได้ ใช้นิ้วมือชี้บอกทิศทาง ลู่เจี้ยนก็ใช้
กำลังภายในถ่ายทอดบอกต่อกุ่เจิน

(หมายเหตุท้ายบท ตัวละครต่างชาติในบทนี้ ล้วนมีตัวตนที่แท้จริง
กล่าวคือ โรเบิร์ต ดัดเลย์ ซึ่งมีบรรดาศักดิ์เป็นท่านเอิร์ลเลสเตอร์ เป็น
ขุนนางคนโปรดของพระราชินีเอลิซาเบธที่ 1 และเคยขอแต่งงานกับพระนาง
ส่วนฮอว์กินส์มีชื่อเต็มว่าจอห์น ฮอว์กินส์ มีบทบาทในการโจมตีกองเรือ
รบอาร์มาดาของสเปนจนแตกพ่าย สุดท้ายคือเดรก มีชื่อเต็มว่าฟรานซิส
เดรก เป็นนักเดินเรือและนักสำรวจทางทะเล เล่นเรือไกลเดิน ไฮนด์
ข้ามมหาสมุทรแปซิฟิก นับเป็นชาวอังกฤษคนแรกที่เดินทางรอบโลก ซึ่ง
ส่งผลให้อังกฤษก้าวขึ้นเป็นชาติมหาอำนาจทางทะเล)

สวนไต้ของนาง

เดินทางเป็นเวลาหนึ่งวัน ดวงอาทิตย์ลับฟ้า เซวียเอ่อกับกู่เจินล้วน
เหนื่อยล้า ลู่เจียนเป็นห่วงเหยาฉิง ไม่อาจทนอยู่ในถ้ำเปล่า จึงสับเปลี่ยน
หน้าที่กับชิงเอ่อ กู่เจินแทบไม่ได้นอนหลายวัน ประคับประคองต่อไปไม่ไหว
จึงบอกให้ฮอว์กินส์บังคับพวงมาลัย ตนเองนั่งโคจรพล้งอยู่ด้านข้าง

ลู่เจียนกลับเข้าห้องท้องเรือ เหยาฉิงยังไม่ได้สติ ลู่เจียนยื่นมือรอ
ที่ริมหมูกนาง พบว่าลมหายใจรวยริน เมื่อจับชีพจรดู ยังคงเต้นอยู่ เพียง
แต่แผ่วแผ่วเหยิง ไม่ได้สรรสงครามหลายวัน บวกกับสองแกำชูปเชียว
ยี่งน่าสมเพชเวทนา ลู่เจียนยื่นมือปิดเส้นผมที่ปรกหน้าผากให้กับนาง
ปลายนิ้วพอลูบไล้ผ่าน บังเกิดความเศร้าหดหู่ผ่านนิ้วทั้งห้าประดังใส่
จิตใจ

ลู่เจียนขอบตาร้อนผ่าว ทราบว่าหากเฝ้าดูต่อไป คงต้องร้องให้
ออกมา จึงผูกลูกชิ้นเดินออกจากห้องท้องเรือ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง
ข่มความเศร้าเสียใจไว้ หาดัวเขียนปี่จนพบ ไหว่วานให้นางดูแลเหยาฉิง
แล้วค่อยจากมา

เห็นหมู่ดาวพราวฟ้า รอบบริเวณเงียบสงบผิดธรรมดา ลู่เจียน

เดินเลียบกราบเรือไปสดับฟังเสียงคลื่น เฟ่งตามองดวงดาว จวบจนถึง
ท้ายเรือ เห็นเดรกรำหน้าที่คัดหางเสือ สายตาจ้องจับไปยังที่ไกลตา ต้อง
ครุ่นคิด 'เด็กหนุ่มนี้ไม่ธรรมดา ไม่ว่าทำอะไรล้วนจดจ่อ หากภายนอกหน้าสบ
โอกาสเหมาะ คงต้องกระทำการใหญ่แน่นอน' มั่นคิดกล่าวทักทาย แต่สื่อสาร
ไม่เข้าใจ ดังนั้นเพียงโบกมือยิ้มให้

เดรกก็นึกถึงศีรษะรับ ลู่เจี้ยนยกมือทำท่า สอบถามถึงกู่เจิน เดรกก็นึก
มือไปยังกองเชือกผูกเรือ ลู่เจี้ยนกวาดตามองตาม เห็นกู่เจินนอนอยู่หลัง
กองเชือกผูกเรือทั้งเสื้อผ้า คล้ายนั่งคล้ายนอน คาดว่ามันเกรงว่าเกิดเหตุ
เปลี่ยนแปลง ไม่กล้าจากไปไกล

ลู่เจี้ยนมองดูน้องชายต่างบิดาผู้นี้ บังเกิดความสะทอนใจ ครุ่นคิด
ขึ้น 'หากเอ่ยถึงความต้งอกต้งใจ ไม่มีผู้ใดเทียบเท่ามัน ตลอดสายทางนี้
แบกภาระอันหนักอึ้ง กดทับมันจนเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาดแล้ว'

นี่ก็ดูบังเกิดความเวทนา ถอดเสื้อชั้นนอกออกคลุมลงบนร่างกู่เจิน
กู่เจินยามหลับฝันคล้ายรู้สึกตัว พลันขมวดคิ้วตกหนา ลู่เจี้ยนไม่ทันยัด
กายขึ้น รู้สึกมีพลังซ่อนเร้นอันหนักหน่วงแผ่พุ่งจากร่างกู่เจิน เสื้อชั้น
นอกตัวนั้นลอยเหว็ดขึ้นมา

ลู่เจี้ยนมีพลังการฝึกปรือถึงขั้นสูงสุด พอถูกลอบทำร้าย ก็บังเกิด
ความตื่นตัว ปลดปล่อยลมปราณวชิรทรงพลังออก พลังทั้งสองชุมพอปะทะ
เสื้อชั้นนอกตัวนั้นไม่อาจรุกร้าเข้ามา ผนึกนิ่งอยู่กลางอากาศ ฮอว์กินส์
ชมดูภาพประหลาดแปลกตานี้จนปากอ้าตาค้างไป

กู่เจินแม้ยามหลับฝัน พลังทั้งแปดยังหนักหน่วงยิ่ง ลมปราณวชิร
ทรงพลังพอเผชิญพบกับมันคล้ายหิมะหลอมละลาย ลู่เจี้ยนกลัวพลังมือ
ทำร้ายกู่เจิน ไม่กล้าลงมืออย่างสุดกำลัง ยามนั้นกำหมัดทั้งสอง เพิ่มพูน
พลังกว่าเดิม ลมปราณแรกยังไม่สิ้นสุด ลมปราณหลังก็บรรลู่ถึง หนูนึง
ตั้งระลอกคลื่น เสื้อชั้นนอกตัวนั้นไม่อาจต้านพลังทั้งสองชุม เสียงคว่ำก
เมื่อขาดหลุดลุ่ยราวกับผีเสื้อบินเวียนว่อน

ลู่เจี้ยนตวาดว่า “กู่เจิน เป็นข้าพเจ้า” มันคิดปลุกกู่เจินตื่นขึ้นมา
ลุ่มเสียงครั้งนี้แผ่กำลังภายใน จึงคล้ายราชสีห์คำราม ฮอว์กินส์ที่ด้าน
ข้างรับฟังจนแก้วหูลั่นอึงอล มิคาดกู่เจินคล้ายถูกมารร้ายสิงสู่ร่าง มิ
เพียงไม่ตื่นขึ้นมา กลับยึดกายฟาดฝ่ามือใส่ลู่เจี้ยน

ลู่เจี้ยนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ฝ่ามือนี้ลึกล้ำพิสดารยิ่ง ได้แต่ต้านรับไว้
ทั้งสองล้วนสงบปากคำ หักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า กู่เจินใช้พลัง
ลมปราณควบคุมตนเอง ลู่เจี้ยนกลัวพลังมือทำร้ายมัน จึงยังมือเอาไว้ สู้
พลาญถอยพลาญ ล่าถอยถึงริมกราบเรือ ด้านหลังเป็นท้องทะเล กู่เจินที่
เบื้องหน้าก็จู่โจมเข้ามาดูจะลอกทลายฟากฝั่ง

ลู่เจี้ยนพลันพุงหมัดขวา สะกดสภาวะฝ่ามือของกู่เจินไว้ หมัดซ้าย
คล้ายเสือกคล้ายส่ง หลอกล่อให้กู่เจินฟาดฝ่ามือมา พลันควงแขนซ้าย
หนีบฝ่ามือของมันไว้ กู่เจินใช้ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งออก ก็ถูกลู่เจี้ยนพัวพันไว้
ปากตวาดเบาๆ แผ่พุงพลังก่ดร่างกู่เจินกับพื้น

กู่เจินตื่นนอนอยู่หลายครา พลันลืมตาขึ้นพอบพบเห็นลู่เจี้ยน คล้าย
เข้าใจอยู่หลายส่วน พริบตานี้บังเกิดความเมื่อยล้าลามไปทั่วร่าง เข่าอ่อน
ระทวยแทบล้มลง ลู่เจี้ยนเห็นเช่นนั้นก็รังปลั่งกลับคืน ประคองมันขึ้นมา

กู่เจินกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ข้าพเจ้า...เมื่อครู่ข้าพเจ้าทำอะไร?”

ลู่เจี้ยนผืนยิ้มพลาญกล่าวว่า “ท่านลงมือต่อข้าพเจ้า แทบรุกไล่
ข้าพเจ้าตกทะเลไป”

กู่เจินตื่นตระหนกกว่าเดิม ขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว
“เมื่อครู่ข้าพเจ้าฝันเห็นว่านกุยฉิง มันอยู่ที่เบื้องหน้า ยืมให้กับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าฟาดฝ่ามือใส่มัน ไม่ว่าอย่างไรก็ฟาดไม่ถูก”

ลู่เจี้ยนครุ่นคิดขึ้น ‘ท่านฝันว่าฟาดใส่ว่านกุยฉิง แท้ที่จริงเป็นเรา’
ได้ยินกู่เจินกล่าวอีกว่า “ประหลาดแท้ เหล่าโถวจื่อ (คำเรียกผู้สูงอายุ)
เมื่อครู่ไม่คล้ายอยู่ในความฝัน หากแต่มองเห็นสัมผัสจับต้องได้ ท่านอย่ามัน
เถอะ ไม่ฝันถึงอันใด พานฝันถึงเหล่าโถวจื่อ ช่างเป็นเคราะห์หามยาม

ร้ายจริง ๆ...”

มันหันกายเดินไปหลายก้าว แต่แล้วตัวแข็งทื่อ สองตาเบิกค้าง สีหน้าทอแววประหลาดพิกลกล่าวว่า “ลู่เจียน วันนั้นท่านถูกพลังพิษของ ผลข้างเคียงหกวางเปล่าทำร้าย กลายเป็นเป้าของว่านกุยฉิง ที่แท้มี สภาพอย่างไร?”

ลู่เจียนกล่าวว่า “เรื่องนั้นหรือ? กล่าวไปประหลาดนัก ข้าพเจ้า รู้สึกว่าจุดตันเถียนท้องน้อยเต้นกระตุก ในใจปรากฏภาพของว่านกุยฉิงขึ้น คล้ายกับว่าอยู่ละแวกใกล้เคียงเอง...”

กู่เจินหน้าเคร่งขรึมสำรวจ กล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อเคยบอกว่าพลัง หกวางเปล่าหมุนรอบ ใช้หลักใหญ่เอาชนะเล็ก เข้มแข็งสะกดอ่อนแอ ตอนที่อยู่บนเกาะตะวันออก มันสามารถควบคุมพลังลมปราณของข้าพเจ้า แต่ไกล หากมิใช่พลังทั้งแปดหมุนรอบของข้าพเจ้ามาจากเหล่าโถวจื่อ เป็นเหตุให้รู้สึกได้ ก็แสดงว่าพลังทั้งแปดหมุนรอบสามารถสอดประสาน รับกันแต่ไกล...” เอ่ยถึงตอนนี้ รู้สึกจิตใจสับสนว้าวุ่น นึกหาสาเหตุไม่ออก

ลู่เจียนกล่าวถามว่า “หากเป็นเช่นนั้น ก่อนหน้านี้ท่านไหนไม่ รู้สึกตัว?”

กู่เจินกล่าวว่า “หลายวันนี้ข้าพเจ้ามีความในใจมากหลาย ไม่ทัน สังเกตตัวเอง ตอนนี้ประหวัดหวนนึก ระหว่างทางมีอยู่หลายครั้งที่จุดตันเถียนท้องน้อยเต้นกระตุก ในใจปรากฏเงาร่างของว่านกุยฉิงขึ้น แต่ความคิด ปรากฏวูบก็ผ่านเลยไป ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าคิดไปเอง อย่าว่าแต่ความรู้สึก ที่สอดรับกันไม่รุนแรงเช่นวันนี้...”

ลู่เจียนรับฟังจนมองพองโต กวาดตามองรอบข้าง ปากกล่าวว่า “รอบข้างล้วนเป็นน้ำทะเล มันสามารถซ่อนตัวอยู่ที่ใด? หรือว่า...” เอ่ยถึง ตอนนี้สีหน้าซีดเผือดลง ร้องโพล่งว่า “หรือว่าอยู่บนเรือลำนี้?”

คำพูดพอกกล่าว ทั้งสองนั่งเงยบงันไป จวบกระทั่งที่ท้ายเรือบังเกิด สุ่มเสียงอ่อนล้าเสียงหนึ่งดังว่า “ปู้จู้ (ผู้นำหมวดหมู่) อยู่เบื้องบนหรือ?”

ลู่อื่นพองพอง ต้องลอบร้องในใจ ‘ແ່แล้ว เรากลับลืมนั่นพวกมันไป’ ดังนั้นก็เลยลงกล่าว่า “เซวียเอ่อ ชิงเอ่อ พวกท่านขึ้นมาพักผ่อนสักครู่”

พลาจลากดถึงปล่องขึ้นมาบนดาดฟ้า ทั้งสองล้วนเบียดซุ่มโขกเย้นเยือก ที่แท้คลื่นลมรุนแรง น้ำทะเลทะลักเข้าไปในปล่อง ลู่อื่นรีบนำทั้งสองกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

ลู่อื่นกลับตามตัวทั้งหมดมา ถ่ายทอดบอกความเคลือบแคลงสงสัยของตนเองกับลู่อื่นออกไป ทั้งหมดล้วนรู้สึกเหลือเชื่อ หัวใจกล่าวว่า “น้องเรา ท่านไฉนยิ่งมายิ่งขวัญอ่อน ต่อให้เกรงกลัวว่านุกยฉิ่ง ก็ไม่ต้องหวาดระแวงถึงเพียงนี้”

ลู่อื่นกล่าวว่า “ที่ข้าพเจ้ากล่าวเป็นความจริง เหล่าโถวจื่ออยู่ห่างไม่ไกลแน่นอน”

หัวใจร้องว่า “รอบบริเวณเป็นท้องทะเล นอกจากวิหคก็เป็นปลา หรือปีศาจเผ่าว่านสามารถแปลงร่างเป็นนก กลับกลายเป็นปลา?”

เทพบุตรลมไม่กล่าวอะไร เดินออกจากห้องท้องเรือ โผพุ่งขึ้นบนเสากระโดงกลาง ทอดสายตามองไกล ลู่อื่นฉงนใจคิด ร้องถามว่า “เทพบุตรลม ท่านพบเห็นอันใด?”

เทพบุตรลมตอบว่า “ท้องฟ้ามืดมิดเกินไป ไม่อาจเห็นชัดตา”

หนึ่งหนึ่งบอกว่าให้นางทดลองดู เขียนปี่มองดูนางอย่างลึกซึ้งกล่าวว่า “ใช่แล้ว วิชาดวงตานิลรูปศูนยตา สามารถเห็นภาพในความมืด”

หนึ่งหนึ่งกระโดดปราดขึ้นบนเสากระโดง เพ่งตามองดู พลันร้องโพล่งว่า “ที่ด้านหลัง...ที่ด้านหลังมีเรือลำหนึ่ง”

ผู้คนที่เบื่องลางหัวใจตกวูบลง ในยามนั้นลุ่มเสียงหนึ่งลอยมาตามลมว่า “สหายร่วมแนวทั้งหลาย ไม่พบกันมานานยังสบายดีหรือ?” พอลำคำหนึ่ง ลุ่มเสียงก็เคลื่อนใกล้เข้ามาระยะหนึ่ง เมื่อกล่าวถึงคำ “หรือ” ปรากฏสีเขียวสายหนึ่งก็กรีดผ่านท้องฟ้าอันมืดมิดมา เห็นว่านุกยฉิ่งยืน

เด่นเป็นสง่าที่หัวเรือ

ทั้งหมดถูกฝีมือที่ลึกลับพิสดารนี้สะกดจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เป็นหัวเจ้ากระซางเสียงก่อนว่า “ว่านกุยฉิ่ง อย่าได้แอบอ้างไป ผู้ใดเป็น สหายร่วมแนวของท่าน?”

ว่านกุยฉิ่งยิ้มพลาংกล่าวว่า “ร่วมแนวนี้มีใช้ร่วมแนวนั้น หากแต่ เป็นวิถีทาง ทั้งหมดร่วมทางคั่นหามังกรซ่อนเร้น มิใช่สหายร่วมแนว เป็นอะไร?”

มันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่พอเดินมาก้าวหนึ่ง ทั้งหมดก็ใจเต้น ระทึกคราหนึ่ง ฮอว์กินส์ชมดูแต่ไกล ต้องครุ่นคิด ‘แต่ผู้นี้เป็นผู้คนหรือ ภูตผี มุดออกมาจากที่ใด? จงกั้วเหยิน* เหล่านี้อ้วนประหลาดพิกล หรือ ว่าเป็นหมอฝ้าชื่อ** ในเทียนฟางเยี่ยถ่าน***?’

ขณะครุ่นคิด ว่านกุยฉิ่งเดินถึงใต้ใบเรือ ยกมือตบเสากระโดง พัง ตามองมา กล่าวเป็นอึงเก้อหลั่นหวี่**** ว่า “เป็นเรือที่วิเศษลำหนึ่งจริงๆ เปรียบกับเรือของเรายิ่งรวดเร็วกว่ามากนัก ฉวนจ่าง (กัปตัน) ท่านมีเรือ เร็วถึงเพียงนี้ เราจะสอนวิธีการแก่ท่านประการหนึ่ง รับรองว่าท่านทำ กำไรมหาศาล ยิ่งร่ำรวยกว่าหนืออ่อง (พระราชินี) ของประเทศท่านอีก” มัน สามารถกล่าวภาษาอังกฤษเก้อหลั่นอย่างคล่องแคล่ว ถือเป็นเรื่องแปลก ประหลาดอยู่แล้ว ทั้งยังบอกว่ามีวิธีสร้างความร่ำรวยเทียมประเทศ ยิ่ง สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ฮอว์กินส์กว่าเดิม

เชียนป้อดกล่าวเบาๆ มิได้ว่า “ประหลาดแท้ เรา รู้จักว่านกุยฉิ่ง หลายปี แต่ไม่ทราบว่ามันรู้จักภาษาอังกฤษเก้อหลั่น เมื่อตอนเยาว์วัยท่านแม่ กับท่านพ่อยามเอยถึงมัน จะสนทนาด้วยภาษาอังกฤษเก้อหลั่น ว่านกุยฉิ่งแม่ ได้ยิน แต่หาจะมีปฏิกริยาได้ไม่”

* ชาวจีน

** พ่อมด

*** นิทานอาหรับราตรี

**** ภาษาอังกฤษ

กู่เจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เหล่าโถวจื่อเรียนรู้อันถึงแก่ภาษา เพียง
ภาษาอิงเก้อหลันนับเป็นอย่างไรได้”

เซียนปี้ใจหายวาบ รู้สึกว่าวานกุยฉิงผู้นี้ยิ่งยากหยั่งคะเน อดกล่าว
มิได้ว่า “วานกุยฉิง ท่านสืบเสาะถึงที่นี้ได้อย่างไร?”

วานกุยฉิงเหลือบมองนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า “เสี่ยวปี้เอ้อ (ปี่น้อย)
เจ้าเรียกชื่อเราตรงๆ ไม่ยอมเรียกเราเป็นอี่ฟู่ (ท่านพ่อบุญธรรม) หรือ?”

เซียนปี้ส่ายหน้ากล่าวว่า “เมื่อท่านฆ่าจ้าวเฉิงจู่ (เจ้านครแซ่จ้าว ผู้
เป็นบิดาของเทพบุตรลม) อี่ฟู่ของเราก็ตายไปแล้ว พริบตาที่ท่านปรากฏ
กายที่เกาะตะวันออก เรากลับภาวนาให้ท่านตายเสียประเสริฐกว่า หาก
ท่านตายไป ยังเป็นอี่ฟู่ของเรา เมื่อมีชีวิตอยู่...” เอ่ยถึงตอนนี้ลำคอติดตัน
สองตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

วานกุยฉิงซ่อนตามองท้องฟ้า พลันยิ้มออกมากกล่าวว่า “เสี่ยวปี้เอ้อ
เจ้าในวัยเด็กสดใสน่ารัก ถูกอริยาศัยใจคอเราที่สุด หลายปีมานี้บิดา
มารดาเจ้าพูดอย่างหนึ่งกระทำอย่างหนึ่ง เราล้นทราบดี หากมิใช่เห็น
แก่หน้าเจ้า คนทั้งสองคงตายไปหลายสิบครั้งแล้ว ยังมีเทพบุตรลมผู้นี้
ถือเป็นบุตรของศัตรู ความจริงสมควรกำจัดทิ้งไป เป็นเพราะเจ้าอ่อนวอน
ต่อเราสามครั้ง เราค่อยละเว้นชีวิตมัน แม้แต่การศึกบนเกาะตะวันออก
เรายังทำตามคำสัญญา ถึงแม้ฆ่าหมีโง่ม แต่ยังไม่ปล่อยปละละเว้นเด็ก
แซ่จ้าว นำหัวร่อนางเต๋าฮวนเวินได้ (พระมารดรดิน) เข้าใจว่าเราไม่ฆ่า
เทพบุตรลม เพราะเห็นแก่หน้านาง ช่างนำหัวร่อนัก”

คำพูดนี้เก็บงำอยู่ในใจว่าวานกุยฉิงกับเซียนปี้มานานปี แม้แต่หวีเจ้า
กับเทพบุตรลมยังไม่ทราบ พริบตานั้นหวีเจ้าเหม่อมองดูเซียนปี้ เทพบุตร
ลมยิ่งพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก เซียนปี้ต้องขบริมฝีปากกล่าวว่า
“วานกุยฉิง ท่านรับปากว่าจะไม่บอกเรื่องนี้ออกมา”

เทพบุตรลมถามไพล่ว่าเพราะเหตุใด เซียนปี้ขบริมฝีปากกล่าวว่า
“เราร้องให้อ่อนวอนผู้อื่น ยังมีหน้ามีตาหรือ? อีกประการ หากท่าน

ทราบว่าเราอ่อนวอนขอร้อง คงต้องสำนึกขอบคุณ สร้างความชุ่มชื้นของ
รำคาญแก่ผู้คนแทบตาย"

เทพบุตรลมรับฟังจนตะลึงลาน ว่านกยูงนั่งปล้นโบกมือเป็นความ
หมายว่าอย่าได้กล่าวสืบท่อ ยิ้มพลาบกล่าวกับกู่เงินว่า "เด็กน้อยกู่ เรา
มาเป็นแขก เจ้าชมชอบหรือไม่?"

กู่เงินตอบว่า "ชมชอบ ไหนเลยไม่ชมชอบ เหล่าโถวจื่อท่านให้
เกียรติमानับว่าประเสริฐแท้ เพียงแต่เรือลำนี้เล็กเกินไป ไม่อาจรองรับ
เทพยdingใหญ่เช่นท่าน"

ว่านกยูงจึงไม่รอฟังจบก็กล่าวว่า "อย่างนั้นเราจะพำนั้กพักพิงอยู่..."
กล่าวพลาบเดินทอดน่องไปยังห้องท้องเรือด้านหลัง

กู่เงินอดเรียกรั้งไว้มิได้ กล่าวว่า "เหล่าโถวจื่อ ตอนอยู่ที่ศาลเจ้า
อิงอิง ท่านคงดูออกกระมัง?"

ว่านกยูงจึงดาทอประกายวูบหนึ่งกล่าวว่า "เราผู้แซ่ว่านตาต้า ไม่ว่า
ตัวตนกับเงากลับด้านหนึ่งจันทร์ฉายส่องสามธารอันใด ล้วนแต่ดูไม่ออก
ที่สืบเสาะถึงที่นี้ ล้วนอาศัยเครื่องจื่อเว่ยอี้ เด็กแซ่กู่ นี่ถือว่าผิดกฎหรือไม่
นับเป็นการประลองปัญญาหรือไม่?"

กู่เงินอับจนถ้อยคำ ทราบว่าแผนการของตนเองล้วนอยู่ในการ
คาดคำนวณของว่านกยูง จึงความจริงแล้วตอนที่อยู่ในศาลเจ้าอิงอิง
ว่านกยูงจึงดูออกแต่แรกว่ายังมีห้องเงา แต่สร้างเป็นไม่รู้ ปลอ่ยให้กู่เงิน
หยิบฉวยเครื่องมือจื่อเว่ยอี้ที่แท้จริงไป ดันดันเดินทางมาถึงอิงเก้อหลัน* ด้าน
ที่ติดทะเล เพื่อไขปริศนาของร่องรอยปลาวาฬ

ตามแผนของว่านกยูง จึงปลอ่ยให้กู่เงินและพวกไขปริศนาที่เหลือ
จนหมดสิ้น จวบกระทั่งหาเขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) พบ แล้วค่อยลงมือ
ช่วงชิง ดังนั้นขณะที่ทั้งหมดออกทะเล มันก็ใช้กำลังยึดเรือซีปันหย้า**

* อังกฤษ

** สเปน

ลำหนึ่ง ไล่กวดตามมา แต่ว่าร้อยถี่มีห่างอยู่หนึ่ง การติดตามบนท้องทะเลต่างกับบนบก ยามอยู่บนบกไม่ว่าใช้ฝีเท้าคนฝีเท้าม้า ว่านกยูงจึงสามารถตามกู่เงินและพวกทัน แต่เมื่ออยู่กลางทะเล ความเร็วช้าขึ้นอยู่กับลำเรือ มันแม้นำนวนอย่างแยบคาย แต่คิดไม่ถึงว่าเรืออิงเก้อหลันของฮอว์กินส์ยังรวดเร็วกว่าเรือรบของซีบันหย่า พอออกจากดงหินโสโครกไม่นาน ก็ไม่พบร่องรอยของฝ่ายตรงข้าม ว่านกยูงจึงตอนแรกซุกจำพลังชีวิต มิให้กู่เงินรู้สึกตัว ยามนี้กลัวว่าเป้าหมายหลุดลอยไปจึงสำแดงอิทธิฤทธิ์เร่งค้นหาตำแหน่งของกู่เงิน ประจวบกับกู่เงินเข้านอนสมาธิผ่อนคลาย ถูกว่านกยูงจับหาพบ เร่งเรือติดตามมาถึง ว่านกยูงจึงทราบวกู่เงินรู้สึกตัว พานหน้าด้านละทิ้งเรือซีบันหย่ามายังเรือลำนี้

กู่เงินล่วงรู้พฤติกรรมของว่านกยูง แต่พอซักถาม เหล่าโถวจื่อครึ่งพูดจริงครึ่งมดเท็จ ยินกรานว่าพึ่งพาอาศัยเครื่องจื่อเว่ยอี่ของปลอม นั้น สำหรับส่วนไต่ของค่างกับถ้ำกู กู่เงินไม่บอก มันก็ไม่ถามไถ่ แต่ในสถานการณ์ปัจจุบัน กู่เงินมีอาจไม่หามังกรซ่อนเร้นให้พบ แม้ทราบว่าว่านกยูงชุดหลุมพรางไว้มิคอยท่า ก็ได้แต่กระโดดลงไป

ยามนี้ทั้งหมดค่อยรู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของว่านกยูง ในส่วนขององค์ประกอบทั้งห้า ได้แก่ กาละ สภาวะ วิธีการ หลักวิชาและเครื่องมือ ว่านกยูงครอบครองถึงสี่ประการ หนึ่งคือกาละ เหยาฉิงมีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย เวลาไม่คอยท่า สองคือสภาวะ หมายถึงเบาะแสทั้งห้าสายดำเนินไปกว่าครึ่งแล้ว สามคือวิธีการ หมายความว่าหนทางนำไปสู่มังกรซ่อนเร้นได้กำหนดโดยคร่าวๆ แล้ว สุดท้ายคือเครื่องมือ สำหรับกับว่านกยูงเรือลำนี้เป็นเรือที่เร็วที่สุด ที่น่าคลั่งใจคือ ส่วนประกอบทั้งสี่นี้ล้วนเป็นกู่เงินสร้างขึ้นมา กลับถูกว่านกยูงจับมือเปิบไป

ทั้งหมดกลับเข้าห้องท้องเรือ ล้วนสงบปากคำไว้ นั่งจับเจ้าเป็นเวลานาน กู่เงินพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้ไม่มีหนทางอื่นใด เขียนปี่เจี๋ยแจ (ปี่สาว) สั่งการให้ออกเรือ เซวียเอ่อค้นหาร่องรอยปลาวาฬต่อไป

สำหรับว่านกุยฉิง ข้าพเจ้าจะลองจัดการดู”

เซียนปื๊ดถามมิได้ว่า “ท่านคิดจัดการอย่างไร? ท่านสู้มันได้หรือ?”

กูเจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “สู้ไม่ได้ แต่ในโลกนี้นอกจากยอดขุนศึกที่รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง ยังมีบุคคลอีกประเภทหนึ่ง เพียงคำเดียวสามารถกอบกู้บ้านเมือง แม้คำเดียวสามารถสร้างความปั่นป่วนแก่แว่นแคว้น”

เทพบุตรลมกล่าวว่า “ท่านหมายถึงชนชั้นนักการทูตเช่นชุนฉินกับจางอี้*?”

กูเจินกล่าวว่า “ถูกแล้ว ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าต้องเลียนแบบชุนฉินกับจางอี้ เจริญหว่านล้อมเหล่าโถวจื่อตู”

เทพบุตรลมผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “ท่านคิดวิงวอนขอไมตรีต่อว่านกุยฉิง?”

กูเจินย้อนถามว่าไม่เช่นนั้นยังมีวิธีใด เทพบุตรลมไม่อาจตอบคำทรวงอกสะท้อนขึ้นลงตลอดเวลา เซียนปื๊ดกล่าวว่า “เพยชิง กูเจินกล่าวถูกต้อง ตอนนี้ประลองปัญญาสู้ไม่ได้ หากเอาแต่ปะทะแตกหัก สุดท้ายหยกศิลาล้วนแหลกลาญ มิสู้เจรจากับว่านกุยฉิง อาจพบหนทางรอด”

เทพบุตรลมกับว่านกุยฉิงมีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน พอฟังต้องสะดุ้งเสื่อออกไป หนึ่งเห็นเช่นนั้นคิดผุดลุกขึ้น แต่สีหน้าปรากฏแวววาวโรลังเล สุดท้ายทรุดนั่งลง

เซียนปื๊ดกล่าวกับกูเจินว่า “ท่านคิดไปเจรจา เราจะไปเป็นเพื่อนท่าน อาจบางทีคนผู้นี้ไว้หน้าเราสักเล็กน้อย”

กูเจินโบกมือกล่าวว่า “เจี๋ยแจ (พี่สาว) แม้เป็นบุตรบุญธรรมของ มัน แต่ยังไม่รู้นิสัยใจคอคนผู้นี้ ว่านกุยฉิงไร้ญาติมิตร ไม่คิดถึงส่วนตัว ไร้จิตไร้ใจ มันมีน้ำใจต่อท่าน สำหรับกับมันเป็นเรื่องหายากยิ่ง ทั้งตั้งข้อรังเกียจอย่างยิ่งยวด วันนี้นมันเปิดเผยเรื่องที่ท่านวิงวอนให้ช่วยเหลือเทพบุตร

* ชุนฉินเป็นบุคคลสมัยเสียดก๊ก เสนอให้หกรัฐใช้นโยบายประสานแนวตั้ง รวมหกรัฐต่อต้านรัฐฉิน แต่จางอี้ดำเนินกลยุทธ์เชื่อมแนวขวางให้กับรัฐฉิน ทำลายกลุ่มประสานแนวตั้งเป็นผลสำเร็จ

ลมออกมา แสดงว่าติดตึงเยื่อเส้นใย หากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง มันจะลงมิด
ต่อท่านเป็นบุคคลแรก”

เขียนปรีะพ้างจนตะลึงลาน หวนนึกถึงส่วนดีที่वानุกุยฉงปฏิบัติต่อ
ตัวเอง เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ สร้างความสะท้อนใจแก่ผู้คนนัก กูเจินกล่าว
อีกว่า “หลายวันนี้ขอให้เจี้ยแจ้หลบหน้ามัน”

พลางผุดลุกขึ้น ลูเจี้ยนพลันกล่าวว่า “กูเจิน ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อน
ท่าน”

กูเจินทราบว่ามันเป็นห่วงตนเอง จึงผกศิระรับ เดินไปยังห้อง
ท้องเรือด้านหลัง ห้องนี้อยู่สูงกว่าห้องท้องเรือทั้งหมด วานุกุยฉงยึดครองที่นี่
แสดงว่าติดจับตาดูทั่วลำเรือ

ยังไม่ทันเข้าใกล้ ได้ยินคำสนทนาระหว่างวานุกุยฉงกับฮอว์กินส์
ดังลอดออกมา ล้วนกล่าวเป็นภาษาอังกฤษเกือบหมด หลายวันนี้กูเจินได้ยิน
ภาษาของประเทศนี้ตลอดเวลา พอจับใจความได้บ้าง ได้ยินคำพูดของ
ทั้งสองแปลว่า “ซีบันหย่า” “ทองคำ” และ “ปล้นชิง” ฟังจากน้ำเสียงของ
ฮอว์กินส์คล้ายลิงโลดยินดียิ่ง

เพียงชั่วขณะคำสนทนาก็ชะงักขาดหาย ฮอว์กินส์เดินผิวปากออก
จากห้องท้องเรือ พอเห็นคนทั้งสอง ก็หัวเราะอย่างยิ้มเยาะปลีกตัวจากไป
ลูเจี้ยนมองดูเงาหลังมัน แค้นหัวร่อกล่าวว่า “เจ้าผู้นี้คล้ายเข้าร่วมกับ
วานุกุยฉงแล้ว”

กูเจินกล่าวว่า “นี่เรียกว่าคนชั่วช้าสุขหัวรวมกัน”

เสียงขาดคำ ได้ยินว่าวานุกุยฉงภายในห้องท้องเรือกล่าวว่า “เสี่ยวกู

เอ้อ (กู๋น้อย) นิินทาผู้คนลับหลัง หาใช่ลูกผู้ชายชาติวีรไม”

กูเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเปรียบกับเหล่าโจวจื่อ ข้าพเจ้าเพียง
เป็นนักเรียนที่เพิ่งหัดเขียนอ่าน ไหนเลยนับเป็นลูกผู้ชายอันใด?”

พลางเดินเข้าห้องท้องเรือ เห็นว่าวานุกุยฉงนั่งอยู่ข้างโต๊ะ บนโต๊ะจุด
ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง

ว่านกุยจึงถามว่าทั้งสองมาทำอะไร กู๋เจินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “การเดินทางเปลี่ยวเหงา จึงมาหาเหล่าโถวจื่อ ชักชวนให้เล่นชวงลู่กัน”

ว่านกุยจึงเผยยิ้มออกมากล่าวว่า “เจ้านำชวงลู่มาด้วย?”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “การละเล่นนี้เป็นเหล่าโถวจื่อสอนแก่ข้าพเจ้า เห็นวัตถุติดถึงผู้คน ดังนั้นข้าพเจ้าพกติดตัวตลอดเวลา” พลาบล้วงกล่องเล็กๆ จากอกเสื้อ พอคลี่ปะไรใหม่ภายในกล่องออก เห็นเป็นหมากซึ่งจัดทำจากงาช้างหลายสิบเม็ด มีหน้าซ้ำแพรวไหมพอคลื่อออก ก็กลายเป็นกระดานหมาก

ว่านกุยจึงเห็นกู๋เจินแบ่งหมากออกเป็นสองส่วน จึงหยิบหมากเม็ดหนึ่งวางลง กู๋เจินวางหมากเม็ดหนึ่ง ปากกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อ เมื่อครูท่านให้ฮอว์กินส์รับประทานซี่ฝิ่งอันใด มันกลับกระดกทางขึ้นสูงราวหมื่นเซี่ยะ”

ว่านกุยจึงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “เราสอนวิธีทำกำไรมหาศาลโดยไม่ต้องลงทุนอันใด”

กู๋เจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าลองคาดเดาดู ท่านให้มันปล้นชิงเรือสินค้าของซีปันหยากระมัง?”

ว่านกุยจึงวางหมากพลาบกล่าวว่า “เด็กน้อยเจ้ามีไหวพริบปราดเปรียวอยู่บ้าง เมื่อหลายสิบปีก่อนมีนักเดินทางผู้หนึ่ง* ค้นพบโลกใหม่จากอีกฟากหนึ่งของทะเลใหญ่ โลกใหม่นั้นความจริงเป็นที่อยู่ของแคว้นเล็กที่เป็นอนารยธรรมหลายแคว้น ชาวซีปันหยापอไปถึง ก็จัดการได้โดยง่ายดาย ที่น่าเศร้าคือ แคว้นเล็กเหล่านั้นแม้อ่อนแอ แต่อุดมสมบูรณ์ด้วยทองคำ ดังนั้นชาวซีปันหยาต้อนรับคนพื้นเมืองซุดหาแร่ทองคำ จากนั้นบรรทุกลงเรือกลับประเทศ ขณะที่คนพื้นเมืองถูกกดขี่ทรมาน ได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส ส่วนซีปันหยาก้าวเป็นประเทศร่ำรวยทางดินแดนตะวันตก กลับกลายเป็นมหาอำนาจขึ้นมา”

* หมายถึงคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสออกค้นหาโลกใหม่ในนามของประเทศสเปน และค้นพบทวีปอเมริกาในปี ค.ศ.1492

ลู่อู๋เจี้ยนรับฟังถึงตอนนี้ อุดก่ล่าวมิได้ว่า “เซ่นนี้ป็นว่าสิ่งที่ทำกำไรให้กับชีบั้นหย่าป็นสมบัติโดยมิชอบแล้ว?”

ว่านกุยฉ้งก่ล่าวว่า “มิผิด แต่คำ ‘มิชอบ’ ยังต้องตีความกัน คนไม่มีลาภลอยไม่ร่ำรวย ม้าปราศจากหญ้ากลางคืนไม่อ้วนพี ครั้งกระโน้นชีบั้นหย่ายากจนชั้นแค้น หากไม่ทำเซ่นนี้ ไหนเลยร่ำรวยได้ แต่โชควาสนากลับแก่งคน จากโลกใหม่ถึงชีบั้นหย่า ประกอบด้วยมหาสมุทรอันเว้งว่าง ไม่มีกำลังทหารประจำการ ไม่มีชัยภูมิให้ตั้งรับ เรือบรรทุกทองคำของชีบั้นหย่าทั้งกินน้ำลึกทั้งแล่นเชื่องช้า เจกเซ่นเสือดาวที่ถูกถอดเขี้ยวเล็บออกขอเพียงป็นเรือที่รวดเร็ว ทั้งติดตั้งอาวุธปืนใหญ่ ก็สามารถปล้นชิงได้ตามอำเภอใจ”

ลู่อู๋เจี้ยนก่ล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านมิใช่สอนให้ผู้คนป็นโจรสลัดหรือ?”

ว่านกุยฉ้งทวนคำ “โจรสลัด” แค้นหัวร่อก่ล่าวว่า “ทองคำป็นชีบั้นหย่าแย่งชิงจากชาวพื้นเมือง ความจริงป็นสมบัติโดยมิชอบ อย่างนั้นแย่งชิงกลับมา มีอันใดไม่ได้? นี่เรียกว่ลดส่วนเกินเสริมจุดที่ไม่เพียงพอ สอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้า เด็กน้อยกู๋ เจ้าก็เคยกระทำเรื่องเซ่นนี้ เรือสมบัติของสี่โจรสลัดนับร้อยลำ ถูกเจ้าสังกัดขวางไว้ ปล้นชิงสมบัติไปจนหมดสิ้น บีบคั้นจนอวงจ้อแทบกระโดดทะเลฆ่าตัวตาย”

กู๋เจิ้นไต้ยิ่มมันเอ่ยถึงความภาคภูมิใจในชีวิต ต้องยกมือเกาศีรษะก่ล่าวว่า “ชมเชยเกินไป นั้นป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้ว ตอนนี้ข้าพเจ้าเปลี่ยนอาชีพ ไม่ประกอบการเซ่นนี้อีก”

ว่านกุยฉ้งแค้นหัวร่อก่ล่าวว่า “เด็กน้อยเจ้ายิ่งมายิ่งใช้การไม่ได้ ความแหลมคมเมื่อเยาว์วัยถูกกัดกร่อนหมดสิ้น สร้างความผิดหวังแก่ผู้คนนัก”

กู๋เจิ้นยิ่มพลางก่ล่าวว่า “เหล่าโถวจ้อ นี่ป็นข้อแตกต่างระหว่างเราท่าน ท่านชมชอบฆ่าคน ในส่วนของข้าพเจ้า หากไม่ฆ่าได้ก็ไม่ฆ่า

อภัยคนได้ควรอภัย”

ว่านกุยฉิงสันศิระะกล่าวว่่า “ชนชาวโลกโหดเชลาเบาปัญญา ไม่ฆ่าคนไม่อาจตักเตือนให้สังวร ไม่ฆ่าคนไม่อาจตราดัวบทกฎหมาย รัฐฉินดำเนินการฆ่าฟัน รวมหกรัฐเข้าด้วยกัน ราชวงศ์ฮั่นเชิดชูแนวทางหยู (บัณฑิต) ได้ดัวบทกฎหมายสั่งฆ่าคนที่ไร้ความผิดมากน้อยเท่าใด?”

ดวงตาแก่เงินฉายแววเย้ยหยัน ทวนคำ “ตักเตือนให้สังวร” จากนั้นกล่าวว่่า “ข้าพเจ้ากลับดูผิดไป ที่แท้เหล่าโถวจื่อมิใช่จอมมารล้างโลก หากแต่เป็นพระโพธิสัตว์ที่คิดปลดปล่อยส่ำสัตว์”

ว่านกุยฉิงกล่าวว่่า “พระโพธิสัตว์แล้วจะเป็นไร? วันที่เหวินชู่ผุซา* สำเร็จมรรคผล ทำการกวาดล้างกองทัพมารสิบหมื่น นี่นับเป็นการฆ่าฟันหรือไม่?”

กุ่ฉินไม่ทันตอบคำ ลู่เจี้ยนชิ่งกล่าวว่่า “นั่นเป็นมาร หาใช่ผู้คนไม่”

ว่านกุยฉิงกล่าวว่่า “อย่างนั้นเจ้าลองบอกมา ในกองทัพมารจำนวนสิบหมื่น ไม่มีมารที่ไร้ความผิดแม้สักตนเดียว?”

ลู่เจี้ยนงงจันวูบหนึ่ง มันเพียงเห็นว่าคนเป็นคน มารเป็นมาร ไม่ได้ครุ่นคิดว่่ามารเหล่านี้ใช่ไร้ความผิดหรือไม่ กุ่ฉินจึงกล่าวเสริมว่่า “มารก่อกรรมทำชั่ว สมควรฆ่าทิ้ง”

ว่านกุยฉิงพลางกล่าวว่่า “เช่นนี้เป็นว่่าคนไม่ได้ก่อกรรมทำชั่ว? หากมีมารหนึ่งถือกำเนิดในชาติพันธุ์มาร ยังอ่อนเยาว์ไม่รู้ความ ยังไม่กระทำความชั่ว ถือว่่าไร้ความผิดหรือไม่?”

กุ่ฉินกล่าวว่่า “มารก็คือมาร วันนี้ไม่กระทำความชั่ว ภายหน้าไม่แน่แน่”

ว่านกุยฉิงหัวร่อฮาฮา วางหมากพิฆาตลงบนกระดาน กล่าวว่่า “อย่างนั้นคนเล่า วันนี้แม้ไม่กระทำความชั่ว วันหน้าก็ไม่แน่แน่เช่นกัน เรื่องราวภายหน้ามีผู้ใดสามารถระบุมัน หากเป็นไปตามคำกล่าวของเจ้า

* พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ ประทับอยู่บนภูเขาคู่ไถซัน ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ภูเขาคู่ไถศักดิ์สิทธิ์ของจีน

ผู้คนทั่วแผ่นดินโยมิใช้อาจรกระทำความชั่วได้ทั้งสิ้น?”

กู๋เจินงงันวูบหนึ่ง เฟ่งตามองกระดาน ปากกล่าวว่า “ปราชญ์
เมิ่งจื่อว่าไว้ ‘จิตเดิมของมนุษย์นั้นดีงาม’ ชีวิตเนกเช่นผ้าขาว ปราศจาก
หยาดหมึก เป็นดำหรือขาวขึ้นอยู่กับภายหลัง” พलगวางหมากลง สะกด
การบุกของว่านกุยฉง

ว่านกุยฉงทวนคำ “เมิ่งจื่อ” แค้นหัวร่อกล่าวว่า “ในปราชญ์บัณฑิต
ขงจื่อ เมิ่งจื่อ ผู้ใดสูงส่งกว่า?”

กู๋เจินกล่าวว่า “ขงจื่อเป็นศาสดาแห่งลัทธิหยู (บัณฑิต) ย่อมสูงส่ง
กว่า”

ว่านกุยฉงปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ขงจื่ออบรม
สานุศิษย์ เหล่าบัณฑิตเข้ารับราชการ ยามฆ่าคนหาได้น้อยกว่าจีนซีฮ่องเต้ไม่
จีนซีฮ่องเต้ใช้ดาบฆ่าคน ส่วนบัณฑิตใช้พู่กันเป็นอาวุธ ด้วยวิธีการอัน
หลากหลาย ลวดลายสารพัน เมื่อถึงราชวงศ์ฮั่น เจ้าชีวิตปฏิเสธร้อยสำนัก
ชูบัณฑิตขึ้นเป็นใหญ่ ระหว่างนั้นมีศีรษะถูกปลิดปลงมากน้อยเท่าใด ตัว
บทกฎหมายเกิดจากบัณฑิต ไม่ว่าหานเฟยกับหลี่ซือ* ล้วนเป็นผู้คงแก่เรียน
สุดท้ายจีนซีฮ่องเต้เผาตำราฝังบัณฑิต แม้แต่เมิ่งจื่อกล่าวคำ ‘ผู้เมตตาไว้
ผู้ต่อต้าน’ หากคิดไว้ผู้ต่อต้าน ต้องกำจัดศัตรูรอบข้างก่อน ผู้ที่กำจัดศัตรู
ไหนเลยไม่เช่นฆ่าทำลายได้?”

กู๋เจินยิ้มพलगกล่าวว่า “โต้เถียงอยู่ครั้งก่อนวัน ไม่ว่าพุทธรหรือ
บัณฑิตหยูล้วนทำการฆ่าฟัน อย่างนั้นลัทธิเต๋าเล่า? เต๋าถือความว่างเปล่า
คงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าฟันกรรมง?”

ว่านกุยฉงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เอ่ยถึงการฆ่าฟัน ลัทธิเต๋าก็
เป็นต้นแบบของการฆ่าคน”

กู๋เจินรับฟังไม่เข้าใจ ว่านกุยฉงกล่าวว่า “ขอถามนับแต่โบราณกาลมา

* หานเฟยเป็นบุคคลในสมัยเลียดก๊ก แต่งตำราหานเฟยจื่อ เน้นให้ใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด หลี่ซือเป็นมหา
เสนาบดีในรัชสมัยจีนซีฮ่องเต้

เหตุการณ์ใดจึงฆ่าคนมากที่สุด?”

กุ่เจินกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “หากเอ่ยถึงการฆ่าคน ไม่มีเหตุการณ์ใดยิ่งกว่าการศึกสงครามที่สังหารหมู่ล้างเมือง หลังโลหิตเป็นท้องธาร ซากศพสุมซ้อนตั้งภูเขา”

ว่านกุยฉิงกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ในหนังสือเต๋าเต็กเก็ง* มีคำกล่าวว่า ‘ทัพหยิ่งผยองจะแพ้พ่าย ฝ่ายถือคุณธรรมความรักจะกำชัย’ ยังถกถึงหลักพิชัยสงครามก่อนชนวนอีก นับแต่นั้นเต๋ายู่คู่กับพิชัยสงคราม นักพิชัยสงครามกับลัทธิเต๋ามาจากเส้นทางเดียวกัน”

ลู่เจียนอดกล่ำวมิได้ว่า “เต๋าสือ (นักพรต) คือเต๋าสือ แม่ทัพคือแม่ทัพ ไฉนมาจากเส้นทางเดียวกัน?”

ว่านกุยฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “หนังสือเต๋าเต็กเก็งถกวิถีและคุณธรรม เปรียบเต๋าคือเป็นเช่นสายน้ำ จนมีคำกล่าวว่า ‘สิ่งอันประเสริฐสุดคือน้ำ’ ชนวุถกหลักพิชัยสงคราม ก็มีคำกล่าวว่า ‘อันการใช้กำลังเสมือนหนึ่งธรรมชาติของน้ำ’ ในส่วนของผู้ยึดถือลัทธิเต๋ามีคำสอนว่าใช้จริงเป็นเท็จ ใช้ถอยอำพรางรุก ใช้ความอ่อนพิชิตเข้มแข็ง ไม่กระทำโดยไม่ไร้ซึ่งการกระทำก่อน ทั้งหลายทั้งปวงนี้สามารถดัดแปลงเป็นหลักพิชัยสงคราม ดังนั้นในตำราพิชัยสงครามของชนวุทั้งสิบสามบท แบ่งเป็นวิถี ฟ้า ดิน แม่ทัพ วิธีการ กลับจัด ‘วิถี’ อยู่อันดับแรก

“ส่วนเต๋าสือ (นักพรต) ในยุคหลัง มักเป็นชนวนแห่งเภทภัย ก่อนอื่นจางเต๋าทรง** ให้กำเนิดนิกายข้าวสารดำโต้ว ตามด้วยจางเจี๋ยจัดตั้งสำนักมหาสันติ กลายเป็นกบฏโพกผ้าเหลือง เหยียบย่ำแผ่นดินจนทั่วแทบแหลกลาญ ยังมีเหอเอี้ยน*** เอ่ยอ้างถึงศาสตร์เรนลับ แพร่พิษร้ายไม่สิ้นสุด จุดชนวนสงครามเป็นเวลาห้าร้อยปีจนชาติหัวเขี้ยว**** แทบล่มสลาย

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าเต๋เต๋อจิง

** บุคคลในสมัยตั้งฮั่น สาธุศิษย์ขนานนามว่าเป็นจางเทียนซือ หรืออาจารย์จางแห่งสวรรค์

*** บุคคลในยุคสามก๊ก

**** ชื่อประเทศจีนสมัยโบราณ

เด็กแซ่กู่ เจ้าเห็นว่าลัทธิเต๋าเป็นต้นแบบของการฆ่าฟันหรือไม่?”

มันมีกรรมแหลมคม กู่เจินยามกะทันหันไม่อาจโต้แย้งได้ จึงกล่าว “เช่นนี้เป็นว่ายังคงเป็นสำนักม่อเจีย* ดีที่สุด เนื่องจากคัดค้านการทำสงคราม”

ว่านกยูงจึงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “สำนักม่อเจียแม้มีอุดมการณ์อันสูงส่ง วิธีการปฏิบัติกลับต่ำช้า ปากบอกว่าทำสงครามเพื่อยุติสงคราม ฆ่าเพื่อระงับฆ่า สุดท้ายยังคงฆ่าฟัน”

ลู่เจียนรับฟังถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “หรือว่าในโลกไม่มีหนทางไม่ฆ่าคน?”

ว่านกยูงจึงยิ้มพลาบบอกว่ามิใช่ไม่ถึงกับไม่มี จากนั้นขยายความว่า “ตำราพิชัยสงครามบอกว่ารบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง มิใช่วิธีการอันประเสริฐ หากแต่พิชิตโดยมิต้องสู้รบ จึงถือว่าวิเศษสุด หากสามารถพิชิตโดยไม่ต้องสู้รบ ก็จะหลีกเลี่ยงจากการฆ่าฟัน”

ลู่เจียนกล่าวว่า “พิชิตโดยไม่ต้องสู้รบ? ไม่ทราบทำได้อย่างไร?”

ว่านกยูงหันไปสอบถามกู่เจิน กู่เจินกล่าวว่า “ตำราพิชัยสงครามบอกว่า วิธีใช้กำลังทหารชั้นเลิศ คือหักศัตรูด้วยกลอุบาย รองลงมาคือหักด้วยวิธีการทูต หากคิดพิชิตศัตรู เน้นที่กลอุบายทางการทูต ก่อความฉวยฝ่ายตรงข้ามหัวหมุน ไม่กล้าต่อสู้กับท่าน”

ว่านกยูงสั่นศีรษะกล่าวว่า “หลายปีนี้เด็กน้อยยังไม่ละทิ้งนิสัยฉกฉวยโอกาสอย่างเลื่อนลอย เจ้ากล่าวไม่ผิด แต่มิใช่ข้อสำคัญ นับแต่โบราณกาลมา แวนแคว้นที่ถนัดในการดำเนินกลอุบายด้านการทูตมีอยู่ไม่น้อย ขณะเดียวกันก็ย่อยยับดับสูญไปไม่น้อย ซึ่งความจริงหากสืบสาวถึงที่สุด วิธีพิชิตศัตรูโดยมิต้องสู้รบมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือต้องกล้าแข็งกว่าคู่ต่อสู้”

กู่เจินจับจ้องมองมัน กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า “ยกตัวอย่าง

* สำนักความคิดในสมัยเลียดก๊ก สถาปนาโดยม่อจื๊อ

เหล่าโถวจื่อท่านกล้าแข็งกว่าพวกเราในทุกด้าน ดังนั้นพิชิตโดยไม่ต้องสู้รบ และไม่ต้องรบร้อนฆ่าคนแล้ว”

ว่านกฤษณ์ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ยกตัวอย่างเพียงหนึ่งล่องรู้ถึงสาม เจ้ากล่าวได้ไม่ผิด”

กูเจินกล่าวว่า “แต่กาลก่อนท่านบอกต่อข้าพเจ้าว่าวิถีแห่งฟ้าคือ ลดส่วนเกินเสริมจุดที่ไม่เพียงพอ ส่วนการลดจุดที่ไม่เพียงพอเสริมส่วนเกิน เป็นวิถีแห่งมนุษย์”

ว่านกฤษณ์ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เจ้าล่องรู้เพียงหนึ่ง ไม่ล่องรู้ถึงสอง อันว่ามนุษย์เกิดจากสิ่งใด? ฟ้าให้กำเนิดธัญพืชทั้งห้า ธัญพืชทั้งห้าแปรเป็นพลัง พลังแปรเป็นโลหิต โลหิตก่อเกิดผู้คน ดังนั้นผู้คนเกิดจากฟ้า วิถีมนุษย์ก็คือวิถีแห่งฟ้า เพียงแต่วิถีแห่งฟ้าคล้ายกับน้ำ ยามอยู่บนฟ้าเป็นลักษณะหนึ่ง เมื่ออยู่ในน้ำเป็นอีกลักษณะหนึ่ง พออยู่ในกลุ่มคน ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่ง กล่าวได้ว่าวิถีแห่งฟ้าลึกล้ำ มนุษย์ปุถุชนกระจอยร่อย ต่อให้เป็นเหล่าจื่อหรือพุทธะ ก็ล่องรู้เพียงด้านหนึ่ง ไม่อาจรอบรู้ทุกด้าน การลดส่วนเกินเสริมจุดที่ไม่เพียงพอ เป็นวิถีแห่งฟ้า การลดจุดที่ไม่เพียงพอเสริมส่วนเกินโยมิใช่เช่นกัน หากไม่ลดจุดที่ไม่เพียงพอ ไหนเลยมีส่วนเกิน หากไม่มีส่วนเกินไยต้องลดทอนไป?”

คำพูดเหล่านี้แฝงหลักปรัชญาลึกล้ำ ลู่เจี้ยนรับฟังจนศีรษะพองโต กูเจินกลับจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด ชั่วครูจึงกล่าว “เหล่าโถวจื่อ นับว่ากล่าว วาจาไร้สาระไปเที่ยวหนึ่ง การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ คติน้อมเตือนสัก หลายคำว่ายุทธจักรนี้ก่อปรด้วยนักบุญกลุ่มหนึ่ง ต่อให้รวมเป็นปึกแผ่นจะมีประโยชน์อันใด? ส่วนการก้าวขึ้นเป็นฮ่องเตย์ยิ่งไร้รสชาติ แต่ละวันตรวจหนังสือกราบทูล สร้างความก่อกวนล้มตาย ต่อให้ท่านมีฝีมือเลิศภพ จบพสุธา ตอนนี้มีอายุเกินห้าสิบปีแล้ว ต้องตรากตรำทั้งกลางวันกลางคืน โยมิใช่เป็นความทุกข์ทรมานทั้งเป็น ไยไม่ปลงให้ตก เป็นมหาเศรษฐีร่ำรวย เสพสุขไม่รู้สิ้น?”

ว่านกุยฉงหัวร่อฮาฮาากล่าวว่า “เด็กน้อยกู เจ้าดูแลคนไปแล้ว หากเราคิดเป็นมหาเศรษฐี คงเป็นตั้งแต่แรก เราถามเจ้า เราเป็นฮ่องเต้ ดีเลิศกว่า หรือว่ามีชิงฮ่องเต้ดีเลิศกว่า?”

กูเจินกล่าวโดยไม่ขบคิดว่ “ย่อมเป็นเหล่าโอรสเจ้าท่านดีเลิศกว่า”

ว่านกุยฉงกล่าวว่า “ในเมื่อลดส่วนเกินเสริมจุดที่ไม่เพียงพอเป็น วิถีแห่งฟ้า เราก้าวขึ้นแทนที่ฮ่องเต้ใด ไยมิใช่เป็นการผดุงธรรมแทนฟ้า คนที่หนึ่งเก้าอี่มั่งกรทั้งอ่อนแอทั้งเบาปัญญา เป็นที่น่ารังเกียจเดียดฉันท์ ผู้เข้มแข็งเป็นเจ้า ถือเป็นเรื่องราวอันชอบธรรมอยู่แล้ว เด็กน้อยกู หากเจ้าคิดเกลี้ยกล่อมเรา เรากลับมีแนวทางพบกันครึ่งทาง เจ้าต้องการฟัง หรือไม่?”

กูเจินบอกว่ามันล้าหลังหูลรับฟัง ว่านกุยฉงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เรา ไม่มีบุตรีใด หากช่วงชิงแผ่นดินมา ไม่มีผู้สืบทอด หากเจ้ายอมอ่อนน้อม ต่อเรา วันหน้าเราได้ครองแผ่นดิน เจ้าขึ้นเป็นฮ่องเต้ ส่วนเราเป็นไท่สั้ง อ๋อง (พระชนก) ในนาม เป็นอย่างไร?”

กูเจินกับลู่เจียนล้วนงงงันวูบใหญ่ คำถามนี้เป็นที่น่าแตกตื่น สะท้านโลก กูเจินตอบก็ใช่ที่ ไม่ตอบก็ใช่ที่ เหม่อมองว่านกุยฉงอย่าง ตะลึงลาน ว่านกุยฉงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เจ้าเป็นศิษย์คนโปรดของเรา สืบทอด หลักการคำ ได้รับแนวทางฝีมือของเรา ที่หายากยิ่งคือบุคลิกของเจ้าแฝง ลักษณะราชัน มีคุณสมบัติของเจ้าชีวิต หากเราสองผนีกกำลัง ทอดตา ทั่วแผ่นดิน มีผู้ใดต้านทานรับได้? เด็กแซ่กู เป็นมังกรหรือเป็นงู ขึ้นอยู่ กับการตัดสินใจของเจ้า หากคิดสู้สืบไปก็แล้วแต่เจ้า จะอย่างไรต้องเป็น ฝ่ายแพ้ หากอ่อนน้อมต่อเรา กลับเป็นประโยชน์ไม่หมดสิ้น”

กูเจินพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “ความคิดของเหล่าโอรสเจ้าท่าน เย้ายวนใจผู้คนนัก แต่มีข้อเสียประการหนึ่ง ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความลังเล”

ว่านกุยฉงถามว่าข้อเสียอันใด กูเจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่เป็นฮ่องเต้ กลับเพิ่มแซ่อีกแซ่หนึ่ง แซ่นี้สร้างความคับข้องใจแก่ผู้คนนัก”

ว่านกุยฉงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ เป็นแซ่
อันใด?”

กู๋เจินตอบว่าแซ่เอ้อ (ลูก) จากนั้นกล่าวเสริมว่า “หากข้าพเจ้าคล้อย
ตามท่าน เท่ากับเป็นเอ้อฮ่องเต้ (ฮ่องเต้ลูก) โดยมีไท่สั่งอ่อง (พระชนก)
ท่านนั่งอยู่บนศิระชะ คงอัถอันใจตายแล้ว”

ว่านกุยฉงแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “เจ้าคิดทำอย่างไร?”

กู๋เจินหัวร่อฮิสะกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเหมาะสมกับการขึ้นเป็น
ฮ่องเต้ถึงเพียงนี้ ก็ปล่อยให้ข้าพเจ้าตีชิงแผ่นดิน มิต้องรบกวนเหล่าโถว
จื่อท่านแล้ว นับแต่นี้ท่านผู้เฒ่าถอนตัวออกจากยุทธจักร ติดตามดูว่าข้าพเจ้า
ตีชิงแผ่นดิน ขึ้นเป็นฮ่องเต้อะอย่างไร?”

ลู่เจียนลอบโห่ร้องในใจ คำพูดของกู๋เจินนี้คลี่คลายกระบวนท่าแล้ว
ตอบโต้กลับไป ในเมื่อกู๋เจินรับสืบทอดหลักการคำ ได้รับแนวทางฝีมือจากมัน
ทั้งกอปรด้วยลักษณะราชัน ก็ทำการตีชิงแผ่นดิน ไยต้องให้ว่านกุยฉง
ท่านเสนอหน้า

เห็นว่านกุยฉงหน้าเคร่งเครียดลง คีบหมากชวงลู่เม็ดหนึ่งวางลง
อย่างช้าๆ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เด็กแซ่กู๋ เจ้าแพ้แล้ว”

กู๋เจินเอาแต่ประลองปัญญากับว่านกุยฉง ยามกะทันหันลื้มสังเกต
ดูกระดาน ยามนี้กัมศิระชะลง ค่อยพบว่าสถานการณ์ยากแก้ไขกลับกลาย
จริง ๆ จึงผลักกระดานออกห่าง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อ ขอน้อม
เตือนท่านอีกคำ โอ้อวดเกิดความเสียหาย ถ่อมตนไว้ได้รับประโยชน์ ตอนนี้
ท่านก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดแล้ว หากยังแสวงหาไม่สิ้นสุด ต้องถูกฟ้าลงทัณฑ์”

ว่านกุยฉงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เด็กน้อยกู๋ เจ้าจะอย่างไรยังมองเรา
ว่านกุยฉงไม่ปรูปร่ง เราเกิดมาชาตินี้ ขอตายอย่างเต็มเปี่ยมสมบูรณ์
ไม่ขอมีชีวิตอย่างขาดพร่องไม่ครบถ้วน”

พริบตานั้น หนึ่งอาจารย์หนึ่งศิษย์ยืนเผชิญหน้าโดยกันด้วยโต๊ะตัว
หนึ่ง แสงตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะสั่นไหวไม่แน่นอน พลันปรากฏลมโชยพัด

ผ่าน เปลวไฟดับวูบลง ที่เบื้องนอกท้องฟ้าเป็นสีครามเข้ม โดยไม่รู้สีกตัว
ฟ้าสว่างแล้ว

ขณะที่ออกจากห้อง กู๋เจินผีเท้าหนักอึ้ง ลู่เจี้ยนตามติดอยู่ด้านข้าง
ทั้งสองล้วนไม่เอ่ยปาก เดินถึงหัวเรือหยุดยั้งยืนเคียงคู่กัน เบื้องบนศีรษะ
บังเกิดท่วงทำนองละห้อยหวาน ลูกเรือชาวอังก่อหลันที่อยู่เวรยามบน
เสากระโດงเรือเป่าฟงตี* เต็มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก

กู๋เจินมองดูทิวทัศน์ท้องทะเลที่สว่างขึ้นทีละน้อย พลันทอดถอนใจ
กล่าวว่า “เหล่าโถวจื่อเป็นอาจารย์ของเรา และเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตเรา
หากปราศจากเขา ก็ไม่มีเรากู๋เจิน จวบกระทั่งถึงวันนี้ เขายังเป็นบุคคล
ที่ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสที่สุด การตั้งตัวเป็นศัตรูกับเขา สร้างความยาก
ลำบากนัก...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ถอนใจเบาๆ อีกครา หว่างคิ้วทอแววกลัดกลุ้มกังวล
ลู่เจี้ยนหวนนึกถึงน้ำใจฉันทนายกับศิษย์ของทั้งสอง บังเกิดความสะท่อน
ใจยิ่ง มั่นธราบว่ากู๋เจินไม่เคยหวั่นเกรงคู่ต่อสู้ใด ที่บอกว่า “ยากลำบาก”
มิใช่หมายถึงพลังกำลัง หากแต่ยากต่อการถอนน้ำใจฉันทนายกับศิษย์กัน

กู๋เจินเดินไปมาสองก้าว พลันยกมือขึ้นทำท่าฟันกระบี่ลง กล่าว
เสียงหนักๆ ว่า “เหล่าโถวจื่อบุชาอำนาจเผด็จการ ดื้อรั้นยากกลับกลาย
ได้แต่ใช้ความแข็งพิชิตความแข็ง ใช้ความเด็ดขาดเอาชนะความเด็ดขาด
จึงทำให้เขาเปลี่ยนความตั้งใจ”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “แต่คิดเอาชนะมัน ไหนเลยง่ายดายตั้งใจนี้?”

กู๋เจินกล่าวว่า “ตอนนี้อยู่กลางทะเลเว้ง หากเจาะกันเรือหรือจุดไฟเผา
อาจสามารถตกตายพร้อมกับเขา...” เอ่ยถึงตอนนี้เห็นลู่เจี้ยนขมวดคิ้วจึง
กล่าว “แล้วกันไปเถอะ วิธีนี้โหดร้ายเกินไป ถือว่าข้าพเจ้าไม่ได้กล่าว
มาก่อน”

ลู่เจี้ยนขบคิดชั่วขณะ พลันลดสຸ້มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ระหว่าง

* ขลุ่ยลมที่แพร่หลายในกลุ่มคนพื้นเมืองทวีปยุโรป

นี้ข้าพเจ้านึกได้วิธีหนึ่ง ไม่ทราบใช้ได้ผลหรือไม่?”

กูเจินถามว่าวิธีใด ลู่เจียนกล่าวว่า “ท่านยังจำได้หรือไม่ว่า วันที่ข้าพเจ้าถ่ายทอดพลังพิษของผลข้างเคียงหกวางเปล่าแก่ท่าน ว่านกยูงดังกล่าวจาอันใด?”

กูเจินนึกทบทวนดูแล้วกล่าวว่า “มันบอกว่าหากถ่ายเทพลังพิษของผลข้างเคียงหกวางเปล่าออก คนต้องตายแน่นอน ทั้งบอกว่าพลังพิษที่เป็นผลข้างเคียงหกวางเปล่าแจกเช่นรังไหม ได้รับการหล่อเลี้ยงจากพลังชีวิตภายในกายท่าน เชื่อมโยงกับพลังประจำตัวของท่าน หากถ่ายเทแก่ผู้อื่นแจกเช่นรังไหมแตกตัวออกเป็นตัวไหม สภาพความรุนแรงเพิ่มเป็นสิบเท่าเมื่อเข้าสู่ร่างผู้คน ก็ไม่สามารถขับออกอีก ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

ลู่เจียนรับคำ ชมเชยว่า “กูเจิน ท่านมีความจำดียิ่ง หากข้าพเจ้ามีความจำเท่ากับท่านครึ่งหนึ่งก็พอ”

กูเจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “นางงามเหยามีความจำเป็นเลิศ ภายหน้าพวกท่านแต่งงานอยู่กินกันสองสามีภรรยาเป็นร่างเดียวกัน สิ่งที่เป็นของนางมิใช่เป็นของท่านหรือ?”

ลู่เจียนหน้าแดงฉานสดใส กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดเป็นจริงเป็นจัง ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหล”

กูเจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กล่าวเป็นจริงเป็นจัง อันว่าการแต่งงานมีครอบครัว เป็นเรื่องสำคัญในชีวิต มิใช่เรื่องเป็นจริงเป็นจังเป็นอะไร?” เห็นลู่เจียนมีสีหน้ากระอักกระอ่วน จึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ไม่ล้อเล่นกับท่านแล้ว ซึ่งความจริงสวรรค์ดีต่อท่านเป็นพิเศษ ถึงแม้ว่าพี่ใหญ่ขาดไหวพริบปฏิภาณ แต่ก็เพิ่มทาสแห่งกัลป์หลายคน เมื่ออยู่เบื้องหน้าไม่ลืมท่องจำ ผู้ใดกล้าอวดตนว่ามีความจำเป็นเลิศ กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าอิจฉาท่านนัก”

ลู่เจียนกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่ยินดี นี่ล้วนเป็นบาปที่สิ้นใจชั่ววอกอไว ข้าพเจ้าได้แต่รับตัวพวกมันร่วมทาง”

กู๋เงินยิ้มพลาบกล่าวว่า “เอาเถอะ ท่านรื้อฟื้นถึงเรื่องเก่ามีความ
คิดอ่านใด?”

ลู่เจียนกล่าวว่า “หนึ่ง หากถ่ายเทพพลังพิชให้คนต้องตายแน่นอน
สุดท้ายท่านไม่ตาย สอง พลังพิชของผลข้างเคียงหกวางเปล่าได้รับการ
หล่อเลี้ยงจากพลังชีวิตภายในกาย หากถ่ายเทแก่ผู้อื่นเนกเช่นรังไหม
แตกตัวออกเป็นตัวไหม มีอานุภาพเพิ่มพูนเป็นสิบเท่า พลังพิชของผล
ข้างเคียงหกวางเปล่าประกอบด้วยพลังแปดสาย ช่วยให้ท่านฝึกพลังหก
วางเปล่าหมุนรอบสำเร็จ เพียงแต่ยังไม่ร้ายกาจเท่าท่านกฤษณ์ ข้าพเจ้า
นึกถึงวิธีหนึ่ง ถ่ายเทพพลังพิชอีกครั้ง ให้ท่านถ่ายเทพพลังแปดสายหมุนรอบ
แก่ข้าพเจ้า...”

กู๋เงินสอคำขึ้น “จากนั้นให้ท่านใช้พลังชีวิตหล่อเลี้ยง แล้วค่อย
ถ่ายเทกลับคืนให้กับข้าพเจ้า?”

กล่าวจบคำ ทั้งสองสบสายตากัน ล้วนใจเต้นระทึกตุ้มตาม ชั่วครู่
ให้หลังกู๋เงินจึงพิมพ์ว่า “นี่เรียกว่ายามจวนเจียนกอดพระบาทพุทธรูป
รักษาม้าตายเช่นม้าเป็น พวกเราลองดูว่าจะสำเร็จหรือไม่”

ลู่เจียนกล่าวว่า “ใช่แล้ว ถึงอย่างไรยังดีกว่ายอมรับความพ่ายแพ้”

ทั้งสองมายังห้องพักของลู่เจียน เหยาฉิงพอดีพื้นตื่นมา ลู่เจียน
สอบถามอาการอยู่หลายคำ จากนั้นนั่งขัดสมาธิคู่กับกู๋เงิน หันหน้าหากัน
ต่างทาบฝ่ามือข้างหนึ่งติดกัน ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งทอทาบกับท้องน้อยของ
อีกฝ่าย เหยาฉิงคิดสอบถามว่าทำอะไร กลับลมหายใจติดขัด ต้องส่งเสียง
หอบหายใจ พอติ่มน้ำโสมที่หลั่นโยวป้อนให้ ก็เคลิบเคลิ้มคิดหลับไหล

พลังทั้งแปดสายพอเข้าสู่ร่าง ลมปราณวชิรทรงพลังของลู่เจียนก็
ทำการต่อต้าน พลังทั้งแปดสายคิดสลาย ลมปราณวชิรทรงพลังคิดรวมรั้ง
ยอดวิชาทั้งสองประการยึดถือร่างกายของลู่เจียนเป็นสมรภูมิ หักล้างกัน
อย่างดุเดือด ลู่เจียนกัดฟันฟันทน บังคับพลังหกวางเปล่าหมุนเวียนอยู่
ภายในกายรอบหนึ่ง จนถึงเส้นลมปราณชั้นเจียวที่มีมือ ค่อยใช้วิธีการของ

กู่เสินทงผู้ล้วงลับ ส่งถึงจุดตันเถียนท้องน้อยของกู่เจิน

พลังทั้งแปดที่กู่เจินถ่ายเทออกไปไม่ถึงหนึ่งส่วน ลักษณะคล้าย
สายน้ำรีไหล แต่เมื่อกลับคืนมา กลับรุนแรงดุจกระแสน้ำเชี่ยว เทบรับมือ
ไม่ทัน รีบใช้วิธีลดความอ่อนเสริมความแข็ง หลอมรวมพลังที่ถ่ายทอด
มาเข้ากับลมปราณภายในกาย

ผลการทดลองครั้งนี้ ทั้งสองทราบแน่แน่ว่าวิธีการของลู่เจี้ยน
สามารถดำเนินการได้ ต้องลืมนตาพร้อมกัน ในใจบังเกิดความลึกลับโยยยินดี
ครั้นแล้วทำตามวิธีเมื่อครู่ ถ่ายเทพลัง โคจรหมุนรอบ แล้วส่งกลับคืน
พลังทั้งแปดหมุนรอบเปลี่ยนจากเล็กละเอียดเป็นหยาบใหญ่ จากอ่อนแอ
กลายเป็นกล้าแข็ง

นี่เชกเช่นการซื้อขายทำกำไรในสนามการค้า ลงทุนไปหนึ่งหุน กำไร
กลับมาสิบหุน ลงทุนต่อสิบหุน กำไรกลับมาเป็นร้อยหุน พลังลมปราณ
คล้ายหิมะที่ม้วนตัวลงจากเขา ยิ่งม้วนตัวยิ่งใหญ่โต สะกิดนิสัยพ่อค้าของ
กู่เจินขึ้นมา สร้างความอึดเอมเปรมใจ บางครั้งยังหยุดชะงักลง ตรวจสอบ
ผลที่ได้รับนั้น คล้ายกับกลางวันกำไรเงินทอง กลางคืนนั่งนับง้วนป้อ* ได้
แสงโคม

กู่เจินยินดีปรีดา รสชาติของลู่เจี้ยนกลับผิดแผกแตกต่าง พลังทั้งแปด
หมุนรอบเข้าๆ ออกๆ ล้วนต้องโรมรันกับลมปราณวชิรทรงพลัง กู่เจิน
ยิ่งถ่ายเทพลังมากขึ้น เชกเช่นใช้ไฟอ่อนนุ่มเร้าก่อนน้ำแข็ง ละลายลมปราณ
วชิรทรงพลังที่ละน้อย ยามใดที่ลมปราณวชิรทรงพลังอ่อนด้อย เส้น
ลมปราณจะเกิดอาการทั้งหนักเบาคั่นซาปวดเมื่อยลามไปทั่วร่าง ดังนั้น
ลู่เจี้ยนต้องปลุกปลอบสมาธิต่อต้าน มาตรฐานเป็นเช่นนั้นอาการทุกข์
ทรมานมีแต่เพิ่มพูน ไม่นานก็หลังเหงื่อจุหล่น เปรื่องบนศีรษะปรากฏ
ควันขาวเป็นกลุ่มก้อน

ซึ่งความจริงลู่เจี้ยนกับกู่เจินล้วนอายุเยาว์ ไม่ล่วงรู้ถึงหลักเหตุผล

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าหยวนเป่า เป็นเงินตรารูปลิ่ม มีทั้งเงินและทอง

ของการฝึกวิชาบู๊ ถึงแม้ในโลกมีแนวทางลัด แต่มรรคาฝีมือต้องพากเพียร ฝึกปรือ ผ่านความยากลำบากค่อยสำเร็จลุล่วง หากเดินทางลัดจะมีความเสี่ยงสูง ทางลัดยิ่งรวดเร็ว ความเสี่ยงยิ่งรุนแรง มีได้ก็ต้องมีเสีย เฉกเช่นกับการฝึกตำราฟ้าประทาน แฝงอันตรายของกัลป์ฟ้าประทาน พลังหกกว้างเปล่าหมุนรอบเป็นยอดวิชาพิสดาร แต่ก่อนที่จะเรียนรู้ปรุโปร่ง จะเกิดพิบัติภัยต่างๆ นานา เฉกเช่นก่อนที่จะพระธาดาจะตรัสรู้ต้องเผชิญกับกองทัพมารนับสิบหมื่น

วิธีการที่ลู่เจี้ยนนึกได้แม้ไม่เลว แต่ก็ละเมิดข้อห้ามของความละโมภโลภมาก คิดหวังผลเฉพาะหน้า กู้เงินมีฝีมือรุดหน้า เท่ากับย่นย่อระยะเวลาฝึกปรือจากหลายปีจนถึงหลายสิบปีเหลือเพียงไม่กี่วัน เมื่อเป็นเช่นนั้นความทุกข์ทรมานของการฝึกปรือหลายปีจนถึงหลายสิบปี ก็ถูกย่นย่อเหลือเพียงไม่กี่วัน เพียงแต่ทั้งสองฝึกปรือร่วมกัน การเคี่ยวกรำทรมานทั้งมวลล้วนตกอยู่ที่ลู่เจี้ยน

ซึ่งความจริงพลังของกู้เงินไม่ได้ร่วงหล่นลงจากฟ้า หากสืบสายย้อนทวน ล้วนกลั่นมาจากลู่เจี้ยน พลังพิษของผลข้างเคียงหกกว้างเปล่าร้ายกาจรุนแรง หากกล้าแข็งถึงระดับหนึ่ง ผู้ที่สามารถต้านทานรับได้ มีเพียงว่านกุยฉิง กู้เงินและลู่เจี้ยนสามคน แต่ว่านกุยฉิงกับกู้เงินไม่ไว้วางใจกันและกัน ไม่สามารถฝึกปรือร่วมกัน ควรทราบว่าขณะที่โคจรพลังทั้งสองฝ่ายต้องทาบทามมือกับจุดตันเถียนท้องน้อยอีกฝ่าย จุดตันเถียนเป็นจุดชีวิตบนร่างผู้คน ขณะที่ฝึกฝีมือมีสภาพว่างเปล่า หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดบังเกิดจิตคิดร้าย พอกระแทกใส่จะคร่าชีวิตผู้คนไป ยังมี ว่านกุยฉิงกล้าแข็งกู้เงินอ่อนด้อย หากเป็นกู้เงินถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างว่านกุยฉิง คล้ายหยดน้ำหยดลงสู่ท้องทะเล ชั่วพริบตาก็ปลาสนาการหายสิ้น ส่วนว่านกุยฉิงมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง พอถ่ายทอดเข้าสู่ร่างกู้เงิน อย่าว่าแต่กู้เงินคิดสลายคลาย เพียงต้านทานรับไว้ก็ลำบากกินแรง

สำหรับลู่เจี้ยน ถึงแม้ลมปราณวิชित्रพลังจะเป็นรองพลังหกกว้าง

เปล่าหมุนรอบ แต่พลังการฝึกปรือของกู๋เจิ้นยังอ่อนด้อย ไม่สามารถทำลาย
ลมปราณคุ้มครองกายของลู่เจี้ยน พลังทั้งแปดหมุนรอบพอปะทะกับ
ลมปราณวชิรทรงพลัง ลู่เจี้ยนก็จำแนกแยกแยะได้ ทั้งสามารถรักษาพลัง
ส่วนตัวไว้ ทั้งสามารถชักนำพลังแปลกปลอมที่ถ่ายเทเข้าสู่ร่างกลับไปให้
กับกู๋เจิ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งสองจึงเกิดสภาพที่ประหลาดล้ำประการหนึ่ง
ลมปราณวชิรทรงพลังรวมตัวแล้วแตกกระจาย แตกกระจายแล้วรวมรัง
กลายเป็นพลังทั้งแปดหมุนรอบ ถ่ายเทเข้าสู่ร่างกู๋เจิ้น การถ่ายเทแต่ละครั้ง
กำลังภายในของลู่เจี้ยนจะอ่อนลงหนึ่งส่วน ดีที่มันกรุยเส้นลมปราณเปิดเผย
กับซ่อนเร้นจนปรุปรอง กำลังภายในก่อเกิดไม่ขาดตอน ไม่เช่นนั้นหาก
เปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงต้องสูญเสียพลังฝีมือ ถูกธาตุไฟเข้าแทรกแล้ว

ลู่เจี้ยนไม่ล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ เพียงรู้สึกทารุณทรมาน ได้แต่กัดฟัน
กล้ำกลืน ทนทานอยู่หนึ่งชั่วยาม ถึงกับหลังเหงื่อจนชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า ลม
หายใจหนักหน่วงขึ้น แต่กลัวกู๋เจิ้นล่วงรู้ ไม่ยอมรับวิธีนี้ต่อไป จึงนั่ง
เงิบงันไว้ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม จวบกระทั่งถึงเวลารับประทานอาหาร
ค่อยเรียงพลังกลับคืน ลู่เจี้ยนก็ไม่ปริปากเอ่ยถึงความทุกข์ทรมานที่ได้รับ
แต่อย่างไร

หลังจากรับประทานอาหารเที่ยง ทั้งสองโคจรพลังสืบท่อ กู๋เจิ้น
กลัวเกิดเหตุไม่คาดหมาย จึงขอให้หวีเจ้าช่วยพิทักษ์คุ้มครอง การโคจร
พลังครั้งนี้ กู๋เจิ้นมีฝีมือรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ลู่เจี้ยนกลับเผชิญกับความ
ทรมานเป็นทวีคูณ แต่ว่ามันผ่านกลบ์ฟ้าประทาน มีความอดทนเป็นเลิศ
ไม่ว่าทุกข์ทรมานอย่างไรก็หาหวั่นไหวไม่

แต่กู๋เจิ้นยังสะสมพลังยิ่งพอกพูน เพียงไม่กี่ชั่วยาม ก็มีพลังเพิ่มพูน
เท่าตัว รู้สึกว่าพลังทั้งแปดไหลเวียน เส้นลมปราณกับอวัยวะภายในมี
พลังสมบูรณ์เปี่ยมล้น พองโตขยายตัวสุดทนทาน เกิดความคิดฟุ้งซ่าน
สมองลั่นอึงอล ขยับตัวหมายลุกขึ้น

จิตใจมันพองฟุ้งซ่าน พลังก็สับสน ลู่เจี้ยนตรวจสอบได้ในบัดดล

รูปตัดพลังทั้งแปดสายเปลี่ยนเป็นถ่ายทอดลมปราณวิชित्रพลังเข้าสู่ร่าง
กู๋เจิน ไม่นานให้หลังพลังของกู๋เจินค่อยคืนสู่ความสงบ รุ่งพลังกลับคืน
บอกสาเหตุความนัยให้ทราบ ทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นผลของจิตมาร
คิดรบกวนกลับไม่บรรลु วันนี้อยู่แต่เพียงนี้”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “เวลารบกวนคับขัน อาจบางที่พรุ่งนี้จะถึงที่หมาย
ท่านกล้าแข็งขึ้นอีกหนึ่งส่วน จะมีความหวังได้ชัยอีกหนึ่งส่วน”

กู๋เจินกล่าวว่า “หากฝึกฝีมืออย่างแข็งขัน จะถูกราดูไฟเข้าแทรก
เมื่อถึงเวลาได้รับไม่เท่ากับสูญเสียแล้ว”

ลู่เจี้ยนขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวซ้ำๆ ว่า “คราก่อนข้าพเจ้าช่วยว่าน
กุยฉิงหลุดพ้นจากพิบัติฟ้า มันถ่ายทอดเคล็ดวิชาต่อต้านจิตมารแก่
ข้าพเจ้าประการหนึ่ง ข้าพเจ้าจะสอนเคล็ดวิชาแก่ท่าน หากท่านเกิดจิตมาร
ก็ถ่ายทอดแก่ข้าพเจ้า”

กู๋เจินใจหายวาบปฏิเสธคำหนึ่ง คิดหมายลุ่มขึ้น ลู่เจี้ยนกดหัวไหล่
มันเอาไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านอย่าได้ตั้งใจไป ตอนนี้ศัตรูเข้มแข็ง
ฝ่ายเราอ่อนด้อย หากไม่เสี่ยงอันตรายไม่อาจเอาชนะได้ อย่าว่าแต่นั้น
จิตมารของว่านกุยฉิงร้ายกาจเพียงไหน ยังไม่อาจทำร้ายข้าพเจ้า จิตมาร
ของท่านเพียงนี้นับเป็นอย่างไรได้?”

กู๋เจินนั่งลงซ้ำๆ จับจ้องมองลู่เจี้ยน แวตตาแปรเปลี่ยนกลับกลาย
สุดท้ายทอดถอนใจ กัมศิระชะกล่าวว่า “พี่ใหญ่ ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังท่าน”

เคล็ดวิชาต่อต้านจิตมารเป็นหลักวิชาที่ว่านกุยฉิงใช้เวลาคิดค้นขึ้น
ในระหว่างที่ถอนตัวเร้นกายสิบปี นับแต่โบราณกาลมา การฝึกวิชากำลัง
ภายในเกรงกลัวจิตมารที่สุด อันว่าจิตมารหมายถึงกิเลสตัณหา ความคิด
ฟุ้งซ่านที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ความคิดพอบังเกิด จิตสมาธิจะถูกแบ่งแยก
แต่การฝึกวิชากำลังภายในกลับต้องรวมจิตสมาธิเข้าด้วยกัน ดังนั้นมีคำ
กล่าวว่า ความคิดฟุ้งซ่านเป็นกัลป์ในความสงบ วิธีแห่งการฝึกปรือต้องหา
ความสงบจากความเคลื่อนไหว ทั้งสองประการนี้มีสภาพคล้ายน้ำกับไฟ

ผู้ฝึกฝมือยังมีพลังการฝึกปรือสูงล้ำ จิตมารยิ่งแรงกล้า จิตสมาธิยิ่งยาก
รวมตัวได้

นี่เฉกเช่นกับการนำทัพ หากสิบคนทำสงคราม สามารถสอด
ประสานรับกัน ร่วมแรงร่วมใจกัน ร้อยคนทำสงคราม ไม่อาจสอดประสาน
รับกัน ผู้คนเกิดความคิดแปลกแยก หากเป็นรีพลันับหมื่น กระจายทั่วท้องทุ่ง
ยิ่งยากแก่การควบคุม ดังนั้นพลังยิ่งกล้าแข็งยิ่งยากรวมรั้ง หากฝืนใจฝึก
ปรือจะถูกธาตุไฟเข้าแทรก พลังชีวิตพอแตกซ่าน จะเกิดสภาพราวกับ
ทหารแพ่พ่ายเช่นภูเขากล่อม นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่ถูกธาตุไฟเข้าแทรก
หากมิใช่กลายเป็นเสียดสี ก็เป็นอัมพาตพิการ

ส่วนวิชาต่อต้านจิตมารของว่านกุยฉิงกลับถ่ายทอดความคิดฟุ้งซ่าน
ในใจให้แก่ผู้อื่น มาตราว่าทำร้ายผู้คนเอื้อประโยชน์แก่ตนเอง แต่ขอเพียง
ฝ่ายตรงข้ามมีพลังจิตอันเด็ดเดี่ยว ก็สามารถช่วยให้ผู้ฝึกปรือพิชิตจิตมารได้
ลู่เจี้ยนผ่านกัลป์นานัปการ จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กุ่เจินบังเกิดความคิด
ฟุ้งซ่านวุ่นวาย จิตใจลู่เจี้ยนกลับมั่นคงดุจหินผา ไม่ว่าเผชิญคลื่นลมอย่างไร
ล้วนไม่อาจโยกคลอนได้ กุ่เจินพอขจัดจิตมาร ตั้งใจรวมพลัง ก็มีฝีมือรุด
หน้าราวติดปีกบิน

แต่ว่าพลังฝีมือแม้รุดหน้า กุ่เจินหาทราบไม่ว่าลู่เจี้ยนทั้งเผชิญ
พลังพิษของผลข้างเคียงกว้างเปล่า ทั้งต้องต่อต้านจิตมาร เท่ากับเผชิญ
ศัตรูทั้งหน้าหลัง กุ่เจินมีพลังเพิ่มพูนหนึ่งส่วน จิตมารก็กล้าแข็งอีกหนึ่งส่วน
เกิดความคิดแปลกประหลาดสารพัน ลู่เจี้ยนคล้ายถูกมัดที่ต่อต้านแล้วเนื้อ
เถื่อนหนัง ทารุณทรमानยิ่งนัก

ยิ่งทารุณทรमान ลู่เจี้ยนยิ่งทราบกระจ่างแก่ใจว่า ขอเพียงกุ่เจิน
สำเร็จยอดวิชา ตนเองแม้ตายก็หาเป็นไรไม่ ถึงกับครุ่นคิด 'กุ่เจินมีสติปัญญา
เหนือกว่าเราร้อยเท่า ยามจัดการกับว่านกุยฉิง สามารถขาดเราลู่เจี้ยน
แต่ไม่อาจขาดกุ่เจินได้' ดังนั้นขบกรามกล่ำกลืนไว้

ระหว่างที่ทั้งสองฝึกฝีมือ เหยาฉิงฟื้นตื่นหลายครั้ง เชียนปี้ก็แะ

มาเยียมเยียน พอเห็นเช่นนั้นเข้าใจว่าเป็นการฝึกฝีมือ แต่ไม่ทราบเป็นวิชาฝีมือใด

เรือแล่นไปตามท้องทะเล ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปอีกแปดเก้าวัน สภาพร่างกายของเหยาฉิงยิ่งมายิ่งย่ำแย่ลง ตอนแรกยังส่งเสียงละเมอ หลังจากนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวใด ทุกครั้งที่ลู่เจี้ยนร้องปลุกกลับคืน เหยาฉิง ล้วนไม่ได้สติ ลู่เจี้ยนพอเห็นเช่นนั้นยิ่งท้อแท้ทอดอาลัย โดยไม่รู้สีกตัว กลับฝากความหวังไว้ที่กู่เจิน

พอถึงวันที่เก้า เวลายามอื่น (สีน้ำพิกา) ลู่เจี้ยนพลันพบว่าจุดต้นเทียนห้องน้อยของกู่เจินเต็นกระตุกคราหนึ่ง พลังทั้งแปดหมุนรอบทวีความกล้าแข็งทะลักทลายมา ลมปราณวชิรทรงพลังถูกทำลายราบคาบ ลู่เจี้ยนแทบไม่อาจต้านทานรับได้ พอลืมตาขึ้นเห็นกู่เจินหลุบคิ้วหลับตาลง สีหน้าสงบนิ่ง เปล่งประกายอันบริสุทธิ์ ประดุจลักษณะของพุทธะกัมปีปาน

ลู่เจี้ยนพลุ่งพล่านใจ พอเข้าใจได้ว่ากู่เจินใกล้พบกับความสำเร็จ ภารกิจเฉพาะหน้าคือช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง แต่ว่าหลายวันมานี้ลมปราณวชิรทรงพลังถูกสะกดข่มไว้ กลายเป็นอ่อนล้าลง ขณะที่พลังทั้งแปดหมุนรอบเพิ่มพูนกว่าเดิมนับสิบเท่า ลู่เจี้ยนไม่ทันหยิบบิ๋มกำลัง เส้นลมปราณทั่วร่างชาวูบ พลังทั้งแปดกระจายทั่วร่าง สร้างความตื่นตระหนกแก่ลู่เจี้ยนยิ่งลอบร้องในใจ ‘ແ່แล้ว เรากลับตกตายได้เงื่อมมือนั่น’

ขณะครุ่นคิด ลมปราณวชิรทรงพลังถูกกวาดทำลายล้างสิ้น พลังทั้งแปดหมุนรอบปราศจากการต่อต้าน จึงวิ่งพลุกพล่านวุ่นวาย แต่ที่น่าประหลาดคือ ลู่เจี้ยนรู้สึกถึงชุมพลังอันไพศาลแต่ไม่รู้สีกเจ็บปวด เพียงแต่ร่างขยายใหญ่ขึ้น พลังทั้งแปดสายพองหมุนเวียนรอบหนึ่ง ก็อ่อนลงหลายส่วน หมุนเวียนอีกรอบหนึ่งก็อ่อนลงอีก ตอนแรกยิ่งใหญ่ไพศาล หลังจากผ่านไปหลายรอบ กลับสาบสูญไปสิ้น

นี่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ลู่เจี้ยนความจริงเข้าใจว่า

ต้องตายแน่นอน ยามนี้กลับงุนงงสงสัย รู้สึกว่าร่างกายคล้ายบึงน้ำที่ลึก
ไม่เห็นกัน ดูรังพลังที่เข้ามาจนหมดสิ้น

ลู่เจียนตอนแรกตื่นเต้นสงสัย หลังจากตรวจสอบค่อยได้คิด ที่แท้
พลังทั้งแปดหมุนรอบไม่ทราบกลายเป็นพลังกลับตั้งแต่เมื่อใด ลู่เจียน
ความจริงไม่มีพลังหลงเหลือ จิตสำนึกแทนที่จะเสื่อมโทรมกลับกล้าแข็ง
พลังกลับกระจายตัวออก เพิกเฉยต่อสภาพภายในกายของกู่เจิน

ที่แท้หลังจากผ่านการฝึกปรือนานเข้า กำลังภายในของกู่เจินบรรลุ
ถึงขั้นเต็มเปี่ยมสมบูรณ์ แต่สรรพวัตถุในโลกพอเต็มเปี่ยมต้องลดลง
เฉกเช่นถุงน้ำใบหนึ่ง หากบรรจุน้ำมากเกินไป หากไม่รั่วออกจากปากถุง
ก็จะดันถุงหนึ่งจนแตกออก ร่างกายของกู่เจินยังไม่ผ่านการฝึกฝน พลังพอ
เปี่ยมล้นก็ต้องปล่อยออก พลังส่วนเกินคล้ายระลอกทลายทำนบ พุ่งย้อน
กลับมา จู่โจมโดยที่ลู่เจียนไม่ทันตั้งตัว หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงต้องตาย
แน่นอน แต่ว่าลู่เจียนฝึกตำราฟ้าประทาน กรุยเส้นลมปราณเปิดเผย
ซ่อนเร้นจนปรุโปร่ง สภาพร่างกายแตกต่างกับยอดฝีมือทั้งแผ่นดิน พลัง
กลับความจริงมีจิตสำนึก สามารถแปลงพลังทั้งมวล ดังนั้นที่แล่วมาลู่เจียน
หยิบยืมพลังกลับแปลงเป็นพลัง แต่มันหาทราบไม่ว่าหากกระทำย้อนทวน
พลังทั้งมวลก็สามารถแปลงเป็นพลังกลับ เพียงแต่ขั้นตอนแปลกประหลาด
จนเหลือเชื่อ ต้องสูญเสียทั้งพลังกลับและลมปราณ เส้นลมปราณเปิดเผย
ซ่อนเร้นล้วนว่างเปล่า พอได้รับพลังเข้ามา จะแปลงเป็นพลังกลับ แล้ว
ค่อยเปลี่ยนเป็นพลังลมปราณ จนกระทั่งเส้นลมปราณเปิดเผยซ่อนเร้น
เต็มเปี่ยมอีกครั้ง

โดยหลักเหตุผลแม้เป็นเช่นนี้ แต่โดยทั่วไปแล้ว พลังในเส้นลมปราณ
เปิดเผยเหือดแห้งหมดสิ้นได้ง่าย แต่พลังกลับในเส้นลมปราณซ่อนเร้น
ยากที่จะหมดสิ้นสูญไป คราวนี้ลู่เจียนช่วยกู่เจินฝึกฝีมือ เพื่อด้านทานกับ
พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ ต้องสิ้นเปลืองลมปราณวชิรทรงพลังไปมากมาย
และเพื่อต่อต้านจิตมาร จึงใช้พลังกลับจนหมดสิ้น เป็นเหตุให้เส้นลมปราณ

เปิดเผยและซ่อนเร้นล้นว่างเปล่า พลังทั้งแปดหมุนรอบพอเข้าสู่ร่างก็
แปลงเป็นพลังกลับ จากพลังกลับแปลงเป็นลมปราณวิชित्रพลัง จาก
นั้นลมปราณวิชित्रพลังแปลงเป็นพลังทั้งแปดหมุนรอบ ลู่เจียนรู้สึกว่
ร่างเบาสบาย เบื้องหน้าสายตาสว่างจ้า คล้ายเปิดประตูใหญ่ออก เข้าสู่
อาณาเขตใหม่ แต่ว่าเป็นขอบเขตอันใด ไม่สามารถบอกได้

ขณะรู้สึกแปลกพิสดารสุดบรรยาย ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงหวี้เจ้า
ตวาดว่า “วานกุยฉิง ท่านมาทำอะไร?”

เสียงขาดคำ ได้ยินว่าวานกุยฉิงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “เราไฉนมา
ไม่ได้?”

ลู่เจียนพอฟังตื่นตระหนกยิ่ง วานกุยฉิงไม่มาเร็วไม่มาช้า พาน
เลือกเวลานี้น่าก่อกวน กู่เจินโคจรพลังถึงชั้นลี้มตัว ไม่รับรู้วัตถุเรื่องราว
ห้ามถูกรบกวนรังควาน

ได้ยินหวี้เจ้ากล่าวว่า “นี่เป็นห้องคนไข้ บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องห้ามเข้า”
วานกุยฉิงกล่าวว่า “ท่านขวางกั้นเราเช่นนี้ คงต้องมีเลศนัย ไม่ว่า
เป็นห้องอันใด เราคิดเข้าไปชมดู”

หวี้เจ้าร้องบอกว่า “หากท่านคิดเข้าห้อง ต้องเหยียบผ่านร่างเราไป”
วานกุยฉิงกล่าวว่าอย่างนั้นหรือ ไม่ทันขาดคำ ได้ยินหวี้เจ้าคราง
หนักๆ คำหนึ่ง จากนั้นว่าวานกุยฉิงกล่าวว่า “เด็กน้อย วิชามังกรสายฟ้า
ของท่านมีความสำเร็จอยู่บ้าง แต่คิดขัดขวางเรา เฉกเช่นไข้ไข่กระทบหิน...”

กล่าวพลาท้วงร้อเบาๆ กล่าวอีกว่า “ท่านเข้าใจว่า เราไม่ทราบว่
ข้างในทำอะไรหรือ? เด็กน้อยทั้งสองข้างไร่เตียงสา เข้าใจว่าฝึกฝีมือไม่กั
วันสามารถเอาชนะเรา ข้างละเมอเพื่อฝันนัก เอาเถอะ เห็นแก่ท่านปกป้อง
อย่างไม่คิดชีวิต เราไม่เข้าไปแล้ว ท่านบอกต่อพวกมันว่าเกรงว่ามาถึง
สถานที่นั้นแล้ว”

หวี้เจ้าถามว่าสถานที่อันใด วานกุยฉิงแค้นหัวร่อกล่าวว่า “พวก
ท่านมาทำอะไร? มารับประทานข้าว พักผ่อนนอนหลับ หรือว่าอุจจาระ

ปัสสาวะ?”

ลู่เจี้ยนพอพึ่งล่วงรู้ความหมาย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พลันพบว่าร่างของกู่เจินสะท้อนขึ้นเล็กน้อย พลังส่วนเกินภายในกายระบายออกหมดสิ้น ชุกงำพลังชีวิตไว้ สร้างความยินดีแก่ลู่เจี้ยนอีกครั้ง รวมรังพลังกลับเข้าๆ ช่วยกู่เจินรวมรังพลัง ช่างหูแว่วเสียงหวีเจ้าตั้งว่า “ว่านกุยฉิง ท่านเปลี่ยนเป็นจิตใจดังามตั้งแต่เมื่อใด?”

ว่านกุยฉิงหัวร่อฮาฮาบอกว่า “เจตนาของเราต้องการให้พวกท่านยอมรับนับถือเรา วันหน้าเมื่อพ่ายแพ้ จะได้ไม่ต้องมีข้ออ้าง” กล่าวจบ ปลีกตัวจากไป

ยามนั้นลู่เจี้ยนรวมรังพลังกลับกลับคืนหมดสิ้น กู่เจินก็ลืมตาขึ้น ดวงตากระจ่างใสต่างกับยามปรกติ สองพี่น้องรับรู้ด้วยใจยิ้มให้แก่กัน ลู่เจี้ยนถ่ายทอดคำพูดของว่านกุยฉิงให้ทราบ กู่เจินพอพึ่งกระโดดปราดขึ้น วิ่งออกไป ลู่เจี้ยนก็โอบอุ้มเหยาฉิง รวมกำลังทั้งหมดมาอยู่ที่ดาบฟ้าเรือ

ยามนั้นฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง บนท้องทะเลปกคลุมด้วยหมอกหนา หนักราวผ้าม่าน ว่านกุยฉิงยื่นมือไพล่หลังที่หัวเรือ เพ่งมองไปยังที่ไกลตา ลู่เจี้ยนและพวกมองตามสายตามัน ยังคงเป็นหมอกหนา ยากสังเกตเห็น วัตถุธาตุ พลันได้ยินเสียงนกทะเลร่ำร้อง พริบตานี้ในกลุ่มหมอกปรากฏเงาขนาดใหญ่สายหนึ่งเคลื่อนไหวคราหนึ่ง ลักษณะทั้งหยาบทั้งยาว คล่องแคล่ว อ่อนนุ่ม พอตกลงมา บังเกิดเสียงน้ำดังตูมใหญ่

ฮอว์กินส์เหลียวหน้ามอง พลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ร้องว่า “รีบด่วน ถอนสมอ ชักใบเรือขึ้น”

ขณะกล่าว เงาประหลาดนั้นเคลื่อนไหวอีกครั้ง ครึ่งนี้ใกล้เข้ามา อีกมากนัก ฮอว์กินส์แผดเสียงร้องว่า “รีบด่วน...” เพิ่งขาดคำ ตัวเรือคล้ายปะทะกับสิ่งใด บังเกิดเสียงตงใหญ่ จากนั้นสั่นไหวอย่างรุนแรง นับตั้งแต่ฮอว์กินส์ลงมา บรรดาลูกเรือพากันกอดเสากระโดงยึดเส้นเชือกไว้ มีแต่เดรกที่ยังยึดพวงมัลยมัน

ลู่เจี้ยนนึกถึงเรื่องหนึ่ง ร้องถามว่า “เซวียเอ่อเล่า? ยังอยู่ในถังเปล่าหรือไม่?”

ได้ยินเสียงตอบรับคำหนึ่ง ลู่เจี้ยนเหลียวหน้าไป เห็นเซวียเอ่อกับซิงเอ่อเดินเคียงคู่กันมา เซวียเอ่อกล่าวว่า “เรียนปู่ (ผู้นำหมวดหมู่) ผูกปลาวาฬหยดลง ไม่ว่าอีกต่อไป...”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นในกลุ่มหมอกปรากฏประกายน้ำระยิบระยับ ทันใดนั้น สัมผัสเสียงประหลาดชนิดหนึ่งลอยมาตามลม คล้ายรำให้คล้ายกังวอ ราวกับปรากฏทาร์กนักร้อยพันร่องให้โดยพร้อมเพรียง เรือใหญ่สายโคลงเคลง สูญเสียการควบคุม ต่อให้เดรกทุ่มเทใช้เรียวแรงทั้งมวล ยังไม่อาจบิดหมุนพวงมาลัยได้

แว่วเสียงดังอู เงามประหลาดขนาดใหญ่นั้นพลันคุกคามเข้าใกล้ พร้อมกับปรากฏกระแสน้ำที่แผ่กลืนดาวแหวกผ่านหมอกหนา พุ่งเฉียดผ่านเหนือดาดฟ้าเรือไป เสียงกร๊อบเมื่อยอดเสากระโดงหลักหักกลาง ยามนี้ทุกคนบนเรือเห็นชัดเจนว่า เงามประหลาดนั้นเป็นวงสัมผัสท่อนหนึ่ง ยาวประมาณร้อยเชียว บนวงมีจานดูดจำนวนมาก

บนดาดฟ้าเรือบังเกิดเสียงร้องแหลมเล็กคราหนึ่ง ลูกเรือสูงอายุคนหนึ่งรำร้องว่า “เคอลาวาน นั่นเป็นเคอลาวาน...”

ฮอว์กินส์สยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ร้องบอกให้เดรกหันหัวเรือกลับ ได้ยินเสียงอูอีกครา วงสัมผัสนั้นวกกลับไปโดยกวาดผ่านเบื่องบนศีรษะ ว่านกยูงฉิ่งไม่กี่นิ้ว ตกลงในทะเลดังตูม ปรากฏคลื่นยักษ์ลูกหนึ่งกวาดไล่หัวเรือ

พริบตานี้หัวคลื่นมาถึงเบื่องบนศีรษะว่านกยูงฉิ่ง แต่แล้วเรื่องประหลาดพลันอุบัติ คลื่นลูกนั้นคล้ายถูกอาวุธมหึมาที่ไร้สภาพผ่าแยกออก สะเก็ดน้ำพวยพุ่งไปทางซ้ายขวาของว่านกยูงฉิ่ง ว่านกยูงฉิ่งยังยืนหยัดดุจเดิม เสื้อเชียวที่สวมใส่พัดปลิวราวผืนธง

เดรกชมดูจนตะลึงลาน ลืมบิดหมุนพวงมาลัย ฮอว์กินส์ต้องร้อง

เสียงเกรี้ยวกราดว่า “เดรก เจ้าหนูหนวกหรือ?”

ขณะจะดำทอ ว่านกยูงจึงชิงกล่าวถามว่า “ฮอว์กินส์ เคอลาวาน เป็นอะไร?”

ฮอว์กินส์เหลียวหน้ามองถึงกับตัวแข็งทื่อ ที่แท่งวงสัมผัสขนาดใหญ่ นั้นยังไม่จากไป หากแต่ดำผุดดำโผล่อยู่เบื้องหน้าว่านกยูง ว่านกยูงเผชิญหน้ากับสัตว์น้ำขนาดใหญ่ มิเพียงไม่หวาดหวั่น ทั้งยังบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจอย่างยิ่งยวด

เหล่าลูกเรือถูกบุคลิกท่วงท่าของว่านกยูงสังกะตจนระย่นย่อ ฮอว์กินส์กล่าวตะกุกตะกักว่า “นั่นเป็นสัตว์น้ำจากนาเวีย* เป็นสัตว์ประหลาด กินคน มีพนักมือพนักแขน...”

ว่านกยูงทวนคำว่า “สัตว์ประหลาดที่กินคน มีพนักมือพนักแขน? ดังนั้นเจ้าคิดหนีแล้ว?”

ฮอว์กินส์ตอบว่า “หากไม่รีบหนี ต้องตายแน่นอน”

ว่านกยูงยิ้มพลาบสะบัดมือวูบหนึ่ง เสากระโดงหน้าพลันหักกลาง กดทับลงยังศีรษะฮอว์กินส์ พร้อมกับกระแสนมหอบใหญ่ ฮอว์กินส์ไม่ทันระวัง กลับล้มถลันหลบหนี เป็นกู่เจินตาแหลมคมมือว่องไว ซิงคว่าต้นคอของมันฉุดลากมาทางด้านหลัง ฮอว์กินส์ได้ยินเสียงโครมใหญ่ เศษไม้กระเซ็นใส่ผิวกายมันจนปวดแปลบอยู่บ้าง

ว่านกยูงยิ้มให้แก่มัน กล่าวว่า “ฮอว์กินส์ หากเจ้าคิดหนี ลองถามตัวเองดูว่าลำคอของเจ้าแข็งกระด้างเท่ากับเสากระโดงหรือไม่?”

ฮอว์กินส์โบกไม้โบกมือ บอกว่ามันไม่หนีแล้ว ว่านกยูงจึงค่อยหันกายไป ยามนี้เสียงร้องประหลาดในทะเลยิ่งมายิ่งเร่ร่อน หมอกหนาจากเบาบางลง แสงอุทัยแรกปรากฏ เห็นภาพเบื้องหน้าโดยชัดตา

สายตายามกวาดมอง ท้องทะเลปั่นป่วนเป็นระลอกคลื่น บนผิวทะเลแออัดไปด้วยปลาวาฬขนาดใหญ่ ที่ใหญ่โตเทียบเท่าหมูเกาะ ขนาด

เล็กก็เท่ากับเรือเดินสมุทร ผุ่งปลาพาฬล้อมกักสัตว์น้ำขนาดใหญ่ตัวหนึ่งไว้ สัตว์ประหลาดมีลักษณะอ่อนนิ่ม เนื่องจากน้ำทะเลปั่นป่วน ไม่อาจเห็น ส่วนหัว เพียงเห็นข้อปล้องจำนวนมากยื่นออกมา ม้วนตัวอยู่ในน้ำราวกับ ผุ่งงูเหลือมยักษ์ พอเผชิญวัตถุใดจะรัดพันไม่ปล่อย

ปรากฏปลาพาฬหลายตัวถูกสัตว์น้ำรัดพันไว้ สะบัดหางไปมาด้วยความเจ็บปวด บนหลังมีลำน้ำฉืดพุ่งออกมา สีน้ำเปลี่ยนจากขาวเป็นแดง แล้วกลายเป็นสีเลือด ปลาพาฬที่หลงเหลือเผยให้เห็นเขี้ยวขาวแวววาวรุมกัดไล่ จนสัตว์น้ำเป็นแผลเหวอะหวะ สีเลือดเป็นสีน้ำเงิน กลืนเข้ากับน้ำทะเล จนแทบจำแนกไม่ออก

สัตว์น้ำแม้มีขนาดใหญ่โต แต่ไม่อาจต้านทานการกลืนรุมของผุ่งปลาพาฬ สุดท้ายเลือดสีน้ำเงินฉืดพุ่งออก สัตว์น้ำนั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ชูดลากปลาพาฬที่ถูกรัดพันไว้จมลงอย่างช้าๆ เนื่องจากมันมีขนาดใหญ่ ขณะที่จมลง ก่อทวนเป็นระลอกวงใหญ่ ผุ่งปลาพาฬก็พ่นลำน้ำออกมาราวกับดอกไม้นานบนต้นไม้หยก เพียงชั่วขณะก็กลืนหายไปกับน้ำ หากแต่ปรากฏเลือดสีน้ำเงินทะลักจากใต้ น้ำ ย่อมน้ำทะเลจนเย็นเยือกกว่าเดิม

ว่านกุยฉงพล้นออกปากให้แล่นเรือ ทั้งหมดค่อยสะท้อนตื่นจาก ห้วงตะลึงลาน ฮอว์กินส์ถามว่าไปยังที่ใด ว่านกุยฉงชี้มือไปเบื้องหน้า ลู่เจียนเฟ่งตามองตาม เห็นท่ามกลางคลื่นเมฆเลื่อนราง ปรากฏแผ่นดิน หรือภูเขายื่นออกมาราวกับเป็นแหลมแห่งหนึ่ง จึงกล่าวเบาๆ ว่า “กูเจิน ท่านดู”

กูเจินมองดูแวบหนึ่ง ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน หวีเจ้ากลับร้องเพี้ย กล่าวว่ “ในความเห็นเรา ปีศาจเด๋มว่านแสรังเป็นลึกลับ มันทราบได้ อย่างไรว่าเป็นที่นั่น?”

กูเจินกล่าวว่า “พวกเราติดตามผุ่งปลาพาฬมาตลอดทาง ไม่พบเห็น เกาะแก่งแผ่นดินใหญ่อันใด ยามนี้พล้นพบเห็น คงต้องมีเลศนัย”

หวีเจ้ากล่าวว่า “เรื่องร่ำรือปลาพาฬ เราความจริงนี้กระแวงสงสัย

ลองนึกดู ผุ่งปลาฉลามแหวกว่ายในน้ำวนวาย สวรรค์จึงทราบว่าจะไปถึงที่ใด และจะชักนำพวกเราไปพบมังกรซ่อนเร้นได้อย่างไร?”

กู๋เจินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “พี่หวิไม่ได้ใช้ชีวิตที่ริมทะเล ไม่ล่วงรู้ลักษณะนิสัยของปลาฉลาม ปลาฉลามดูไปคล้ายกลับท้องไปโดยไร้จุดหมาย แท้ที่จริงยึดถืออย่างเคร่งครัด ใช้เส้นทางที่คุ้นเคย”

หวิเจ้าไม่ยอมเชื่อ กู๋เจินจึงกล่าว “ข้าพเจ้าจะบอกเล่าตำนานเรื่องหนึ่งให้ฟัง นั่นเป็นยุคราชวงศ์มองโกล ในรัชกาลเหยินจงฮ่องเต้ เกาะตะวันออกไม่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองของมองโกล ศิษย์ส่วนใหญ่ออกทะเลล่าปลาฉลาม ปราภฏผู้อาวุโสท่านหนึ่ง ข้าพเจ้าจำชื่อแซ่ไม่ได้แล้ว มีความสามารถในการล่าปลาฉลามเป็นพิเศษ มีอยู่ครั้งหนึ่งเข้าร่วมขบวนล่าปลาฉลาม ใช้ฉมวกชดถุกส่วนหลังของปลาฉลามตัวนั้น แต่ปลาฉลามตัวนั้นแมรับบาดเจ็บ ยังดำลงสู่ทะเลลึก ผู้อาวุโสท่านนั้นบังเกิดความผิดหวัง แต่ก็ไม่ใส่ใจ หลายปีให้หลังออกทะเลล่าปลาฉลาม ในสถานที่เดียวกันสามารถสังหารปลาฉลามตัวหนึ่ง ขณะที่แล่นเรือคิดสกัดไซของปลาฉลาม พบว่าบนหลังปลาฉลามฝังไว้ด้วยฉมวกเหล็ก ด้ามไม้เปื่อยผุไป ส่วนฉมวกเหล็กติดกับเลือดเนื้อปลาฉลาม ผู้อาวุโสนั้นชมดูเป็นที่คุ้นตา พอถอนตัวออกมา พบว่าบนฉมวกสลักชื่อแซ่ของมัน ที่แทฉมวกอันนี้เป็นของมันที่สูญหายไป ปลาฉลามตัวนี้ก็เป็นปลาฉลามที่เล็ดลอดจากเงื้อมมือมัน หลายปีให้หลัง ในสถานที่เดียวกัน กลับตายได้น้ำมือนมัน สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ผู้อาวุโสท่านนั้นยิ่ง หลังจากศึกษาค้นคว้า ค่อยพบว่าผุ่งปลาฉลามจะใช้เส้นทางที่คุ้นเคย ดังนั้นอาศัยเบาะแสสายนี้ ช่วยให้สังหารปลาฉลามได้ไม่น้อย น่าเสียดายที่ก่อการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป พอถึงวัยชรา พลาดท่าตกเป็นอาหารของปลาฉลาม ดีที่ตัวมันแมตกตาย หลักเหตุผลนี้กลับได้รับการเล่าขานสืบต่อกันมา”

หวิเจ้าเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งกล่าวว่า “เบาะแสร่องรอยนี้เป็นชื่อฉินจู่ซือ (ปฐมาจารย์ชื่อฉิน) กำหนดขึ้น หมายความว่าท่านผู้เฒ่ารู้หลักเหตุผลนี้

เช่นกัน?”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “พี่หิวช่างเลอะเลือนนัก ท่านลืมนึกวิชา
ลมหายใจปลาวาฬไปแล้วหรือ?”

หิวเจ้าเงาะงั้นวูบหนึ่งจึงกล่าว “ใช่แล้ว ซี้คุณหลุน (คุณหลุนตะวันตก)
ค้นพบพลังลมหายใจปลาวาฬจากปลาวาฬ ซือฉินจู่ซือย๋อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับปลาวาฬเช่นกัน”

กู๋เจินทอดถอนใจกล่าวว่า “สมควรบอกว่านับแต่โบราณกาลจวบ
ปัจจุบัน ไม่มีผู้ใดทำความรู้จักกับปลาที่สามารถกลืนเรือทั้งลำเท่ากับซือฉิน
เจียนเซิง (ท่านซือฉิน) อีก ดังนั้นการรวมตัวของฝูงปลาวาฬในที่นี้ อาจ
มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านผู้เฒ่า”

เอ๋ยถึงตอนนี้ฟ้าสว่างแล้ว กลุ่มหมอกสลายคลายสิ้น ภาพ
เบื้องหน้ายิ่งกระจ่างชัดตา เห็นฝูงปลาวาฬดำมืดดำโผล่ ส่งเสียงร้องเป็น
ทอดๆ ในขบวนปลาวาฬปรากฏสัตว์น้ำที่อ่อนนุ่มนั้นโผล่ขึ้นมาตลอดเวลา
บ้างใหญ่บ้างเล็ก สีสันผิวดำแตกต่าง งวงสัมผัสกวัดแกว่งวุ่นวาย ทั้งหมด
ชมดูนานเข้า ค่อยพบว่าสัตว์น้ำนี้มีเพียงแต่มีงวงสัมผัส ทั้งยังมีส่วนหัวที่
ใหญ่โตราวภูเขา บนหัวมีดวงตามหึมากะพริบวูบวาบอยู่ในระลอกคลื่น

เรือราชินีสายโคลงเคลง เล่นผ่านสมรภูมิกลางทะเล รอบข้างมี
กลิ่นคาวคละคลุ้ง เลือดสีแดงกับน้ำเงินไหลนอง ยามเผชิญกับสัตว์
อันใหญ่มหึมาเช่นนี้ ทุกคนที่หัวเรือรู้สึกตนเองตัวเล็กราวดแมลง บน
เส้นระดับน้ำทะเล เกาะแก่งยิ่งมายิ่งเด่นชัด ท่ามกลางระลอกบดบังฟ้า
บัดเดียวเร้นหายบัดเดียวปรากฏ ลู่เจียนชมดูจนพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

เงาสีเทาเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ที่ข้างกราบเรือปรากฏปลาวาฬตัว
หนึ่งเคลื่อนผ่านไป บนหลังเกาะไว้ด้วยสาหร่ายทะเลสีเขียว เรือกับปลาวาฬ
พอไขว้ตัดผ่านไปแล้ว บังเกิดคลื่นหนุนเนื่อง ตัวเรือสายโคลงเคลงขึ้นมา
ทั้งหมดพากันยัดเชือกผูกเรือที่ข้างกายไว้ ไม่ทันยืนหยัดมัน ปรากฏวง
สัมผัสขนาดใหญ่วงหนึ่งทะลวงขึ้นจากใต้ลำตัวปลาวาฬ เสียงโครมเมื่อ

พาดแขวนกับดาตฟ้าเรือ

พริบตานั่นเสียงอุทานดังระงม บรรดาลูกเรือหนีหัวซุกหัวซุน ผู้ที่มีฝีมือติดตัวลั่นตระเตรียมพร้อม แต่งวงสัมผัสนั้นเพียงพาดกับหัวเรือไม่ไหวติง มีคนชะงักศีรษะมอง พบว่างวงสัมผัสนั้นถูกปลาฉกกัดขาดไป กลายเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ที่รอยขาดมีของเหลวไหลหลั่งออกมา เป็นที่น่าสะพรึงกลัวนัก

กู๋เจินระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า “ลู๋เจี้ยน ท่านล่วงรู้ความเป็นมาของสัตว์ประหลาดนี้หรือไม่?”

ลู๋เจี้ยนสั่นศีรษะ กู๋เจินกล่าวว่า “ในโลกเต็มไปด้วยสิ่งที่แปลกพิสดาร ท่านเคยเห็นอุเจี้ย* ขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้มาหรือไม่?”

ทั้งหมดใจหายวาบ ลู๋เจี้ยนร้องโพล่งว่า “นี่เป็นอุเจี้ย?”

กู๋เจินผงกศีรษะรับ ลู๋เจี้ยนเพ่งตามองเห็นสัตว์น้ำนั้นแม้มีขนาดใหญ่ แต่ประกอบด้วยหัวใหญ่ตาโปนโต มีหนวดยาวหลายสิบเส้น เป็นลักษณะของอุเจี้ยจริงๆ

กู๋เจินกล่าวอีกว่า “ลู๋เจี้ยน ท่านทราบหรือไม่ว่าปลาฉกเหล่านี้ ไฉนรวมตัวอยู่ที่นี้?”

ลู๋เจี้ยนยังคงสั่นศีรษะ กู๋เจินทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านดูไม่ออกหรือ? ที่นี่เป็นสถานที่ล่าเหยื่อของพวกมัน อุเจี้ยขนาดใหญ่เป็นอาหารของพวกมันเอง”

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงประหลาดพิกล อุเจี้ยขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง ถูกปลาฉกสับกว่าตัวรุมทิ้งแยกตัวออก คาวเลือดสีน้ำเงินกระเซ็นชานเศษซากของมันยังกระตุกบิดเบี้ยวตลอดเวลา สตรีบนเรือชมดูจนอาเจียนออกมา

กู๋เจินขมวดคิ่วกล่าวว่า “ประหลาดแท้ ปลาฉกกินอุเจี้ย ยังเป็นที่ขบคิดเข้าใจได้ แต่อุเจี้ยเหล่านี้ไฉนมาอยู่ที่นี้?”

แว่วเสียงว่านกุยฉงตั้งมาว่า “เพราะว่าที่ห่างไปไม่ไกล เป็นต้นเถียนของทะเลใหญ่”

กู่เจินทวนคำ “ต้นเถียนของทะเลใหญ่” จากนั้นหัวร่อออกมาแล้วว่า “ทะเลใหญ่มิใช่ผู้คนไหนมีจุดต้นเถียน?”

ว่านกุยฉงย้อนถามว่า “เราถามเจ้า เขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) เป็นสิ่งของใด?”

กู่เจินงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว “ตามคำเล่าขานแต่โบราณกาล มังกรซ่อนเร้นเป็นอาวุธล้างโลกชนิดหนึ่ง มีอำนาจร้ายแรงยิ่ง”

ว่านกุยฉงซักถามว่าเหตุใดมีอำนาจถึงเพียงนี้ กู่เจินตอบว่า “ประการนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบได้”

ว่านกุยฉงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “แต่ว่าเราทราบ ครั้งกระโน้นเราล้างเกาะตะวันออก ค้นพบตำราโบราณเล่มหนึ่งจากในห้องหนังสือของกู่หยวนหยางผู้เป็นจู่ฟู่ (ท่านปู่) ของเจ้า ตำราเล่มนั้นเขียนถึงมังกรซ่อนเร้นโดยเฉพาะ”

กู่เจินใจสันสะท้าน ถามไถ่รายละเอียด ว่านกุยฉงกล่าวว่า “สาระสำคัญในตำราเล่มนั้นบ่งบอกไว้ว่า เขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) อยู่ที่ต้นเถียนทะเลใหญ่* เชื่อมสัมพันธ์หยินหยาง รวมกระแสน้ำเย็น พิชิตทั้งเจ็ดคาบสมุทร”

ทั้งหมดรับฟังจนกึ่งเข้าใจกึ่งไม่เข้าใจ กู่เจินขบคิดแล้วกล่าว “ที่ว่าต้นเถียนทะเลใหญ่ ข้าพเจ้าพอเข้าใจได้ แต่ว่ากระแสน้ำเย็นอธิบายอย่างไร?”

ว่านกุยฉงชี้มือไปยังผิวทะเล กล่าวว่า “กระแสน้ำของท้องทะเลนี้ไม่ได้มีความเย็นเท่ากันทั้งหมด หากแต่บัดเดียวอุ่นบัดเดียวเย็น ส่วนที่เย็นเรียกว่าหยิน ส่วนที่อุ่นเรียกว่าหยาง เช่นเดียวกับร่างกายมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยธาตุหยินและหยาง ตลอดจนเส้นลมปราณปรกตีสิบสองเส้น กับเส้นลมปราณพิเศษแปดเส้น ไม่ว่าเปลี่ยนแปลงอย่างไร ต้องมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน

* สะดือของทะเลลึก

กระแสนุ่นเย็นก็เช่นกัน การหมุนเวียนของทะเลแห่งนี้ก็เป็นไปตามกฎ
เกณฑ์ที่แน่นอน ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) อาศัยหลักเหตุผลข้อนี้ ตั้ง
ข้อสมมุติฐานว่าท้องทะเลใหญ่แห่งนี้เป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง ซึ่งตามหลักการ
ฝึกฝีมือคือ จิตสำนึกจดจ่อที่จุดต้นเถียนท้องน้อย รวมรังพลังธาตุหยิน
และหยางภายในกาย จากร้อยเป็นสิบ จากสิบเป็นหนึ่ง จึงจู่โจมทำลาย
ศัตรูได้ หลักเหตุผลนี้ก็เช่นเดียวกับวิชากำลังภายในทั้งมวล แต่ว่าท้องทะเล
ต่างกับมนุษย์ หากแต่มีสภาพแว้งว่าง ถึงแม้ประกอบด้วยกระแสนุ่นเย็น
แต่ไม่คงที่อยู่ที่จุดจุดหนึ่ง ดังนั้นหากคิดหยั่งรู้กระแสนุ่นเย็น ก่อนอื่นต้อง
สร้างตำแหน่งต้นเถียนจากท้องทะเลอันแว้งว่าง และต้นเถียนที่ว่าเป็นที่ซ่อน
ของมังกรซ่อนเร้น” เอ่ยถึงตอนนี้ เฟ่งตามองเงาแผ่นดินรูปเค้าของหิน
โสโครกที่ไกลตาอย่างจดจ่อ

ทั้งหมดรับฟังถึงตอนนี้ รู้สึกพิสดารจนเหลือเชื่อ หากว่าอาวุธ
มังกรซ่อนเร้นซ่อนอยู่กลางทะเลเว้ง โดยยึดหลักการฝึกวิชากำลังภายใน
ของผู้คน ไม่ทราบซีคุนหลุนกับผู้อาวุโสเกาะตะวันออกท่านนี้ทำได้อย่างไร

วานกุยฉิงยิ้มพลาบกล่าวอีกว่า “ในตำรายังบันทึกไว้ว่า ‘มังกร
ซ่อนเร้นแรกลุล่วง ฟ้าเกิดปรากฏการณ์ประหลาด ปรากฏสัตว์ประหลาด
ก่อหวอด มีมือเท้านับร้อยพัน ลมเรือนาวานับไม่ถ้วน สัตว์ประหลาดกับ
ฝูงปลาวาฬโรมรัน เลือดนองเป็นร้อยลิ เป็นที่สยดสยอง...’ ”

ทั้งหมดค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าว่าวานกุยฉิงระบุว่าใกล้ถึงตำแหน่ง
ของมังกรซ่อนเร้น ที่แท้ในตำราของเกาะตะวันออกบันทึกไว้แต่แรก
หลังจากที่มังกรซ่อนเร้นจัดสร้างแล้วเสร็จจะดึงดูดให้อูเจียยกษ์มาถึง
ทำลายเรือใหญ่น้อยพินาศ อูเจียยกษ์ยังชักนำฝูงปลาวาฬมา เกิดการสู้รบ
กลางทะเล

วานกุยฉิงกล่าวอีกว่า “มีคนบอกว่ามังกรซ่อนเร้นสามารถเรียก
ลมเรียกฝน ฉีกฟ้าทำลายพสุธา เกรงว่าเป็นข่าวโคมลอย หากปราศจาก
ท้องทะเลมหรณพ มังกรซ่อนเร้นก็เป็นวัตถุที่ไร้ค่า แวันแคว้นในโลกอยู่

ติดทะเลใหญ่ มหานครในหล้าก็สร้างติดกับน้ำ หากใช้มังกรซ่อนเร้น
จะบันดาลให้น้ำทะเลไหลย้อนกลับสู่แผ่นดินใหญ่ บังเกิดเป็นมหาวาทภัย
คนกลายเป็นปูปลา ที่น่านับหมื่นแสนหายวับไปกับตา เมื่อถึงเวลานั้น
แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย ถึงเวลาที่ผู้หาญกล้าจะเคลื่อนไหวแล้ว”

ทั้งหมดรับฟังจนตะลึงลาน ลู่เจี้ยนอดกล่าวมิได้ว่า “ว่านกุยฉิง
ท่านคิดค้นหามังกรซ่อนเร้นเพื่อสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่แผ่นดิน?”

ว่านกุยฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “หากมีความจำเป็น ก็มิเห็นจะไม่ได้
นับแต่โบราณกาลมา เกิดกลียุคมากกว่าสงบสุข หลังความวุ่นวายแล้ว
นำไปสู่การปกครอง เป็นหลักเหตุผลที่สืบต่อกันตลอดมา”

เอ๋ยถึงตอนนี้พลันบ้วนปากไป ยามนั้นทิวทัศน์เบื้องหน้าเกิดความ
เปลี่ยนแปลง น้ำทะเลหนุนสูงขึ้นหลายวา ดูไปคล้ายเป็นธารน้ำตกจากฟ้า
คลื่นสีขาวหนุนเนื่องมาถึง ระลอกจ่อถึงหัวเรือ เรือราชินีแล่นทวนไปสับ
วา คล้ายเผชิญกับสิ่งกีดขวาง หมุนวนอยู่กับที่

เดกร้องบอกว่า “ไปไม่ได้แล้ว” เห็นพวงมัลย์ในมือมันบิดหมุน
ไปมา แทบบิดข้อมือของมันหักไป

ว่านกุยฉิงพลันตะปบเรือสำปั้นกู้ชีพลำหนึ่งโยนลงในน้ำ จากนั้น
กระโดดลงยังกลางเรือ เรือสำปั้นแล่นรุดหน้าโดยปราศจากพาย คล้าย
ปลาหลีฮื้อแหวกคลื่นไป เพียงแต่ไม่ได้พุ่งฝ่าอย่างหักโหม หากทว่าบัดเดียว
ซ้ายบัดเดียวขวา บัดเดียวเดินหน้าบัดเดียวถอยหลัง ชั่วพริบตาก็บรรลุ
ถึงตำแหน่งที่น้ำทะเลหนุนสูง ทุกคนทั้งเรือกระโจนหายลับตาไป เหล่าลูกเรือ
ไหนเลยเคยเห็นอิทธิฤทธิ์เช่นนี้ ล้วนแตกตื่นตะลึงลานถึงกับมีคนคุกเข่า
ลงข้างหนึ่ง กรีดวาดมือเป็นรูปกากบาทที่เบื้องหน้าทรวงอก

ลู่เจี้ยนอดถามมิได้ว่าทำอะไรดี กูเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ยังมี
เรือสำปั้นอีกกี่ลำ?”

เทพบุตรลมตรวจสอบดูแล้วบอกว่ายังมีอีกสองลำ กูเจินกล่าวว่า
“สถานการณ์ร้อนคับขัน ข้าพเจ้ากับลู่เจี้ยนและนางงามเหยาหลงเรือลำ

หนึ่ง ที่เหลืออีกลำหนึ่งแล้วแต่พวกท่านเห็นสมควร" พलगตะบปเรือ
ลำปลั้ลำนั้งโยนลงน้ำ กระโดดลงเรือกู้ชีพไป

ผู้คนบนเรือหันไปมองหน้ากัน ลู่เจี้ยนชบกรามกรอด บอกให้ทั้งหมด
ถนอมตัว พलगแบกเหยาฉิ่งขึ้นหลัง กระโดดลงเรือลำปลั้

กู่เจินแยกเท้าทั้งสองยืนอยู่กลางเรือ ประนมมือทั้งสอง ใช้ออก
ด้วยวิชาบังคับน้ำ เลียนแบบว่านกยูงฉิ่ง เล่นเรือลดเลี้ยวอ้อมทาง ทะยาน
ขึ้นบนน้ำทะเลที่ท่วมสูง สายตายามกวาดมองต้องใจหายวาบ

เห็นที่เบื้องหน้าเต็มไปด้วยหินโสโครกกระจายเป็นหย่อมๆ บ้าง
เปิดเผยบ้างซ่อนเร้นต่างกับที่ตงหินโสโครกปีศาจร้าย เห็นหินโสโครกที่นี้
บางตา กระแสน้ำวุ่นวายไร้ระเบียบแบบแผน เกิดระลอกทั้งใหญ่่น้อย
ราวกับพันปากหมื่นตา เรือลำปลั้ของว่านกยูงฉิ่งหายสาบสูญ ไม่ทราบไป
ยังที่ใดแล้ว

กู่เจินไม่ทันชบคิดไคร่ครวญ เรือลำปลั้ก็ตกลงยังหว่างกลางของคลื่น
สองฟากข้างเป็นคลื่นสูง เบื้องหน้าคล้ายยอดเขาหิมะ ในเสียงครืนครื้น
ลูกคลื่นมาถึงเบื้องบนศีรษะ หากกระแทกลง เรือลำปลั้ไถลจะพลิกคว่ำลง
กู่เจินรีบเร่งเร้าอิทธิฤทธิ์ของหมวดหมุ่นน้ำ ผลักดันเรือขึ้นหาส่วนปลายแหลม
ของคลื่น มิคาดยังไม่บรรลู่ถึง คลื่นก็หมุนเนื่องกลับมา เสือกส่งเรือ
ลำปลั้ไปทางด้านหลัง ในน้ำทะเลแผ่งพลังซ่อนเร้นไม่สิ้นสุด พอใช้พลัง
น้ำหมุนรอบออก ล้วนปลาสนาการลั้

พลันได้ยึนลู่เจี้ยนตวาดก้อง ยึดกายขึ้นตบฟาดฝ่ามือไปทางด้าน
หลังสองฝ่ามือ ลมปราณวชิรทรงพลังกระแทกน้ำทะเลด้านหลังยุบลง
เล็กน้ย เรือลำปลั้หยิบยั้มพลังอันน้ยน้ยดพุงตัวไปข้างหน้า กู่เจินฉวย
โอกาสบังคับเรือลำปลั้พุงผ่านปลายแหลมของคลื่นไป

พอผ่านปลายแหลมของคลื่น ทั้งสองซ่อนตามอง ต้องบังเกิดความ
ตื่นตระหนก ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นหินโสโครกก้อนหนึ่ง หากเรือลำปลั้
มุ่งตรงต่อไป ต้องถูกพุงชนแหลกและแน่นอน

ยามร้อนคับขัน ลู่เจี้ยนพุ่งตัวออกไป สองเท้าตึงกับหัวเรือ ฟาดฝ่ามือใส่หินโสโครกจนสะกิดหินกระเซ็นซ่าน สองมือของลู่เจี้ยนก็ ปวดแปลบปลาบ แต่ผลจากการลงมือ เรือสำปั้นจึงพุ่งเฉียงออกไป เฉียด ผ่านหินโสโครก ตกลงในระลอกน้ำวน

ท้องทะเลนี้คล้ายแฝงพลังดิ่งดุดไม่สิ้นสุด ดุดเรือสำปั้นเข้าสู่ส่วนลึก ของตาน้ำ ชั่วพริบตารอบข้างทั้งสองมีแต่กระแสนคลื่น คล้ายตกลงมาใน บ่อขนาดใหญ่ อาทิตย์บนท้องฟ้าหดเล็กลง ต่อให้ลู่เจี้ยนและกู่เจินมี ความสามารถเทียมฟ้า ยามอยู่กลางทะเลบ้า รู้สึกว่าตนเองช่างเล็ก กระจ้อยร่อย ไม่มีหนทางหลุดพ้นออกไป

ในยามนั้น ตาน้ำพลันหยุดตัว บังเกิดพลังมหาศาลหนุนจากเบื้องล่าง ดันเรือสำปั้นโผล่พ้นผิวน้ำ ราวกับกำลังดันเมฆขึ้นหมอก ทั้งสองไม่ทัน บังเกิดความยินดี เบื้องหน้าสายตามืดทมิฬ ช่างหูแว่วเสียงดังกร๊อบ เรือสำปั้นพุ่งชนใส่หินโสโครกก้อนหนึ่ง จนแตกแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ลู่เจี้ยนกับกู่เจินมีปฏิกิริยารวดเร็ว เรือพอแตกเสียหาย ก็พากันไผ่ พุ่งกาย กระโดดขึ้นถึงปลายยอดของหินโสโครก ยังไม่ทันพักผ่อนหอบ หายใจ กู่เจินพลันชี้มือไปเบื้องหน้า ร้องว่า “ลู่เจี้ยน ท่านดู”

ลู่เจี้ยนมองตามปลายนิ้วมัน เห็นเรือสำปั้นของว่านกุยฉิงอยู่ท่ามกลาง ระลอกคลื่น ร่างของว่านกุยฉิงเปียกปอน ฟาดฝ่ามือแหวกคลื่นออก ลู่เจี้ยน กับกู่เจินล้วนชมดูจนแลบลิ้นด้วยความตระหนก

แต่แล้วเรือสำปั้นฝ่าไปยังระลอกน้ำสองวง ว่านกุยฉิงไม่อาจควบคุม บังคับได้ เรือสำปั้นพุ่งชนใส่หินโสโครกก้อนหนึ่ง ว่านกุยฉิงกลับแสดงออก ถึงไหวพริบและฝีมือ พลันโน้มตัวไปยื่นสองมือคว้าหินโสโครกไว้ สอง เท้าบิดวบ รั้งดึงเรือสำปั้น ลอยขึ้นกลางอากาศ จากนั้นใช้สองมือเหนี่ยว รั้ง จนถึงปลายแหลมของหินโสโครก แล้วค่อยปล่อยเรือสำปั้นลง

กู่เจินชมดูจนผินยิ้มพลาบกล่าวว่า “สวรรค์ช่างลำเอียงจริงๆ เรือ ของเราท่านพอชนใส่หินโสโครกก็แตกแหลกลาญ เหล่าโถวจึงกลับรักษา

ผู้คนและเรือไว้ได้”

ลู่เจี้ยนทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้ใดให้มันมีฝีมือสูงเยี่ยม?” พลังกัม
ศีระชะลงมองดูเหยาฉิง รู้สึกว่าร่างกายของนางเย็นเฉียบ สองตาหลับพริ้ม
นอกจากจมูกปากยังมีลมหายใจอยู่บ้าง แทบไม่มีชีวิตแม้แต่น้อย สร้างความ
ร้อนรุ่มใจจนร้องบอกว่า “กู่เจิน อาฉิงแทบไม่รอดแล้ว ท่านมีหนทางใด...”

กู่เจินกล่าวอย่างอัศจรรย์ว่า “ข้าพเจ้ายังมีหนทางใด ค่ายกล
น้ำนี้ก่อตั้งโดยชีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) ยังมีผู้ใดทำลายได้...” เอ่ยถึง
ตอนนี้ พลันเพ่งตามองหินโสโครกที่ห่างไปก่อนหน้านี้ อุทานตั้งเ๊ะออกมา

ลู่เจี้ยนพอฟัง ความจริงหัวใจเย็นเฉียบ จากนั้นเห็นสีหน้ากู่เจิน
แปรเปลี่ยนไป ในใจจึงบังเกิดความหวังขึ้น ถามว่า “กู่เจิน ท่านนึกได้
หนทางใด?”

กู่เจินแอบชี้มือไปยังหินโสโครกก่อนหน้านี้ กล่าวเบาๆ ว่า “พี่ใหญ่
ท่านดูบนก้อนหินนั้นเป็นอะไร?”

ลู่เจี้ยนเพ่งตามอง เห็นปลายยอดของหินโสโครกมีเงาอันเลอะ
เลือนร่างหนึ่ง ต้องร้องโอยออกมากล่าวว่า “เป็นคนผู้หนึ่ง...”

กู่เจินยื่นมือปิดปากมันไว้ กล่าวว่า “อย่าได้ส่งเสียงดังไป ไม่เช่นนั้น
เท่ากับปล่อยให้เหล่าโกลวโจชูปมือเปิบ นั้นมิใช่คน หากเป็นวานร”

ลู่เจี้ยนมองดูให้ดี พบว่าเงาร่างนั้นเป็นรูปปั้นของลิงค่างจริงๆ ถึง
กับใจเต้นระทึกขึ้นมากกล่าวว่า “อาฉิงบอกว่าในเบาะแสมีคำ ‘ส่วนใต้ของ
ค่าง’ ค่างจัดอยู่จำพวกวานร หรือว่าหมายถึงสิ่งนี้?”

กู่เจินกล่าวว่า “ที่นี่มีเพียงลิงค่าง คำว่าส่วนใต้อธิบายอย่างไร?”

ลู่เจี้ยนขมวดคิ้วกล่าวว่า “ดีความตามนาม หรือว่าลิงค่างใช้ส่วนหาง
ดำไว้ (ต่อสู้อยู่) กัน?”

กู่เจินกล่าวว่า “ที่นี่มีวานรตัวเดียว ไหนเลยใช้ส่วนหางต่อสู้กันได้?”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว “น้องอันประเสริฐ อย่าได้ล้อเล่นแล้ว
ส่วนใต้ของค่างที่แท้หมายความว่าอย่างไร?”

กูเจินยืมพลาংกล่าวว่า “พี่ใหญ่ ท่านไม่ได้เข้าร่วมการตีความของข้อความในภาพวาดทั้งแปดย่อมไม่ล่วงรู้ที่มาของ ‘ส่วนใต้’ นี้ คำว่าใต้ หมายถึงใต้ปิง (ด้ามคันไถ) ของดาวเป่ยไต้ซิง (ดาวชั่วโลกเหนือ) นับแต่โบราณกาลมา ดาวเป่ยไต้ซิง (ดาวชั่วโลกเหนือ) มีการบ่งชี้ตำแหน่งทิศที่แน่นอน คำว่าส่วนใต้ของค้างหมาความว่าวานรหินตัวนี้ทำหน้าที่เช่นเดียวกับดาวเป่ยไต้ซิง สามารถบ่งชี้ทิศทาง”

ลูเจียนสำรวจดูวานรหินแล้วกล่าว “วานรตัวนี้อยู่ในท่านั่ง ไหนเลยบ่งชี้ทิศทางได้?”

กูเจินกล่าวว่า “ท่านลืมเลือนคำส่วนใต้ไปแล้วหรือ?”

ลูเจียนกล่าวว่า “หรือว่าส่วนหางของวานรหินตัวนี้สามารถบ่งชี้ทิศทาง?”

กูเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “คิดออกจากค่ายกลน้ำนี้ อาจต้องพึ่งพาส่วนหางของวานรหิน...”

ทั้งสองปากกล่าวว่าจา สายตาสังเกตดูว่านกุยฉิง พลันเห็นมันลุกขึ้นยืนช้าๆ ตลอดทั้งร่างปกคลุมด้วยควันขาว ชั่วขณะก็ขับน้ำทะเลบนเสื้อผ้าเหือดหายไป จากนั้นสยายมวยผมออก ผมทัวศีรษะพลันลุกชี้ขึ้น ดัดเป็นรูปโค้ง สร้างความตระหนกแก่ลูเจียนจนร้องโพล่งว่า “วิชาผมขาวสามพันชนนง มันคิดบินออกจากค่ายกล”

วิชาผมขาวสามพันชนนงเป็นยอดวิชาของหมวดหมู่ลม ว่านกุยฉิงเมื่อฝึกพลังหกวงเปล่าหมุนรอบสำเร็จ ย่อมสามารถใช้ยอดวิชาของหมวดหมู่ทั้งแปดได้

กูเจินพอฟัง เพียงแค่นหัวร่อคำหนึ่ง เห็นว่านกุยฉิงโบกแขนเสื้อลอยตัวขึ้น มิเพียงผมกระพือพลิวดูชนนง มีหน้าซ้ำแขนเสื้อเบ่งพองขึ้น เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วกว่าเทพบุตรลมอีก

แต่ว่ามันท่องไปไม่ถึงสิบก้าว ก็ปรากฏคลื่นใหญ่กระแทกใส่ว่านกุยฉิง ว่านกุยฉิงไม่อาจหลบหลีก ทอยยฟาดฝ่ามือออก กระแทกคลื่นยุบตัวลง

มิกาดคลิ่นลูกหลังติดตามมาดุจขุนเขา พริบตานันปรากฏประกายน้ำเต็ม
ฟ้า ฝนสีขาวพร่างพรอมลง ว่านกยูงนั่งปะทะโดยตรงจนสะเก็ดกระเซ็นชาน
ยอดวิชาหมวดหม่อมแม็กกล้าแข็ง แต่กลัวน้ำที่สุด ว่านกยูงนั่งร่างเปียกปอน
ดีลังกาทกลงในน้ำ ใช้วิชาบังคับน้ำแหวกว่ายกลับหินโสโครก แต่ก็มี
สภาพทุลักทุเลยิ่ง

กู๋เงินชมดูแต่ไกล หัวร่อฮาฮาร้องบอกว่า “ซีคุณหลุน (คุณหลุนตะวัน
ตก) เป็นผู้คิดค้นพลังหกวงเปล่าหมุนรอบ ท่านใช้ฝีมือเช่นนี้ ไหนเลยฝ่า
ออกจากค่ายกลน้ำได้ เหล่าโถวจื่อ ความปราชัยของท่านครั้งนี้ เรียกว่า
ควงขวานต่อหน้าหลุน*

ถึงแม้กันด้วยระลอกคลื่น แต่กู๋เงินถ่ายทอดลมปราณถ่ายทอดเสียงไป
ว่านกยูงนั่งพอฟังคำเย้ยหยันของกู๋เงิน พลันบันดาลโทสะ แต่แล้วครุ่นคิด
‘เด็กน้อยนี้เฉกเช่นอัมรินทร์พาลในท้องร้อง ผู้อื่นไม่ได้ ก็สาदन้าโคลนเหม็น
คลุ้งใส่ผู้คน หากเราถือสาหาความมัน ไยมิใช่หลงกลของมัน’ ดังนั้น
แค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ นึกหาวิธีออกจากค่ายกลน้ำ

กู๋เงินกล่าวกระตุ้นโทสะว่านกยูงนั่ง ในใจกลับลอบร้อนรุ่ม ตอนนี
รุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ ไม่ทราบมีบทสรุปอย่างไร ขณะครุ่นคิด พลันเห็น
ทางน้ำเมื่อขามาเกิดความเปลี่ยนแปลง เรือสำปั้นลำหนึ่งพุ่งพ่นปลายแหลม
ของคลื่นมา บนเรือนั่งไว้ด้วยเชียนปี่ หนึ่งหนึ่ง หวีเจ้ากับเทพบุตรลม

เห็นทั้งสี่พากันจ้วงพาย ร่วมแรงร่วมใจกันบังคับเรือมา มิกาด
กระแสน้ำพลันเปลี่ยนแปลง เกิดระลอกวงหนึ่ง พัดพาเรือสำปั้นห่างออก
ไป หวีเจ้าที่หัวเรือพลันผุดลุกขึ้น ปลดเชือกผูกเรือขดหนึ่ง ชัดขว้างมา
โดยแรง เส้นเชือกยืดยาวยิ่งพุ่งขวับเข้าหาลู่อู๋เจียนดุจงูบินตัวหนึ่ง

ลู่อู๋เจียนคว้าเส้นเชือกไว้ ส่งเสียงทวาดก้อง นุดลากคนทั้งสี่พร้อม
ด้วยเรือสำปั้นพ้นจากระลอกน้ำ แล่นปราดมาทางด้านนี้ กู๋เงินต้องปรบมือ
ชมเชยว่า “วิธีอันแยบคาย ไม่ทราบผู้ใดครุ่นคิดขึ้น”

* ตรงกับสุภาษิตนามะพร้าวหัวมาขายสวนของไทย

เขียนปี่ขานรับว่า “เป็นเรา กูเจิน ท่านยอมรับนับถือหรือไม่?”

กูเจินตอบว่ายอมรับนับถือ เพียงชั่วขณะเรือสำปั้นแล่นไกลมา ลู่เจียนกับกูเจินพากันกระโดดลงไป เท้าเพิ่งแตะสัมผัสพื้นเรือ ได้ยินหัวเจ้ากับเทพบุตรลมพากันร้องว่า “ระวัง”

ลู่เจียนรีบเหลียวหน้าไป เห็นว่านกยูงฉงฉกฉวยช่องว่างที่ไร้คลื่นไร้ระลอก เหนินลมเข้าไกลหिनโสโครก คนยังไม่บรรลู่ถึง ก็ฟาดฝ่ามือออก เขียนปี่กับหนึ่งหนึ่งรีบจ้วงพายพาเรือสำปั้นพันห่างไปหลายเชียว พลังฝ่ามือของว่านกยูงฉงจึงฟาดใส่อากาศธาตุ เสียงตูมเมื่อก่อเกิดเป็นคลื่นสีขาว พวยพุ่งขึ้นฟ้าที่ด้านหลังของเรือสำปั้น

ว่านกยูงฉงขณะจะฟาดฝ่ามือออกอีกครั้ง พลันปรากฏคลื่นลูกใหญ่ ก่อตัวขึ้น กั้นกลางระหว่างทั้งสองฝ่าย ทั้งหมดรู้สึกมีประกายน้ำเต็มฟ้า มองไม่เห็นท้องฟ้าน้ำทะเล รอนคลื่นถดถอยไป ว่านกยูงฉงก็ยืนอยู่บนหินโสโครกในสภาพเปียกชุ่มโชก ส่วนเรือสำปั้นถดถอยห่างออกไปร่อยกว่าก้าว

ว่านกยูงฉงขมวดคิ้ว พลันก้มกายลงยื่นมือบิดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ชัดขว้างออกมา ผู้คนบนเรือเห็นเช่นนั้นพากันเกร็งกำลังพร้อม แต่หินใหญ่ยังอยู่ห่างสิบก้าวก็ร่วงหล่นลงในน้ำ ทั้งหมดเข้าใจว่าว่านกยูงฉงใช้การไม่ได้ จิตใจเพิ่งผ่อนคลาย ที่กั้นท้องเรือพลันบังเกิดเสียงดังตึงเพิ่มสูงขึ้นรูหนึ่ง น้ำทะเลทะลักเข้ามา

ทั้งหมดค่อยทราบว่าเป็นลวดลายของว่านกยูงฉง ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ที่แท้ทางแดนใต้มีแม่น้ำใหญ่น้อยมากมาย เด็กเล็กที่ริม้านิยมการละเล่นชนิดหนึ่ง เรียกว่าดำเพียวเอ้อ (ชด่วัตถุลอยน้ำ) โดยชดกอนหินหรือกระเบื้องปลายแหลมด้วยพลังแยบคายลงน้ำ หลังจากชดกอนหินกระเบื้องตกน้ำ จะไม่จมลง กลับอาศัยแรงลอยของน้ำดันหินกระเบื้องขึ้นจากน้ำ เหนินบินไปครู่หนึ่งค่อยตกลงน้ำใหม่ ผู้ที่ชำนาญการพอดัดหินกระเบื้องออก สามารถลอยขึ้นจมลงห้าครั้งหกครั้ง ว่านกยูงฉงทราบหาก

ชัดออกตรงๆ ทั้งหมดต้องร่วมแรงร่วมใจด้านทาน จึงใช้พลังแยบคาย
ของวิชาชีวิตถูกลอยน้ำ แสร้งเป็นซัดก้อนหินตกน้ำ ฉวยโอกาสที่ทั้งหมด
ผ่อนคลาย บังคับก้อนหินทะเลงู้กันต้องเรือขึ้นมา

ลู่เจี้ยนรีบถอดเสื้อผ้าออกอุดรูเอาไว้ ส่วนกู่เจินทางหนึ่งดำทอ
ทางหนึ่งโคจรพลังน้ำรีดเร้นน้ำทะเลพ้นจากเรือสำปั้น มาตรฐานเป็นเช่นนั้น
เรือแตกไม่อาจผ่านระลอกเขี้ยวกรากได้ หลังจากนั้นลอยอยู่ไม่นาน ก็มี
ท่าที่จมลง

ลู่เจี้ยนเห็นผิดท่า ขอให้เขียนปี่ดูแลเหยาฉิง ตนเองรับพายมา
แจวเรือสำปั้นไปสี่เศษเข้าใกล้หินโสโครกที่แกะสลักรูปวานรหิน แต่แล้ว
เผชิญกับระลอก ภายในเรือมีน้ำขังมากเกินไป เรือสำปั้นหมุนวนกับที่
ไม่อาจบรรลู่ถึงได้

หวิเจ้าพลันผุดลุกขึ้น ส่งพายไม้ให้กับลู่เจี้ยน คงเชือกผูกเรือตั้ง
หวัดหวือ ชัดขว้างออกไป เชือกผูกเรือกริดเป็นรูปวงโค้ง เสียงเพียะเมื่อ
ม้วนใส่หินโสโครก ม้วนพันถึงสองรอบ ผู้คนบนเรือพากันโห่ร้องด้วย
ความยินดี กู่เจินชมเชยว่า “พี่หวิยอดเยี่ยมยิ่ง”

หวิเจ้ากล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “นี่นับเป็นอย่างไรได้ ตอนที่บิดา
คล้องม้าป่าที่เชิงเขาคุนหลุนซาน ไม่เคยพลาดเป๋ามาก่อน” พลากระตุก
เส้นเชือกนำเรือเข้าใกล้หินโสโครก

ทั้งหมดกระโดดขึ้นบนหินโสโครก กู่เจินมองดูวานรหิน เห็นมี
ขนาดใกล้เคียงกับวานรจริง จมูกบานขึ้นฟ้า ท่าทางน่ารัก ส่วนหางชี้ไป
ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ขณะครุ่นคิดคำนึง พลันได้ยินเขียนปี่กล่าวว่า
“เรือสำปั้นแตกแล้ว ไม่อาจบรรทุกผู้คนเจ็ดคน พวกเราจึงอยู่ที่นี้ ลู่เจี้ยน
กู่เจิน พวกท่านนำฉิงยาโอวไปก่อน”

ลู่เจี้ยนกับกู่เจินล้วนงงงันวูบหนึ่ง เหลียวดูเทพบุตรลมกับหวิเจ้า
ทั้งสองล้วนยิ้มเล็กน้อย คล้ายลวงรู้ตั้งแต่แรก ลู่เจี้ยนจึงกล่าว “นั่นจะได้
อย่างไร? รั้งอยู่ที่นี้ ไม่ต่างกับรอความตาย”

เชียนปีสันศิริระกล่าวว่ “น้องอันประเสริฐ ท่านฟังเรากล่าว
ก่อนที่จะออกเดินทาง ท่านแม่สั่งไว้ว่าหากถึงคราจำเป็น เรากับอาเจ้า
และเพยชิงล้วนต้องสละชีวิต เพื่อช่วยให้พวกท่านพบกับความสำเร็จ
ขอเพียงท่านกับกู๋เงินยังคงอยู่ เกะตะวันออกและนครตะวันตกจะดำรง
สืบไป อีกประการ หลังจากที่พวกท่านค้นหามังกรซ่อนเร้นจนพบ ค่อย
มาช่วยพวกเรา ไยมิใช่เป็นเฉกเช่นกัน?”

ลู่เจียนขบริมฝีปาก สองตาแดงก่ำ เชียนปีหันไปทางหนึ่งหนึ่ง
กล่าวว่า “แม่นางหนึ่ง พวกเราทั้งสามได้รับคำสั่งท่านแม่ ส่วนท่านไร้ข้อ
ผูกมัด หากท่านคิดจากไป เราก็กไม่ขัดขวาง”

หนึ่งหนึ่งส่ายหน้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะอยู่ร่วมกับเชียนปีเจี๋ยแจ
(พี่สาว) หากเพิ่มคนผู้หนึ่ง โอกาสออกจากค่ายกลน้ำจะลดน้อยลง”

เชียนปีโอบรั้งหนึ่งหนึ่งเข้ามาในอ้อมอก เรียกหา “เม่ยจื่อ (น้องสาว)
อันประเสริฐ”

กู๋เงินยื่นเข็มเขายู่ครู่หนึ่ง จึงชักชวนว่า

“ลู่เจียนไปกันเถอะ”

ลู่เจียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถลึงมองมันกล่าวว่าคำ “ท่าน...” กู๋เงินชิง
กล่าวว่า “เชียนปีเจี๋ยแจกล่าวถูกต้อง พวกเราหามังกรซ่อนเร้นพบ ค่อย
มาช่วยพวกนาง...”

ลู่เจียนกล่าวว่าอย่างล่งเลว่า “หากหาไม่พบเล่า?”

กู๋เงินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “หากหาไม่พบ แสดงว่าไม่มีวัตถุสิ่งนั้น”
กล่าวจบไม่รอฟังเสียง นุดลากลู่เจียนลงเรือสำปั้น ประสานมือกล่าวว่าคำ
อำลาต่อผู้คนบนหินโสโครกทั้งสี่

หนึ่งหนึ่งพลันหลังน้ำตาออกมาสองสายมองดูลู่เจียน เบื้องหน้า
สายตาเลอะเลือนพร่ามัว คล้ายเห็นทั้งสองเล่นเรือหมายจากไป ไม่ทราบ
เพราะเหตุใด ความรู้สึกในอกปะทุขึ้นมา ต้องร้องเรียกเสียงสั่นสะท้านว่า
“ลู่เจียน...”

ลู่อื่นเหลียวมาตามเสียง เห็นหนึ่งหนึ่งน้ำตานองหน้า ร้องบอกว่า
“ท่านต้องมีชีวิตอยู่ และต้องกลับมา...”

ลู่อื่นบังเกิดความเศร้าโศก ร้องเรียก “แม่นางหนึ่ง...” ไม่ทัน
กล่าวอะไร กู๋เงินซึ่งจุดดิ่งมันกล่าวเบาๆ ว่า “พี่ใหญ่ รีบไปรีบกลับ”

ลู่อื่นได้แต่กลักรู้สึกน้ำตา หยิบฉวยพายุแฉวเรือ ร่วมแรงร่วมใจ
กับกู๋เงิน ไปตามตำแหน่งทิศที่ส่วนหางของวานรหินบ่งชี้

มิคาดเส้นทางเดินเรือช่วงนี้กลับสะดวกราบรื่นจนเหลือเชื่อ มิเพียง
แต่ระลอกสงบนิ่ง ที่กันท้องเรือคล้ายมีกระแสลับผลักดันเรือแล่นไปข้างหน้า
สร้างความยินดีแก่กู๋เงินจนปรบมือหัวร่อว่า กล่าวว่า “ใช่แล้ว ไม่ผิดจริงๆ...”

พอเหลียวหน้ามอง พบว่าวานกฤษณ์ไม่ทราบกลับไปหिनโสโครก
ในตอนแรกตั้งแต่เมื่อใด ยื่นมือเกาะเรือสำปั้นมองมาทางด้านนี้คล้ายลังเล
ยากตกลงใจ กู๋เงินจึงกล่าว “ลู่อื่น คราครั้งนี้เหล่าโถวจื่อเฉกเช่นคนไข
อมบอระเพ็ด ไม่อาจบอกจากปาก ก่อนหน้านี้ดีความของข้อความบน
ภาพวาดทั้งแปดของชื่อฉินเซียนเซิง (ท่านชื่อฉิน) ไม่ออก ตอนนี้อยู่ถูก
ก้อยู่ในค่ายกลน้ำมังกรซ่อนเร้นของซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) เมื่อเป็น
เช่นนี้เท่ากับพ่ายแพ้แก่ปฐมาจารย์ทั้งสองโดยราบคาบ”

กระแสลับที่มองไม่เห็นผลักดันเรือสำปั้นพุ่งไปเบื้องหน้าดูเจินบิน
ลดเลี้ยวอยู่เจ็ดแปดโค้ง เบื้องหน้าปรากฏเป็นดงหिनโสโครกแถบหนึ่ง
เห็นวานรหินตัวหนึ่งย่อหมอบอยู่บนหिनโสโครก คล้ายนอนไม่คล้ายนอน
ส่วนหางกระดกขึ้นราวกับหัวงู ชี้ไปทางทิศตะวันออก กู๋เงินพอมาถึง
หน้าหिनโสโครกนั้น ก็บังคับเรือไปทางตะวันออก พบว่ากระแสน้ำไหลเอื่อย
ที่ได้ท้องเรือบังเกิดกระแสลับไม่ขาดสาย ระลอกอันเชียวกรากคล้ายเปิด
ทางสายหนึ่ง ให้ทั้งสองผ่านไปโดยเฉพาะ

ตลอดรายทางปรากฏวานรหินติดต่อกัน บ้างนั่งยองบ้างนอนหลับ
บ้างยืนตรงราวมนุษย์ บ้างยิ้มหัวเราะเรว วานรหินแต่ละตัวอยู่ในลักษณะ
ท่วงท่าที่แตกต่าง คล้ายป้ายบอกทางป้ายหนึ่ง ชี้นำเรือสำปั้นตัดผ่าน

คลื่นลมแรงไป

เมื่อผ่านรูปวานรหินรูปที่หก กระแสน้ำอ่อนลง ระลอกเบาบาง สีของน้ำเปลี่ยนเป็นสดใส ไม่นานให้หลังคลื่นลมสงบลง เหลือแต่ผิวหน้าที่ราบเรียบดุจกระจก สะท้อนเห็นถึงเกาะแก่งแห่งหนึ่ง

เกาะแห่งนี้ตั้งโดดเดี่ยว รอบข้างปราศจากที่ยึดพึ่งพิง บนเกาะมีต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่ม รอบข้างแวดล้อมด้วยน้ำทะเลสีคราม ดูเผินๆ คล้ายหินหยกสีเขียวฝังอยู่บนสุยจิง (คริสตัล) สีครามงามสดใสสะดุดตา

เสียงคลื่นเบาลงทีละน้อย รอบบริเวณสงบสงัด นอกจากเสียงพวยกระทบน้ำ มีแต่เสียงนกร้องขับขานบนเกาะ พอเหลียวหน้ามอง เห็นคลื่นสีขุ่นพวยพุ่งขึ้นฟ้า เมื่อเปรียบกับเวลาและสถานที่นี้ คล้ายอยู่คนละโลกก็มีปาน

มังกรซ่อนเร้น

ยิ่งเข้าใกล้ตัวเกาะ หัวใจลู่อึ้งยิ่งเต้นถี่เร็ว ตัวเกาะคล้ายแม่เหล็กขนาดใหญ่ดึงดูดทั้งกายและใจของมันเอาไว้ ลู่อึ้งจ้วงพายอีกหลายครา จนเข้าใกล้ฝั่งยังไม่ทันเทียบใกล้ ก็โอบอุ้มเหยาฉิงกระโดดลงน้ำ วังปราดขึ้นหาดทรายสร้างความแตกตื่นแก่นกนางนวลบนชายหาดจนบินเตลิดขึ้นฟ้า

เกาะรกร้างมาสองร้อยปี นอกจากนกกาแล้ว ไม่มีร่องรอยผู้คนและสัตว์สี่เท้า มีแต่ต้นไม้โบราณที่สูงเสียดฟ้า กิ่งงามชี้ขึ้นสู่ท้องนภา พรรณนาถึงลมฝนร้อยปี ความโดดเดี่ยวที่หลุดพ้นจากทางโลก ปราภพทางน้อยที่ก่อด้วยศิลาทอดคดเคี้ยวไปทางตะวันออก หน้าคาที่รกร้างแทบบดบังบันไดศิลาไป

ลู่อึ้งวิ่งไปตามทางน้อยอย่างลึมตัว เห็นสีเขียวชอุ่มลานตา ช่างหวิวแว่วเสียงลมพัดหวีดหวิว ร่างยังไม่บรรลู่ถึง ก็บังเกิดพลังซ่อนเร้นขุมหนึ่งบดกึ่งหนามเถาวัลย์จนแหลกลาญ เศษใบไม้ปลิวเวียนว่อน พอถึงเบื่องหน้ามันเขี่ยะเศษ ก็ถูกพลังลมปราณกระแทกกระดอนไป แต่จิตใจของลู่อึ้งจ้องอยู่กับเหยาฉิง หารับรู้ถึงภาพประหลาดเบื่องหน้าไม้ ชั่วครู่ให้หลังก็ขึ้นถึงเนินเขาสูงหนึ่ง ทางศิลาสิ้นสุด เหลียวมองรอบข้างมีแต่

ความเว้งว่าง ขณะรู้สึกเลื่อนลอย พลันได้ยินเสียงตึงตึงดังมากกระทบโสต

ลู่เจียนกวาดตาไปตามเสียง เห็นลมพัดกึ่งใบแหวกแยกออก เสียง
ต้นสนราวเสียงคลื่น ในเงาไม้เผยเห็นมุมหนึ่งของหอศิลา สร้างความยินดี
แก่ลู่เจียนจนโห่ร้องออกมา รีบรุดไปยังหอศิลานั้น

ระยะทางลี้ลับ ชั่วพริบตาก็บรรลุถึง หอศิลาปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า
ตัวหอปลูกสร้างอิงดงไม้ มีความสูงสองชั้น รูปทรงตามแบบของจังหว
(ประเทศจีน) ฐานการกว้างท่วมถึงหน้าประตู หน้าต่างของชั้นสองด้านที่
หันหาทะเลเปิดออก ได้ฉายคาหอแขวนรูปม้าเหล็กพวงหนึ่ง มีคราบ
สนิมเกรอะกรัง แสดงว่าผ่านเวลานานปี หากแต่ลมพัดผ่านยังเกิดเสียงดัง

ลู่เจียนยืนอยู่หน้าหอศิลานิรนาม ไม่ทราบเพราะเหตุใด รู้สึกมี
กลิ่นอายเก่าโบราณเศร้าโศกซึ่งพลุ่งมาปะทะหน้า ต้องตะลึงลานชั่วขณะ
ค่อยถอดกลอนประตู ผลักประตูเข้าไป

ภายในห้องจัดตั้งโต๊ะไม้มานั่งไม้ ล้วนแต่ผุกร่อนเสียหาย มีแต่
ภาชนะหินหลายชิ้นยังคงอยู่ เมื่อจำแนกแยกแยะ เพียงเป็นครกหิน
เครื่องไม้หินสำหรับปรงยา ยังมีโต๊ะหินตัวใหญ่สุดเต็มไปด้วยฝุ่นละออง

ลู่เจียนไม่พบเห็นอันใด บังเกิดความผิดหวัง จึงสาวเท้าขึ้นชั้นสอง
สร้างความแตกตื่นแก่นกกาที่อาศัยอยู่ชั้นบนจนบินเตลิดวุ่นวาย ที่แท้
ผ่านเวลานานปี ภายในหอกลายเป็นรังของนกทะเล บนพื้นเต็มไปด้วย
ขนนกและมูลนก ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง สายตายามกวาดมอง หัวใจลู่เจียน
แทบหยุดเต้น ที่แท่นบนผนังด้านซ้ายสร้างแคร่หนึ่งสี่แถวหนึ่ง ดำรับ
ตำราล้วนถูกนกกาจิกทิ้งเสียหาย เศษกระดาษเกลื่อนกลาดทั่วพื้นหอ

ลู่เจียนตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยวางร่างเหย้าฉิงลง โถมถึงหน้าแคร่
หนังสือ รื้อค้นราวเสียดสี แต่นอกจากเศษกระดาษทั่วพื้นหอแล้ว ไม่มีหน้า
กระดาษที่ครบถ้วน บนเศษกระดาษเต็มไปด้วยฝุ่นละอองมูลนก ไม่เหลือ
ไม่ขาว ไหนเลยจำแนกตัวหนังสือออกได้ ลู่เจียนตะลึงลานชั่วขณะ ค่อย
แผดเสียงร้องออกมาราวถูกฉีกกระชาก สองมือกำเศษกระดาษกองนั้น

เล็บนิ้วจมเข้าไปในเลือดเนื้อ โลหิตหยดลงสู่พื้นทีละหยด

เสียงร้องคร่ำครวญถ่ายทอดไปไกลโซ ลมทะเลโชยพัดมา กระทบถูกม้าเหล็กที่แขวนอยู่ใต้ชายคา บังเกิดเสียงดังสดใส คล้ายปลอบโยนคนในหอ นกกาบนต้นไม้ส่งเสียงแซ่แซ่ กลับคล้ายบรรยายถึงความโหดร้ายของกาลเวลา ลู่เจี้ยนมองเลอะเลือนอลวน ใบหน้าเย็นวาววับ กลับหลังน้ำตาออกมาโดยไม่รู้ตัว ในยามนั้นที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงครางเบาๆ คำหนึ่ง

เสียงครางพอกกระทบโสต ลู่เจี้ยนพลันเรียกสติกลับคืนมา รีบหมุนตัวไปโอบอุ้มเหยาฉิงไว้ เห็นหัวคิ้วของนางเต้นระริก คล้ายบังเกิดความเจ็บปวดรวดราว ลู่เจี้ยนจึงถ่ายทอดลมปราณวิชิตทรงพลังเข้าไป ชั่วครู่ให้หลัง หัวคิ้วของเหยาฉิงค่อยคลายออก จากนั้นลืมตาขึ้นมา

ลู่เจี้ยนทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี ที่เศร้าโศกคือตำราแพทย์ล้วนถูกทำลาย ไม่มีความหวังรักษาเยียวยา ที่ยินดีคือเหยาฉิงฟื้นคืนสติมาแล้ว ดวงตานางฉายประกายพิสดารชนิดหนึ่ง สองแก้มที่ขาวซีดปรากฏสีแดงจางๆ ขึ้น

สายตาทั้งสีข้างพอประสานสบ ลู่เจี้ยนบังเกิดความรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา เข้าใจอยู่บ้างว่าเหยาฉิงเฉกเช่นเปลวเทียนวูบสุดท่าย ในช่วงเวลาอันกระชั้นสั้น พลังชีวิตที่เหลืออยู่จะแห้งเหือดไปสิ้น ลู่เจี้ยนขอบตาร้อนฉ่ำวาว บังเกิดความหดหู่จับจิตจับใจ แต่ก็กลัวว่าเหยาฉิงเศร้าเสียใจ ไม่กล้าร่ำไห้ออกมา ฝืนยิ้มพรางกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “อาฉิง พวกเรา...มาถึงที่หมายแล้ว ที่นี่...เป็นถิ่นที่อยู่ของซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) สองสามีภรรยา รอให้ข้าพเจ้าหาเซียงว่างจี (ประมวลสลัปลืมเลือน) พบก็จะทำการช่วยเหลือนั่น”

เหยาฉิงมองดูมัน คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม พลันทอดถอนใจกล่าวเบาๆ ว่า “ลู่เจี้ยนเอ๋ย...ท่านไม่เคยหลอกคนสำเร็จมาก่อน ใบหน้าท่านกำลังยิ้ม ดวงตากลับร้องไห้...”

ลู่เจี้ยนรีบปาดเช็ดดวงตา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าร้องไห้ที่ใด หามีน้ำตา

แม้สักหยดเดียวไม่...”

เหยาฉิงยิ้มพลาংกล่าวว่า “หน้าโง่ อย่าได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้า
เหน็ดเหนื่อยยิ่ง กล่าวคำหนึ่งก็ลดน้อยไปคำหนึ่ง...”

ลู่เจี้ยนผงกัศรีระอย่างซึมเซา หางตาร้อนผะผ่าว รีบเบือนหน้าไป
ทางหน้าต่าง สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค่อยหันกลับมาคิดยิ้มให้ ไม่ว่า
อย่างไรก็ยิ้มไม่ออก

เหยาฉิงมองดูสีหน้าที่คล้ายร้องไห้คล้ายหัวร่อของมัน บังเกิดความ
ลำบากใจ คิดยกมือลูบไล้ใบหน้ามัน แต่ร่างไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่หน่อย ได้
แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า “หน้าโง่ ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยยิ่ง อยู่ไปเช่นนี้
มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่าอย่างหดหู่ว่า “อาฉิง ท่านโศกเศร้าถึงคำตาย หาก
ท่านตายไป ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร...”

เหยาฉิงส่ายหน้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าพยายาม
อย่างเต็มที่แล้ว วันเวลาที่ผ่านมามีชีวิตอย่างยากเย็นนัก ท่านจำได้หรือ
ไม่ว่า วันที่อยู่ข้างบ่อน้ำนั้น จิ้งจอกโสโครกกระชิบบอกต่อข้าพเจ้า
เพราะคำพูดนั้น ข้าพเจ้าค่อยมีชีวิตถึงบัดนี้”

ลู่เจี้ยนถามว่ามันกระชิบบอกอันใด เหยาฉิงหลบหายใจคำหนึ่ง
กล่าวว่า “มันบอกว่าข้าพเจ้าสารรูปขัดตาถึงเพียงนี้ หากมันตายไป ใน
ใจท่านจะจดจำแต่สารรูปของข้าพเจ้านี้...”

ลู่เจี้ยนบันดาลโทสะ ร้องบอกว่าจะไปคิดบัญชีกับมัน พลาংขยับกาย
หมายลุกขึ้น เหยาฉิงกล่าวว่า “อย่าได้...” ยามร้อนรุ่มใจกลับหายใจไม่ออก

ลู่เจี้ยนรีบก้มกายลง ถ่ายทอดกำลังภายในให้กับนาง เหยาฉิงค่อย
หายใจเป็นปกติ ปากกล่าวว่า “ลู่เจี้ยน อย่าได้มีโทสะมัน ซึ่งความจริง
ที่มันกล่าวล้วนเป็นความในใจของข้าพเจ้า ท่านสู้มันไม่ได้ หาล่วงรู้ถึง
จิตใจของอิสตรี”

ลู่เจี้ยนถามว่าจิตใจอันใด เหยาฉิงยิ้มพลาংทอดถอนใจกล่าวว่า

“อันว่าข้ารู้หรือดังาม ข้าพเจ้าความจริงไม่นำพา ไม่เช่นนั้นเหตุใดปลอมเป็นโฉวหนูเอ้อ แต่ตอนนี้ผิดแผกแตกต่าง อันว่าสตรีประทีนโฉมเพื่อผู้รู้ใจ ข้าพเจ้ามีชายคนรัก ต้องการให้มันเห็นรูปโฉมที่น่าดูที่สุดของข้าพเจ้า ท่านยังจำตำนานของหลิวอิงอิงจู่ซือ (ปฐมาจารย์) ได้หรือไม่...”

ลู่เจี้ยนบอกว่าจำได้ เหยาฉิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “มีแต่พวกเราที่เป็นอิสตรี จึงล่วงรู้ถึงความตั้งใจของนาง เหตุใดนางจึงรักษารูปโฉมของตัวเอง จวบจนตายยังไม่แก่เฒ่าเล่า? ความจริงแล้ว ในใจนางหวังว่ามีวันนั้น วันที่ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) จะกลับมายังข้างกายนาง นางหวังว่าเมื่อถึงเวลานั้น ในสายตาของชายคนรัก ตัวเองยังคงน่าดูถึงเพียงนั้น...” เอ่ยถึงตอนนี้ ผีนยัมพลางกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ผู้คนบอกว่า... หลิวจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่หลิว) เป็นยอดหญิงแห่งยุค แต่ข้าพเจ้าเห็นว่านางเพียงเป็นเด็กหญิงที่โง่ม โง่มเช่นเดียวกับข้าพเจ้า...” เอ่ยถึงตอนนี้ หลับตาลง น้ำตาไหลหลังจากหางตาจู่จู่ไม่หลุดจากสาย

ชั่วครู่ให้หลังนางค่อยลืมตาขึ้น เห็นลู่เจี้ยนอ้าปากค้าง ใบหน้านองด้วยน้ำตา เหยาฉิงเส้าโหม่นส คึดเซ็ดน้ำตาให้กับมัน หากยังไร้เรี่ยวแรง ได้แต่กล่าวว่า “ลู่เจี้ยน สร้อยเปลือกหอยเส้นนั้นยังอยู่หรือไม่?”

ลู่เจี้ยนงงันวูบหนึ่ง จึงสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงสร้อยเปลือกหอยที่ติดตัวตลอดเวลาออกมา เหยาฉิงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังเก็บรักษาไว้?”

ลู่เจี้ยนหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวคำ “ข้าพเจ้า...”

เหยาฉิงกล่าวว่า “ท่านอันใด ยังไม่สวมให้กับข้าพเจ้าอีก?”

ลู่เจี้ยนสวมสร้อยเปลือกหอยกับลำคอเหยาฉิงอย่างเงียบงัน เหยาฉิงถามว่า “เช่นนั้นน่าดูหรือ?”

ลู่เจี้ยนผงกศีรษะอย่างไม่คิดชีวิต บอกว่าน่าดูยิ่ง เหยาฉิงยิ้มอย่างเน็ดฉัน กล่าวว่า “ลู่เจี้ยน เช่นนี้ดีแล้ว ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าไม่สำนึกเสียใจ ระหว่างทางข้าพเจ้าพยายามอย่างเต็มที่ ท่านก็พยายามอย่างเต็มที่ ยังมี... จิ้งจอกโสโครก มันเหนียวยากลำบากที่สุด หากข้าพเจ้าตาย

ท่านอย่าได้โทษว่ามัน”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยโทษว่ามัน ในชีวิตนี้มีพี่น้องเช่น
กู่เจิน นับเป็นบุญวาสนาของข้าพเจ้านัก...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ คลับคล้ายได้ยินเสียงบนบันได คล้ายมีคนขึ้นมา
แต่ลู่เจี้ยนเศร้าเสียใจในคนรัก ถึงแม้ได้ยินก็ไม่ใส่ใจ

ผู้มาคือกู่เจิน มันขึ้นมาบนบันได เห็นสภาพที่ซ้นบน ทั้งได้ยินทั้งสองรำลา
จากกัน สร้างความลำบากใจถึงที่สุด พอฟังสองประโยคสุดท้าย ต้องล่า
ถอยลงมายังชั้นล่าง ยกมือเกาะโต๊ะหินตัวนั้น ร่างอ่อนระทวยแทบล้มลง
กับพื้น

เหยาฉิงกล่าวไม่ผิด การเดินทางไกลครั้งนี้ กู่เจินมีเพียงเหนื่อยกาย
ทั้งยังเหนื่อยใจถึงที่สุด ปลุกกระดมผู้คนเท่าที่ปลุกกระดมได้ เคลื่อนย้าย
วัตถุเท่าที่เคลื่อนย้ายได้ ใช้เวลาเพียงเดือนครึ่ง เดินทางไกลหลายหมื่นลี้
ซึ่งความจริงนี้ไม่นับเป็นอย่างไร ที่ขมขื่นที่สุดคือ แม้ทราบแน่แท้แล้วว่า
ลำบากยากเข็ญ ยังต้องสร้างเป็นปอดโปร่ง ปลุกปลอบความคิดต่อสู้
ของทั้งหมด มิคาดหลังจากผ่านความยากลำบากนานัปการมาถึงที่นี่ กลับ
บังเกิดผลเช่นนี้

พริบตานันกู่เจินขมไปทั้งปาก ในชีวิตเพิ่งลิ้มรสของความล้มเหลว
ในนาที่สุดท้าย กล่าวได้ว่าหมดสิ้นทั้งแรงกายแรงใจ ท้อแท้ทอดอาลัยถึง
ขีดสุด สองมือยึดจับขอบโต๊ะ ปลายนิ้วแทบปรากฏเหงื่อไหลซึมออกมา
เผื่อครุ่นคิด ‘พี่ใหญ่ยึดถือเราเป็นพี่น้อง เรากลับใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้...’
รู้สึกเบื่องหน้าสายตาเลอะเลือนพร่ามัว น้ำตาไหลผ่านร่องแก้ม หยดลง
บนพื้นโต๊ะละลายคราบฝุ่นละออง เผยเห็นลวดลายอันเล็กละเอียดที่แทบ
จำแนกไม่ออก

กู่เจินมีนิสัยละเอียดรอบคอบ ถึงแม้ในยามนี้ยังรักษาความตื่นตัวไว้
พอพบเห็นสิ่งผิดปกติรีบยื่นมือปาดเช็ดฝุ่นละออง พบว่าลวดลายเหล่านี้

ทั้งมิใช่ภาพแกะสลัก และมีใช้ตัวหนังสือ หากแต่เป็นภาพผืนน้ำใบหนึ่ง

กู๋เงินนึกใจคิด ใช้แขนเสื้อเช็ดฝุ่นละอองจนหมดสิ้น เห็นบนโต๊ะหิน
สลักอักษร “ภาพขบวนสมุทร” พอเพ่งตามอง ที่แท้เป็นค่ายกลน้ำที่ผ่าน
มา ประกอบด้วยหินโสโครก วานรหินหกตัว และตำแหน่งของเกาะน้อย

กู๋เงินคาดเดาว่าภาพขบวนสมุทรนี้เป็นสิ่งที่ชี้คุณหลุน (คุณหลุนตะวัน
ตก) พ่อลูกตลอดจนปู่หลานคิดค้นขึ้น หากพบเห็นก่อนเข้าสู่ค่ายกลก็
ประเสริฐ แต่ตอนนี้ผ่านค่ายกลมาถึงที่นี่ ภาพขบวนสมุทรนี้กลายเป็น
เปล่าประโยชน์ สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง นั่งยองๆ กับพื้น ขบคิดอย่าง
เคร่งเครียด ‘ตอนนี้เบาะแสทั้งห้าสาย คงเหลือแต่ถ้ำงู หรือว่าบนเกาะนี้
ยังมีถ้ำของงูพิษ? แต่ว่าตลอดรายทางเห็นแต่นกกา หามีรื้อรอยของสัตว์
ป่าตัวหนอนไม้ เบาะแสทั้งสี่ประการแรกล้วนเชื่อมโยงกัน ตามเหตุผล
ถ้ำงูก็ไม่มีข้อยกเว้น ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับส่วนใต้ของค่าง...ส่วนใต้
ของค่าง...’

นึกถึงตอนนี้ หวังสมองบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า พลันผุด
ลุกขึ้น เพ่งตามองภาพบนโต๊ะ ยืนนิ้วชี้ข้างซ้ายออกใช้นิ้วแทนพู่กัน
ทำการเชื่อมโยงรูปวานรหินเหล่านั้นเข้าด้วยกัน พบว่าวานรหินทั้งหกตัว
เรียงรายเป็นรูปตะบวย กลับเป็นลักษณะของดาวขั้วโลกเหนือ

กู๋เงินทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ขบคิดอย่างเร่ร่อน ‘ส่วนใต้ของค่าง?...
ที่แท้คำนี้แฝงความหมายสองประการ หนึ่งหมายถึงส่วนหางของวานรหิน
สองบ่งบอกว่าวานรหินนี้แทนที่ดาวขั้วโลกเหนือทั้งเจ็ด แต่ว่าที่นี่มีวานร
หินเพียงหกตัว หากแทนที่ดาวขั้วโลกเหนือทั้งเจ็ด ยังขาดอยู่หนึ่ง ดาวทั้งเจ็ด
ประกอบด้วย เทียนชู เทียนเซวียน เทียนจี เทียนเฉวียน อี้เหิง ไคหยาง
เหยาแกว ส่วนหัวเป็นตะบวย ส่วนหางเป็นด้าม ซึ่งคือดาวเหยาแกว
ส่วนที่ขาดไปในภาพก็เป็นดาวเหยาแกว...’

ดังนั้นมองดูภาพบนโต๊ะโดยละเอียด คณวาทภาพจงใจสร้างความ
ลำบากให้ ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจน ดีที่กู๋เงินรักชอบการเดินทางเร่ร่อนตั้งแต่เล็ก

ดาวชั่วโลกเหนือทั้งเจ็ดเปรียบเสมือนเข็มทิศของนักเดินเรือ กู๋เงินมองดู
ท้องฟ้าอยู่ทุกคืน จดจำลักษณะของดาวชั่วโลกเหนือทั้งเจ็ดจนขึ้นใจ ยามนี้
พอรู้ตำแหน่งของหกในเจ็ดดาว ก็ค้นพบตำแหน่งของดาวเหยาหลวง พบ
ว่าดาวดวงที่เจ็ดอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะเอง

กู๋เงินลงโลดยินดียิ่ง ออกจากหอวังขึ้นสู่ที่สูง แล้วล้วงหลอผาน
(เข็มทิศ) จากอกเสื้อ มันเคยวิ่งเต้นค้าขาย เดินเรือออกทะเล จึงพก
หลอผานติดตัวไว้ ยามนี้ใช้เป็นประโยชน์ เข็มทิศพลันบ่งชี้ตำแหน่งของ
ดาวเหยาหลวง ดังนั้นจึงตะบึงไปดุดสายลม

ตลอดร่ายทางต้นไม้เถาวัลย์เกี่ยวพันกัน หน้ำสูงท่วมร่าง สายน้ำ
แ่รวมตัวเป็นลำธารไหลลงสู่ทะเล ที่ริมธารปลูกพืชสมุนไพร ทั้งฉั่งฉิก
อั้งคี้ เทียนมั่งดัง* ล้วนเป็นสมุนไพรของจังหว (ประเทศจีน) กู๋เงินลอบ
ทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น 'สมุนไพรเหล่านี้คงเป็นฮั่วจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่ฮั่ว)
นำมา นำสะท้อนใจที่นางเป็นจอมแพทย์แห่งยุค แต่ไม่สามารถจารึกชื่อ
ในประวัติศาสตร์ ต้องใช้ชีวิตที่ต่างแดนจวบจนสิ้นอายุขัย นับเป็นเรื่อง
น่าเศร้าอย่างแท้จริง'

เมื่อเดินย้อนทวนลำธารขึ้นไป ต้นไม้ค่อยบางตาลง เบื้องหน้า
สายตาดูกว้างออก ก่อเวที่ยกพื้น ปลูกสร้างหอดูดาวหลังหนึ่ง ข้าง
ล่างกว้างข้างบนแคบ คล้ายรูปพีระมิด มีบันไดทอดขึ้นไป หันหน้าหาทะเล
ถึงแม้ต้นหนามเถาวัลย์รกครึ้ม ตะไคร้เขียวจับเกรอะกรัง หากยังตระหง่าน
ภูมิฐานดุจเดิม

กู๋เงินเห็นเช่นนั้น ในใจบังเกิดความสำรวม เดินขึ้นบันไดจนถึงข้างบน
ท่ามกลางต้นหน้ำสูงท่วมร่าง ยังติดตั้งเครื่องหุ่นเทียนอี้** ตลอดจนเครื่อง
ติดตั้งอี้*** เมื่อยืนอยู่ข้างบน ภาพท้องทะเลล้วนปรากฏแก่สายตา เห็นบันได

* รายชื่อสมุนไพรทั้งหมดออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว

** เครื่องมือบอกตำแหน่งดวงดาวสมัยโบราณ

*** เครื่องมือวัดแผ่นดินไหว

ศิลปินใดหนึ่งทอดลงจากข้างบนถึงชายฝั่งทะเล

กู๋เงินแหวกต้นหญ้าแถบหนึ่ง เห็นข้างเครื่องหุนเทียนอีหมอบไว้ด้วย
วานรหินตัวหนึ่ง อยู่ในท่อนั้น แสดงว่าเป็นวานรประจำตำแหน่งดาวเหยาทาง
ด้านหลังของวานรหินกระดกขึ้น ขึ้นไปยังที่ห่างไป กู๋เงินกวาดตามองตาม
เห็นบันไดศิลาข้างล่างปรากฏเป็นเงามืดได้แสงอาทิตย์ หายลับกับดวงหิน
โสโครก

กู๋เงินลงจากข้างบน ตรวจสอบตลอดทาง แต่ไม่พบเห็นอันใด หวน
นึกถึงเหยาฉิงร่อแร่ใกล้ตาย สร้างความรอนรั่มใจขึ้นมา เก็บกิ่งไม้ท่อนหนึ่ง
คู้ยเชื่อม้วย ภาวนาให้พบเห็นถ้าโพรง ปรากฏใหญ่มุดออกมา มันเดิน
พลางตรวจสอบพลาง จนถึงชายฝั่งทะเล หากเดินต่อไปจะเป็นน้ำทะเลที่
เย็นเฉียบแล้ว

กู๋เงินยืนอยู่ชายฝั่งทะเล ขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยกลับขึ้นไปข้างบน
เพ่งตามองตำแหน่งที่ส่วนหางของวานรหินบ่งชี้ ยามนี้อาทิตย์เริ่มเคลื่อน
คล้อยสู่ตะวันตก เงามืดบนบันไดหดตัวลงอย่างช้าๆ กลายเป็นริ้วยาว
พริบตานั่นกู๋เงินใจเต้นระทึกขึ้นมา พบว่าอาทิตย์ยังเคลื่อนคล้อย เงามืด
บนบันไดยิ่งคล้ายงูเหลือมตัวหนึ่ง มีส่วนหัวและหางครบถ้วน ทั้งคดเคี้ยว
ส่ายหัวสะบัดหาง เลื้อยลงสู่ทะเล

กู๋เงินพลันลอยตัวไล่กวาดตามเงาของงูไป ยามนี้อาทิตย์สนธยา
หายลับกับหลังหอดูดาว เงาของงูยิ่งมายิ่งเล็กเรียว สุดท้ายเหลือเพียง
จุดเดียว มุดหายไปใต้หินโสโครก

กู๋เงินพึมพำว่า “ถ้างู ถ้างูที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง” พลาจผลึกฝ่ามือออก
หินโสโครกก่อนนั้นสั่นคลอนขึ้นมา กู๋เงินเห็นขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว
สร้างความยินดีดีกว่าเดิม เกร็งกำลังผลึกอีกครั้ง หินโสโครกก็พลิกล้มลง
กลิ้งตกไปในทะเล ได้หินโสโครกปรากฏเป็นประตูลิลาทรงกลม บนประตู
ติดห่วงทองเหลือง กู๋เงินคว้าจับห่วงทองเหลืองกระชากดึง ประตูลิก
เปิดออก ไอ่เย็นพลุ่งมาปะทะหน้า กู๋เงินถอยกายไปครึ่งก้าว พอเพ่งตามอง

เห็นหลังประตุมีบันไดศิลาแถวหนึ่ง ทอดคดเคี้ยวสู่ส่วนลึกอันเร้นลับ

ภายในหอเงียบงันวังเวง บางครั้งแว่วเสียงนกร้องดังมา ลู่เจี้ยนกับเหยาฉิงนั่งแอบอิงกัน มองดูแสงสว่างที่หน้าต่าง รู้สึกว่าเวลากระชั้นสั้น ทุกนาทิล้วนมีค่านัก

แสงอาทิตย์มีดสลัวลง เมื่อลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา แฝงสีเลือดจางๆ เหยาฉิงพลันกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ลู่เจี้ยน...”

ลู่เจี้ยนถามว่าอะไรหรือ เหยาฉิงกล่าวว่า “นำข้าพเจ้าไปยังชายฝั่งทะเล”

ลู่เจี้ยนกล่าวอย่างล่งเลว่า “ชายฝั่งทะเล? ที่นั่นลมแรงยิ่ง”

เหยาฉิงยืนกรานรุดไป ลู่เจี้ยนไม่ต้องการขัดใจนาง จึงโอบอุ้มเหยาฉิงผุดลุกขึ้น ออกจากหอศิลาเดินถึงริมฝั่ง เห็นเรือสำปั้นผูกติดกับหินโสโครกริมฝั่ง ต้องครุ่นคิด ‘กูจะเงินไปยังที่ใด...’

นึกถึงตอนนี้ ได้ยินเหยาฉิงพึมพำว่า “ลู่เจี้ยน อาทิตย์ใกล้ตกดินแล้ว”

ลู่เจี้ยนเงยหน้ามองดูอาทิตย์สนธยา คล้อยตามคำหนึ่ง เหยาฉิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดชมดู”

ลู่เจี้ยนผงกศีรษะ โอบอุ้มนางนั่งลง เหยาฉิงเพ่งตามองทิศตะวันตก ผ่านไปครู่หนึ่ง พลันรวบรวมเรี่ยวแรงกล่าวว่า “อาทิตย์ใกล้ตกดินแล้ว...”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่ง เหม่อมองดูนาง เหยาฉิงฝืนแยมยิ้ม หลับตาลงช้าๆ กล่าวเบาๆ ว่า “ลู่เจี้ยน อาทิตย์ตกดินแล้ว ข้าพเจ้าก็สมควรไปแล้ว”

ลู่เจี้ยนเส้ราโศกสลดระงับ กล่าวว่า “อาฉิง ท่านคิดไปแล้วจริงๆ ตกลงข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน”

เหยาฉิงใจหายวาบ ร้องว่า “อย่า...” ขณะจะลืมหันขึ้น แต่สติสัมปชัญญะเริ่มเลอะเลือน คล้ายคลึงกับว่าลู่เจี้ยนผุดลุกขึ้น เดินไปยังทะเล

ดวงอาทิตย์ลาลับกับเส้นระดับน้ำทะเล ท้องทะเลย่อมเป็นสีแดง

เลือดชั้นหนึ่ง ลู่เจี้ยนเดินไปในน้ำราวกับโลหิต พลันนึกถึงทุกประการในชีวิต ทั้งเศร้าโศก ยินดี คับแค้น อาดูร ความสัมพันธ์ ความแค้น ชวนให้รำให้ ชวนให้หิวร่อ บันดาลให้อาลัยอาวรณ์ และบันดาลให้ผู้คนผิดหวัง ความหลังในชีวิตคล้ายม้วนบันทึกม้วนหนึ่งวูบผ่านห้วงสมอง จากนั้นสลัดทอดทิ้งไว้ข้างหลัง

น้ำทะเลยิ่งมายิ่งลึก ตอนแรกท่วมถึงข้อเท้า จากนั้นเลยขึ้นมาถึงหัวเข่า จิตใจลู่เจี้ยนขาวว่างเปล่า เบื้องหน้าสายตาเป็นสีทองพราวพราว หญิงสาวในอ้อมอกตัวเบาจนผิดธรรมดา คล้ายกลับกลายเป็นสายลมหอบหนึ่ง ราวกับจะหลุดลอยไป

ชั่วพริบตา น้ำทะเลท่วมถึงช่วงเอว กลืนน้ำที่เค็มกร่อยพลุ่งขึ้นมา ลู่เจี้ยนพลันรู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ ถูกผู้คนตะปบคว้าไว้ กระซากไปทางด้านหลัง ผู้มาใช้พลังรุนแรงและเยบคาย กลับถูกจุดตึงถอยไปสองก้าว

ลู่เจี้ยนไม่ทันหันหันกายไป ก็ถูกตบหน้าผาดหนึ่ง จนปวดแปลบแสบร้อน มันเห็นผู้มาขัดตา ต้องร้องโพล่งว่า “กู่เจิน ท่านไหนตบหน้าข้าพเจ้า?”

กู่เจินหน้าตาบูดบึ้งขุ่นเคือง ตบหน้ามันอีกผาดหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ข้าพเจ้าจะตบตัวเลอะเลือนเช่นท่าน”

ลู่เจี้ยนส่ายร่างโงนเงน งงงันวูบหนึ่ง พลันรำให้ออกมา ร้องว่า “ข้าพเจ้าเลอะเลือนแล้วจะเป็นไร? อาตมกำลังจะตายแล้ว นางไกล้จะตายแล้ว...”

กู่เจินที่โกรธเกรี้ยว ครึ่งหนึ่งเป็นเพราะเดือดดาล ครึ่งหนึ่งเกิดจากความหวาดกลัว เมื่อครู่หากมันมาสายไปก้าวหนึ่ง ลู่เจี้ยนคงโอบอุ้มเหย้าฉิงจมหายลงสู่ก้นทะเล มันความจริงคิดตำทอลู่เจี้ยนสักเที่ยวหนึ่ง พอเห็นมันรำให้ออกมา ความโกรธเคืองก็มลายกลายเป็นความสมเพชเวทนา พลันช่วงชิงเหย้าฉิงไป วิ่งตะบึงขึ้นฝั่ง

ลู่เจี้ยนความจริงสติเลอะเลือน พอสูญเสียเหย้าฉิง ค่อยใจหายวาบ กลับมีสติแจ่มใสขึ้นมา ไล่กวดตามกู่เจินไป ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้า

หนึ่งหลัง คล้ายสายฟ้าไล่จับดวงดาว ชั่วพริบตามาถึงหน้าหอดูดาว ลู่เจี้ยน
ร้องเรียกคำหนึ่ง กูเจินกลับไม่ตอบคำ กระโดดปราดคราหนึ่ง ก็หายลับ
ไปในหินโสโครก

ลู่เจี้ยนฟื้นคืนสติมาทั้งสิ้น พอเห็นเช่นนั้นจึงติดตามไป เห็นปากทาง
เข้าอุโมงค์ลับจึงมุดปราดเข้าไป อุโมงค์ลับลาดต่ำลง ได้ทำให้เกิดการสั่น
สะเทือนเล็กน้อย รุดหน้ายี่สิบกว่าวา พลันบังเกิดเสียงครืนครืนไม่ขาดหู
คล้ายฟ้าแลบฟ้าร้อง ยิ่งคล้ายมีสัตว์ประหลาดหายใจเข้าออก ลู่เจี้ยนรับ
ฟังจนอกสั่นขวัญแขวน แต่แล้วยามนั้นเสียงประหลาดชะงักขาดหาย
รอบบริเวณเงียบงันราวความตาย แต่ความเงียบสงบดำรงอยู่ไม่นาน เสียง
ประหลาดก็ดังขึ้นอีกครั้ง ยิ่งเดินหน้าสัมผัสเสียงยิ่งดัง

บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวขาดหายเช่นนี้ ภายในร้อยก้าวเกิดความ
เปลี่ยนแปลงหลายครั้งครา เส้นทางเบื้องหน้าบังเกิดเป็นสีครามลึลับ
ลู่เจี้ยนรีบเดินไปหลายก้าว ผนังรอบข้างกลับกลายเป็นโปร่งใส เบื้องนอก
ปรากฏประกายน้ำเลื่อมพราย ผูงปลาแหวกว่ายเป็นกลุ่มก้อน ยามนี้
ลู่เจี้ยนค่อยพบว่าตัวเองอยู่ใต้ท้องทะเล ในความตื่นเต้นสงสัย รู้สึกช่าง
เหลือเชื่อ

เสียงประหลาดยังดังไม่ขาดหู พอดังหนึ่งครั้ง ผนังรอบข้างเกิด
การสั่นสะเทือน ผูงปลาก็หนีหายไปสิ้น รोजนเงียบสงบลง ผูงปลาก็ปรากฏ
ขึ้นอีก คล้ายถูกกระแสน้ำกวาดซัดกลับมาก็มิปาน เช่นเดียวกับสาหร่าย
ทะเลที่ด้านข้าง ขณะที่บังเกิดเสียงดังก็เอนลู่ลง พอเงียบเสียงไปก็ไหวเอน
ดังเดิม

ทันใดนั้น แสงสว่างมีดสลัวลง ลู่เจี้ยนรู้สึกมีเงาขนาดใหญ่โอบ
ผ่านเบื้องบนศีรษะไป พอเงยหน้าขึ้น สร้างความตื่นตระหนกจนขวัญหาย
ที่แท้เบื้องบนเป็นอุเจีย* ขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง งวงสัมผัสแผ่ขยายออกไป ปาก
ประหลาดที่คล้ายจะงอยปากนกแก้วบัดเดี๋ยวบัดเดี๋ยวบดลง มันคล้าย

คิดเข้าใกล้สถานที่อันใด แต่เสียงประหลาดพอดัง ในน้ำทะเลบังเกิดพลัง
ไร้สภาพอันมหาศาล กระแทกอุ้งเจียนขนาดใหญ่จนหายสาบสูญไป

ลู่เจียนคล้ายตกอยู่ในวังมังกรสมุทร ต้องชมดูจนตะลึงลาน ชั่วครู่
ค่อยนึกถึงจุดประสงค์การมา ดังนั้นระงับสติ ปลุกปลอบสมาธิวิ่งปราดไป
ไปไม่ถึงสิบวา หนทางข้างหน้ามืดมิดลง แทะยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า มีแต่
เสียงประหลาดยิ่งมายิ่งดัง คล้ายเทพอสณีคำรน สองฟากข้างทางล้วนเป็น
โขดหิน เย็นเยียบเสียดกระดูก ราวกับหลอมสร้างจากเหล็ก

เดินไปอีกร้อยกว่าก้าว ที่เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างจุดหนึ่ง ลู่เจียน
เร่งเดินไปหลายก้าว พลันมาถึงห้องโถงอันโล่งกว้าง เหยาฉิงนอนราบกับพื้น
ไม่ทราบว่ายตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ กู่เจินมือถือไข่มุกเรืองแสงนิรันดร์
ประกายมุกสาตส่องพื้นที่วาศะ นอกจากนั้นเป็นความดำมืดไร้ที่สิ้นสุด

ลู่เจียนเงียบงันเล็กน้อยจึงถามว่า “เป็นที่นี่หรือ?”

กู่เจินบอกว่าถูกต้อง ลู่เจียนถามย้ำว่า “ที่นี่เป็นเขียนหลง (มังกร
ซ่อนเร้น)?”

กู่เจินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวซ้ำๆ ว่า “มังกรซ่อนเร้นอยู่ที่ต้นเถียน
ของท้องทะเล* ที่นี่กลับเป็นต้นเถียนของมังกรซ่อนเร้น”

ลู่เจียนรับฟังไม่เข้าใจ กู่เจินยกชูไข่มุกขึ้นสูง ภายใต้อประกายมุก
สาตส่อง ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นสระน้ำทรงกลมพื้นที่ราวสิบวาสระหนึ่ง
ใช้เชือกหินกันแบ่งเป็นซ้ายขวา ลักษณะคล้ายเป็นรูปไข่จี** น้ำในสระ
บัดเดียวท่วมสูงบัดเดียวลดลง สลับสับเปลี่ยนกันแข็งตัวและเดือดพล่าน
เสียงประหลาดพอดัง สระข้างซ้ายน้ำท่วมสูง สระข้างขวาแห้งเหือดลง
สระข้างซ้ายกลายเป็นน้ำแข็ง สระข้างขวาน้ำเดือดพล่าน หลังจากสลับเสียง
สงบลง ก็สลับข้างกัน กลายเป็นสระข้างขวาเต็มเปี่ยม ข้างซ้ายขาดพร่อง
สระข้างขวาเป็นน้ำแข็ง ข้างซ้ายเดือดพล่าน หมุนรอบไปโดยไม่สิ้นสุด

* สระคือของทะเลลึก

** รูปไข่จี

ภายใต้ประกายมุกอ่อนาง ละอองน้ำเด่นชัดเป็นพิเศษ

ลู่เจียนพอเห็นภาพเบื้องหน้าชัดตา ต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “นี่เป็นอะไร?”

กู่เจินเดินไปหลายก้าว ประกายมุกก็ส่องเห็นศิลาจารึกที่ข้างสระ เห็นแกะสลักเป็นแบบตัวหนังสือจ้วน* ว่า “สระหยินหยาง” ถัดมามีข้อความว่า “สระน้ำแห้งเหือด เขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) สิ้นสูญ สระน้ำมีชีวิต ทำลายหมื่นวัตถุ”

กู่เจินกล่าวว่า “ดูจากศิลาจารึกนี้ สระหยินหยางนี้เป็นศูนย์กลางของมังกรซ่อนเร้น หากน้ำในสระแห้งเหือด มังกรซ่อนเร้นจะกลายเป็นเศษโลหะใช้การไม่ได้ ส่วนหลักเหตุผลที่เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ”

ลู่เจียนถามว่า “มังกรซ่อนเร้นอยู่กันทะเลหรือ?”

กู่เจินตอบว่ามีผิด ลู่เจียนถามว่า “เหตุใดไม่มีน้ำทะเลไหลเข้ามา?”

กู่เจินบ้วนปากไปกล่าวว่า “คำตอบของท่านอาจอยู่ที่นี้” พลาหงั้นเห่ประกายมุก ส่องต้องหีบเหล็กใบหนึ่ง หีบยาวหกเชียว สูงสี่เชียว ลั่นดาลเอาไว้ แต่ไม่ได้ใส่กุญแจ

ลู่เจียนใจเต็นระทึกขึ้น ชิงเร่งรุดไป เลื่อนดาลเปิดฝาหีบออก กู่เจินเดินเข้ามา ชูไข่มุกสาตส่อง ก่อนอื่นเห็นเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง ตัวกระบี่ยาวยี่ง บรรจุในตลับหินเขียว กิณพื้ที่เกือบห้าเชียว ได้กระบี่ทับไว้ด้วยตำรับตำรา เนื่องเพราะหีบเหล็กปิดผนึกแน่น สถานที่นี้ก็ปิดตายเป็นเวลานาน ไม่มีอากาศเข้ามา ไม่ว่าตำราและกระบี่ล้วนคงสภาพเดิมไว้

ลู่เจียนยื่นมือที่สั่นระริกหยิบกระบี่ขึ้นมา รู้สึกว่าหนักอึ้งเป็นพิเศษ ต่อจากนั้นพลิกดูตำรับตำรา เห็นนอกจากหนังสือคณิตศาสตร์ก็เป็นตำราทางการแพทย์ พอพลิกดูอยู่หลายเล่ม มีอยู่เล่มหนึ่งเขียนคำ “เซียงว่างจี (ประมวลสลัปลิ่มเลื่อน)”

ลู่เจียนลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ร้องว่า “อยู่ที่นี้เอง...”

* แบบตัวหนังสือชนิดหนึ่งของจีน

กู๋เงินกลับแค้นเสียงดังเฮอะ ลู๋เจี้ยนเหลียวหน้าไป เห็นมันปั้นหน้าเคร่งเครียด ท่าทางเย็นชา จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “กู๋เงิน ท่านยังมีโทษต่อข้าพเจ้าหรือ?”

กู๋เงินแค้นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเป็นนักรักผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าทำลายโอกาสพลีชีพบูชารักของท่าน มีแต่ต้องขอภัย ไหนเลยกล้ามีโทษ?”

ลู๋เจี้ยนหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ตอนนั้นข้าพเจ้าหลงเลอะเลือน ทั้งไม่เห็นท่าน สูญเสียความคิดอ่านไป”

กู๋เงินมองดูมันแวบหนึ่ง พลันต่อมมันหมัดหนึ่ง ด่าอย่างยื้มแยมว่า “แล้วกันไปเถอะ ท่านผู้นี้แม่น่าชัง แต่ก็น่าเวทนา หากถือสาหาความกับท่าน ออกจะไม่คู่ควร”

ลู๋เจี้ยนก็ยื้มออกมา พลิกดูตำราแพทย์เล่มนี้ เห็นมีตัวหนังสือละเอียดถี่พิบ ลู๋เจี้ยนพลิกดูอยู่หลายหน้า ยังไม่ถึงสาระสำคัญ อดร้อนรุ่มใจมิได้

กู๋เงินเห็นเช่นนั้นกล่าวว่า “หากอ่านดูเช่นนี้ ใช้เวลาสามวันยังอ่านไม่จบ” พลาจดังตำราแพทย์มา พลิกดูสารบัญก่อน พบว่ามีหมวด “บอบซ้ำภายใน” จึงพลิกไปที่หมวดบอบซ้ำภายใน แล้วตรวจสอบสารบัญย่อย ปรากฏว่ามีหมวด “เส้นลมปราณสิ้นสูญ” จึงตรวจค้นหมวดดังกล่าว อ่านดูอยู่หลายแถว แล้วออกเสียงว่า “ยอดฝีมือหักล้างกำลังภายใน คิดเอาชนะคะคาน ใช้พลังลมปราณอย่างหักโหม กระทบถึงเส้นลมปราณกระเทือนถึงอวัยวะภายใน สถานหนักถึงขั้นเส้นลมปราณถูกทำลาย อวัยวะภายในแหลกสลาย ต่อให้ใช้เห็ดหลินจือโสมเก่าเก็บ ก็ไม่อาจเชื่อมเส้นลมปราณ ถึงแม้มีหมอวิเศษทำการรักษา เพียงยึดความเจ็บปวดไปอีกหลายเดือน สุดท้ายเลือดแห้งเหือดพลังว่างเปล่า ร่างเหี่ยวเฉาเสียชีวิต เพราะเหตุนี้ผู้ที่หมกมุ่นวิชาบู๊ต้องดับสูญ หมิ่นเรื่องราวอย่าได้ช่วงชิง ผู้รอดโอ้อวดความเข้มแข็งแท้จริงอ่อนแอ ผู้ที่อ่อนแอแท้จริงเข้มแข็ง หากคิดรอดพ้นจากเภทภัย ควรล้อมคอกก่อนวัวหาย ไม่ต่อสู้กับผู้คน จึงเป็นเหตุผลที่จริงแท้...” เอ่ยถึงตอนนี้อดยื้มมิได้ ครุ่นคิดขึ้น ‘รับทราบมาว่า

ฮั่วจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่ฮั่ว) มีจิตใจเมตตา นับว่าไม่ผิดจริงๆ กลับอบรมสั่งสอนอนุชนรุ่นหลัง'

ลู่เจี้ยนรื้อนรุ่มใจยิ่ง ถามว่ามีเพียงนี้หรือ กู่เจินบอกว่ายังมีอีก จากนั้นอ่านต่อ "...ตามอาการของโรค ทางการแพทย์ไม่มีวิธีรักษา แต่หนังสือเล่มนี้เพียงตั้งข้อสมมุติ ไม่ถกถึงวิธีการ ระหว่างฟ้ามมนุษย์ลึกล้ำไม่มีสิ้นสุด ตัวเรารอบรู้จำกัด มิอาจล่วงรู้แม้สักหนึ่งในหมื่น ยกตัวอย่างร่างกายมนุษย์ นอกจากอวัยวะภายในเส้นลมปราณทั้งหลาย ยังมีเส้นลมปราณซ่อนเร้นสามสิบเอ็ดสาย สุดท้ายที่เราจะรู้จักอย่างถ่องแท้ หากแต่เส้นลมปราณซ่อนเร้นเป็นเอกเทศ ต่างจากเส้นลมปราณเด่นชัด ดังนั้นเราขอคะแนนโดยอุกอาจ หากเส้นลมปราณเด่นชัดถูกทำลาย ให้ดำเนินการทางเส้นลมปราณซ่อนเร้น เฉากเช่นบึงน้ำแห้งขอด ต้นไม้เหี่ยวเฉา ให้ชักนำน้ำจากทางน้ำลับทำการราดรด ไม่แน่ว่าไม่สามารถงอกงามใหม่..."

อ่านถึงตอนนี้พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ พอเงยหน้าขึ้น เห็นลู่เจี้ยนหน้าขาวซีด แววตาเหม่อลอย กู่เจินจึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ช่างคิดไม่ถึงจริงๆ วิธีการรักษาในตำราประมวลสลับลืมเลือน กลับเป็นการฝึกพลังกลับ"

ลู่เจี้ยนกล่าวอย่างยากลำบากว่า "ไม่มีวิธีการอื่นอีก?"

กู่เจินอ่านดูแวบหนึ่ง สันตึระกะกล่าวว่า "หลังจากนี้เป็นวิธีการฝึกที่ฮั่วจู่ซือ (ปฐมาจารย์แซ่ฮั่ว) ตั้งข้อสมมุติฐานไว้ ทั้งหมดหมายความว่าหากผู้บาดเจ็บคับขันอันตราย ให้นำฮั่วเฉินลู่ (หัวเชื้อโสมวิเศษ) จากตาน้ำแข็งด้านซ้ายมือของสระหยินหยาง ยืดชีวิตไปอีกหลายวัน"

มันทางหนึ่งอ่าน ทางหนึ่งเดินถึงด้านซ้ายของสระหยินหยาง ยามนั้นน้ำในสระกำลังเดือดพล่าน กู่เจินทิ้งตำราแพทย์ โจรพลังทั้งแปด คุ้มครองกาย จากนั้นกระโจนลงในน้ำเดือด ยื่นมือคลำหา ก็คลำพบโพรงหินขนาดหลายนิ้วแห่งหนึ่ง กล่าวไปประหลาดแท้ น้ำที่เบื่องบนร้อนจัดในโพรงหินกลับเย็นเฉียบ

กู่เจินครุ่นคิดขึ้น 'ภาพไ้ที่ประกอบด้วยมัจฉาหยินหยาง มัจฉาหยิน

ต้องมีเนตรหยาง มัจฉาหยางต้องมีเนตรหยิน สระหยินหยางที่หมุนเวียน
ไม่ขาดตอน คงเกิดจากเหตุผลข้อนี้ อย่างว่าแต่สรรพวัตถุมีทั้งเปลี่ยนแปลง
และไม่เปลี่ยนแปลง ต่อให้น้ำในสระทั้งสองบัตเดียวเย็นบัตเดียวร้อน แต่
เนตรหยินของสระซ้ายมือจะเย็นเยือกตลอดกาล ส่วนเนตรหยางของสระ
ขวามือก็ร้อนจัดตลอดกาล'

ขณะครุ่นคติน้ำในสระเปลี่ยนเป็นเย็นลง กู๋เจินทราบว่ายอีกชั่วขณะ
สระซ้ายมือจะแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ตนเองต้องถูกแช่แข็งทั้งเป็น จึงยื่นมือ
คลำหา พบว่าในโพรงหินมีกล่องสีเงินใบหนึ่ง ดังนั้นจึงล้วงออกมา
กระโดดขึ้นฝั่ง พอเปิดกล่องออก ภายในกล่องบรรจุขวดหยก เมื่อสัมผัส
ถูกเย็นเยือก จึงแกะขี้ผึ้งที่ผนึกปากขวดออก ปรากฏกลิ่นหอมซาบซ่าน
แผ่กระจาย กู๋เจินรีบส่งขวดให้กับลู่เจียน ลู่เจียนซ่อนร่างเหยาฉิงขึ้น
กรอกของเหลวในขวดเข้าปากนาง

เหยาฉิงความจริงปราศจากพลังชีวิตแล้ว ฮั่วเฉินลู่ (หัวเชื้อโสม
วิเศษ) ขวดนี้แม้เป็นยาวิเศษ แต่ผ่านเวลานับร้อยปี ไม่ทราบยังใช้ได้ผล
หรือไม่ ลู่เจียนกับกู๋เจินต่างจับจ้องมองเหยาฉิงตาไม่กะพริบ เพียงชั่วขณะ
รู้สึกว่าร่างของนางเริ่มอุ่นขึ้น หัวคิ้วคลายออก ลมหายใจก็หนักหน่วง
กว่าเดิม หาได้สับสนรวยรินเช่นเมื่อครู่

ลู่เจียนยินดียิ่ง กุมมือกู๋เจินไว้ กล่าวว่า "กู๋เจิน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า
ไม่ทราบขอบคุณท่านอย่างไรจริงๆ"

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า "ขอบคุณข้าพเจ้าอันใด? หากจะขอบคุณ
ควรขอบคุณฮั่วจู่ซือ (ปฐมาจารย์แช่ฮั่ว) ที่กอบประด้วยจิตเมตตา คิดอ่าน
อย่างรอบคอบ"

ลู่เจียนกล่าวว่า "ฮั่วจู่ซือย่อมต้องขอบคุณ แต่หากมิใช่ท่านสืบเสาะ
ถึงที่นี่ เหตุการณ์ไหนเลยเปลี่ยนพลิกได้..." จากนั้นหนำนีวคิ้วขมวด กล่าว
อีกว่า "แต่จากถ้อยคำในหนังสือ ยาวิเศษนี้เพียงยึดชีวิตไปไม่กี่วัน ไม่ได้
รักษาจนขาดหาย หากคิดรักษาให้หายขาดต้อง..."

กู๋เจิ้นลอบฝืนยิ้ม ทราบว่าลู๋เจี้ยนตั้งข้อรังเกียจเรื่องการฝึกทาส
แห่งกัลป์ อย่าว่าแต่ยังเป็นการฝึกนางในดวงใจเป็นทาสแห่งกัลป์ ก่อน
หน้านี้นั้นมันไม่นึกถึง ยามนี้ก็ไม่กล้านึกถึง

ลู๋เจี้ยนถามกู๋เจิ้นว่าไหนไม่เอ๋อปาก กู๋เจิ้นกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องของ
พวกท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าจะกล่าวอย่างไรดี หากคิดเป็นเจ้าแห่งกัลป์ของ
นางงามเหยา นอกจากท่านแล้ว ไม่มีใครอื่นอีก มาตรฐานเป็นเช่นนั้น
ยังต้องฟังความเห็นของนางงามเหยา หากนางยินยอมตายไม่ยอมเป็น
ทาสแห่งกัลป์ ท่านจะทำอย่างไร?”

ลู๋เจี้ยนตะลึงลานกับที่ ความจริงเข้าใจว่าเมื่อหาประมวลสลับลืมเลื่อน
พบ ไม่ว่าปัญหาใดล้วนคลี่คลาย ไหนเลยคาดคิดว่าในหนังสือเสนอหัวข้อ
สร้างปัญหายิ่งกว่ากาลก่อน กู๋เจิ้นก็ขมวดคิ้ว หยิบฉวยประมวลสลับลืมเลื่อน
ขึ้นมาพลิกดูอีกหลายหน้า ค่อยกล่าวว่า “ที่แท้เป็นเช่นนั้น”

ลู๋เจี้ยนรับถามว่าเป็นไรหรือ กู๋เจิ้นกล่าวว่า “ฟังจากคำอารัมภบท
หนังสือเล่มนี้เป็นฮั่วจู่ซือแต่งตอนปัจฉิมวัย ตอนนั้นนางออกจากแดนจงถู่
(แผ่นดินจีน) คิดถึงญาติมิตรคนใกล้ชิด แต่ไม่สามารถอยู่ร่วมกัน ได้แต่
สลับลืมเลื่อน ส่วนหัวข้อที่บันทึกอยู่ในหนังสือ เป็นข้อสมมุติฐานทางการ
แพทย์ เช่น การผ่าตัดสมองเปลี่ยนหัวใจ เคลื่อนย้ายลมปราณชะล้าง
ไขกระดูก ตลอดจนโรคร้ายยากรักษาที่นางเคยเผชิญพบมา แต่เนื่อง
เพราะอยู่ไกลจากฝูงชน ได้แต่ตั้งข้อสมมุติไม่สามารถพิสูจน์ยืนยัน ซือฉิน
เขียนเชิง (ท่านซือฉิน) ที่เฝ้าตำรับตำรา เพราะกลัวว่าหากแพร่หลายออก
ไป กระทบกระเทือนถึงชาวโลก”

ลู๋เจี้ยนอดกล่าวมิได้ว่า “แต่การฝึกเส้นลมปราณซ่อนเร้นมีอยู่จริง
ส่วนเรื่องการฝึกทาสแห่งกัลป์ ถึงแม้ฮั่วจู่ซือกับซือฉินเขียนเชิงไม่ได้คาด
คิดมาก่อน แต่ก็บังเกิดขึ้นแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินเหยาฉิงเรียกเสียงอ่อนล้าว่า “ลู๋เจี้ยน...”

ลู๋เจี้ยนโน้มตัวเข้ามา เหยาฉิงพยายามลืมหายหน้า พอเห็นใบหน้า

ลู่อื่นซัดตา ก็พึมพำว่า “ท่านอย่าได้โง่งมไป อย่าได้ตายตามข้าพเจ้า...”
กล่าวจบไม่รอให้ตอบคำ ก็หลับตามอยหลับไป

ลู่อื่นเหม่อมองดูเหยาฉิงชั่วขณะ ขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างหดหู่
ว่า “กู่เจิน ข้าพเจ้าลำบากใจยิ่ง ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่อาจตายตามนาง แต่ก็
ไม่สามารถเห็นนางตกตายต่อหน้า”

กู่เจินมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านตัดสินใจแล้ว?”

ลู่อื่นผงกศีรษะอย่างเงิบงัน ถ่ายทอดลมปราณเข้าสู่ร่างเหยาฉิง
พร้อมทั้งเรียกชื่อของนาง เหยาฉิงลืมหันมองดูลู่อื่น ผ่านไปครู่หนึ่ง
ค่อยเรียกสติคืนมา กล่าวว่า “ท่านยังไม่ตาย...ข้าพเจ้าก็ไม่ตายหรือ?”

ลู่อื่นผงกศีรษะรับ บอกว่าตอนนี้อยู่ที่ใด ตลอดจนบันทึกใน
ประมวลสลัปลมเลื่อนให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า “อาฉิง วิธีการนี้ช่างเหลือเชื่อ
แต่ตามที่ข้าพเจ้าประสบมา ไม่ถึงกับไร้เหตุผลทั้งสิ้น เพียงแต่ยินยอม
หรือไม่ขึ้นอยู่กับท่าน หากท่านไม่ยินยอมก็ยกเลิกไป”

เหยาฉิงพอฟัง ต้องหลุบคิ้วครุ่นคิด ค่อยซ่อนตามองลู่อื่น กล่าวซ้ำๆ
ว่า “หากว่าหลังจากฝึกเป็นทาสแห่งกัลป์ ยังไม่อาจมีชีวิตสืบไปเล่า?”

ลู่อื่นอับจนถ้อยคำ เหยาฉิงยิ้มอย่างอับจนปัญญา หลับตาลงกล่าว
ว่า “หากเป็นเช่นนั้นมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า แต่ว่าข้าพเจ้าไม่คิดตาย...”
เอ่ยถึงตอนนี้ ลืมหันขึ้น กล่าวว่า “ลู่อื่น ท่านพอเป็นเจ้าแห่งกัลป์ของ
ข้าพเจ้า ไซ้ข่มเหงรังแกข้าพเจ้าหรือไม่?”

ลู่อื่นรู้สึกทรวงอกร้อนวูบ ชูมือขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอสัตย์
สาบานว่าหากรังแกท่าน ขอให้...”

เหยาฉิงสอดคำขึ้น “แล้วกันไปเถอะ สาบาน همینคลั่งอันใด ข้าพเจ้า
เชื่อท่านก็แล้วกัน หากท่านรังแกข้าพเจ้าจริงๆ ข้าพเจ้าไม่อาจทำอะไรได้
พานกระโดดทะเลฆ่าตัวตาย”

ลู่อื่นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านคิดมากเกินไป ข้าพเจ้าไหนเลย
รังแกท่าน?”

เหยาฉิงเซิดปากน้อยๆ คิดกล่าวอะไร กู๋เจินพลันกล่าวอย่างยิ้ม
แย้มว่า “เอาเถอะ นางงามเหยาท่านวางก้ามพอแล้ว มีหน้ามีตาพอแล้ว
ทั้งที่ทราบว่ามันไม่รังแกท่าน โยต้องใช้คำพูดผูกมัดมัน หากท่านไม่วางใจ
ข้าพเจ้าขอรับประกันว่า หากมันกล้ารังแกท่าน ข้าพเจ้าจะหวดกันมันให้
กับท่าน เป็นอย่างไร?”

เหยาฉิงค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า “เอาเถอะ เมื่อจึงจอกโสโครกรับ
ประกันเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะลองเชื่อท่าน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจวิธีการฝึกทาสแห่ง
กัลป์ แต่ห้ามมิให้ท่านฝึกข้าพเจ้าจนประหลาดพิกลเช่นเซวียเอ่อกับม่ออี”

ลู่เจี้ยนเห็นนางยินยอมเป็นทาสแห่งกัลป์ ในใจไม่ทราบว่าจะร้ายไฉน
หรือยินดี รู้สึกชอบตาร้อนผ่าว น้ำตาทะเล่จากเบ้า เหยาฉิงล่วงรู้ความ
ขัดแย้งในใจมัน จึงสงบปากคำไว้ ชุกศิระชะกับอ้อมอกลู่เจี้ยน กู๋เจินยื่นส่ง
ประมวลสลับลีมเลื่อนให้ กล่าวว่า “ลู่เจี้ยน มีคำกล่าวไว้ ‘พึงรับเอาปมเด่น
ที่หลากหลาย’ วิธีการของฮั่วจู่ซืออาจมีประโยชน์ ท่านลองดูก็หาเป็นไรไม่”

ลู่เจี้ยนรับหนังสือมาอ่านดูเที่ยวหนึ่ง พบว่าวิธีการฝึกพลังกัลป์ที่
ฮั่วเสี่ยวชวงนึกจินตนาการไว้ แตกต่างกับในตำราฟ้าประทาน นับเป็น
ความคิดริเริ่มที่แปลกใหม่ในเชิงสร้างสรรค์ วิธีการในตำราฟ้าประทาน
ให้ฝึกเส้นลมปราณตามลำดับ เมื่อฝึกเส้นลมปราณซ่อนเร้นทั้งสามสิบเอ็ด
เส้นแล้วเสร็จ จะเกิดเจียไห่ (ทะเล่กัลป์) ขึ้น หากทว่าตำแหน่งของเจียไห่
ขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางร่างกายผู้คน ทาสแห่งกัลป์แต่ละคนมีตำแหน่งเจียไห่
ผิดแผกแตกต่าง แต่ว่าในหนังสือประมวลสลับลีมเลื่อนกลับตรงกันข้าม
ฮั่วเสี่ยวชวงนำพลังกัลป์ในเส้นลมปราณซ่อนเร้นมาเปรียบกับกระแสน้ำ
เย็นในท้องทะเล ระบุว่าทั้งสองสิ่งนี้ไม่คล้ายกับเส้นลมปราณในร่างกายผู้คน
หาจุดตันเถียนไม่ หากคิดควบคุมกระแสพลังในเส้นลมปราณ ต้องสร้าง
จุดตันเถียนขึ้นมาก่อน ยกตัวอย่างมังกรซ่อนเร้นอยู่ในทะเลลึก หากคิด
ฝึกเส้นลมปราณซ่อนเร้น อันดับแรกต้องสร้างตันเถียนที่เป็นจุดศูนย์ขึ้น
ในเส้นลมปราณซ่อนเร้น ซึ่งในตำราฟ้าประทานตั้งชื่อว่าเจียไห่

เมื่อบรรยายถึงตอนนี้ ฮั่วเสี่ยวชวงยังนำวิธีการจัดสร้างมังกรซ่อน
เร้นมาเปรียบเทียบกับการฝึกพลังกลับปี มังกรซ่อนเร้นความจริงเป็นหิน
โสโครกขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) เหลียงเซียวยิด
หลักของเส้นลมปราณในร่างกายมนุษย์เจาะช่องโพรงอยู่บนหินโสโครก
มากมาย บนช่องโพรงติดตั้งกลไกไว้ เมื่อนำวัตถุนี้ไปติดตั้งในกระแสน้ำ
อุ่นเย็น สายน้ำไหลเข้าสู่ช่องโพรง จากนั้นขับออกจะเฉกเช่นยอดฝีมือ
สูดลมปราณเข้าแล้วปล่อยออก ต่อจากนั้นอาศัยกลไกส่งผ่านเข้ามายัง
สระหยินหยาง หมุนเวียนอยู่หลายรอบ แล้วพุ่งออกจากช่องโพรง แต่
พลังที่พุ่งออกมากล้าเชิงกว่าขาเข้ามากนัก เมื่อปลดปล่อยพลังงานนี้ไป
ในกระแสน้ำ จะเกิดความเปลี่ยนแปลงในมหาสมุทร มีหน้าซ้ำขั้นตอนนี้
ไม่ได้กระทำครั้งเดียว หากแต่ย้อนทวนไม่สิ้นสุด พลังงานอันมหาศาล
สะสมทับซ้อน สุดท้ายสามารถพลิกท้องทะเลปั่นป่วน มหาสมุทรเกิดการ
ทำลายล้างอย่างรุนแรง

ดังนั้นหากเปรียบท้องทะเลเป็นยอดฝีมือในเชิงยุทธ์ มังกรซ่อน
เร้นคือต้นเถียนของมัน หากนำมังกรซ่อนเร้นไปเปรียบกับยอดฝีมือใน
เชิงยุทธ์ สระหยินหยางจะเป็นต้นเถียนของมัน ทั้งสามส่วนนี้รวมเป็น
หนึ่งเดียว แต่เชื่อมโยงทั้งในนอก ฮั่วเสี่ยวชวงตั้งชื่อว่าเป็น 'ต้นในต้น เถียน
ในเถียน' ต้นเถียนคือโครงสร้าง เส้นลมปราณคือรายละเอียด ส่วนแรก
ควบคุมส่วนหลัง เช่นนี้จึงจะพบกับความสำเร็จ

หลักเหตุผลเหล่านี้ทั้งเป็นปรัชญา และแฝงหลักการแพทย์ ความ
จริงลึกล้ำพิสดาร ยากแก่การตีความเข้าใจ แต่ลูเจี้ยนฝึกดาราฟ้าประทาน
ก่อน แล้วค่อยกรุยเส้นลมปราณเปิดเผยกับซ่อนเร้นในภายหลัง ผ่านห้วง
กับกลับน่านับการ ไม่ว่าพลังลมปราณก็ดี พลังกลับก็ดี ล้วนทำความเข้าใจ
เข้าใจอย่างลึกซึ้ง โดยที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ยามนี้กำลังที่ประสบด้วย
ตัวเองมาเปรียบเทียบกับบันทึกในหนังสือ นับเป็นประโยชน์อย่างมาก
ต้องครุ่นคิด 'ความผิดพลาดของดาราฟ้าประทานอาจบางที่อยู่ที่นี่ เมื่อ

เจียให้เป็นจุดศูนย์ของเส้นลมปราณช่อเรน แต่จุดศูนย์ไม่อยู่ในการควบคุมของทาสแห่งกัลป์ ไหนเลยโคจรใช้พลังกัลป์ได้ตามใจปรารถนา อันว่าเส้นลมปราณคงที่ที่เขียนนี้เอ๋ยถึง เพียงเป็นหนทางแก้ไขภายหลังเกิดเรื่องขึ้น หากว่าก่อนที่จะฝึกปรือ ทำการกำหนดเจียให้ไว้ ใช้เจียให้ควบคุมเส้นลมปราณช่อเรน ไยมิใช่ประเสริฐกว่าทำการฝึกเส้นลมปราณคงที่ในภายหลังถึงสิบเท่า'

นึกถึงตอนนี้ ลู่เจียนทำความเข้าใจกับสาระสำคัญของตำราฟ้าประทาน สร้างความโลดยินดีจนยี้มระริน สุดท้ายค่อยสงบจิตใจลำดับความคิด ถ่ายทอดบอกสิ่งที่เรียนรู้และตีความได้ต่อเหยาฉิงจนหมดสิ้น

เหยาฉิงกล่าวว่าหากถูกฝึกเป็นทาสแห่งกัลป์จะมีสารรูปเช่นม่ออี เซวียเอ่อและซูเวินเซียง ยามนี้พอฟังก็ปีติยินดี ตกลงกำหนดจุดเจียให้ที่นิ้วเท้าข้างซ้าย เห็นว่าต่อให้นิ้วเท้ามีสภาพผิดปกติ กลายเป็นยี่ดยาวก็ดี หดสั้นก็ช่าง หาได้สลักสำคัญไม่

กู่เจินเห็นนางนึกหาวิธีเพื่อประโยชน์ส่วนตัวเช่นนี้ ต้องหัวร่อฮาฮา ฉวยโอกาสกล่าวเหน็บแนมอยู่หลายคำ เหยาฉิงแม้โกรธเคือง แต่ไม่มีเรี่ยวแรงด่าตอบกลับไป ได้แต่กล่ำกลืนโทสะ และปล่อยให้ลู่เจียนสำแดงอิทธิฤทธิ์ สร้างจุดเจียให้บนเส้นลมปราณช่อเรน

เจียให้เป็นจุดศูนย์รวมพลังกัลป์ หากคิดสร้างจุดเจียให้ ก่อนอื่นต้องรวมพลังกัลป์ในร่างกายผู้คนขึ้น พลังกัลป์เป็นพลังจิตอันลึกล้ำ ที่แล้วมาผู้ฝึกปรือวิชาภูใช้จิตควบคุมพลัง ไม่อาจใช้พลังควบคุมจิต ไม่ว่าพลังลมปราณใด ล้วนไม่สามารถควบคุมพลังกัลป์ หากคิดควบคุมบังคับ หากมิใช่ใช้พลังกัลป์ควบคุมพลังกัลป์ เจ้าแห่งกัลป์ก็ต้องเป็นยอดฝีมือที่ฝึกพลังจิต ประเภทหลังมีน้อยกว่าน้อย ในรอบร้อยปียากจะพบพาน ดังนั้นในโลกนี้ผู้ที่สามารถใช้วิธีการนี้ ส่วนใหญ่เป็นทาสแห่งกัลป์ แต่พลังของทาสแห่งกัลป์ถูกเจ้าแห่งกัลป์ควบคุมไว้ หากทาสแห่งกัลป์คิดฝึกทาสแห่งกัลป์ ต้องหยิบยืมกำลังแปลงเป็นพลัง อย่างนั้นจะได้รับผลกระทบตาม

กฎข้อที่สองของสีกภูมิและไม่มี ซึ่งหยิบยืมแล้วต้องชดใช้ เพราะเหตุนี้ไม่เคยมีทาสแห่งกัลป์คิดฝึกทาสแห่งกัลป์มาก่อน

ลู่เจียนได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์ กรุยเส้นลมปราณเปิดเผยและซ่อนเร้นจนประจักษ์ จึงไม่ต้องหวั่นเกรงว่าจะเกิดผลกระทบกับตัวเอง แต่การสร้างจุดเจียไห้เป็นเรื่องสำคัญ เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ต้องฝึกสติสมาธิอย่างจดจ่อ บวกกับเหย้าฉิงร่างกายอ่อนแอ ดังนั้นลู่เจียนใช้มือซ้ายถ่ายทอดพลังกัลป์ ทำการสร้างจุดเจียไห้ ส่วนมือขวาถ่ายทอดกำลังภายใน หล่อเลี้ยงเส้นลมปราณซ่อนเร้นภายในกายเหย้าฉิง ดำเนินการทั้งสองทาง ไม่กล้าเล่นเลอะแม้แต่น้อย

กู่เจินทำหน้าที่คุ้มครองให้กับทั้งสอง ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราวจึงรื้อดูหีบเหล็ก ก่อนอื่นชมดูกระบี่ยาวเล่มนั้น พอถึงกระบี่ออกจากตลับหिनเห็นตัวกระบี่มีคราบสนิมเกรอะกรัง ไม่มีที่ใดสะอาดตา ต้องครุ่นคิด ‘กระบี่ขำรูดเล่มนี้คือกระบี่เทวทัณฑ์อันเลื่องลือนามหรือ?’

ยามนั้นยกกระบี่กรีดเบาๆ ก็ตัดพื้นหินแกร่งบนพื้นออกราวหั่นก้อนเต้าหู้ กู่เจินชมดูจนแลบลิ้นออกมา ครุ่นคิดขึ้น ‘มีคำกล่าวที่ว่า คนไม่อาจวัดคำนวณจากรูปโฉม ที่แท้กระบี่ก็ไม่อาจวัดคำนวณจากภายนอก กระบี่นี้ดูไปซีริอับลักษณ์ กลับมีอำนาจมาถึงเพียงนี้’

มันชมดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงสอดกระบี่กลับคืน รื้อดูตำราภายในหีบ ในจำนวนนี้ ไม่ว่าหนังสือคณิตศาสตร์และตำราทางการแพทย์ หาใช้วิชาที่กู่เจินชื่นชอบไม่ เพียงพลิกดูคร่าวๆ พอรู้ถึงกันหีบ พบเห็นตำรา “แนวทางคุมมังกร” และม้วนภาพม้วนหนึ่ง

กู่เจินคลี่ม้วนภาพออก ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แท้เป็นภาพแผนที่หมื่นแคว้น กำหนดตำแหน่งของแผ่นดินใหญ่หมู่เกาะ ทิศทางการไหลของมหาสมุทรไว้อย่างละเอียด ในจำนวนนี้มีอยู่มากหลายเป็นสถานที่รกร้างที่กู่เจินไม่เคยได้ยินมาก่อน หลังภาพแผนที่มีคำลงท้ายเขียนไว้ว่า “ตัวเราเล่นเรือเดินทางไกล ได้เห็นทัศนียภาพภูมิศาสตร์ต่างๆ ล้วน

บันทึกลงในแผนที่ ถือว่าเป็นของขวัญอันน้อยนิด สำหรับอวยพรวันเกิด
ท่านพ่อ จากเหลียงซินชวง”

กู่เจินครุ่นคิด ‘เหลียงซินชวงเป็นใคร?’ พอนึกทบทวนค่อยเข้าใจ
เหลียงซินชวงผู้นี้คงเป็นบุตรของซีคุนหลุนกับฮั่วเสี่ยวชวงและเป็นบิดาของ
เหลียงซือฉิน ดูท่าทีคนผู้นี้นิยมการเดินทาง ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถวาด
ภาพแผนที่ใบนี้ได้ เพียงแต่ซีคุนหลุนกับเหลียงซือฉินล้วนมีนามกระเดื่อง
เลื่องลือในแดนจงกู่ (แผ่นดินจีน) คนผู้นี้กลับท่องเที่ยวถึงต่างแดน ไม่ทั้ง
รื่องรอยไ้ว แต่หากเปรียบเทียบกัน ระหว่างปู่หลานพ่อลูกตระกูลเหลียง
ทั้งสามรุ่น นับคนผู้นี้มีนิสัยใจคอใกล้เคียงกับกู่เจินที่สุด

กู่เจินชมดูภาพแผนที่ ดูแล้วดูเล่า ชั่วครู่ค่อยวางลง พลิกดูตำรา
แนวทางคุมมังกร ในตำราเอ่ยถึงวิธีใช้มังกรซ่อนเร้น มีความตอนหนึ่งว่า
“มังกรซ่อนเร้นมีลักษณะกลม ประกอบด้วยช่องโพรงสี่ร้อยเก้าสิบสองช่อง
เส้นสายหนึ่งร้อยยี่สิบแปดเส้น ทางเข้าแห่งหนึ่ง กลไกหกสิบสี่จุด วิธีการ
ใช้ค่อนข้างซับซ้อน หากเกิดข้อผิดพลาด ทิศทางจะกลับตาลปัตร บังเกิด
เป็นพิบัติภัย หากนับตามอานูภาพ มังกรซ่อนเร้นมีเจ็ดสถานะ ได้แก่สงบ
ตั้งรับ ขับเคลื่อน สะท้อน ทำร้าย ทำลาย หายนะ มีอานูภาพเพิ่มขึ้น
ตามลำดับ สถานะหายนะร้ายแรงที่สุด ยังไม่เคยทดลองมาก่อน เพียง
สถานะทำลาย ก็ทำลายล้างเกาะไปสามเกาะ อานูภาพของมังกรซ่อนเร้น
มีส่วนเกี่ยวข้องกับพื้นภูมิประเทศ หากอยู่ในจุดบรรจบระหว่างกระแสน้ำอุ่น
น้ำเย็น จะทรงอานูภาพที่สุด เมื่อตอนขับเคลื่อนมังกรซ่อนเร้น จะจมน้ำ
ไปครึ่งหนึ่ง แต่สามารถเกิดระลอกขึ้นถึงบนผิวน้ำ ตอนนี้มังกรซ่อนเร้น
อยู่ในสถานะตั้งรับ หากคิดสะกดค่ายกลน่านอกเกาะ ให้ดำเนินการตามนี้
จนเข้าสู่สถานะสงบ”

กู่เจินอ่านดูพลาจครุ่นคิดพลาจ ‘อานูภาพของมังกรซ่อนเร้นมีส่วน
เกี่ยวข้องกับกระแสน้ำมหาสมุทร หากผสมผสานกับภาพแผนที่ همینแคว้น
ไยมิใช้มีอานูภาพถึงขีดสุด มิน่าเล่าหนึ่งตำราหนึ่งแผนที่นี้ถูกจัดวางด้วยกัน’

จากนั้นครุ่นคิด 'ตระกูลเหลียงสามชั่วอายุทั้งหวงแห่นทั้งชิงชังต่อมังกร
ช่อนเร้น ที่ว่าหวงแห่นคือเป็นสิ่งประติษฐ์ชั้นสุดยอด หากไม่ใช่ออกจะน่า
เสียดาย ที่ชิงชังคือมันมีอำนาจไพศาล หากใช่ออกโดยผลकारจะ
ก่อเกิดเป็นมหันตภัย ความคิดนี้สืบทอดกันมาสามชั่วอายุ ยังรังควานถึง
อนุชนรุ่นหลัง ไม่เช่นนั้นฉันเขียนเชิงคงไม่ทิ้งข้อความในภาพวาดทั้ง
แปดแล้ว' ยามนั้นเก็บม้วนภาพ ใช้ความคิด จิตใจแปรเปลี่ยนไปตามเสียง
คำรามคำรนของมังกรช่อนเร้น

ทันใดนั้น กู๋เจินใจสั่นสะท้าน หวังสมองปรากฏภาพของว่านกุยฉิง
ขึ้น ภาพเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แต่มันผ่านบทเรียนที่เรื่อ
ราชินีมาแล้ว ทราบว่าว่านกุยฉิงคงฉีกจิตสำนึก อาศัยพลังแนวทาง
เดียวกันทำการค้นหาตนเอง พริบตานี้ความรู้สึกนี้ยิ่งมายิ่งเด่นชัด กู๋เจิน
คล้ายกับ "แลเห็น" ว่านกุยฉิงบังคับเรือเล็กลำหนึ่ง เล่นปราดมายังตัวเกาะ
ดูจเหินบิน

ความตื่นตระหนกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก แต่แล้วภาพของว่านกุยฉิง
หายวับไป กู๋เจินระบายลมจากปากคำหนึ่ง ยกแขนเสื้อปาดเช็ดหยาด
เหงื่อบนหน้าผาก มันทราบว่าว่านกุยฉิงค้นพบความพิสดารของค่ายกลน้ำ
ฝ้าออกจากค่ายกล กำลังมุ่งหน้ามายังเกาะแห่งนี้ หากยังจับเจ้าอยู่ต่อไป
คงต้องถูกมันหาพบ เมื่อถึงเวลานั้นมีเพียงแต่ทั้งสามไม่อาจรักษาชีวิตไว้
มังกรช่อนเร้นยังจะตกไปในเงื้อมมือว่านกุยฉิง

นึกถึงตอนนี้ กู๋เจินกระโดดปราดขึ้น สายต่ายามกวาดมอง เห็น
ลู่เจี้ยนกับเหยาฉิงขมวดคิ้วแน่นหนา สีหน้าอมทุกข์ เบื้องบนศีรษะ
ลู่เจี้ยนปรากฏวันขาวรวมตัวเป็นกลุ่มก้อน การโคจรพลังดำเนินถึงขั้น
สำคัญ กู๋เจินทราบว่าหากถูกรบกวณรังควาน มีเพียงแต่ความพยายามที่
แล้วมาล้มเหลวสิ้น ทั้งยังมีอันตรายถึงแก่ชีวิต โดยเฉพาะเหยาฉิงอ่อนแอ
ถึงที่สุด ยิ่งไม่อาจทนทานได้

กู๋เจินขบคิดแล้วตัดสินใจประการหนึ่ง ใช้วิชาทำร่างฟุ้งปราดออก

จากเส้นทาง เส้นทางนี้เป็นทางเข้าเพียงหนึ่งเดียวของมังกรซ่อนเร้น
ทอดถึงทางอุโมงค์สู่ยิจิง (คริสตัล) หากคิดขับเคลื่อนมังกรซ่อนเร้น ต้อง
ปิดประตูปากทางเข้า ยามนั้นกู่เจินฟุ้งปราดดุจประกายสายฟ้า ชั่วพริบตา
ก็ออกมานอกอุโมงค์ ปรากฏลมเย็นโชยมาปะทะหน้า กู่เจินยังไม่หยุดยัง
ชะงัก วิ่งตะบึงไปยังหาดทรายเมื่อขามา

เงาต้นไม้ถูกสลัดทอดทิ้งไปทางด้านหลัง กู่เจินทางหนึ่งวิ่งตะบึง
ทางหนึ่งครุ่นคิดคาดเดาว่าวานกุยฉิงอยู่ที่ใด ความคิดเพ่งบังเกิด ภาพของ
วานกุยฉิงก็ผุดขึ้นในห้วงสมอง ครั่งนี้เห็นผมเผ้าคิ้วเครา แม้กระทั่งเค้า
ความกังวลที่หว่างคิ้วยังเห็นถนัดชัดตา กู่เจินรู้แน่แก่ใจว่าวานกุยฉิงอยู่
ที่ใด ห่างจากที่นี่เท่าใด

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดถึงที่สุด นับตั้งแต่กู่เจินฝึกพลังหกว้าง
เปล่าหมุนรอบสำเร็จ ที่แล้วมามีแต่วานกุยฉิงตรวจสอบตำแหน่งของมัน
สะกดข่มมันอยู่ทุกทาง มิคาดวันนี้พอผนึกจิตสมาธิ ก็ล่วงรู้ร่องรอยของ
วานกุยฉิง กู่เจินถึงกับหัวใจพองโต คาดเดาว่าเป็นผลจากการฝึกฝีมือ
ร่วมกับลู่เจียนบนเรือ ถึงแม้ยังไม่อาจเหนือล้ำกว่าวานกุยฉิง แต่ก็เกิด
ผลสะท้อนที่แปลกพิสดารขึ้น

ยามนี้วิกาลคล้อยตึก หมู่ดาวบางตาลลง ทางข้างเผือกสายหนึ่งพาด
ขวางอยู่กลางนภา คล้ายกับธนูเงินขนาดใหญ่ดอกหนึ่ง ยิงทะลุเมฆ
หลากสีกลุ่มหนึ่งมาถึงเบื้องหน้า กู่เจินยิ่งว่องไว ลุกธนูก็ยิ่งเร่งร้อน พลัน
กระโดดปราด มุดออกจากดงไม้ การกระโดดครั้งนี้ เป็นเหตุให้กู่เจินเกิด
ความรู้สึกหลอน คล้ายกับดาราเต็มฟ้ากดทับลงมา สร้างความอึดเข็ม
อย่างเต็มเปี่ยม อดเงยหน้ากู่ร้องดั่งยาวนานมิได้ พริบตานั่นบังเกิดคลื่น
หนุนเนื่อง ไบไม้ที่ด้านหลังร่วงพรั่งพรูลงมา

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงหวัร่อดังๆ กล่าวว่า “ประเสริฐ” กู่เจิน
ใจหายวาบ เมื่อครู่มันพบว่าวานกุยฉิงอยู่บนผิวนทะเล มิคาดพอสงเสียง
กู่ร้อง มันก็มาถึงด้านหลังตนเอง

กู่เจินหมุนตัวดุจสายลม เห็นเงาร่างว่านกุยฉิงคล้ายสีหมึก ยืนอยู่บนยอดไม้ของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ได้เท้าสะท้อนขึ้นลง ที่ด้านหลังเกิดลมแรง ไชยพัฒมแผ่เสื้อผ้าของมังกรเพื่อพลั่วขึ้นมา

กู่เจินใจเขม็งตึงเครียด ตำแหน่งที่ว่านกุยฉิงยืนอยู่ ตลอดจนทิศทางลมและพื้นภูมิประเทศล้วนดีเลิศ ในองค์ประกอบทั้งห้า หากได้ครอบครองสี่ประการ จะพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ประการสำคัญคือกาละและสภาวะล้วนถูกว่านกุยฉิงยึดครองไว้ คงเหลือวิธีการ หลักวิชาและเครื่องมือ หากไขว่คว้ามาครอบครองอีก คงคร่าชีวิตกู่เจินได้แล้ว

ว่านกุยฉิงหัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อยังไม่ขาดหาย กระแสอากาศรอบข้างเกิดการสั่นสะเทือน ร่างของว่านกุยฉิงพลันหายวับ เมื่อปรากฏกายอีกครั้ง ก็ลอยตัวอยู่กลางอากาศ หดรั้งแขนเสื้อย่อตัวเล็กลง พุ่งจู่โจมด้วยความเร็วดุจเหยี่ยวร้าย

ว่านกุยฉิงหัวร่อพลากลงมือ แฝงความลึลับพิสดาร แต่กู่เจินผนึกจิตสมาธิ ศึกษาพลังชีวิตของศัตรูตั้งแต่แรก ว่านกุยฉิงพอบังเกิดเพลิงอำมหิต กู่เจินก็รู้สึกตัว ร่างของว่านกุยฉิงพอเคลื่อนไหว กู่เจินก็เคลื่อนไหวตาม เท้าซ้ายก้าวไปด้านหลัง ข้ามระยะหนึ่งวาทกเขียะห้านิ้วสามหุ่นจนถึงบริเวณหาดทราย

ในสายตาผู้อื่น การล่าถอยของกู่เจินครั้งนี้ธรรมดาสามัญ หากความพิสดารไม่ได้ แต่สำหรับผู้ที่เผชิญหน้ากันทั้งสอง ระยะห่างนี้กลับแยบคายยิ่ง หากน้อยไปหนึ่งหุ่น พลังสภาวะของทั้งสองจะเพิ่มพูนขึ้น คล้ายกับคันธนูที่नावจนสุดลำ ส่วนว่านกุยฉิงเป็นลูกธนูบนสายธนู พร้อมยิงออกไป หากมากไปหนึ่งหุ่น พลังสภาวะบนร่างกู่เจินจะรั่วไหล เผยช่องว่างจุดอ่อนเป็นเหตุให้เผชิญกับท่าตามหลังของว่านกุยฉิง ระยะห่างเช่นนี้จึงไม่ยาวไม่สั้น ส่งผลให้ว่านกุยฉิงปลดปล่อยพลังสภาวะออก ขณะที่กู่เจินยังรักษากำลังสภาวะไว้ มีโอกาสจู่โจมกลับไป

ว่านกุยฉิงลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็รู้สึกตัวในบัดดล คนคล้ายม้า

ที่กำลังวิ่งห่อ พลันหยุดเท้าลง ชะลอสภาวะทั้งตัวลงบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง
หัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า “เจ้าตัวน้อยมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว”

หากมันรุดคืบเข้ามาอีกครั้งเชียะ กูเงินจะมีหนทางตอบโต้กลับไป
พอเห็นเช่นนั้นลอบร้องคำนำเสียดาย ปากกล่าวว่า “ล้วนเป็นเหล่าโถวจื่อ
(คำเรียกผู้สูงอายุ) อบรมสั่งสอน”

ว่านกุยฉิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “มิต้องประจบสอพลอ นี่เป็นวิชา
โอรสสวรรค์เฟ่งพินิจ แยมสรวลสังหารคน อย่าได้เข้าใจว่าเราดูไม่ออก”

เมื่อครูนี๋กูเงินใช้ออกด้วยวิชาโอรสสวรรค์เฟ่งพินิจจริง พลันถูกว่าน
กุยฉิงกล่าวเปิดโปง หัวใจต้องตกวูบลง รู้สึกว่าพลังลมปราณภายในเต้น
กระตุก จึงถอยกายไปสองก้าว การก้าวเท้าครั้งนี้ยาวยิ่ง สองเท้าแช่ใน
น้ำทะเลแล้ว

การล่าถอยครั้งนี้พลันเผยช่องโหว่ออกมา ว่านกุยฉิงฉวยโอกาส
คุกคามเข้ามาดุจภูตพราาย กูเงินฟาดฝ่ามือลง ก่อววนน้ำทะเลกลุ่มหนึ่ง
ถึงโถมใส่ว่านกุยฉิง ว่านกุยฉิงฟาดฝ่ามือออกอย่างแผ่วพลีว ฝ่ามือนี้
คล้ายใช้ออกตามอำเภอใจ แท้ที่จริงแหวกน้ำป่นศิลา แผลงพลังทำลายล้าง
อย่างรุนแรง

ฟองคลื่นถูกประกบอยู่หว่างกลางพลังทั้งสองขุม แตกแตกเป็นจุด
แต้ม กลายเป็นกลุ่มหมอกเต็มฟ้า ทันใดนั้น จุดตันเถียนที่ท้องน้อยว่าน
กุยฉิงเต้นระริก เส้นลมปราณสันกระตุก ต้องใจหายวาบ พริบตาที่เสียสมาธิ
หมอกสลายสะเกิดน้ำหายสิ้น กูเงินยืนอยู่บนหินโสโครกในสภาพเป่ยก
ชุ่มโชก ส่วนว่านกุยฉิงยืนอยู่ในทะเล

ทะเลเว้าคล้ายคนดูที่ขุ่นข้องรำคาญ บันป่วนเป็นระลอก ลมแรงพัด
กระโชกวนวาย เวลาผ่านไปชั่วรูปไหม้หมดดอก ทั้งสองล้วนไม่ขยับ
เคลื่อนไหว กูเงินอยู่บน ว่านกุยฉิงอยู่ล่าง สายตาทั้งสองข้างเผชิญพบกัน
คล้ายสายวิซซุแลบอยู่แปลบปลาบ

พริบตานี้กูเงินช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ นับตั้งแต่ว่านกุยฉิงกลับ

คืนสู่ทางโลกเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่มันมีสภาพเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่ากู๋เจิน
มีอิทธิฤทธิ์ถึงขั้นในแนวทางของมันย้อนใส่ตัวมัน ก่อวณพลังลมปราณ
ภายในกายมัน พริบตานั่นว่านกุยฉิงทราบว่าการศึกครั้งนี้ ไม่อาจกำชัย
เป็นมันเหมาะ หากชะล่าใจเพียงเล็กน้อย ชื่อเสียงที่เพียรสร้างมาชั่วชีวิต
ต้องดับสูญหมดสิ้น

จิตใจของทั้งสองล้วนเขม็งเกร็ง ว่านกุยฉิงสลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไป
กู๋เจินก็ปราศจากความคิดเป็นอื่น

ลมก่อหวอด คลื่นหนุนเนื่อง คลื่นลูกหนึ่งสาดซัดเข้ามา กระแทก
ใส่หินโสโครก บังเกิดเป็นฟองคลื่น พรางพรมล่งที่เบื้องหน้าสายตาทั้งสอง

ว่านกุยฉิงขยับกายวูบหนึ่ง ยื่นเท้าเตะใส่น้ำทะเล วิ่งเข้าหาชายหาด
กู๋เจินก็ลอยตัวพุ่งเฉียงออก ว่านกุยฉิงดวงแขนเป็นวง ผลักฝ่ามือออกดุจ
สายฟ้า กู๋เจินชะลอท่าร่างลง ใช้ฝ่ามือกรีดวาดเป็นรูปครึ่งวงโค้ง ผ่าน
ทรวงอกลงมา

พลังทั้งแปดหมุนรอบสองกลุ่มแผ่พุ่งออกโดยพร้อมเพรียง เผชิญพบ
กันกลางอากาศ สัมเสียงดังซี้ซี้ ราวกับงูพิษแผ่แม่เบี้ย พริบตานั่นพลัง
ทั้งสองรวมเป็นหนึ่ง ผลปรากฏว่าใหญ่เอาชนะเล็ก เข้มแข็งสะกดอ่อนแอ
ว่านกุยฉิงช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ กลุ่มพลังพุ่งผ่านอากาศราวกับอสนีฟ้า

กู๋เจินตากระจ่างสุกใส ฝึเท้ารวดเร็วกว่าสายลม ย่อตัวเล็กน้อยดุจ
คันธนู ลมฝ่ามือกวาดผ่านศีรษะด้านหลังไป กระแทกถูกหินโสโครกทาง
ขวามือของกู๋เจินห่างไปวาเศษ แว่วเสียงระเบิดหนักๆ สะเก็ดหินกระเซ็น
ซ่าน เมื่อสัมผัสเสียงผ่านพ้น หินโสโครกก็ยุบตัวลงครึ่งหนึ่ง

ว่านกุยฉิงยืนอยู่บนเนินทราย มองจากเบื้องสูงลงมา กู๋เจินยังอยู่ใน
ทะเล มวยผมหลุดลุ่ยสยาย ผมดำขลับประปร่า แขนซ้ายมีโลหิตกลุ่มหนึ่ง
แผ่ซ่านออกซ้าๆ หยดเลือดหยดผ่านปลายนิ้วตกลงในน้ำ ฟองคลื่นสาด
ซัดมาก็กระจายหายสิ้น

ว่านกุยฉิงช่วงชิงความมีเปรียบกลับมา ยึดพื้นแผ่นดินไว้ แต่ท่า

ฝ่ามือที่หมายมั่นประสบผลถูกกู๋เจินคลี่คลายสลายได้ นับแต่เปิดฉากต่อสู้จนถึงบัดนี้ กู๋เจินยังรักษารอยยิ้มเอาไว้ จากมุมปาก ที่หว่างคิ้ว และ ส่วนลึกในดวงตา ทั้งสองเปลี่ยนจากเคลื่อนไหวเป็นสงบนิ่ง กลางอากาศ ปกคลุมด้วยบรรยากาศอันเคร่งเครียด

วิถีกว้างใหญ่พอถึงที่สุดคืนสู่รวบรัด สำหรับกับว่านกุยฉิงและกู๋เจิน อิทธิฤทธิ์ของหมวดหมู่ทั้งแปดเพียงเป็นวิชามายาอันเลื่อนลอยหาประโยชน์ ไม่ได้ ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ผู้ใดช่วงชิงกาละ ครอบครองสภาวะ ทั้งหมดทะลุถึงจิตใจอีกฝ่าย ผู้นั้นจะช่วงชิงชัยชนะไป กู๋เจินแม้ไม่เคลื่อนไหว จิตสำนึกกลับพลุ่งพล่านปั่นป่วนดุจน้ำทะเลใต้เท้า ค้นหาช่องว่างจุดอ่อน สภาพร่างกาย กำลังภายใน พลังชีวิตจิตวิญญาณของฝ่ายตรงข้ามตลอด เวลา

วิชาโอรสสวรรค์เฟ่งฟินิจ แยมสรวลสังหารคน หากเปลี่ยนเป็น ผู้อื่น เมื่อเผชิญกับสายตาเช่นนี้ คงยอมสยบโดยมิต้องสู้รบแล้ว น่า เสียดายที่คนบนฝั่งคือว่านกุยฉิง มันซ่อนมืออยู่ในแขนเสื้อ ยืนอยู่อย่าง ปลอดภัยได้เท่ากลับคล้ายหยั่งรากไปในพื้นพสุธา คล้ายกับว่านับแต่ เบิกฟ้าเปิดพิภพมา มันก็ยืนอยู่ที่นั่น หล่อหลอมรวมกับธรรมชาติ เมื่อ หลอมกลืนกับธรรมชาติ ยังมีช่องว่างจุดอ่อนอันใด

กู๋เจินรู้สึกวาท่องท่าสภาวะของว่านกุยฉิงยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง คล้าย ขุนเขาเอนลู่ลง สามารถล้มลงโถมทับได้ทุกเมื่อ มุมปากว่านกุยฉิงแม้ ประดับด้วยรอยยิ้ม ประกายตากลับเกรี้ยวกราดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน กู๋เจิน ทราบดีว่าประเทศหนึ่งไม่มีสองเจ้าชีวิต ท้องฟ้าไม่มีอาทิตย์สองดวง แผ่นฟ้า แผ่นดินแม้วางใหญ่ไพศาล การศึกครั้งนี้เพียงมีคนเดียวหนึ่งรอดชีวิตสืบไป

จันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ประจิม ท่องท่าสภาวะของว่านกุยฉิงยังคง เพิ่มขึ้น คล้ายไม่มีวันสิ้นสุดยุติ มันเลิกล้มความคิดลงมือโดยรู้วาม เพียงแต่เพาะสร้างพลังสภาวะตลอดเวลา หวังสะกดข่มจิตสำนึกของกู๋เจิน เกิดความเหนื่อยล้า ไม่สามารถใช้วิชาโอรสสวรรค์เฟ่งฟินิจได้

เสียงคลื่นระงมท้องโสต ชุมชนทั่วร่างของกู๋เจินตั้งชัน กล้ามเนื้อ
ทุกส่วนสะสมกำลังไว้ เวลาพอนานเข้า กลับบังเกิดอาการเมื่อยล้า จิตใจ
แม้หวังความสงบ แต่ยามเผชิญหน้ากับท่วงท่าสภาวะดุจขุนเขาโถมทับ
ของว่านกุยฉิง คล้ายกับเงาจันทร์ในท้องทะเล เริ่มสั่นไหวขึ้นมา

ระหว่างที่ยืนเผชิญหน้า เวลาคล้ายผ่านไปอย่างเชื่องช้า แท้ที่จริง
ผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว ทางข้างเผือกเหนือศีรษะอ่อนจางลงทีละน้อย
ดวงจันทร์ทางตะวันตกก็ใกล้ลาลับ ทันใดนั้น ว่านกุยฉิงสืบท้าออกไป
ก้าวใหญ่ กู๋เจินคิดพุงถอย แต่น้ำทะเลได้เท้าคล้ายโซ่ตรวนล่ามพันธนาการ
เอาไว้ ต้องก้าวเท้าด้วยความยากลำบาก

เสียงหวีดพลันดัง กู๋เจินรู้สึกเบี่ยงหน้าสายตามืดทมิฬ เงาดำกลุ่ม
หนึ่งบดบังแสงจันทร์ไว้ จิตสมาธิ พลังลมปราณของว่านกุยฉิงสะสมถึงขีดสุด
การลงมือในยามนี้เฉกเช่นผลึกเคลื่อนขุนเขาบรรพตไล่ กู๋เจินกลับคล้าย
จมอยู่ในหนองบึงกันหุบเหว แหงนมองขุนเขาถล่มลงมา แต่ไม่สามารถ
ถอนตัวได้

ระยะห่างของทั้งสอง มิใช่วิชาอิทธิฤทธิ์ และมีใช้สติปัญญา หาก
แต่เป็นอายุ หากเปรียบกับคู่มือที่มีอายุห้าสิบปี กู๋เจินในวัยเพียงสิบเก้าปี
ออกจะอ่อนเยาว์เกินไป

ผลแพ้ชนะปรากฏชัดแจ้ง แต่แล้วยามนั้นพลันบังเกิดเสียงทวาด
ดังปานฟ้าร้องว่า “ว่าน กุย ฉิง”

เสียงทวาดกรอกหู ว่านกุยฉิงรู้สึกถึงพลังกดดันชุมหนึ่ง ลมปราณ
คุ้มครองกายของกู๋เจินความจริงเหือดหายสิ้น จมูกปากปรากฏโลหิตไหล
หลังออกมา พลังทั้งแปดหมุนรอบที่ใช้อย่างก็ถูกว่านกุยฉิงดูดกลืนเข้าไป
ขอเพียงย้อนกลับมา ก็จะบดขยี้มันจนแหลกและ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด
ว่านกุยฉิงถูกพลังสภาวะทางด้านหลังสะกดไว้ ในใจบังเกิดความไม่
สบายใจวูบขึ้น พลันรังอิทธิฤทธิ์กลับมากกว่าครึ่ง เหลียวหน้าไป ปรากฏ
ก็แลเห็นลู่เจียน

ลู่เจี้ยนมีฝีเท้ารวดเร็ว ต่างกับกาลก่อนที่หนักแน่นแกร่งกร้าว ตัว
เบาราวสูญเสียน้ำหนักไป ในมือถือกระบี่ขึ้นสนิมเล่มหนึ่ง ในความมืดมืด
ระหว่างคราบสนิมสะท้อนประกายสีม่วงรำไร

ว่านกุยฉิงบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น 'กระบี่เทวทัณฑ์?' พลัน
สะบัดฝ่ามือแหวกฝ่าอากาศ ใช้ออกด้วยวิชาฟ้ามิอาจซ่อนเร้น

ลู่เจี้ยนต่างกับกู่เจิน กู่เจินฝึกวิชาโอรสสวรรค์เฟ่งพินิจสำเร็จ ถึง
แม้สู้ศัตรูไม่ได้ ยังสามารถหลบเลี่ยง แต่ลู่เจี้ยนพอเผชิญกับท่าไม้ตายนี้
ก็ไม่อาจหลบหลีกเลี่ยงหนี ได้แต่ปะทะแตกหัก ยามนั้นสะบัดกระบี่ในมือ
ถ้ายทอดสำนักกระบี่เข้าไป แสงไฟพลังจู่โจมอันมหาศาลนั้น

วิชาฟ้ามิอาจซ่อนเร้นหลอมรวมอิทธิฤทธิ์ในชีวิตของว่านกุยฉิง หนุน
เนื่องไม่สิ้นสุด พอบรรลุถึงตัว แม้แต่ลมปราณวชิรทรงพลังยังดับสูญสลาย
พลังกว้างเปล่าหมุนรอบคล้ายอาวุธมีคมแทงทะลุเข้าสู่ร่าง ลู่เจี้ยนรู้สึก
มีกำลังจากภายนอกกระจายไปทั่วร่าง แขนขาคล้ายกับจะหลุดสลาย ปรางค์
ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

ทันใดนั้น ลู่เจี้ยนบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่ง
ความรู้สึกนี้แผ่ซ่านขึ้นจากใจไหลบ่าไปยังแขนขา ร่างกายของลู่เจี้ยนเกิด
ความเปลี่ยนแปลงขึ้น กลายเป็นยิ่งใหญไพศาล ราวกับห่อหุ้มทุกอย่าง
รองรับทุกสิ่งสรรพ พลังของว่านกุยฉิงพอเข้าสู่ร่าง ก็แปลงเป็นพลังกลับ
จิตสำนึกของลู่เจี้ยนแจ่มกระจ่างอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รับรู้ถึงความ
แน่นหนาของแผ่นดิน ความลึกล้ำของมหาสมุทร ความกว้างไพศาลของ
ท้องฟ้า ปริบทานั้นมันคล้ายกับเป็นศูนย์กลางของจักรวาล มังกรเขียว
ตะวันออก เสือขาวตะวันตก เต่าดำทางเหนือ หงส์แดงทางใต้ หมู่ดารา
ทั่ววันภาโคจรอยู่รอบกายมันอย่างช้าๆ บังเกิดเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง

ฉับพลันนั้น มายาภาพสลายวับ พลังกลับทั้งมวลผนึกรวมรัง
ถ้ายทอดเข้าสู่กระบี่ขึ้นสนิมในมือจนหมดสิ้น

ว่านกุยฉิงเห็นลู่เจี้ยนถูกจู่โจมทำร้ายชัดๆ แต่มีเพียงไม่ตาย ทั้งยัง

พุ่งตัวมาอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม พลังทั้งแปดหมุนรอบไม่อาจสกัดยับยั้ง
คนเอาไว้ ว่านกยูงฉิ่งพิชิตทั่วแผ่นดิน แต่ว่าไม่เคยประสบเหตุการณ์เช่นนี้
มาก่อน ต่อให้มันขบคิดจนสมองแทบแตก ก็นึกไม่ถึงว่าพลังลมปราณทั่ว
แผ่นดินพอเข้าสู่ร่างลู่เจียน จะแปลงเป็นพลังกลับ แม้แต่ลมปราณหก
ว่างเปล่าหมุนรอบก็ไม่มีช้อยกเว้น

ยอดวิชาอิทธิฤทธิ์ที่พึ่งพามาชั่วชีวิตพอไร้ผล ว่านกยูงฉิ่งต้องบังเกิด
ความแตกตื่นลนลานขึ้นมา จิตใจว่าუნพลังก็แตกซ่าน ลู่เจียนรู้สึกได้ใน
บัดดล กระบี่เทวทัณฑ์พกพาสำนักกระบี่ไร้ที่สิ้นสุด ทำลายพลังลมปราณ
เข้าไป เสียงฉิ่งเมื่อแทงทะลุกว่านกยูงฉิ่งโผล่พ้นออกกลางหลัง

พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบที่อาละวาดมาเป็นเวลาสามร้อยปี และ
สุดท้ายกลับพ่ายแพ้พลังกลับฟ้าประทาน!

กระบี่ยาวทะลุร่าง คล้ายลมโศกหอบหนึ่งโฉบพัดผ่านกายา กลับเป็น
ความเย็นวระวาบ ว่านกยูงฉิ่งสะบัดมือคราหนึ่ง ฟาดถูกต้นแขนของลู่เจียน
ภายในกายลู่เจียนมีแต่พลังกลับ ปราศจากลมปราณคุ้มครองกาย เสียง
กรือบเมื่อข้อแขนถูกกระแทกหัก กระบี่หลุดลอยจากมือ

ว่านกยูงฉิ่งใช้มือข้างหนึ่งยึดจับด้ามกระบี่ไซ้ขัดไซ้เซถอยไปด้านหลัง
อีกมือหนึ่งกลับตะปบคร่ากุมงูเงินไว้ กูเงินรับบาดเจ็บสาหัส สติสัมปชัญญะ
เลอะเลือน ล้มลงนอนอยู่ในทะเล ถูกว่านกยูงฉิ่งฉุดลากไปด้านหลัง ลู่เจียน
ก็คล้ายทุ้มเทพหลังชีวิตทั้งมวลกับกระบี่เมื่อครู่จนหมดสิ้น สองเข้าอ่อน
ระทวยคุกกลงกับพื้น ได้แต่มองดูคนทั้งสอง ไม่มีเรียวแรงลุกขึ้น

ยามนั้นว่านกยูงฉิ่งพลันชะงักเท้า ก้มศีรษะลงมองดูกูเงิน สายตาทั้ง
สี่ข้างพอประสานสบ กูเงินเห็นชัดตาว่าว่านกยูงฉิ่งปรากฏรอยยิ้มที่แปลก
ประหลาดวูบหนึ่ง คล้ายเยาะเย้ยตัวเอง คล้ายปลดปล่อยหลุดพ้น รอยยิ้ม
นี้ปรากฏวูบแล้วหายวับ แต่ประทับตราตรึงอยู่ในจิตใจกูเงิน ทันใดนั้น
ว่านกยูงฉิ่งคลายมือปลดปล่อยมัน พกพากระบี่ที่ปักตรึงอยู่หน้าอกวิ่งไป
ยังท้องทะเล พลันกระโจนลงทะเล เสื้อผ้าชุดเขียวกระเพื่อมขึ้นลงอยู่

หลายครา สุดท้ายกลืนหายจนไร้ร่องรอย

กู่เจินตื่นรนหมายลุกขึ้น แต่แล้วล้มลงอย่างอ่อนแรง น้ำทะเล ทะลักมาจากทุกทิศทาง กรอกเข้าจุมูกปากทั้งขมทั้งเค็มจัด ร่างของกู่เจิน คล้ายถูกถ่วงด้วยพะเนินเหล็ก จมดิ่งลงไป แสงอุทัยลำหนึ่งกรีดผ่านม่าน วิกาล ทอทาบกับผิวน้ำเบื้องบน กู่เจินมองดูน้ำทะเลที่สว่างขึ้นทีละน้อย บังเกิดความสิ้นหวังจู่โจมจิตใจ

ในยามนั้นที่ต้นคอตั้งจูบ ถูกผู้คนตะปบคว้าไว้ ศีรษะโผล่พ้นผิวน้ำ ผุดโผล่อยู่ในทะเลครู่หนึ่ง จากนั้นถูกลากขึ้นบนหาดทราย กู่เจินพอนอนราบกับพื้น จิตใจก็ผ่อนคลาย รู้สึกที่เบื้องหน้าสายตามืดทมิฬ สิ้นสติ สมประดีไป

เมื่อกู่เจินฟื้นคืนสติมา ทิศตะวันออกก็ขาวโพลน แสงอาทิตย์อุทัยเต็มฟ้า ปรากฏกระแสน้ำอันกล้าแข็งหมุนเวียนอยู่รอบกาย บังเกิดความอบอุ่นสบายอย่างบอกไม่ถูก

ลู่เจียนเห็นมันฟื้นคืนสติมา ก็หยุดการถ่ายทอดพลัง กู่เจินหลับตาลงโคจรพลังรอบหนึ่ง ฟื้นฟูเรี่ยวแรงขึ้นมาบ้าง ค่อยลุกขึ้นยืนช้าๆ ลู่เจียนจึงยื่นมือประคองมันไว้

กู่เจินเหม่อมองท้องทะเล เน้นนานยังไม่เอ่ยปาก ลู่เจียนเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล อดถามมิได้ว่า “ท่านเป็นอะไรแล้ว?”

กู่เจินยิ้มเล็กน้อย กลับเป็นฝ่ายถามว่า “ท่านไหนรุดมา?”

ลู่เจียนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าสร้างเจียให้ให้กับอาฉิงแล้วเสร็จ เหลียวหน้ากลับมาไม่เห็นท่าน ไม่ทราบเพราะเหตุใดรู้สึกเป็นห่วง อาฉิงเมื่อเพาะสร้างเจียให้สำเร็จ สามารถควบคุมเส้นลมปราณชอนเร้นต่างๆ มีพลังกลับอยู่ข้าง ข้าพเจ้าจึงปลีกตัวมาเสาะหาท่าน ตอนออกมาเห็นกระบี่เล่มนั้น คล้ายภูตผีดลบันดาลให้พกดิตตัวมา มิคาดกลับใช้เป็นประโยชน์ หากปราศจากกระบี่เล่มนี้ ข้าพเจ้ามีเพียงไม่อาจใช้วิชากระบี่ฟ้าคุณอาวุธ ทั้ง

ไม่สามารถทำลายลมปราณคุ้มครองกายของว่านกุยฉิง”

กู๋เจินทอดถอนใจกล่าวว่า “กระบี่เล่มนั้นเป็นกระบี่เทวทัณฑ์ของ
ชีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) คราครั้งนี้สูญหายไป ท่านไม่อาจก้าวขึ้นเป็น
เจ้านครตะวันตกได้”

ลู่เจี้ยนสันตืระษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความสนใจต่อตำแหน่งเฉิงจู่
(เจ้านคร) ขอเพียงทั้งหมดอยู่รอดปลอดภัยก็พอ”

กู๋เจินหัวร่อฮาฮา หัวร่ออยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “นางงามเหยาอยู่ที่นั่น
เพียงลำพัง พวกเรายังคงรีบกลับไป”

ลู่เจี้ยนรับคำ ประคองมันกลับมาที่ข้างสระหยินหยาง หลังจากนั้น
ลู่เจี้ยนผลัดเปลี่ยนกันรักษาอาการบาดเจ็บให้กับกู๋เจินและเหยาฉิง วุ่นวาย
จนหัวหมุน เหยาฉิงพอทราบที่ว่านกุยฉิงเสียชีวิตแล้ว สร้างความตื่นเต้น
ยินดียิ่ง

ผ่านไปครึ่งวัน ลู่เจี้ยนเห็นทั้งสองพันชีดอันตราย จึงซ่อมแซมเรือ
ลำปั้น เล่นเรือกลับเข้าสู่ค่ายกลสมุทร มองแต่ไกลเห็นเซียนปี่และพวก
ทั้งหมดเห็นลู่เจี้ยน ตอนแรกตื่นตระหนก จากนั้นคาดเดาเหตุการณ์บน
เกาะได้ ล้วนบังเกิดความลึงโลดยินดี

ลู่เจี้ยนเล่นเรือถึงหน้าหินโสโครก รับทั้งหมดลงเรือ บอกเล่า
เหตุการณ์สู้รบให้ทราบ ทั้งหมดพอทราบข่าวการตายของว่านกุยฉิง
หลังความลึงโลดยินดีรู้สึกสะท้อนใจอยู่บ้าง โดยเฉพาะเซียนปี่มีความ
รู้สึกผูกพันต่อว่านกุยฉิงเป็นพิเศษ ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

เมื่อเล่นเรือถึงเกาะ ได้เห็นมังกรซ่อนเร้น ทั้งหมดจึงหารือถึง
ความเคลื่อนไหวต่อไป หวีเจ้ากล่าวว่า “การเดินทางครั้งนี้ช่างลำบาก
ยากเข็ญ เมื่อเสาะพบมังกรซ่อนเร้นสมควรนำกลับแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน)”

เทพบุตรลมและเหยาฉิงล้วนสนับสนุน เซียนปี่กลับคัดค้าน กล่าว
ว่า “วัดถุนี้มีอำนาจการทำลายล้างรุนแรงไป หากตกไปในมือคนชั่วช้า
โยมิใช่ก่อกรรมเป็นมหันตภัยร้ายแรง?”

ลู่อู๋เจี้ยนกับหนึ่งหนึ่งไม่มีความเห็น หวีเจ้าเห็นกู๋เจินสงบปากคำ
อดถามมิได้ว่า “น้องแซ่กู๋ ท่านคิดอะไร? ไฉนไม่กล่าววาจา?”

กู๋เจินกล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องที่ซื้อฉินเขียนเชิง (ท่านซื้อฉิน)
เผาตำรา ยังจำได้ว่าท่านผู้เฒ่าก่อนตายบอกว่า ‘ตอนนี้ปัญญามวลชนไม่
เปิดไข ยังไม่สมควรรับภูมิปัญญาของเรา’ ขอถามตอนนี้ปัญญาของมวลชน
เปิดไขแล้วหรือไม่?”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน เทพบุตรลมทอถอนใจกล่าวว่า “เกรง
ว่ายังไม่ ตอนนี้ราชวงศ์หมิงตกต่ำลง ยังสืดยุคปฐมฮ่องเต้ไม่ได้”

กู๋เจินผงกศีรษะกล่าวว่า “ซีคุนหลุน (คุนหลุนตะวันตก) ตั้งชื่อวัตถุ
นี้ว่าเขียนหลง (มังกรซ่อนเร้น) แท้ที่จริงมีความหมายลึกล้ำ ในบทแรก
ของคัมภีร์อี้จิง (คัมภีร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง) มีคำว่าเขียนหลงวูหย่ง
อันว่าวูหย่งคืออย่าใช้ หรืออีกนัยหนึ่งไม่ควรใช้ แสดงว่าส่วนลึกของ
จิตใจซีคุนหลุนไม่ต้องการใช้วัตถุสิ่งนี้ แต่ก็ไม่ทำลายทิ้ง หวังว่าวันหน้า
แผ่นดินปราศจากการศึกสงคราม ปัญญามวลชนเปิดไข ผู้ที่ทรงภูมิ
ความรู้จะใช้วัตถุสิ่งนี้เอื้อประโยชน์แก่มวลมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่นบันดาล
ให้เกิด ไร่เสี้ยว* ต้อนฝูงปลาขึ้นบก หรือว่ากรุยสายน้ำเข้าสู่ไร่นา แต่ดู
จากสภาพการณ์ ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่ท่านผู้เฒ่าวาดหวังไว้ หากนำวัตถุ
สิ่งนี้กลับแดนจงกู่ แผ่นดินต้องวุ่นวายแน่นอน”

ทั้งหมดรับฟังจนนิ่งเงิบงันไป หวีเจ้าปล้นหัวร่อฮาฮา ตบไหล่ของ
กู๋เจิน กล่าวว่า “น้องเรากล่าวถูกต้อง เราสนับสนุนความเห็นของท่าน”

เทพบุตรลมก็ผงกศีรษะ ลู่อู๋เจี้ยนสอบถามความเห็นของเหยาฉิง
เหยาฉิงแค้นหัวร่อกล่าวว่า “จิ้งจอกโสโครกเข้าใจว่าความคิดตัวเองถูกต้อง
ตลอดมา ไม่พกนำไปก็ไม่พกนำไป ผู้ใดพิสมัยด้วย?”

ทั้งหมดพอลงความเห็น กู๋เจินเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน อาศัยตำรา
แนวทางคุมมังกรปรับสถานะของมังกรซ่อนเร้นอยู่ในสถานะสงบนิ่ง ปิดปาก

ทางเข้าเอาไว้ ค่อยนำทั้งหมดจากไป ส่วนหนังสือคณิตศาสตร์และตำรา
ทางการแพทย์ภายในหีบเหล็ก ถือเป็นของตกทอดของปฐมาจารย์ก็ให้
ทั้งหมดนำกลับนครตะวันตก สำหรับภาพแผนที่หมีนแคว้น กู๋เจินทำการ
เก็บรักษาไว้

เมื่อแล่นเรือออกจากค่ายกลน้ำ มองแต่ไกลเห็นเรือราชินีจอด
ลอยลำอยู่ ยังไม่ทันเข้าใกล้ เห็นทาสแห่งกัลป์ทั้งห้ากับชิงเอ้อและหลันโยว
อยู่ที่หัวเรือ โบกไม้โบกมือให้ ทั้งหมดพบกันหลังคราเคราะห์ ทั้งทราบว่า
ศัตรูเข้มแข็งล้มตายไป ล้วนปีติยินดี

กู๋เจินเห็นบนเรือไม่มีลูกเรือแม่สักคนเดียว จึงสอบถามม่ออี่ ม่ออี่
กล่าวว่า “พวกท่านพอจากไป เหล่าปีศาจขวัญอ่อนก็คิดหลบหนี เเดรก
ไม่เห็นด้วยก็ถูกทุบตีเที่ยวหนึ่ง คุณยังอยู่ห้องท้องเรือด้านล่าง เราเห็นผิดทำ
จึงให้ชูเวินเซียงใช้ควันหอมมอมทำร้ายพวกมัน ตอนนี้อยู่หลับใหลอยู่ใน
ห้องท้องเรือ”

กู๋เจินยิ้มพลาบกล่าวว่า “นี่ไม่อาจโทษว่าพวกมัน การเดินเรือครั้งนี้
พวกมันได้รับความตื่นตระหนกไม่น้อย” พลาบกวาดตามอง กลับไม่พบ
เห็นฝูงปลาพาฟักกับอุเจีย* จึงสอบถามม่ออี่ ม่ออี่บอกว่า “ไม่ทราบเพราะ
เหตุใด เช้าวันนี้บรรดาสัตว์น้ำยังอยู่ พอล่วงเลยยามเที่ยงก็หายสาบสูญไป”

กู๋เจินคาดเดาว่ามังกรซ่อนเร้นพอคืนสู่ภาวะสงบ อุเจียก็แยกย้าย
จากไป ส่วนฝูงปลาพาฟักไล่กวาดตาม จึงสลายตัวไปด้วย มันขบคิดแล้ว
กล่าวกับเซียนปี้ว่า “ชาวอิงเก้อหลัน** เห็นปรากฏการณ์ครั้งนี้คงเกิดความ
สงสัยอยากรู้ ภายหน้าต้องเดินทางมาสืบจตุร หากถูกพวกมันหามังกร
ซ่อนเร้นพบ คงยำแย่แล้ว ดังนั้นขอให้เจียแจ (พี่สาว) ใช้วิชาล้างสมอง
ลบความทรงจำช่วงนี้ของพวกมันไป”

เซียนปี้เห็นว่าเป็นวิธีป้องกันอันประเสริฐ จึงโอบอุ้มแมวไปแล้ว

* ปลาหมึก

** ชาวอังกฤษ

ซื้อเหมินไปดำเนินการ

ฮอว์กินส์และพวกพอฟื้นคืนสติมา ก็ถูกลบความทรงจำไป เพียง
คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น แต่ก็นึกไม่ออกว่าเป็นเรื่องอันใด
มีหน้าซ้ำเมื่อลบความทรงจำช่วงนี้ไป ฮอว์กินส์กับกู๋เจินก็คืนดีดังเดิม

กู๋เจินมองดูภาพแผนที่หมิ่นแคว้น จากนั้นแจ้งต่อทั้งหมดว่า “ชาว
ตะวันตกเคยเดินทางรอบโลก จากปากคำพวกมัน โลกใบนี้มีลักษณะกลม
หากไปทางตะวันตกต่อไป จะกลับถึงแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) ดูจากภาพ
แผนที่หมิ่นแคว้นของชินชวงเซียนเซิง (ท่านชินชวง) ก็เช่นกัน หากย้อน
กลับไปทางเดิม จะขาดความสนุกสนาน มีสุ่เลียนเยี่ยงชินชวงเซียนเซิง
กับนักเดินเรือตะวันตก เดินทางรอบโลกสักครั้ง เป็นอย่างไร?”

ทั้งหมดไม่มีความเห็นเป็นอื่น มีแต่ฮอว์กินส์คัดค้านว่า “เรือของ
เราลำนี้มีขนาดเล็ก อีกทั้งเสบียงและน้ำดื่มไม่เพียงพอ การเดินทางรอบ
โลกเสียเวลานาน ทั้งพลาดโอกาสประกอบการค้าของเรา อย่าว่าแต่หาก
มุ่งตะวันตกต่อไปจะเป็นโลกใหม่* ชาวชิปันหย่า** เฝ้าอยู่ที่นั่น ไม่อนุญาต
พวกเราผ่านไป”

กู๋เจินก็ไม่บังคับขึ้นใจ เสนอให้ฮอว์กินส์ส่งทั้งหมดถึงโลกใหม่ ครา
ครั้งนี้ฮอว์กินส์กลับตอบตกลง

เดินเรือมุ่งตะวันตกไปอีกเดือนเศษ ระหว่างนี้เหยาฉิงฝึกเส้นลมปราณ
ซ่อนเร้นสำเร็จ หยิบยืมพลังกลับแปลงเป็นพลังชีวิต ใช้หล่อเลี้ยงอวัยวะ
ภายในซึ่งเหือดแห้ง เริ่มทำงานใหม่อีกครา หนึ่งเดือนให้หลังสามารถยืน
ได้ เมื่อมองเห็นโลกใหม่ นางก็สามารถเดินเล่นที่หัวเรือ โดยมีลู่เจี้ยนอยู่
เป็นเพื่อน

ระหว่างที่หยุดแวะท่าเรือชายฝั่งทะเล กู๋เจินได้พบกับเรือสินค้าของ
ผู่เถาหย่า*** ลำหนึ่ง เตรียมเดินทางสู่ตะวันออก จึงกลับมายังเรือราชินี

* ทวีปอเมริกา

** ชาวสเปน

*** โปรตุเกส

จ่ายค่าเดินเรือที่ค้างไว้ จากนั้นขึ้นเรือของผู่เกาหย่า มีแต่หวีเจ้ากับเซียนปี้
ยังคงรั้งอยู่ที่เรือราชินี

ลู่เจียนกล่าวว่าอย่างสงสัยใจว่า “เซียนปี้เจี้ยแจ พี่หวี พวกท่านยังไม่ข้ามมาอีก?”

เซียนปี้สบตากับหวีเจ้าแวบหนึ่ง กล่าวว่า “น้องอันประเสริฐ ในโลก
ไม่มีงานเลี้ยงที่ไม่เลิกเรา เราผู้เป็นเจี้ยแจไม่กลับแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) แล้ว”

ทั้งหมดพอฟังตื่นตระหนกยิ่ง กู่เจินกล่าวว่า “ท่านทั้งสอง...”

หวีเจ้าโบกมือห้ามปราม หั้วร่อฮาฮากล่าวว่า “น้องแซ่กู่ เราตกลง
กับเซียนปี้ว่าจะไม่กลับแดนจงถู่ แต่ติดตามเรือลำนี้ไปยังอิงจีลี้*”

กู่เจินค่อยเข้าใจในบัดดล ถามโพล่งว่า “พี่หวีคิดทำลายอิทธิฤทธิ์ที่
มีอยู่?”

หวีเจ้าฝึกยอดวิชาหมวดหม่อสนี่ ต้องครองตัวเป็นโสด หากคิด
ตบแต่งภรรยา อิทธิฤทธิ์ที่มีอยู่จะสิ้นสูญไป หวีเจ้าก็ผงกศีรษะกล่าวว่า “เรา
คิดทำลายอิทธิฤทธิ์ตัวเองตั้งแต่แรก จินใจที่แบกภาระหน้าที่ไว้ ไม่อาจ
ถอนตัวได้ ตอนนี่ว่านกุยฉิงตายแล้ว นครตะวันตกอยู่ภายใต้การดูแล
ของน้องแซ่ลู่ ท่านกับมันมีการคบหาอย่างลึกซึ้ง เกาะตะวันตกนกร
ตะวันตกต้องอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มิต้องให้เรากังวลใจ ในชีวิตเราชิงช้า
ความชั่วร้ายดูจะความแค้นส่วนตัว เพาะสร้างศัตรูมากมาย หากปราศจาก
อิทธิฤทธิ์ คงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ได้แต่ทำตัวเป็นเต่าหุดหัว ซ่อนตัวที่
ต่างแดน”

กู่เจินหั้วร่อฮาฮาว่า “พี่หวีไยต้องหน้านิ่วคิ้วขมวดไป นี่เป็น
เรื่องราวที่น่ายินดี นับแต่นี้พวกท่านครองคู่อยู่ร่วมกัน ใช้ชีวิตที่เซียนวีเศษ
ยังอีกฉา บรรารณาใคร่แต่งงานกันในบัดดล ผู้น้องกลับสูญเสียโอกาส
ก่อวณห้องหอคืนส่งตัวไป”

* แปลว่าอังกฤษเช่นกัน

หวีเจ้าหน้าร้อนผะผ่าว โบกมือร้องว่า “ไปของท่าน เราก็ไม่สามารถ
ออกวนหอห้องของท่าน เป็นอันว่าหักกลบลบล้างไป หากท่านยังมีโนธรรม
อยู่บ้าง ก็แวะไปเยี่ยมเรา พวกเราค่อยรำติ่มให้สนใจ”

กู่เจินรับคำคราหนึ่ง เขียนปึกवादตาไปยังเทพบุตรลม เห็นมันเหม่อ
มองตัวเอง สร้างความสะทอนใจแก่นาง เรียกหา “เฟยชิง...” เทพบุตรลม
จ้วเฟยชิงพลันโบกมือคราหนึ่ง หันกายจากไป

ทั้งหมดเห็นเช่นนั้น ล้วนทราบกระจ่างแก่ใจ เขียนปึกกับหวีเจ้า
อ้างว่าหลีกเลี่ยงจากศัตรูตามล้างแค้น ใช้ชีวิตที่ซีกโลกตะวันตก แท้ที่
จริงเพียงเป็นข้ออ้าง ด้วยอิทธิฤทธิ์ของเขียนปึก ย่อมสามารถคุ้มครองหวี
เจ้า หากสืบสาวถึงต้นตอ ยังคงสืบเนื่องจากเทพบุตรลม หวังว่าหนทาง
ไกลหมื่นลี้ จะสะบั้นรักอันงมกายของมันไป

เขียนปึกนั่งเฝ้าบังนเป็นเวลานาน ค่อยพ่องตามองเหยาฉิง ทอด
ถอนใจกล่าวว่า “ฉิงยาโถว ตอนอยู่ที่ตึกตระกูลเหยา เราทำลายความทรงจำ
ของบิดาท่าน เพียงเพื่อป้องกันตัว ภายหลังบิดาท่านประสบเหตุเภทภัย
เรากील่ำบากใจ คิดขออภัยต่อท่าน แต่ว่าท่านมีอคติต่อเรา ระหว่างทาง
ไม่แยแสสนใจเรา มีอยู่หลายครั้งที่เราคิดเอ๋ยปาก สุดท้ายได้แต่กล้ำกลืน
คำพูดไว้...”

เหยาฉิงกระซกเสียงว่า “ท่านยังแก้ต่างอีก เป็นท่านไม่แยแสสนใจ
ข้าพเจ้าต่างหาก”

เขียนปึกอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า “ท่านเมื่อคับแค้นใจไม่คลาย เราก็ขอ
อภัยต่อท่าน ณ ที่นี้” พลงย่อกายคารวะ เหยาฉิงแค้นเสียงดังเฮอะ
สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง

เขียนปึกยัดกายขึ้น กล่าวว่า “ฉิงยาโถว เราคิดให้อ้วนท่านสัก
สองประการ ได้หรือไม่?”

เหยาฉิงถามว่าเรื่องอันใด เขียนปึกกล่าวว่า “เรื่องแรกให้อ้วนท่าน
ดูแลลู่เจียนให้ดี”

เหยาฉิงร้องเพียกล่าวว่า “นี่ยังต้องให้ท่านกล่าวหรือ?”

เซียนปี้กล่าวว่า “เรื่องที่สอง...” พलगย่อกายลงวางไปแล้วซื้อเหมิน
ลงบนดาตฟ้าเรือ ลูบคลำขนคอกของมัน กล่าวว่า “ไปแล้วซื้อเหมินเอ๋ย
เจ้าติดตามเรามาานปี คงเบื่อหน่ายแล้ว...”

ไปแล้วซื้อเหมินเหลือบมองนางอย่างเกียจคร้าน ร้องเบาๆ คำหนึ่ง
เซียนปี้ยิ้มพलगกล่าวว่า “เราเลือกนายใหม่ให้กับเจ้า เป็นนางเอง”
พलगชี้มือไปยังเหยาฉิง

ไปแล้วซื้อเหมินยึดส่วนหัวเสียดสีกับหลังมือของเซียนปี้สองครา
เซียนปี้กล่าวด้วยความยินดีว่า “ไปแล้วซื้อเหมิน เจ้ารับปากแล้ว” นางยิ้ม
ไปยิ้มไป ต้องหลังน้ำตาออกมา

ไปแล้วซื้อเหมินเสียดสีกับมือของนางอีกสองครา ส่งเสียงร้องเบาๆ
เดินอย่างเกียจคร้านถึงเบื้องหน้าเหยาฉิง เงยหัวขึ้นมองดูเหยาฉิง เซียนปี้
กล่าวเสริมว่า “ฉิงยาโอว เรื่องที่สองคือให้वानเจ้าช่วยดูแลไปแล้วซื้อเหมิน”

เหยาฉิงงงงันวูบหนึ่ง จึงก้มกายลงอุ้มไปแล้วซื้อเหมินขึ้นมา แบน
ใบหน้ากับขนคอกขาวปุกปุยของมัน จิตใจบัดเดียวเหมิงเกร็งบัดเดียวร้อนผ่าว
ไม่ทราบกล่าวอะไรดี เมื่อรับมอบไปแล้วซื้อเหมินเท่ากับเป็นพระมารดร
ดินรุ่นต่อไป เซียนปี้ฝากฝังแมวพิเศษให้ ยังยกตำแหน่งพระมารดรดินแก่นาง

เซียนปี้เห็นเช่นนั้นยิ้มพलगคล้องแขนหวีเจ้า โบกมือให้กับทั้งหมด
หันกายไปพร้อมกับหวีเจ้า เรือราชินีถอนสมอชักใบเรือขึ้น เล่นจากไป
อย่างช้าๆ

เหยาฉิงมองดูเงาเรือ เห็นแน่ชัดว่าจะหายลับจากคลองจักษุ ยาม
นั้นไม่อาจหักห้ามใจได้ รีบรุดมาถึงข้างเรือ ยกมือขึ้นหมายโบกมือให้
แต่ยกขึ้นถึงกลางคันต้องปล่อยห้อยลง ขอบตาร้อนผะผ่าว น้ำตาสอง
สายไหลรินลงมา

เดินทางรอบโลก

ลมตะวันออกเฉียงใต้โชยพัด เรือแล่นอย่างรวดเร็ว เดินทางเป็นเวลาเดือนเศษ พออ้อมแผ่นดินที่ยื่นล้าออกมาแห่งหนึ่ง ก็เข้าสู่มหาสมุทรอันกว้าง ะหว่างทางแม้เกิดคลื่นลม แต่ไม่มีอันตรายใด

เหยาฉิงดีวันดีคืน รูปร่างอวบอ้วนขึ้น กลับคืนสู่ความงามดุจเดิม ลู่เจี้ยนเฝ้ามองดูนางด้วยความปีติยินดี เห็นว่าสมมาดปรารถนาแล้ว ยามนี้แม้ต้องตาย ก็ปราศจากความเศร้าเสียใจแต่อย่างไร

หลังจากที่เขียนปีกับหวีเจ้าจากไป เทพบุตรลมก็ไม่ปริปากกล่าววาจา ตลอดทั้งวันนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ เหม่อมองไปที่ตะวันออก ทั้งหมดล่วงรู้ความในใจมัน ไม่สะดวกกับการสนทนากับมัน มีแต่หนึ่งหนึ่งนั่งเป็นเพื่อนมัน แต่ต่างฝ่ายต่างนั่งเงียบงัน

กลับเป็นกู่เจินยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงฝึกภาษาต่างชาติกับหลันโยวและชิงเอ๋อ ทางหนึ่งศึกษาภาพแผนที่หมิ่นแคว้น บอกให้ลูกเรือแล่นเรืออย่างไร บางครั้งดื่มกินกับทั้งหมด พอมีเม้าขึ้นมา ก็ประลองความจำกับม่ออี ถกถึงอาหารการกินกับฉินจื่อเว่ย วิเคราะห์เครื่องหอมกับซูเวินเซียง วิจารณ์ดนตรีการกับเซวียเอ๋อ ถึงกับประชันฝีมือกับเอียนเว่ยกุย นอกจากด้านฝีมือแล้ว อื่นๆ มักเป็นฝ่ายแพ้ แต่กู่เจินอารมณ์ดียิ่ง เมื่อ

ชนะย่อมยินดี แพ้แล้วก็ไม่มีโทษ

ผ่านไปอีกหลายเดือน บรรลุถึงญี่ปุ่น กุ่เจินบังเกิดความกระหึ่มยินดี กล่าวกับทั้งหมดว่า “เห็นแล้วกรรมัง ข้าพเจ้าบอกว่าโลกกลม พออ้อมรอบหนึ่งก็มาถึงวอกว้อ* จริงๆ”

ลู่เจียนบังเกิดความเลื่อมใส กล่าวชมเชยมันสองคำ จากนั้นนึกถึงเรื่องหนึ่ง ต้องกล่าวว่า “หากว่าโลกกลม เหตุใดผู้คนที่ริมขอบโลกไม่ร่วงหล่นลงไป?”

กุ่เจินสันสีระกะกล่าวว่า “ประการนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบได้ ม่ออี ท่านอ่านหนังสือมากมาย ทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

ม่ออียกมือเกาศีระกะกล่าวว่า “ในหนังสือไม่ได้เขียนถึง เราไม่ทราบเช่นกัน”

กุ่เจินปรบมือกล่าวว่า “วิเศษแท้ ที่แท้มีความรู้ที่ท่านไม่ทราบด้วย”

เรือสินค้าเทียบเกาะเล็กๆ ของญี่ปุ่น ทำการแลกเปลี่ยนสินค้า และจัดหาเสบียงและน้ำดื่มเพิ่มเติม เหยาฉิงพลันกล่าวว่า “ลู่เจียน ท่านเคยบอกว่ารู้จักเจ้าหญิงญี่ปุ่นนางหนึ่ง ตอนนี้เดินทางถึงที่หมาย ใช่คิดถึงนางหรือไม่?”

ลู่เจียนตอบว่า “คิดถึงอยู่บ้าง...” เห็นเหยาฉิงเชิดปากไม่พอใจ จึงกล่าว “อาฉิง หากข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนั้น คงรั้งอยู่ที่ญี่ปุ่นตั้งแต่นั้น ไยต้องกลับแดนจงกู่ไปหาท่าน?”

เหยาฉิงค่อยยิ้มออกมา ลูบคลำตำแหน่งหัวใจของลู่เจียน กล่าวว่า “หน้าโง่ หากท่านกล้าหลอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะควักมันออกมา”

ลู่เจียนส่งเสียงหัวร่อดังๆ จากนั้นนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า “อาฉิง ตำแหน่งเจียไ่มีอาการผิดปกติหรือไม่?”

เหยาฉิงตอบว่า “ไม่มีความผิดปกติใหญ่โตอันใด เพียงเล็บเท้ายาวเป็นพิเศษ”

ลู่เจี้ยนผงกศีระชะกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า เจี้ยไห้เป็นจุดที่ผู้คนสามารถ
ควบคุมได้”

จากนั้นหวนนึกถึงตนเองกับโออิชิเคยฝ่าฟันอันตรายด้วยกัน
เหยาฉิงพอเอื่อยถึง กลับบังเกิดความคิดถึง ต้องการทราบข่าวของนาง เห็น
พ่อค้าญี่ปุ่นผู้หนึ่งขึ้นเรือมาซื้อขาย จึงชักชวนเหยาฉิงเข้าไปสอบถามถึง
โออิชิ พ่อค้านั้นมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง พอฟังว่าเป็นท่านหญิงโออิชิแห่ง
ตระกูลโอดะ จึงบอกว่าเมื่อปีก่อนตระกูลโอดะเกี่ยวข้องกับตระกูลนางามาสะ
แห่งคิตะโอมิ โออิชิแต่งงานกับผู้ครองแคว้นชื่ออาซาอิ นางามาสะ

ลู่เจี้ยนฟังว่าโออิชิแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา ก็ยินดีแทนนาง จากนั้น
ครุ่นคิด ‘ไม่ทราบว่อาซาอิ นางามาสะ เป็นคนดีหรือคนเลว ใช่ว่าดีต่อนาง
หรือไม่?’

เหยาฉิงเห็นมันมีสีหน้าห่วงใยกังวล จึงถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ
ลู่เจี้ยนบอกออกไป เหยาฉิงกล่าวว่า “เจ็บปวดใจแล้วหรือ หากสำนึกเสียใจ
ตอนนี้ยังเปลี่ยนความคิดได้”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ท่านล้อข้าพเจ้าเล่นแล้ว มีคำกล่าวไว้ ‘ตระกูลขุนนาง
ลึกล้ำดังทะเล’ โออิชิปราศจากเหลี่ยมเล่ห์เพทุบาย ต้องแต่งกับผู้ครองแคว้น
เหล่านั้น บันดาลให้ผู้คนเป็นห่วงจริงๆ”

เหยาฉิงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ลู่เจี้ยน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านผู้นี้คิด
อ่านแทนผู้อื่น จึงไม่โทษว่าท่าน”

ลู่เจี้ยนผงกศีระชะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าทุกคนสุขสันติปราศจาก
ภัยภัย อย่างนั้นก็ประเสริฐสุด”

เหยาฉิงยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น ‘หากให้ทุกคนสุขสันติปราศจากภัย
ภัย ยังทำไม่ได้’ มาตรฐานครุ่นคิดเช่นนั้น แต่ไม่ต้องการขัดใจลู่เจี้ยน จึง
ไม่บอกออกมา

เรือสินค้าพ้อออกจากญี่ปุ่น ไม่ถึงครึ่งเดือนก็มาถึงเกาะตะวันออก
ทั้งหมดขึ้นจากเรือใหญ่ โดยสารเรือน้อยเทียบฝั่ง ยามนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่

ชายหาดเงียบสงบไร้สัมเสียง กู๋เงินผ่านมรสุมใหญ่น้อย กลับคืนสู่ถิ่นเก่า
แห่งนมองเจตีย์ไท่จี บังเกิดความสะท่อนใจมากหลาย

พลันได้ยินสัมเสียงหนึ่งร้องเรียก “เต่าจู่ (ประมุขเกาะ)” กู๋เงินเหลียว
หน้าไป เห็นหญิงสาวชุดแดงนางหนึ่งวิ่งปราดมา กลับเป็นหญิงรับใช้
ของซือเมี่ยวเมี่ยวนามเกาหง

กู๋เงินไม่ทันตอบคำ ก็ถูกเกาหงคว้าเสื้อผ้าไว้ ทั้งหวั่นทั้งร้องให้
กู๋เงินจึงกล่าว “เสี่ยวเถาเอ้อ (เถาหย่อย) ท่านยินดีอันใด? เมี่ยวเมี่ยวเล่า?”

เกาหงปาดเช็ดน้ำตา กล่าวว่า “คุณหนูอยู่ทางตะวันตกของเกาะ
เฝ้ามองข้ามองเย็น หากอีกหลายวันไม่เห็นท่าน คงแข็งตัวกลายเป็น
ก้อนหินแล้ว”

กู๋เงินยิ้มพลาบกล่าวว่า “นางคงคิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้าจะกลับมาทาง
ตะวันออก ข้าพเจ้าจะไปขู่ขวัญนางสักครา” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งวิ่ง
ตะบึงไป

เมื่อมาถึงด้านตะวันตกของเกาะ เห็นหญิงสาวชุดเงินนางหนึ่งยืน
อยู่บนหินโสโครก เหม่อมองท้องทะเล กู๋เงินบังเกิดความสุขใจ กระโดด
ปราดเข้าไป สวมกอดซือเมี่ยวเมี่ยวจากทางด้านหลัง

ตอนนี้มันสำเร็จยอดวิชา บวกกับเคลื่อนไหวโดยไม่คาดฝัน ซือเมี่ยว
เมี่ยวกลับหลบไม่พ้น ตอนแรกบังเกิดความตื่นตระหนก จากนั้นได้ยิน
เสียงหวั่นของกู๋เงิน ถึงกับขวัญกระเจิดกระเจิงจากร่าง เบื้องหน้าสายตา
มืดทะมึน กลับสิ้นสติไป

กู๋เงินใจหายวาบ รีบถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป ซือเมี่ยวเมี่ยว
ฟื้นคืนสติมา นางไม่กล่าวว่าอะไร ก็ทุบตีมันเป็นการใหญ่ กู๋เงินหลบซ้าย
เฉียงขวา ร้องขอความกรุณา ซือเมี่ยวเมี่ยวค่อยสงบลง โผเข้าอ้อมอก
ของกู๋เงิน ร่ำไห้ร่ำพันดัดพ้อดำหนิมันไหนไม่รีบกลับมา

ขณะที่ทั้งสองกำลังพร่ำพลอดกัน พลันได้ยินเสียงร่ำร้อง กู๋ผิงเอ้อ
วิ่งปราดมาแต่ไกล ซือเมี่ยวเมี่ยวปาดเช็ดน้ำตา ค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

“ผิงเอ๋อก็มารอท่านอยู่ทุกวัน พวกเรากลัวคลาดสายตา จึงผลัดกันเฝ้าดู
มิคาดท่านจะลอบเข้ามาทางด้านหลัง”

กู่เจินหัวร่อดังๆ กางแขนโอบรั้งกู่ผิงเอ๋อเข้ามาในอ้อมอกอีกคนหนึ่ง
ปล่อยให้นางร้องห่มร้องไห้ ค่อยกล่าวปลอบโยนนาง

ข่าวคราวพอแพร่ออกไป ยามพลบค่ำวันรุ่งขึ้น เยี้ยฟ่านก็นำหัวหน้าเกาะ
ทั้งสามสิบหกเกาะโดยสารเรือมา ค่ำคืนนั้นบนเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์จัด
เลี้ยงฉลองที่ศัตรูเข้มแข็งจบชีวิต เต่ายักษ์กลับมาโดยปลอดภัย คนของนคร
ตะวันตกก็เข้าร่วมด้วย งานเลี้ยงนี้ดื่มกินถึงกลางวิกาลยังไม่เลิกรา

เยี้ยฟ่านดื่มจนเมามาย ถือน้ำสุราเดินถึงเบื้องหน้ากู่เจิน ร้องดังๆ
ว่า “กู่เสี่ยวเอ๋อ (เจ้าหนูหัวร่อ)...ไม่ กู่เจิน ฮาฮา เราเลอะเลือนแล้ว สมควร
เรียกท่านเป็นเต่ายู (ประมุขเกาะ) จึงถูกต้อง มารดามันเถอะ เราเยี้ยฟ่านมี
อายุสามสิบกว่าปี เพียงนับถือเลื่อมใสบุคคลสองคน หนึ่งคือเส้นทางเต่ายู
(ประมุขเกาะเส้นทาง) อีกผู้หนึ่งคือท่าน มาดื่มชาหนึ่ง”

กู่เจินยิ้มพลาญยกชาสุราขึ้น ทั้งสองร่ำดื่มชาหนึ่ง เยี้ยฟ่านพลัน
ร้องดังๆ ว่า “แหยแหย (ท่านปู่) เราตายได้เงื่อมมือนครตะวันตก ท่านพ่อ
ท่านแม่ พี่ชายเราล้วนตายได้น้ำมือนครตะวันตก เกาะตะวันออกถูกนคร
ตะวันตกสะกดมาสองร้อยกว่าปี วันนี้นับว่าได้ระบายความแค้นคราหนึ่ง
ว่านกุยฉิงตายแล้ว มันเป็นตัวการใหญ่ ยังมีผู้ร่วมกระทำผิดอีกมากมาย
ทั้งหมดเห็นสมควรให้เหล่าลูกเต่านครตะวันตกลิ้มลองรสชาติความ
เจ็บปวดดูหรือไม่?”

กล่าวพลาญมองดูเทพบุตรลมเป็นเชิงท้าทาย เทพบุตรลมหน้า
แดงกำปานชโลมด้วยโลหิต กู่เจินรีบกล่าวว่า “พี่จ้าวโปรดระงับโทสะ เยี้ย
จุนจู่ (ท่านผู้นำแซ่เยี้ย) คงเมามายแล้ว”

เยี้ยฟ่านสวนคำว่ามันไม่เมามาย พลาญร้องดังๆ ว่า “ที่เรากล่าวเป็น
ความในใจของทั้งหมด พวกท่านเห็นว่าใช่หรือไม่?”

ในห้องโถงเงียบสงบลงชั่วขณะ พลันบังเกิดเสียงร้องสนับสนุนจากรอบข้าง ถึงกับมีคนร้องบอกว่า “เหยียบย่านครตะวันตกให้ราบคาบ”

เทพบุตรลมสะบัดแขนเสื้อผุดลุกขึ้น ร้องดังๆ ว่า “กูเต่าจู้ เราขอเสียมารยาท คิดขออ้อลา” พลาถมองดูลู่เจียน กล่าวว่่า “ลู่ปู้จู้ (ผู้นำหมวดหมู่มั่วแซ่ลู่) ท่านเป็นผู้นำหมวดหมู่มั่วย่านครตะวันตก เกาะตะวันออกคิดเหยียบย่านครตะวันตกให้ราบคาบ ท่านคิดทำอย่างไร?”

ลู่เจียนตะกุกตะกักว่่า “ข้าพเจ้า...”

เหยาฉิงลุกขึ้นช้าๆ กล่าวว่่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์หมวดหมู่มั่วดินนครตะวันตก กูเต่าจู้ ข้าพเจ้าก็ขอเสียมารยาท คิดขออ้อลา”

หนึ่งหนึ่งลุกขึ้นช้าๆ มาถึงข้างกายเทพบุตรลม ลู่เจียนเห็นเช่นนั้นได้แต่ผุดลุกขึ้น ผืนยิ้มพลาถกล่าวว่่า “กูเจิน ดูท่าพวกเราไม่อาจรั้งอยู่แล้ว”

กูเจินไม่ทันตอบคำ เยียฟ่านชิงกล่าวว่่า “ลู่เจียน ท่านกับเต่าจู้เกิดจากมารดาเดียวกัน ความสูงส่งของฝีมือเป็นที่เลื่อมใสของเรา ท่านเป็นศิษย์สำนักวชิระ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนครตะวันตก ไยต้องขายชีวิตให้กับพวกมัน มิสู้ร่วมมือกับเกาะตะวันออก กระทำการใหญ่สักครา”

ลู่เจียนโบกมือกล่าวว่่า “เยียจุนจุ่ประเมินข้าพเจ้าสูงส่งเกินไป เราผู้แซ่ลู่โง่เขลาเบาปัญญา รู้จักแต่ตกปลาถักร่างแห ไม่สามารถกระทำการใหญ่อันใด”

เหยาฉิงปรบมือชมเชยว่่ากล่าวได้ประเสริฐ ลู่เจียนกลับจุดติ่งเหยาฉิงเดินออกจากห้องโถง กูเจินมองดูเงาหลังทั้งหมด หาได้เอ่ยปากไม่

คนของเกาะตะวันออกทราบความร้ายกาจของลู่เจียน เห็นมันออกจากประตูห้องโถง ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง พวกัันเปิดทางให้สายหนึ่ง

ลู่เจียนและพวกมาถึงชายฝั่งทะเล ขณะกัลดกลุ่มใจว่่าไม่มีเรือโดยสาร กูผิงเอ๋อก็รีบรุดมา กล่าวว่่า “พี่ใหญ่ลู่ เกอเกอ (พี่ชาย) ให้ข้าพเจ้านำพวกท่านไปลงเรือ”

เหยาฉิงแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่่า “กูผิงเอ๋อ เรื่องในวันนี้กูเจิน

ที่แท้คิดอ่านประการใด?”

กู๋ผิงเอ๋อส่ายหน้ากล่าวว่า “เกอเกอไม่ได้บอก เพียงสั่งให้ข้าพเจ้าจัดหาเรือให้กับพวกท่าน”

นางนำทั้งหมดลงเรือ จากนั้นเรือแล่นออกจากเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหมดล้วนอดอันตันใจ ความจริงเข้าใจว่านางกุยฉิงตายแล้ว บุญคุณความแค้นทั้งหมดล้วนสิ้นสูญ ดูท่านี้เพียงเป็นความคิดข้างเดียวของทั้งหมด เกาะตะวันออกนครตะวันตกผูกพันความแค้นมานานปี เพียงเพราะการตายของคนผู้หนึ่ง ไหนเลยลบล้างความแค้นไปได้?

เดินเรือเป็นเวลาหลายวันค่อยบรรลู่ถึงฝั่ง เทพบุตรลมไม่กล่าวอะไร ชิงพลี๊วกายจากไป ลู่เจี้ยนทราบว่ามันคิดไปส่งข่าวต่อนครตะวันตก ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร ตะลึงลานชั่วขณะ จึงหันไปเชื่อเชิญหนึ่งหนึ่งร่วมเดินทางสู่หมู่ตึกเป็นหนึ่งใน

หนึ่งหนึ่งสันติริษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว ซึ่งความจริงมีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่ได้บอกต่อพวกท่าน ครึ่งก่อนตอนอยู่ที่นครตะวันตก ท่านพ่อเพราะเพื่อช่วยเหลือข้าพเจ้า ถูกว่านกุยฉิงบีบบังคับให้จุดไฟเผาตัวเอง...”

ลู่เจี้ยนใจหายวาบ หนึ่งปู้คงเป็นเจ้าแห่งกัลป์ของลู่เจี้ยน และเป็นบิดาของหนึ่งหนึ่ง สำหรับกับลู่เจี้ยน เป็นบุคคลที่ส่งผลกระทบต่อนั่นอย่างยิ่งยวด ก่อนหน้านี้นั้นมันบังเกิดความเคียดแค้นชิงชังต่อคนผู้นี้ ยามนี้พอได้ยินข่าวร้าย ในใจกลับบังเกิดความเศร้าโศกอีกชนิดหนึ่ง

หนึ่งหนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านพ่อตายในสภาพชี้เข้าปลิวไปตามลม ไม่ทิ้งอันใดไว้ ข้าพเจ้าคิดกลับนครตะวันตก สร้างหลุมฝังศพจำลองสักหลัง เพื่อแสดงความกตัญญูสักเล็กน้อย”

ลู่เจี้ยนระงับสติแล้วกล่าว “การไปยังนครตะวันตกเป็นหนทางยาวไกล ท่านลำพังคนเดียวจะไปได้อย่างไร?”

หนึ่งหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้านัดหมายกับจ้าวปู้จู่ (ผู้นำหมวดหมู่แซ่จ้าว)

ว่าจะไปด้วยกัน” พลาญเหลียวหน้ามอง เห็นเทพบุตรลมเย็นร่ออยู่จริง ๆ

ลู่เจี้ยนค่อยคลายใจลง บอกให้นางถนอมตัว หนึ่งหนึ่งผงกศีรษะรับ จับจ้องมองเหยาฉิงอย่างลึกซึ้ง พลันกล่าวว่า “แม่นางเหยา ลู่เจี้ยนเป็นคนดีที่หายากยิ่ง ท่านต้องดีต่อเขา...”

เหยาฉิงงงงันวูบหนึ่งจึงร้องโพล่งว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ดีต่อเขาหรือ?”

หนึ่งหนึ่งกล่าวเสียงอ้ออึงว่า “ข้าพเจ้าที่บอกให้ดีต่อเขา ไม่ใช่เพียงวันเดียว หากแต่เป็นชั่วชีวิต”

เหยาฉิงผงกศีรษะรับอย่างหนักแน่น กล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้ารับปากท่าน”

หนึ่งหนึ่งเผยอยิ้มยิ้ม ขอบตาแดงก่ำที่ละน้อย พลันหมุนตัวมุ่งหน้าไปทางตะวันตกก สมทบกับเทพบุตรลม แล้วจากไปไกลโซ

หลังจากส่งเทพบุตรลมกับหนึ่งหนึ่ง ลู่เจี้ยน เหยาฉิง และทาสแห่งกัลป์ทั้งห้าค่อยกลับหมู่บ้านเป็นหนึ่งไปพบกับซางชิงอิง ลู่ต้าไห่ และพระมารดรดินสองสามีภรรยา ทั้งสองฝ่ายได้พบกันย่อมปีติยินดี พระมารดรดินweinได้ฟังว่าบุตรกับหวีเจ้ารั้งอยู่ที่ต่างแดน ไม่กลับแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) ต้องหล้งน้ำตาออกมา เหยาฉิงไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ บ่งบอกปฏิกิริยาของคนของเกาะตะวันออกออกไป เขียนไต่หนูกับพระมารดรดินกลัวเกาะตะวันออกกลบโถมตีฝ่ายตน จึงกล่าวคำอำลา เดินทางกลับนครตะวันตก

ลู่เจี้ยนและพวกพักอยู่หนึ่งเดือน ซางชิงอิงกับลู่ต้าไห่เห็นลู่เจี้ยนกับเหยาฉิงรักใคร่กลมเกลียว จึงเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงาน ลู่เจี้ยนยอมปรารถนาอย่างยิ่งยวด เหยาฉิงแสรังอัดเอื้อน ขอเวลาครุ่นคิดหนึ่งคืนค่อยรับปาก ผู้เฒ่าทั้งสองยินดียิ่ง จัดแจงส่งเทียบเชิญออกไป ซางชิงอิงยังเสนอให้เซวียเอ๋อกับซูเวินเซียงแต่งงานกับชิงเอ๋อและหลันโยวในวันเดียวกับลู่เจี้ยน

หลังจากที่เส้นโจวชีวี่เสียชีวิต หูจงเสียนก็ถูกย้ายเข้านครหลวง หลังจากนั้นไม่นานมหาเสนาบดีเอียนซงสองพ่อลูกถูกปลดออกจากตำแหน่ง

หุจงเสียนพลอยถูกจับกุมคุมขัง เสียชีวิตอยู่ในคุก เรื่องราวทางโลกแปรผัน
ตระกูลเส้นสูญเสียดีที่พึ่ง ไม่มีผู้ใดสนใจใยดี เทียบเชิญที่ช่างชิงชิงแจกจ่าย
ออกไป คล้ายก้อนหินถล่มลงสู่ท้องทะเล หามีข่าวคราวใดไม่ นางความจริง
เข้าใจว่าพิธีวิวาห์ครั้งนี้คงไม่ครึกครื้นเท่ากับงานวิวาห์ของเส้นชีว ในใจ
นึกเสียใจต่อลู่อูเจียน มิคาดก่อนวันวิวาห์หนึ่งวัน กลับมีผู้คนรุดมาอย่างคับคั่ง

ผู้มานอกจากยอดฝีมือหมวดหมู่ฟ้าแล้ว คนของหมวดหมู่ดิน หมวด
หมู่ลม หมวดหมู่อสณี หมวดหมู่ภูเข หมวดหมู่หนองบึงล้วนรุดมา
นอกจากนั้นหมวดหมู่น้ำกับหมวดหมู่ไฟพื้นดินมาใหม่ทำการคัดเลือก
ผู้นำหมวดหมู่ หนึ่งหนึ่งก้าวขึ้นเป็นผู้นำหมวดหมู่ไฟ นางกลัวเกิดความ
กระอักกระอ่วน เพียงมอบหมายให้ศิษย์หมวดหมู่ไฟส่งของขวัญมา ไม่
ได้มาด้วยตัวเอง

ยี่สิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่หมวดหมู่ทั้งแปดนครตะวันตกรวมกัน
โดยพร้อมเพรียง หมู่ตึกเป็นหนึ่งตึกคึกครื้นขึ้นมา ลู่อเจียนบังเกิดความ
ไม่สบายใจ กล่าวกับพระมารดรตินว่า “นครตะวันตกอยู่ไกลนับหมื่นลี้
ลู่อูเจียนมีบุญวาสนาใด กลับรบกวนให้พระมารดรตินกับพวกอรอนแรมมา”

พระมารดรตินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ลู่อูเจียนเอ๋ย ท่านไม่ทราบหรือ
ตอนนี้ท่านเป็นเจ้านครตะวันตก วันวิวาห์ของเฉิงจู่ (เจ้านคร) ศิษย์นคร
ตะวันตกผู้ใดกล้าไม่มา?”

ทั้งหมดหัวร่อออกมา ลู่อเจียนกลับจับต้นชนปลายไม่ถูก กล่าวว่า
“พระมารดรติน ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นเฉิงจู่ได้ ท่านล้อข้าพเจ้าเล่นหรือ?”

พระมารดรตินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรื่องนี้ล้อเล่นได้หรือ? ท่านได้
รับเลือกจากหมวดหมู่ทั้งแปด มีความชอบธรรมในการก้าวขึ้นเป็นเฉิงจู่”

ลู่อูเจียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าเป็นผู้นำหมวดหมู่ฟ้า
หากมีการคัดเลือกเฉิงจู่ ข้าพเจ้าไหนไม่ทราบ?”

พระมารดรตินเพียงยิ้มยิ้ม เซียนไท่หนูก่่าวเสริมว่า “หมวดหมู่
ทั้งแปดลงคะแนนเลือก ผู้ได้รับเสียงสนับสนุนก้าวขึ้นรับตำแหน่ง ตอนนี้

หมวดหมู่ทั้งเจ็ดสนับสนุนท่านเป็นเงินจู้ หมวดหมู่ฟ้าลงคะแนนหรือไม่
หาสลักสำคัญไม่”

เรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน ลู่เจี้ยนยี่งไม่มีความต้องการ
ก้าวขึ้นเป็นเจ้านครตะวันตก ยามกะทันหันคล้ายยัดไข่ไก่เข้าไปฟองหนึ่ง
ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

พระมารดรดินกล่าวอีกว่า “ฉิงเอ๋อกำพร้าบิดามารดา ไร้ญาติและ
ปราศจากมิตร เราผู้เป็นอาจารย์มีอาจไม่ยุ่งเกี่ยว เราได้จัดหาบ้านหลังหนึ่ง
ถือเป็นบ้านเจ้าสาว ต้องรับตัวฉิงเอ๋อไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยส่งตัวนางมา”

ลู่เจี้ยนได้แต่รับคำ แต่กลัดกลุ้มกังวลไม่คลาย วันรุ่งขึ้นเป็นวันวิวาห์
พอส่งตัวเข้าหอ ลู่เจี้ยนค่อยบอกเรื่องราวต่อเหยาฉิง เหยาฉิงขมวดคิ้ว
กล่าวว่า “หมากของซือฟู่ (อาจารย์) กับซือกง (สามีของอาจารย์) ตานี้
เรียกว่าต่อนเปิดขึ้นหึ่ง ลองนึกดู กู๋เจินเป็นประมุขเกาะตะวันออก หาก
ทั้งสองฝ่ายสู้รบกัน มีแต่ท่านเอาชนะมันได้ แต่ด้วยความสัมพันธ์ระหว่าง
ท่านกับมัน ท่านไหนเลยลงมือได้? เพื่อบีบบังคับท่าน พวกมันยังสวมหมวก
ของเจ้านครตะวันตกลงยังศีรษะท่าน หนึ่งนั้นหากเปิดศึกกัน ท่านในฐานะ
เงินจู้ไม่อาจนั่งดูตายได้ สอง เมื่อเทิดทูนท่านขึ้นเหนือศีรษะ ต่อให้คน
ของเกาะตะวันออกมีขวัญอีกสิบดวงก็ไม่กล้าลุบคมของท่าน”

ลู่เจี้ยนหน้านี้วคิ้วขมวด กล่าวว่า “แต่ว่าข้าพเจ้าไหนเลยเปิดศึก
กับกู๋เจินได้?”

เหยาฉิงปรบมือกล่าวว่า “ใช่แล้ว ท่านพอนึกคิดเช่นนี้ ก็ไม่ต้อง
ทำศึกแล้ว”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “แต่ว่ากู๋เจินเล่า? คนเหล่านั้นคิดใคร่ล้างแค้น ไม่
ทราบจะบีบบังคับมันอย่างไร?”

เหยาฉิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เกอเกอ (พี่ชาย) อันประเสริฐ ท่าน
เป็นไรไปแล้ว? จิ้งจอกโสโครกเป็นชนชั้นใด เรื่องที่มันไม่คิดกระทำ ผู้ใด
บีบบังคับมันได้? เอ๋ยถึงเล่ห์เหลี่ยมลวดลาย คนของเกาะตะวันออกคิด

ห้าวร่งเท้าแก่มันยังไม่คู่ควร”

ลู่เจียนกล่าวสนับสนุน เหยาฉิงพลันมีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง ทูบหมัดใส่ขอบตึงยง กล่าวว่ “ครั้งก่อนข้าพเจ้าแต่งงาน จึ่งจอกโสโครกส่งคนมาก่อกวณจนฟ้าถล่มดินทลาย ครั้งนี้มันกลับสร้างเป็นเต่าหุดหัว กระทั่งลมยังไม่ผายออกมา นึกดูน่าขุ่นเคืองนัก ครั้งหน้าพบพานมัน ต้องตบหน้ามันสักสองฉาด”

ลู่เจียนมองดูสีหน้าอันคับข้องใจของนาง ต้องห้าวร่อฮาฮาออกมา

วันที่สองหลังพิธีวิวาห์ ซีจี้กงใช้คนส่งของขวัญมาอวยพร ลู่เจียนทราบว่ ผู้ที่ทำศึกที่มณฑลฮกเกี้ยน บังเกิดความห้วนไหวใจขึ้นมา รอนคนของหมวดหมู่ต่างๆ ทยอยกลับนครตะวันตก ก็ชักชวนเหยาฉิงเดินทางลงได้ช่วยซีจี้กงปราบสลัดญี่ปุ่น

ยามนี้ซีจี้กงบดขยี้โจรสลัด มีชื่อสะท้านภาคตะวันออกเฉียงใต้ สลัดญี่ปุ่นพอได้ยินชื่อก็ขวัญหนีดีฝ่อ ขนานฉายาซีเหลาหู่ (พยัคฆ์ร้ายซี) ลู่เจียนพอรุดไปสมทบ เฉากเช่นพยัคฆ์ติดปีก ใช้เวลาสองปีก็กวาดล้างสลัดญี่ปุ่นที่อาละวาดอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้จนราบคาบ ช่วงเวลานี้หมิงชื่อจงฮ่องเต็กก็เสด็จสวรรคต หาได้สำเร็จเป็นเซียนแต่อย่างไร

ปีถัดมาทางใต้สงบราบคาบ ซีจี้กงได้รับพระบัญชาให้เดินทางเข้านครหลวง เหยาฉิงไม่เคยไปยังนครหลวงมาก่อน จึ่งรีบเร่งลู่เจียนขอติดตาม ซีจี้กงขึ้นสู่นครหลวง แต่ลู่เจียนคิดถึงกู่เจินอย่างแรงกล้า มีอยู่หลายครั้งคิดไปเยียมเยียนมัน แต่ตอนนี้ตนเองเป็นเจ้านครตะวันตก หากไปยังเกาะตะวันออก จะเพิ่มความยุ่งยากแก่กู่เจิน จึ่งหักห้ามใจไว้ เมื่อถูกเหยาฉิงเร่งรัด ได้แต่เดินทางขึ้นนครหลวง

ขบวนผู้คนควมม้าขึ้นเหนือ ระหว่างทางเห็นชาวไร่ชาวนาอยู่ตามไร่นา ระหว่างต้นชาแว่วเสียงเพลงของหญิงสาวเด็ดใบชาดังไม้ชาดหู ลู่เจียนหวนนึกถึงสภาพอันอ่อนแอจนน่าใจเมื่อดอนแรกทีกลับจากญี่ปุ่น คล้ายอยู่

คนละโลกก็มีปาน

ไม่นานให้หลังมาถึงริมแม่น้ำแยงซีเกียง ทั้งหมดกำลังรอเรือข้ามฟากที่เบื้องหน้าพลันปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นมา เรือใหญ่นี้มีขนาดใหญ่กว่าเรือที่ขึ้นล่องตามแม่น้ำอีกเท่าตัว สร้างความสงสัยใจแก่ซีจี้กงจนกล่าวว่า “ผู้ใดเอิกเกริกถึงเพียงนี้ กลับแล่นเรือเดินสมุทรมาถึงแม่น้ำแยงซีเกียง?”

เฟิงขาดคำ ได้ยินเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ลู่เจี้ยนทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องโพล่งว่า “กู่เงิน”

คำ “เงิน” กล่าวจากปาก เห็นกู่เงินสวมหมวกคาดสายรัด ยืนอยู่ที่หัวเรือ กวักมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่ใหญ่ แม่ทัพซี ไช่มีอารมณ์ขึ้นเรือโจรของเราผู้แซ่กู่หรือไม่?”

ซีจี้กงแยกจากมันหลายปี บางครั้งอดคิดถึงมิได้ ยามนี้พอพบพานก็ยินดียิ่ง จากนั้นเรือใหญ่เทียบฝั่ง เหล่าทาสแห่งกัลป์พอพบหน้ากู่เงินก็แสดงความสนิทสนมต่อมัน กู่เงินปากกล่าวทักทาย สายตากลับจ้องจับที่เหยาฉิง มองดูแล้วมองดูเล่า

เหยาฉิงร้องเพี้ยคำหนึ่ง ด่าทอว่า “จิ้งจอกโสโครก ท่านมองดูข้าพเจ้าราวกับโจรทำอะไร?”

กู่เงินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้มองดูท่าน หากแต่มองดูหลานชายข้าพเจ้า?”

เหยาฉิงทวนคำ “หลานชายท่าน?” เหลียวหน้ากลับไป ที่ด้านหลังหาмиผู้คนไม่ นางขบคิดแล้วพลันเข้าใจ ถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ขยี้เท้าพลง โถมเข้าไป คืบคอดโขกกู่เงิน กู่เงินก้มศีรษะหลบเลี่ยง ร้องว่า “เมี้ยวเมี้ยว ช่วยด้วย”

ภายในห้องท้องเรือบังเกิดเสียงหัวร่อดังสดใส ชื่อเมี้ยวเมี้ยวอุ้มทารกแบเบาะผู้หนึ่งออกจากประตูห้องท้องเรือ กล่าวว่า “เมี้ยวจื่อ (น้องสาว) ตระกูลเหยา เห็นแก่หน้าข้าพเจ้า ปล่อยปละละเว้นมันเถอะ”

เหยาฉิงพอเห็นชื่อเมี้ยวเมี้ยวก็ผละจากกู่เงิน รีบรุดเข้าไป ยื่นมือ

ลูปคำใบหน้ายิ้มของทารก ระดมคำถามว่า “ก็เดือนแล้ว เป็นชายหรือหญิง เรียกว่าอะไร?”

กุ่มีเยวเมี้ยวตอบอย่างยิ้มแฉ่งว่า “เพิ่งสามเดือน เป็นทารกหญิง ส่วนชื่อนั้นกู่เงินยังไม่ได้ตั้ง บอกว่าให้พี่ใหญ่ของเขาตั้งชื่อให้”

เหยาฉิงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ทารกหญิงดียิ่ง ข้าพเจ้ากำลังคิดคลอดทารกชาย จะได้เป็นคู่กัน”

กู่เงินหัวเราะฮาฮาากล่าวว่า “นางงามเอยนางงาม ท่านรู้จักประโคนโอ่นัก คิดคลอดทารกชายก็คลอดได้หรือ? ข้าพเจ้าก็คิดเช่นกัน สุดท้ายไม่สมมาดปรารถนา แต่ทารกหญิงก็ดี หลายวันนี้ข้าพเจ้ายิ่งดูยิ่งชมชอบ”

เหยาฉิงพลันหันไปจับจ้องมองกู่เงิน หยีตาลงกล่าวว่า “กู่เสี้ยวเอ๋อ (เจ้าหนูหัวร่อ) ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอะไร เรียกนางงามไม่ถูกต้อง”

กู่เงินรับคำว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าสมควรเรียกท่านเป็นต้าเช่า...ปา...”

เหยาฉิงพอฟังคำเช่า เข้าใจว่ามันเรียกตัวเองเป็นต้าเช่า (พี่สะใภ้) ถึงกับหัวใจพองโต มิคาดกู่เงินเติมคำปาเข้าไป กลายเป็นต้าเช่าปา (ไม้กวาดใหญ่) ความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง สร้างความขุ่นแค้นแก่นางจนตัววัดเท้าเตะใส่ แต่ถูกกู่เงินหลบรอดได้

หลังจากหยอกเย้ากันรอบหนึ่ง ทั้งหมดเข้าสู่ห้องท้องเรือ กู่ผิงเอ๋อกับหญิงรับใช้ของซือเมี้ยวเมี้ยวนามเถาหงกับเอ้อลู่จัดโต๊ะสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับ ทั้งหมดสนทนาทุกเรื่องราว แต่กู่เงินไม่เอ่ยถึงเกาะตะวันตก ลู่เจียนและพวกก็ไม่สะดวกกับการถามไถ่ กู่เงินปล้นกล่าวว่า “แม่ทัพซี เราท่านพบกันหลังแยกจาก ข้าพเจ้าขอมอบของขวัญแก่ท่านสักชิ้นเป็นอย่างไร?”

ซีจี้กวงถามว่าของขวัญอันใด กู่เงินหยิบฉวยกล่องไม้ลงรักสีแดงจากข้างกายใบหนึ่ง ส่งถึงเบื้องหน้าซีจี้กวง ซีจี้กวงรับมาเปิดออกดู ต้องหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ที่แท้ภายในกล่องบรรจุศีรษะมนุษย์หัวหนึ่ง ดูจากมวยผมแสดงว่าเป็นชาวญีปุ่น

ลู่เจี้ยนบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ชะโงกศีรษะมองดู พลันร้องโพล่งว่า
“คูราเบ”

ที่แท้เจ้าของศีรษะมนุษย์นี้คือคาราสุ คูราเบ คิดไม่ถึงหลังแยก
จากกันที่ภูเขาเทียนจู้ซาน พอพบกันใหม่ก็กลายเป็นคนตาย กู่เจินส่งเสียง
ดังอ้อกล่าว่า “มันเรียกว่าคูราเบหรือ? แต่มันยังมีอีกชื่อหนึ่งเรียกว่า
ท่านกู หลังจากที่ถูกแม่ทัพซีโจมตีแตกพ่าย ก็กบดานที่เกาะกลางทะเล
แห่งหนึ่ง คิดก่อการร้ายสืบต่อ ข้าพเจ้าพอดีประสบพบพาน จึงจัดการกับมัน
ฟังว่าพี่ซีคิดขึ้นสู่นครหลวง ดังนั้นจัดส่งมาเป็นของขวัญ”

ซีจี้กวงผงกศีรษะชมเชยว่าเป็นของขวัญที่ดี ลู่เจี้ยนอดนึกถึง
ความหลังที่ญี่ปุ่นมิได้ สร้างความหดหู่ใจนัก

กู่เจินกล่าวอีกว่า “พี่ซี พี่ใหญ่ กำหนดการเข้าสู่นครหลวงยังอีกไกล
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ทั้งหมดโดยสารเรือเดินสมุทรขึ้นสู่นครหลวงเป็น
อย่างไร?”

ไม่ทันกล่าวจบ เหยาฉิงซิงปรบมือสนับสนุน ซีจี้กวงสบตากับลู่เจี้ยน
แวบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ทางการเพิ่งผ่อนคลายกฎเดินเรือทางทะเล
พ่อค้าโนดท่านก็คิดกระทำผิด เอาเถอะ เราขอสละชีวิตเข้าน้อมสนอง”

ดังนั้นกู่เจินหันหัวเรือมุ่งตะวันออก ออกจากปากอ่าวอู่สงโขว
จากนั้นเดินเรือเลียบชายฝั่งทะเลขึ้นเหนือ ทุกวันทั้งหมดดื่มสุราโอภา
ปราศรัย สุขสำราญบานใจนัก

วันนี้เรือแล่นผ่านค่ายทหารเหวินเต็งมณฑลซานตง ลู่เจี้ยนกับกู่เจิน
เอ่ยถึงทัศนียภาพระหว่างที่เดินเรือรอบโลก บรรยายถึงวัฒนธรรมของ
ต่างแดน สร้างความนิยมชมชื่นแก่ซีจี้กวงยิ่ง จากนั้นฟังว่าประเทศตะวัน
ตกมีทัพเรือเข้มแข็ง อาวุธปืนไฟร้ายแรง ในใจบังเกิดความกังวลอยู่
หลายส่วน ผุดลุกขึ้นเดินถึงหัวเรือ

กู่เจินเข้าใจความรู้สึกของมัน กล่าวว่า “ผู้ที่ลี้ภัยสงครามมีภัยถึง
ตัว ถึงแม้สลัดญี่ปุ่นถูกปราบปราม แต่พวกตาตมองโกลทางเหนือยังกล้า

แข็ง แคว้นต่างๆ ทางตะวันตกเริ่มทอแสงเรืองรอง อันว่าแม่ทัพเปรียบ
เสมือนเขี้ยวเล็บของบ้านเมือง ไม่อาจเพิกเฉยดูดายได้”

ซีจี้กวงกล่าวว่า “การขึ้นสู่นครหลวงของเราครั้งนี้ อาจต้องไปประจำ
การที่ชายแดน คอยป้องกันพวกตาดมองโกล เปลี่ยนเป็นขี่ม้าเร็ว นาน
ไปอาจนึกถึงวันเวลาที่เล่นเรือบกวาดล้างโจรสลัดที่ผ่านมา”

กู่เจินยืมพลางกล่าวว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า ท้องทะเลเฉกเช่น
ม้าดีตัวหนึ่ง”

ซีจี้กวงรับฟังไม่เข้าใจ ถ้ามองไรยละเอียด กู่เจินยืมพลางชี้มือไปยัง
ท้องทะเล กล่าวว่า “ทะเลเว้านี้มีใช่เป็นพาหนะของเทพสวรรค์หรือ?
ยามสงบนิ่งมีผู้ใดเทียบได้ ยามพายุมีผู้ใดเปรียบได้ เอ่ยถึงความยาวไกล
มีผู้ใดเทียบเปรียบได้ อันว่าเรือนาวาเพียงเป็นอานม้าบังเหียนของม้าวิเศษ
ตัวนี้ ลูกผู้ชายชาติวีรหาคิดขี่ม้า ย่อมต้องขี่ม้าของเทพสวรรค์ตัวนี้”

ซีจี้กวงปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “คำวิจารณ์ที่รวบรัดสมใจนัก
วันนี้ได้โอภาปราศรัย เพียงพอกับการประโลมใจชั่วชีวิต” กล่าวจบหันกาย
กลับเข้าห้องท้องเรือ

พริบตานั่นที่หัวเรือคงเหลือลู่เจียนกับกู่เจินสองต่อสอง ทั้งสองยืน
เคียงบ่าเคียงไหล่ มองดูท้องทะเล ลู่เจียนพลันกล่าวคำ “เกาะตะวันออก”
กู่เจินชิงโบกมือกล่าวว่า “อย่าได้เอ่ยถึงเกาะตะวันออก นับแต่นี้ในยุทธจักร
ไม่มีชื่อนี้อีก”

ลู่เจียนร้องคำว่าอะไร กู่เจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “พี่ใหญ่ ท่านยัง
จำคำพูดของข้าพเจ้าบนเหลากวนไห้ไหลว (ชมทะเล) เมืองไห่หนิงได้หรือ
ไม่? ตอนนั้นข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าจะช่วงชิงกับทุกคน มีแต่กับท่าน
ข้าพเจ้าไม่ขอช่วงชิงด้วย”

ลู่เจียนเงยบงันชั่วขณะจึงกล่าว “เกาะตะวันออกถูกยุบไปแล้วหรือ?”

กู่เจินกล่าวว่า “มิผิด ข้าพเจ้าใช้เวลาสองปี เพื่อจัดการกับเรื่องนี้”

ลู่เจียนพล่งปล้ำหน้าใจขึ้นมาร้องว่า “เกาะตะวันออกเกิดจากการ

ทุ่มเทของบิดาท่าน ท่านไหนเลยคิดยุบก็ยุบไป?”

กู๋เจินสันศิระษะกล่าวว่า “การทุ่มเทหรือ? แท้ที่จริงเป็นท่านผู้เฒ่า
ปลงไม่ตกต่างหาก เมื่อสามร้อยปีก่อนยังไม่มีชื่อนี้ ภายหลังเกิดชื่อนี้ขึ้น
แต่ก็เพาะสร้างบุญคุณความแค้นมากมาย ตราบใดที่ยังมีเกาะตะวันออกอยู่
เกาะตะวันออกนครตะวันตกก็ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ช่วงชิง นี่ไยต้อง
เป็นเช่นนั้น?”

ลู่เจี้ยนกล่าวว่า “ตราบใดที่เราสองมีชีวิตอยู่ ไหนเลยเกิดการต่อสู้
ช่วงชิงได้?”

กู๋เจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากว่าเราสองล้วยตายแล้วเล่า?”

ลู่เจี้ยนงงงันวูบหนึ่ง กู๋เจินกล่าวว่า “เยี่ยฟ่านและพวกคิดแก้แค้น
เพียงคิดแบกป้ายยี่ห่อของเกาะตะวันออก บีบบังคับข้าพเจ้ายอมทำตาม
ตอนนี้ข้าพเจ้าผละจากมา ป้ายยี่ห่อถูกทุบทิ้ง พวกมันมีกำลังเพียงน้อยนิด
ความคิดแก้แค้นย่อมเหือดหายไป” เอ่ยถึงตอนนี้ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า
“นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์จริงๆ”

สองพี่น้องเฟ่งตามองทะเลเว้งว่าง ผ่านไปเนิ่นนานยังไม่กล่าววาจา

ผ่านไปอีกหลายวัน ไกลบรรลุถึงเมืองถังกู* คำคั้นนั้นกู๋เจินจัดงาน
เลี้ยง ฉินจื่อเว่ยเข้าครัวปรุงอาหารด้วยตนเอง อาหารเลิศรสโอชะ ดื่มสุรา
หมดไปไหแล้วไหเล่า เหยาฉิงนึกสนุกขึ้นมา ชักชวนกู๋เจินเล่นละครเรื่อง
ซีเซียงจี** เหยาฉิงรับบทเป็นตัวเอกจางเซิง กู๋ผิงเอ๋อรับบทเป็นสาวใช้หง
เหนียง กู๋เจินกลับปลอมเป็นหญิง รับบทนางเอกซุ่ยอิงอิง เหยาฉิงนั้น
องอาจผึ่งผาย แสดงบทบาทได้สมจริง เมื่อถึงรอบกู๋เจิน เห็นมันกรีดนิ้ว
ร้องขับขาน กิริยาอ่อนหวานไพเราะ ยิ่งยิ่งกว่าสตรีอีก เหยาฉิงหัวร่อ
จนล้มระทวยบนร่างลู่เจี้ยน ไหนเลยมีเรียวแรงแสดงต่อได้

วันวายคืนหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นเรือเดินสมุทรเทียบฝั่ง กู๋เจินส่งทั้งหมด
ขึ้นฝั่ง กล่าวกับเหยาฉิงว่า “นางงามเหยา คำดำเช่า (พีสะไม้) ข้าพเจ้าจะ

* อยู่ที่มณฑลเหอเป่ย์

** แปลตรงตัวว่าห้องข้างตะวันตก เป็นวรรณกรรมเรื่องเอกของจีน แต่งโดยหวังซี้อู่สมัยราชวงศ์มองโกล

ไม่เรียกเด็ดขาด แต่คำคินวิวาร์ของท่าน ข้าพเจ้าไม่สามารถไปอวยพร
รู้สึกเสียใจอยู่บ้าง เพื่อเป็นการขอภัย ข้าพเจ้าขอมอบวัตถุสิ่งหนึ่งแก่
ท่านเป็นอย่างไร?”

เหยาฉิงแบ่มือออก บอกให้มอบออกมา กู๋เจินหยิบฉวยกล่องหยก
ขาวจากมือซือเมี่ยวเมี่ยว วางลงบนฝ่ามือเหยาฉิง เหยาฉิงเปิดออกดู
พลันร้องว่า “วงแหวนเทพสมบัติ...”

ลู่เจี้ยนก็หน้าแปรเปลี่ยนไป พอเพ่งตามอง เห็นภายในกล่องบรรจุ
วงแหวนหยกมรกต มีลายสีเลือดสามรอบ ไต้หวันทาบเอกสารปีกหนึ่ง
กลายเป็นสมุดบัญชี ต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “กู๋เจิน ท่านทำอะไร?”

กู๋เจินทอดถอนใจกล่าวซ้ำๆ ว่า “ในชีวิตข้าพเจ้าน้อยครั้งจะติดค้าง
ผู้คน เพียงแต่เป็นหนี้ชีวิตของไออีซือ นางไฝฝั้นต้องการวงแหวนวงนี้
ข้าพเจ้าคิดเอาชนะคะคาน จวบกระทั่งนางเสียชีวิต ยังไม่ได้มอบต่อนาง
นับเป็นความเสียใจในชีวิตข้าพเจ้า นางงามเหยา ในอิสตรีที่ข้าพเจ้าพบพาน
มา มีแต่ท่านคล้ายคล้ายนางที่สุด ข้าพเจ้าขอมอบวงแหวนนี้ ตลอดจน
ทรัพย์สินสมบัติในแดนจงถู่ (แผ่นดินจีน) แก่ท่าน ด้วยสติปัญญาของท่าน ต้อง
ไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้า”

เหยาฉิงตะลึงลานชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “จิ้งจอกโสโครก ของขวัญ
นี้ออกจะมากเกินไป อย่าว่าแต่ฟังจากปากคำลู่เจี้ยน เกาะตะวันออกยุบ
ไปแล้ว ท่านยังยกตำแหน่งเทพสมบัติให้ ภายหน้าโยมิไซ่ไม่มีงานทำ?”

กู๋เจินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ไหนเลยไม่มีงานทำ? ข้าพเจ้ามิใช่ได้
รับภาพแผนที่หมื่นแคว้นจากที่เก็บซ่อนมังกรซ่อนเร้นหรือ? ข้าพเจ้า
ตั้งจิตปณิธานว่า จะต้องสำรวจท้องทะเลในภาพแผนที่สักเที่ยวหนึ่ง นี่เป็น
การเดินทางไปทั่วเจ็ดคาบสมุทร ไหนเลยไม่มีงานทำได้?”

ทั้งหมดรับฟังจนตะลึงลาน ซีจี้กวงชมเชยว่าจิตปณิธานอันยิ่งใหญ่
นัก เหยาฉิงกลับร้องว่า “จิ้งจอกโสโครก ท่านเอาแต่อวดโอ่ความสามารถ
กลับหักใจฉุดลากซือเมี่ยวเมี่ยวไปตกทุกข์ได้ยากกับท่านหรือ?”

กู่เงินกับชื่อเมี้ยวเมี้ยวสบตายิ้มให้แกกัน ชื่อเมี้ยวเมี้ยวกึ่งยินดีกึ่ง
อับจนปัญญา กล่าวว่า “เมี้ยวจื่อตระกูลเหยา ขอเพียงเขานิยมยินดี ข้าพเจ้า
ไหนเลยตกทุกข์ได้ยาก?”

เหยาฉิงงงงันวูบหนึ่ง สีหน้าทอแววเลือนลอย กู่เงินจับจ้องมอง
ลู่เจียนอย่างลึกซึ้ง ยิ้มพลาบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปแล้ว พี่ใหญ่ถนอมตัว
และ...และดูแลท่านแม่ด้วย...”

ลู่เจียนบังเกิดความเศร้าหดหู่ กล่าวว่า “ท่านคิดกลับมาเมื่อใด?”

กู่เงินขบคิดแล้วสันติริษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ”

เอ๋ยถึงตอนนี้แหงนหน้ามองท้องฟ้า พลันหัวร่อดังๆ ออกมา มือ
หนึ่งคล้องแขนชื่อเมี้ยวเมี้ยว เดินไปยังเรือเดินสมุทร ปากร้องขับขาน
เป็นบทเพลงว่า

“ละทิ้งชื่อเสียงมายา เบิกบานหรรษา

ประหนึ่งเมฆาครรไล

สี่ห้าสหายผู้รู้ใจ มิแยแสสิ่งใด

ดื่มจนหน้าใจครื้นเครง

เมามายร้องรำทำเพลง โลกอันอลเวง

หวันเกรงคับแคบเกินทน*”

เรือเดินสมุทรถอนสมอ ชักใบเรือขึ้น ที่ขอบฟ้าบุรพาปรากฏดวง
อาทิตย์โผล่พ้นจากทะเล เรือเดินสมุทรมุ่งตะวันออก ยิ่งมายิ่งห่างไกลออกไป
ลู่เจียนพลันวิ่งปราดไป จวบจนลงสู่ทะเล น้ำทะเลท่วมถึงหัวเข่าค่อยรู้สึก
ตัว แต่เรือใบสีขาวแล่นจากไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่า หายลับกับส่วนลึก
ของดวงอาทิตย์ ราวกับเมฆหลากหลายสีที่เคลื่อนคล้อย ยามนั้นที่ด้านหลังลู่เจียน
ปรากฏนกหลายตัวร้องขับขานไล่ขับกัน หากทว่านกน้อยที่หาเข้ากินคำ
เหล่านี ไหนเลยล่วงรู้ถึงจิตว่างของเมฆขาว?

จบบริบูรณ์

* ลำนํ้าเพลงเป็นผลงานของกัณหวินสือ (ค.ศ. 1286-1324) ซึ่งเป็นชาวอูยกูสมัยราชวงศ์มองโกล ถอดความ
เป็นภาษาไทยโดยคุณประสิทธิ์ ภาจธรรม